

The Scios Totalus of Legend – Legenda o Scios Totalus

Autorka: **Elpin**; Překladatelka: **Patoložka**; Beta-read: **Lady Corten**; Banner: **Rapidez**

http://www.fanfiction.net/s/3765622/1/The_Scios_Totalus_of_Legend

Romance/Drama, Snarry

Upozornění: Přístupnost od 18 let!, obsahuje slash, sexuální scény (podle kouzelnického práva mezi zletilými osobami), násilí, týrání, neslušné a hrubé výrazy, smrt některých postav (ne těch hlavních)

Popis příběhu: *Harryho pátý ročník. Příběh začíná na poslední hodině nitrobrany. Severuse Snapea tak rozčílí narušitelské jednání Harryho Pottera, že využije magický artefakt – Scios Totalus – a sešle na něj dávné kouzlo. Netuší, co tímto svým unáhleným činem způsobil. Brzy se mu totiž všechno začne vymykat z rukou.*

This story is based on characters and situations created and owned by JK Rowling, various publishers including but not limited to Bloomsbury Books, Scholastic Books and Raincoast Books, and Warner Bros., Inc. No money is being made and no copyright or trademark infringement is intended. This fanfiction was written by Elpin, czech translation was created by Patolozka.

Kapitola 1: Scios Totalus*

Severus Snape vstupoval do svého kabinetu neochotně. Ano, čtete správně, velmi *neochotně* otevřel dveře a vkročil dovnitř. Důvodem jeho stávající nálady byl fakt, že jistý havranovlasý, zelenooký a obrýlený *Potrovec* s jizvou právě v tento moment okupoval jeho osobní prostor.

Když byl profesor Snape zavolán do Brumbálovy kanceláře a ředitel mu oznámil, že musí poskytnout Harrymu Jamesi Potterovi *soukromé* hodiny, snažil se ze všech sil, aby neudělal něco, co by ho jistě poslalo do Azkabanu, kde se měl podle všeho nacházet už dlouhou dobu. Nesouhlasil a slovo *neochotně* jen stěží vystihovalo jeho nynější pocity. Rychle došel k závěru, že toto by mohl být vážný problém.

Nezáleželo na tom, kolikrát Severus Snape vmetl Harrymu Potterovi do tváře nadávky o tom, jak byl jeho otec arogantní a odporný. Rozhodně nechtěl toho fagana Pottera vidět z první ruky a na svůj úkor. Také to totiž znamenalo, že i *dalším* věcem hrozilo jejich případné možné odhalení. Věcem tak tajných, že dokonce ani sám Snape osobně neznal jejich plný dosah.

Po vyvození tohoto nepříjemného závěru, dospěl k nejlogičtějšímu řešení. Ochránit své vzpomínky a sny před invazí – jednoduše je odstranit ze své mysli. Tehdy se to zdálo tak jednoduché.

To proto Severus napoprvé po téměř deseti měsících vešel beze slova, dost podezřívavě, a – jak již bylo uvedeno dříve, ale bude uvedeno znovu – neochotně vstoupil do kabinetu, aby místnost našel úplně prázdnou. Jemná záře z myslánky okamžitě přitáhla jeho pozornost.

Mistr lektvarů byl prchlivý muž. Jistě ne teď, ovšem v mládí nesporně udělal několik velkých hloupostí. Roky utrpení ho ale donutily nejprve přemýšlet a až potom jednat. To proto byla tato situace pro něj pravděpodobně větším šokem než pro jiné. Okamžitě přispěchal ke stolu a vytáhl svou hůlku. Začal mumlat složitou inkarnaci, kterou by těžko prolomil i Temný pán, dokonce i kdyby to uměl, a pak otevřel zásuvku. Uvnitř ležel jeden předmět se stejnými rozměry i obdobnou zlatou barvou jako zlatonka. Vlastně hodně lidí by si jej lehce spletlo se zlatonkou, kdyby nebyl pokrytý zvláštními runovými znaky spolu s kulatou jamkou ne větší než nehet od palce, která označovala přední stranu.

Severus jej sebral a rychle ukryl v kapse předtím, než se konečně přikradl k té prokleté myslánce. Zadíval se do jejích hlubin a uviděl přesně to, čeho se tak obával. Harry Potter byl svědkem jeho největšího ponížení. To ho zchladilo a naplnilo hrůzou do takové míry, že nebyl na okamžik schopen slova ani pohybu. Jeho dech se stal sípavým a on nemohl od té scény odtrhnout oči o nic víc než chlapec uvnitř.

Přinutil své končetiny k pohybu. Byl to čin, na který si musel zvyknout během setkání plných mučení ve svém *druhém* zaměstnání. Ponořil hlavu dovnitř a vstoupil do myslánky. Jednu ruku strčil do kapsy, prsty se sevřely kolem chladného malého míčku a sám přešel k místu, kde Potter mladší stál. Nevnímal nechutnou scénu, která se odehrávala v jeho blízkosti. Položil jednu ruku pevně

na kostnaté rameno. Nebyl zdaleka tak potěšen Potterovým zapištěním, jak by mohl být, naklonil se a zašeptal:

„Bavíte se, Pottere?“ Zlomyslná slova už sama o sobě. Tahle bytost stojící za vyděšeným chlapcem už nebyla člověkem. Vztek se ho zmocnil, když koutkem oka spatřil Pottera staršího, který ještě jednou smíchem odehnal starosti svých přátel. A nyní už se scéna chýlila ke konci. Dnes tu nebyla žádná Lily, která by ho přesvědčila či uklidnila. Přesto se mu podařilo, dokonce i po vytažení Pottera ze své vzpomínky, vyndat zlatou kouli spravedlnosti z kapsy a rozevřít ruku za Potterovou hlavou. Zelené oči byly příliš zacílené na samotného Snapea, aby si povšimly, jakou odplatu se mu chystal provézt.

Malý míček roztáhl svá malinká křídla a už to vypadalo, že je připravený frknout stejně jako opravdová zlatonka. Ale místo toho se zatřepotal nad nebelvírovou hlavou. Na chvíli tou malou prohlubní zamířil nahoru, dolů a tam a zpět, jako by něco hledal. Pak se usadil na Potterově hlavě a s jemným *klik*, které ale ani jeden neslyšel přes Potterovo koktání a Snapeův hněv, zmizel.

Dveře se zabouchly. Záchvatem stížený Severus mrštil sklenicí o zeď v dokonalé souhře s třísknutím a klesl bez ladu a skladu do křesla. Vypadalo to, že z něj veškerý hněv vyprchal. Stejně jako všechny jeho emoce. Potter viděl jeho nejhorší vzpomínky. Bylo tu tolik, tolik důvodů, proč ho to znepokojilo, že je ani nedokázal spočítat. Už dlouho se necítil tak poníženi a obnaženi. A to pracoval pro Pána zla a Brumbála současně!

Jeho myšlenky se pomalu přesunuly ke zlatému míčku a tváří se mu začal rozšiřovat pochmurný úsměv – vypadalo to spíše jako znechucená grimasa (nad sebou samým, možná?). Tohle bylo jedno z tajemství, které neznal ani Temný pán a ani Brumbál. Jedna věc, kterou si nechal pro sebe. Možná jako symbol svého tichého a neúspěšného vzdoru proti oběma mistrům. Možná jednoduše proto, že chtěl. Ten druhý důvod byl více pravděpodobný.

Jednou se stalo, že Pán zla vyslal Severuse Snapea samotného na misi. Ten požadavek byl neobvyklý, protože Severus v té době běžně zůstával a vařil lektvary pro obě znepřátelené strany. Ale stále žádný ze smrtijedů neměl jeho odbornost v... no, ve skutečnosti v ničem. Brumbál tehdy souhlasil, že by Severus měl jít, ale měl ten artefakt přinést samozřejmě pro stranu světla a Voldemortovi říct, že ho nemohl najít.

Našel ho a Temnému pánovi podal připravenou výpověď, avšak naneštěstí nebo naštěstí – záleží, na které straně jste – řekl to samé i Brumbálovi. A teď prostě nechal artefakt působit na chlapce–který–přežil. Kdyby už předtím neprošel peklem, toto by mu právě způsobilo další.

Scios Totalus byl mytický artefakt. Stalo se ironií osudu, že Severus, špión, byl tím, kdo jej našel. Protože to bylo perfektní zařízení právě pro špióna. Všude to následovalo svůj cíl. Absolutně neviditelné a nevysledovatelné jakoukoliv jinou magií. Umožňující vidět a vědět *všchno*, dokonce i osobní myšlenky a touhy. Je zřejmé, že by nebylo vůbec dobré, kdyby takové zařízení začalo produkovat ministerstvo či Voldemort. Veškerá svoboda a soukromí by tím skončila.

Jak řekl Brumbál i Voldemort, tohle bylo pouze námětem pro legendy. On si ho pak dal pod zámek a čekal na příhodný okamžik, aby jej mohl co nejvýhodněji využít proti jednomu ze svých mistrů. A tak ve finále ukončit tuto válku. A pak vstoupil do své pracovny a zjistil, že Potter vyslídil jeho nejstřeženější tajemství. Z nenávisti popadl Scios Totalus. Považoval to za skvělý způsob, jak mu to vrátit. Poznává Potterova tajemství stejně, jako Potter nyní znal jedno z jeho. A jestli se ten malý nebelvírský fracek rozhodne, že se podělí o své nově nabyté vědomosti o svém profesorovi, no, pak bude Severus připravený!

S těmito myšlenkami hluboko ve své mysli mávnul hůlkou nad stolem a odříkal správné kouzlo. Téměř okamžitě se objevila jáma pokrývající skoro celou desku a Severus se zaklonil zpět do svého křesla, když na ní pohlížel. Opět švihnul svou hůlkou a obraz se zjevil tak, že byl přímo před ním a on se tak mohl dívat snadněji. Chtěl mít pohodlí.

Stál tam Harry Potter, těžce oddechující a zardělý. Tisknul se zády proti zdi, jako by s ní chtěl splynout. Severus se nad tím obrazem ušklíbl. Potter byl očividně vyděšený k smrti. Jak patetické. A toto byl budoucí hrdina kouzelnického světa? Švihnul opět svou hůlkou, aby mohl ve své mysli slyšet Harryho myšlenky. Téměř jako by měl telefon u ucha. Ačkoliv toto přirovnání by mu určitě uniklo.

Do prčíč, do prčíč, do prčíč, odříkával si Harry v duchu zoufale. Pevně stisknul svá víčka a držel oči zavřené. Snažil se odehnat obraz Snapeových obnažených nohou visících ve vzduchu. *Snape měl pravdu, ve všem. Proboha!* Slza si našla cestu ven z oka a cestovala nepovšimnutá přes jeho tvář. Ve své pracovně se Snape zamračil, a trochu přeformuloval své vnitřní komentáře. *Přál bych si, aby ta sklenice zasáhla mě. Můj otec ponižoval Snapea stejně jako Dudley kdysi tyranizoval mě... co to říkám? Dudley mi to dělá stále. James Potter byl právě tak arogantní, jak Snape vždy zdůrazňoval. Božítku, co když jsem úplně stejný? Žádný div, že mě Snape nenávidí.*

Teď byl Snape opravdu zamyšlený. Vypnul Potterův vnitřní monolog, když se ten teenager odtlačil ode zdi a zamířil zpět do věže. Severuse potěšilo, co nahlédl do mysli toho spratka, potěšilo odhalení, že Pottera v mladším věku týrali v mudlovské škole. Částečně ho to i udivilo, ale nevěnoval tomu přílišnou pozornost. Bylo tu mnoho dalších věcí, se kterými by si měl dělat starosti. A jedna z nich ho právě mýjela. Poslední Potterova myšlenka ho upoutala. Skoro to znělo, jako by Potter litoval toho, že jej Severus nenávidí, ale to nedávalo vlastně žádný smysl, že?

Schoulený (ne že by Snape někdy zařadil takové slovo do svého slovníku) hlouběji ve svém křesle, aby se mu sedělo pohodlněji, seslal kouzlo, kterýmž opět slyšel Potterovy myšlenky, a naklonil se zpět, aby si před setměním prohlédl ještě něco víc. Potter právě vstupoval do Nebelvírské věže a jeho myšlenky začínaly být *opravdu* zajímavé.

ooOoo

Harry si povzdechl, když dorazil k portrétu Buclaté dámy. *K sakru, nemyslím si, že dnes večer ještě zvládnu cokoliv dalšího, pomyslel si unaveně. Pravděpodobně všechny prostě bez potíží minu a půjdu spát... Možná, že nejprve něco nakreslím.*

„Altus**,” zamumlal heslo. Řekl to nevrle, jako téměř pokaždé, když prolézal skrz díru v obraze. Skoro se nemusel ohnout, když procházel. Téměř všichni ostatní studenti v jeho ročníku během léta skokem vyrostli a povytáhli se ještě o dost velký kus v průběhu školního roku, ale Harry Potter ne. Oh, ne, samozřejmě, že ne. *Proč se vždycky liším? Jak mohu být předurčen k záchraně světa, když jsem menší než prváci? Ano, přeháním, já vím, ale mám právo si postěžovat, alespoň v soukromí! Merlin ochraň, pravděpodobně je to vina Dursleyových. Držet dítě v přístěnku se prostě musí někde projevit, i to všechno ostatní, co udělali.*

Ztracen ve svých depresivních myšlenkách si Harry ani nepovšiml zlostných pohledů, jež házeli jeho směrem chlapci z jeho ložnice. Překvapilo ho, když najednou vrazil do Rona. Ten se tyčil nad ním. Harry se na ryšavce ostražitě zadíval a ještě k tomu o krok ustoupil. Rychle se rozhlédl kolem a zjistil, že zbytek společenské místnosti zel prázdnotou. Studenti z vyšších ročníků byli pravděpodobně stále v knihovně nebo ve studijních místnostech, aby se učili na závěrečné zkoušky. Zatímco ti mladší už spali. Harry zalapal po dechu, když mu zastoupila cestu skupinka tří chlapců (Neville tu nebyl) stojících v půlkruhu a zablokovala tak vchod do ložnice.

„Takže, ty malý teplouši, jaký byl večer se Snapeíčkem?” vyplivl jedovatě Seamus, zlostně zíral z pravé strany od Rona. Dean Thomas stál od ryšavce nalevo a jeho pohled byl ledový. „Určitě jsi Nebelvíru ztratil tunu bodů, co?” Harry zavrtěl hlavou, v ústech mu vyschlo. Zíral na stočený pergamen v Ronově pravé pěsti. Vypadalo to děsivě povědomě.

„Poznáváš to, že?” zeptal se Ron a rozevřel pěst. Natáhl ruku blíž k Harryho obličejí. „Jo, našli jsme to ve tvé posteli, ty malý buzíku. Mohl bych zapomenout na to, že jsi zženštilce, ale tohle je na jakákoliv slova příliš nechutné!” Další dva chlapci rázně přikývli a zašklebili se.

Oh, do háje. Muselo mi to vypadnout z desek, když jsem je uklízel, pomyslel si Harry zkroušeně. Zajímalo by mě, který z nich...

„Dělat to do zadku je tak absolutně nepříslušné nebelvírů, jak jen může být,” uvedl vážně Seamus. „Ale nechat si to dělat od zmijozela! Ty nemáš žádné morální zásady nebo úroveň, Pottere?”

„A to nejen od lecjakého zmijozela, ale od nikoho menšího než od Malfoye!” zařval náhle Ron. Byl rudý stejně jako jeho vlasy, chvěl se potřebou zranit svého bývalého nejlepšího přítele. *Jasně... takže očividně ten, kde jsem maloval Malfoye, jak...*, Harry mohl těžko něco udělat, když se do něj stále naváželi urážkami. Byli tři, on byl sám. Minulý rok čelil Voldemortovi, ale to byl spravedlivý duel... svým způsobem. Náhlý pravý hák od Rona byl ale čímkoliv, jen ne férovým.

Přes opar bolesti a zatemnění mohl Harry slabě slyšet slova jako *zrůda* a *chorý parchant*, a proto začal přirozeně předpokládat, že je zpět v Zobí ulici. A tak jak to obvykle dělal s Vernonem, nechal do sebe bušit pěsti, až ho skoro zatloukli do podlahy. Když bylo po všem, zůstal ležet bez hnutí, protože kdyby se pohnul příliš brzy, Vernon by mohl zhodnotit jeho trest za nedostatečný. Krvácel,

červená krev se vsakovala a mizela v hlubinách červeného koberce. Nejasně si pomyslel: *Asi jsem si to zasloužil.*

Když všechno po bezpečném množství času utichlo, Harry se pokusil udržet své sténání na co nejnižší možné úrovni. Vydrápal se na nohy a odkulhal do ložnice. Byla díkybohu prázdná. Ale trvalo mu chvíli, než se vysoukal do schodů. *To nebylo tak hrozné. Vernon používá tvrdší údery než ti tři dohromady. A s Dudleym by mohli každého čaroděje porazit ve fyzickém boji v jakýkoliv den v týdnu. Je to pravděpodobně jejich váhou. To je asi také důvodem, proč má Dudley v oblibě na mě tak často sedat.*

Harry odsunul takové myšlenky pryč a snažil se dostat se do postele. Ale předtím si ještě sundal své oblečení. Věděl sám nejlépe, že kdyby si je nechal na sobě, tak ráno by je velmi bolestivě oloupával ze svých zaschlých ran. *Tahle lekce byla tedy velmi bolestivě poučná*, pomyslel si zasmušile, když se opatrně soukal do postele pod pokrývkou. *Obávám se, že ten obrázek roztrhali...*, byla poslední myšlenka, která se objevila v jeho mysli, než upadl do bezvědomí.

ooOoo

Severus seděl ve svém kabinetě jako vytesaný z kamene. Zíral do temné jámy, od té doby, co Potter bezhůlkově a zřejmě také nevědomě, přinutil závěsy, aby se zatáhly. U Merlinova vousu! Ze všech tajemství, která Severus doufal, chtěl a přál si objevit, tohle zdaleka všechno překonalo a samotného ho to vylekalo. A to Snapeovu mysl nebylo tak lehké vystrašit.

Byl absolutně a úplně šokovaný tím, co právě viděl. Tři nebelvíři pátého ročníku zmlátili jejich hvězdného chytače a Vyvoleného. A Harryho myšlenky během a po tom výprasku se mu stále honily hlavou. Ten chlapec si vůbec nepomyslel, že je to špatné! Severus vážně zvažoval, že tam zajde a vezme kluka k madam Pomfreyové. Potter musí mít po téhle akci nějaká vnitřní krvácení!

Další zmatenou věcí byl důvod toho činu. Bylo nevyslovenou zvyklostí, že homosexualita nebude příliš vítaná kvůli klesajícímu počtu obyvatel kouzelnického světa, ale Severus by si pomyslel, že pokud se z tohoto může někdo dostat, pak určitě Chlapec-který-přežil, ne? A oni, jeho *nezaujatí nebelvířští přátelé*, ho odmítli.

Ta scéna rozjitřila něco hluboko uvnitř něj, co Severus dlouho ignoroval. S největší pravděpodobností byla tahle epizoda velmi podobná jedné, kterou zažil ve svém dětství. Jeho myšlenky se ve stejnou chvíli rozeběhly mnoha směry a Severuse tím hrozně rozbolela hlava.

Vstal z křesla a prakticky vklopýtal do své ložnice poté, co ukončil kouzlo Scios Totalus. Upadl do postele oblečený. Zavolal si lektvar na spaní ze své soukromé zásoby a vypil ho na jeden lok.

Jeho poslední myšlenka byla: *Kde zatraceně je syn Jamese Pottera? A co je zač tato Harryho osobnost?*

ooOoo

Poznámky:

**Scios Totalus* podle mého znamená něco jako *Vědět absolutně všechno (Scios – Vím, že; Totalus – celkový)*.

** *Altus* znamená *vysoký*, a proto byl Harry takový rozmrzelý, když procházel obrazem Buclaté dámy.

Kapitola 2

Harry po probuzení hlasitě zasténal. Všechno ho bolelo. Rychle si uvědomil svou chybu, když se závěsy roztáhly. Stál tam podrážděný Ron a temně na něj shlížel.

„Ušetři nás toho, Pottere,“ zavrčel. „Nehodláme už mít pro tvoji Výsost žádné pochopení. Seamus měl od začátku pravdu. Chceš jen přitáhnout pozornost. No, už ty tvoje výmluvy nebudu poslouchat.“ Prudce se otočil a odešel do koupelny. Ti další dva chlupci zabručeli a vychrlili na Harryho pár nadávek, když míjeli jeho postel. Harry prostě zůstal ležet tak nehybně, jak jen dokázal. Natočil pomalu hlavu a snažil se natáhnout ruku, aby dosáhl na svou hůlku položenou na stole.

Rychle seslané *Tempus* mu řeklo, že pravděpodobně přijde kvůli svým zraněním pozdě na hodinu. Bude ho to stát body a následně zcela jistě další výprask. Zavřel oči a prostě počkal, až kluci odejdou. Myslel si, že slyšel Nevilla váhavě říci něco o tom, že by na něj měli počkat, ale ostatní ho rychle odtáhli s sebou s tím, že mu to vysvětlí cestou dolů.

Harry se ani nepohnul, dokud se dveře nezavřely. Pokoušel se donutit neplakat, ale čím déle tam ležel, tím více ho jako nárazem přílivové vlny zasáhla realita toho, co se včera večer událo. Cítil se, jako by se topil. A když přišel první vzlyk, byl si už jistý, že ho to zahltí. Namáhavě se nadechl a zasípal, jak se stále pokoušel zadržovat vzlyky. Ale to pouze způsobilo, že se rozbřečel ještě víc. Ani se nemohl přetočit na bok a svinout se do klubíčka, protože věděl, že by to pekelně bolelo.

Místo toho tam prostě ležel na zádech a marně se zkoušet nezabývat zjištěním, že ho zavrhli jeho nejbližší přátelé. Ani skutečnost, že mimo jeho ložnici o jeho sexuální orientaci či kresbách nikdo nevěděl, pro něj nebyla útěchou. Spočítal si, že jediným důvodem toho, že to kluci nevyzradili, bylo, že nechtěli zničit pověst své koleje. Což on vlastně udělal, když všem vykládal o Voldemortově návratu. A teď už mu asi nevěří ani Ron.

Když už cítil, že by mohl vstát bez toho, aby se zhroutil, tak se opatrně a extrémně pomalu posadil. Nohy položil na chladnou podlahu. Zatnul zuby, když vstal a pokusil se nehlučet i přes to, že tu nikdo jiný, kdo by mu mohl vynadat, nebyl. Byl to zvyk hluboce zakořeněný už z dětství. U Dursleyových vždy po špičkách přešel do koupelny, aby během noci smyl všechnu krev z výprasku. Dokulhal se do koupelny, po cestě popadl školní uniformu a postavil se před zrcadlo. Musel se zapřít o umyvadlo, aby neupadl.

Krucí, už je to nějaký čas, co jsem měl takového podlitiny, přemítal, když si prohlížel své tělo. Prakticky všude měl fialové skvrny, docela často i krvavé. Ne od toho prvního dne minulého léta... Na začátku to bylo vždycky nejhorší. Potom mi už většinou dovolil se ošetřit, než mě poslal do práce. Takoveto bytí by mě jen zpomalilo. A samozřejmě mě nikdy neuhodil den před nástupem do školy. Nechtěli bychom, aby měl někdo podezření, že? Harry si byl dobře vědom toho, jak zahořklé myšlenky to jsou, ale nemohl si pomoci. Asi by nebyl překvapený, kdybych přišel domů už zbitý? Pravděpodobně by se mu to i líbilo.

Otočil kohoutkem a nechal vodu ohřát na příjemnou teplotu. Pomalu přiložil dlaň pod kohoutek a sehnul se, aby si opláchl obličej. Asi tak v půli cesty ho plně zasáhla bolest a on vykřikl. Voda se vylila na podlahu, jak se rukama zachytil dřezu tak pevně, až mu zbělely klouby. Stál tam, třásl se a nevěděl, co má dělat. Pokusil se to napravit, ale i nejmenší pohyb mu způsoboval bolest.

Do prčic, co teď? pomyslel si zoufale. V očích už ho začínaly štípat slzy, ale on jim odmítl dát průchod. Nebude stát v koupelně a brečet jako nějaká malá holka kvůli troše bolesti. Jako nějaký zženštilc. Ronova tvrdá slova se opět ozývala v jeho mysli. Stisknul víčka a zavřel oči. Náhle se mu vybavil jejich smích, když ho mlátili.

Po dlouhé době, kdy pouze stál a *dýchal*, si Harry pomyslel, že by to mohl zkusit znovu. Hodina už určitě dávno začala, ale možná by mohl stihnout tu další, pokud by sebou pohnul. Měl by stát zpříma, sakra!

„Au!“ zaječel při stejném nepatrném pohybu, jako minule. V polovině přešlo sténání ve vzlykání a on hanebně sklonil hlavu nad svojí mizernou existencí. Ale zjistil, že vlastně kvůli bolesti nedokáže ani správně ohnout hlavu. Jen se mu ji povedlo trochu sklopit. Opět zavzlykal a přidržel se umyvadla. Nohy se mu klepaly úsilím, jak se snažil zůstat dlouhou dobu v přesně stejné pozici. Slzy se začaly objevovat ve velkém množství, dopadaly do dřezu a mizely v odtoku. Harry se cítil, jako by je tam měl sám následovat.

ooOoo

Severus sledoval skupinky nebelvírů a zmijozelů, které přicházely do třídy. Očima spočinul zejména na Weasleym, Finniganovi a Thomasovi. Povšiml si způsobu, jakým něco šeptali Longbottomovi. Ten se mračil a v očích měl neidentifikovatelný výraz.

„Sednout!“ vyštěkl na ně a oni se rychle rozdělili. Weasley si sedl vedle Grangerové, která byla do této chvíle ponořená v knize a nic nevnímala. A pak si Severus uvědomil, že Potter není nikde vidět. „Kde je Potter, Weasley?“ zeptal se zostra. Ryšavec měl tu drzost jen pokrčit rameny.

„Nemám ponětí,“ řekl. Na to se Grangerová zamračila a divně se po svém kamarádovi podívala. Severus by řekl, že se ho na to chtěla zeptat, ale ona nikdy před konce hodiny nepromluvila, dokonce ani šeptem by se nezeptala, kde se její nejlepší kamarád nachází.

„Deset bodů strhávám Nebelvíru za vaši troufalost a dalších dvacet za Potterovu absenci,“ vyhrkl Snape a ignoroval zaúpění těch lvíčat. A to bylo něco, co si povětšinou velmi užíval. Příliš ho zaměstnalo povšimnout si chladných záblesků, které si páťáci, kromě Longbottoma, pohledem vyměnili. „Do práce!“ nařídil a mávnul hůlkou směrem k tabuli, aby se objevily instrukce. Nepřítomně zíral na studenty, kteří pospíchali, aby splnili zadání. Ani je vlastně nevnímal. Hluboko v žaludku se mu usídlil takový divný pocit.

Když se studenti pustili do vaření lektvaru, tak jediné, na co mohl Severus myslet, bylo: *Kde je Potter?* Že by prostě jen vynechal hodinu? Po tom výprasku minulou noc by ho to ani nepřekvapilo, ale Severus stále cítil zlost, že ten spratek nezašel k madam Pomfreyové. Jistě by mu oznámila, kdyby se u ní chlapec nacházel! Stále tak namyšlený. Ozval se záblesk čehosi – byla to naděje? Ne, ne doopravdy, něco se minulou noc v Severusovi zažehlo. Myslel si, že možná byl Potter jiný, než předpokládal. Ale očividně nebyl a je jen dobře, že byl sražen na kolena svými spolunocležníky.

Severus se zděsil svých vlastních myšlenek. Potter si tohle nezasloužil a nezáleželo na tom, jak arogantní byl. A ten pocit v žaludku jen zesílil. Potřeboval zjistit, kde se Potter nachází. A byl tu pouze jeden způsob, jak nechat zmizet ten divný pocit. Tím si byl jistý. Čím si ale nebyl jistý, bylo proč. Málem se plácnul do hlavy přímo tam před třídou, když si vzpomněl na Scios Totalus. Prostě si jen zajde do kabinetu a zkontroluje ho, u Merlinových gatí!

„Potřebuji si něco zařídit. Pane Malfoyi, ujistěte se, že se tu po dobu mé nepřítomnosti nestane nic nepřístojného.“ Blondák se ušklíbl, že dostal tu čest, ale Severus už to stěží viděl. Urychleně prošel dveřmi, které vedly přímo do jeho kabinetu a pro jistotu na ně seslal tisící kouzlo. Spěchal ke stolu a ani se nezatěžoval si sedat. Jen nad deskou vyslovil kouzlo.

Zjevil se Harry Potter, v celé své kráse posetý modřinami, nekontrolovatelně vzlykající a zoufale svírající umyvadlo před sebou. Severus zkřivil tvář při pohledu na strašné fialové značky, laskavosti od chlapcových přátel, na nezdravě bledé pokožce. Severus si uvědomil, že Pottera nikdy neviděl ani v teplých dnech plavat v jezeře. Chlapec se *vždy* úplně zakrýval oblečením, i když ostatní sundali plášť a vyhrnuli si rukávy.

„*Audite Totalus,*“ zabručel Severus nad obrazem a okamžitě v mysli uslyšel Harryho myšlenky.

Au, au, au, au. Kruci, takhle to nepůjde! Přestaň brečet jako dítě! Tak se, krucinál, vzbop! Prostě vstaň! Vstaň, vstaň, vstaň... Potter si stále opakoval svoje mantry. Ale Severus mohl vidět, že když se pokusil pohnout, tak ve vteřině, kdy se narovnal o více než centimetr, se opět svalil do původní pozice.

„Pitomý paličatý nebelvír,“ zamumlal zlostně Severus. Byly tu i jiné možnosti, jak se hnout z této pozice. Ten nejlogičtější by byl – prostě požádat o pomoc. Severus znal toho vyšinutého domácího skřítku, který prakticky uctíval zem, po které Potter chodil. A dokonce, i když teď pracoval pro Bradavice, jistě by vyslyšel Potterovu žádost o pomoc. Ale ne, ten spratek se projevil tak, jak o něm vždycky Severus smýšlel, a byl stále domýšlivý. Ale hluboko uvnitř už Severus

věděl, že tohle byla lež. Potter se nenacházel v jednoduché situaci a tohle nebyla jeho chyba.

Ale co dělat? Nemohl prostě vejít do nebelvírské ložnice a Pottera zachránit. To by si vyžádalo příliš mnoho otázek. Ale věděl, i kdyby to nikdy nepřiznal nahlas, že tam toho chlapce takhle nechat nemůže. A opět ho odpověď praštila do obličeje. Bylo to tak jednoduché a úplně zmijozelské.

Severus švihnul hůlkou a obraz vzlykajícího Pottera na stole vybledl. Otočil se a přešel k ohni, kde elegantně klesl na kolena a vzal si trochu letaxového prášku z keramické misky stojící opodál. Hodil ho do ohně a počkal, až se jeho hlava objeví v Brumbálově krbu. Ředitel byl díkybohu ve své pracovně a četl si noviny. Vzhlédl, když se plameny rozhořely.

„Severusi? Nemáš teď hodinu?“

„Ano, mám, Albusi,“ začal Severus, nechal svůj hlas naplnit podrážděním, které ale teď neobvykle *necítil*. „Ale jen jsem si myslel, že bys chtěl vědět, že ten tvůj oblíbený fracek chybí.“

„Harry chybí?“ zeptal se Brumbál najednou. Starost se mu okamžitě objevila v očích. „Vysvětli mi to.“

„Nedostavil se na hodinu a Weasley neví, kde je. A vypadá to, že ani žádný jiný nebelvír. Jen jsem si myslel, že bys to rád věděl. Takže, jestli je to všechno, tak půjdu zpátky do hodiny....“ Severus se už během svého proslovu začínal stahovat zpátky k sobě.

„Počkej,“ Brumbál se odmlčel. „Jestli jsi si jistý a on vážně chybí, pak ho musíme v první řadě najít, Severusi. Voldemort už mu mohl do jeho mysli něco nastražit.“ Severus si povzdechl, nasadil velmi otrávený pohled a lítostivě pokýval hlavou.

„Podívám se po něm, jestli si to přeješ,“ řekl. „Vzhledem k tomu, že vždy dáváš přednost tomu, abych zachránil tomu chlapci kůži.“ Brumbál vážně přikývl.

„Jsi ten nejlepší při hledání ztracených věcí, Severusi. Pospěš si.“ Severus jednou krátce přikývl a stáhl se zpět do svého kabinetu. Zavrtěl si sám pro sebe hlavou. Manipulovat s Brumbálem bylo vždy tak jednoduché? To bylo lehčí než, když Temný pán... Jistě, ten starý lišák v Severusových očích neprohlédne všechno. Ne, byl si jistý, že ředitel neví nic. Přinejmenším neviděl žádné očividné jiskření.

Vstal a seslal ještě jednou kouzlo Scios Totalus, aby se ujistil. Potter tam byl, teď už jen popotahoval, ačkoliv celé jeho tělo vibrovalo, jak se snažil udržet na nohou. Kluk pitomá. Severus nechal obraz zmizet a vyrazil z kabinetu. Použil dveře, které vedly přímo na chodbu.

Severus by to nikdy neuznal, ale ještě nikdy v celém svém životě nedorazil do horních pater hradu tak rychle. Vstoupil do věže, použil heslo, které znají všichni profesori bez ohledu na kolejní příslušnost, a rychle vyběhl cestou do ložnic

pátých ročníků. Otevřel dveře do koupelny. Objevila se strašlivě pohmožděná Potterova záda, ale očima se ti dva setkali až v zrcadle.

„Profesore!“ vykřikl Potter, a pak zaječel ještě jednou bolestí, když se automaticky pokusil narovnat a přikrýt se. Mlátil rukama, když se mu do svalů dostala křeč a umyvadlo se mu vysmeklo. To způsobilo, že se pokusil opět pohnout a schytl další dávku bolesti. Severus se vrhnul dopředu dřív, než si stačil uvědomit, co dělá, aby zachytil Potterovo vyzáblé tělo, které se nakonec skácelo. Chlapec sténal, křičel a vzlykal naráz. Znělo to úplně stejně děsivě jako výkřiky obětí, jež mučival Pán zla.

„Ležte klidně,“ nařídil Severus. Jeho hlas byl tvrdý, ale z nějakého důvodu i jemný. Potter zamrkal skrz slzy na muže, který ho přidržoval.

„Profesore Snape?“ zeptal se nevěřícně. „Ne, nechte mě jít,“ náhle zaprotestoval, ale v momentě, kdy se vzepřel v Severusově oběti, opět zasténal.

„U Merlinovy berly, Pottere. Zůstaňte v klidu. Hodlám použít magii, abych vás přenesl dolů do nemocničního křídla, protože tohle bude bolet stále.“

„Ne, prosím, nechci – au! Nechci, aby mě někdo viděl!“ zaječel Potter. Severus protočil oči.

„Nebudu vás před sebou levitovat jen v trenýrkách, vy idiotský kluku,“ řekl Severus. Oba vypadali, že si až teď uvědomili, co přesně měl v tuto chvíli Harry na sobě. Chlapec se začervenal a způsobil tak, že se Severusovo srdce podivně zatřepotalo. Sklopil oči, černé řasy si zvýraznily proti bledé tváři. Ten okamžik pominul tak rychle, jako přišel.

„Prosím, jen mě nechte jít,“ zakňučel žalostně Potter a Severusova zlomyslná stránka najednou vystoupila na povrch. Neočekávaně narovnal sebe i Pottera. Chlapec se dostal do bolestivých křečí a přepadl dopředu. Severus ho zachytil kolem pasu.

„Ještě nějaké hloupé otázky, Pottere?“ zeptal se Severus sarkasticky, když se Potter dál otrásal v bolestech.

„Ne!“ zachroptěl nebelvír skrz nové slzy. Severus si uvědomil, že mu určitě musí způsobovat bolest, bez pochyby stiskl značné množství pohmožděnin. Nepřekvapilo by ho ani, kdyby měl Harry zlomená nějaká žebra. Chtěl chlapci vyčinit, že myslí víc na vzhled než na své vlastní zdraví. A pak ho napadla myšlenka – mýlil se předtím? Byl toto opravdu ten chlapec, kterým si myslel, že je? Jeho představa? A ten ruměncel byl zajímavý. Rychle a v tichosti seslal kouzlo pro poslouchání myšlenek.

Prostě mě teď zabijte. Cruciatus byl snazší. Dokonce i vy jste příliš jiný, abyste mohl na vrchol toho všeho cítit potupu. Svatá prostoto, nejhorší je, že jsem si to zasloužil! Každou vteřinu. Snape by mě měl levitovat celou školou. Jako odplatu za pohled do té proklaté myšlanky!

Severus zamrkal. *Cruciatus*? Neobtěžoval se vyslechnout podrobnosti chlapcova posledního střetnutí s Temným pánem. Byl vystaven *Cruciatu*! A ten kluk si myslí, že si tu bolest a ponížení zaslouží... A opravdu litoval toho, že proniknul do Severusova soukromí. Ta myšlenka byla tak šokující, že Severus téměř zapomněl, že působí chlapci rukama bolest. Ale pak další Potterovy myšlenky přerušily jeho úvahy.

Oh, prosím, alespoň něco udělejte. Nemohu vám tu prostě ležet v náruči bezmocně a skoro nahý. Severus cítil, jak mu jeho tváře začínají rudnout. Alespoň, že to Potter nemohl vidět, když slyšel, jak chlapec přemýšlel o tom, že neměl oblečení. Rychle namířil hůlkou na Pottera a seslal kouzlo *Mobilicorpus*. Potter skoro zakvičel, když byl před Severusem umístěn do horizontální polohy.

Mýlil jsem se. Tohle je ještě horší!

„Zmlkni, dítě,“ vynadal mu Severus, odvolával se na výkřiky bolesti i myšlenky. Jeho hlas byl opět jemný. „Dám vás do magického bezvědomí, protože nemám po ruce nic proti bolesti. Nebojte se, nikdo vás neuvidí.“ Severus neměl ani tušení, proč dodal tu posední část. Právě, když sesílal kouzlo, uslyšel Potterovy poslední vědomé myšlenky.

Podrž mě Merlin. Doufám, že se nepokusí mi tu myslánku vrátit tím, že se koukne do mého kufru. Kdyby našel mé kresby... Severus byl trochu namíchnutý, že o něm Potter takhle smýšlel..., ale opětovně – chlapec měl vlastně dost málo důvodu rozmýšlet jinak. Potterovy myšlenky o něm, ale nebyly tou nejhorší částí. To nejhorší bylo, že se na ty kresby do kufru opravdu nepodíval. I když včera by to asi udělal. Bylo to hloupé a nelogické, protože Scios Totalus bylo asi stokrát horší, ale stejně ani nepomyslel na to se do toho kufru podívat.

Použil letaxovou síť ve společenské místnosti poté, co přikryl Harryho jeho hábitem, a přenesl je přímo do nemocničního křídla. Šokované vyjeknutí madam Pomfreyové po zhlédnutí zmláceného těla vypovědělo daleko více, než by Severusovy vlastní myšlenky někdy mohly.

Kapitola 3

Harry ucítil, že ho pokrývá něco hřejivého a měkkého, což byla příjemná změna. Neslyšel žádné zvuky od svých spolunocležníků, jež by se chystali na vyučování. Všude byl vlastně naprostý klid. Zhluboka vtáhl vzduch nosem a ještě více se schoulil do měkké postele. A pak si toho všiml. Ten pach. Pach, který byl schopen identifikovat kdekoliv. Pach nemocničního křídla. Směs čisticích prostředků a lékařských lektvarů. Tato otevřená místnost jimi doslova čpěla. Říkalo mu to, že neleží ve své malé omezené posteli či v ložnici, ale ve velké místnosti s mnoha bílými postelemi.

Nepotřeboval ani otevírat oči, aby věděl, že tu je někdo další a čeká, až se vzbudí. Vždy, když se tu probudil, někdo tu pro něj byl. Tentokrát se ale rozhodl, že nechá tu osobu čekat. Uměl opravdu dobře předstírat spánek, aby se vyhnul pozornosti dračí lady.

V duchu si znovu procházel události, které ho sem dostaly. Vzpomínal, jak ho Snape našel v koupelně, což, jak si pomyslel, bylo divné. Co vlastně dělal Snape ve věži? Měl mít přeci hodinu. To byla hádanka, kterou asi Harry neměl naději nevyřešit. Nenáviděl toho muže tak moc, jako ten protivný mistr lektvarů nenáviděl jeho. I když i v tom spatřoval jistou zálibu.

Náhle se mu v mysli objevil obraz Snapea, jak ho drží. Snapea, který byl krutý i jemný zároveň. Přesně šitý na míru záhadě jménem Severus Snape.

Připomněl si způsob, jakým jeho záda štípala, když ho Snape silou narovnal. Harry se pokusil trochu posunout, předstíraje obyčejné spánkové pohyby. Nic. Žádná bolest, kterou by očekával. Možná neměl rád chování madam Pomfreyové u lůžka, ale ctil její schopnosti.

„Harry?“ něžný hlas jeho kamarádky přiměl Harryho otevřít oči. Hermione seděla na židli vedle postele, v očích měla znepokojení. V klíně držela knihu, což nebylo žádné překvapení. Její školní taška byla položená vedle na podlaze, zaplněná knihami až po okraj.

„Ahoj,“ řekl Harry a odkašlal si hned po tom, co uslyšel, jak slabě jeho hlas zněl. Opatrně se posadil na posteli, jen pro případ, že by léčení ještě nebylo úplné. Hermione se na něj mračila. Její znepokojení se pomalu měnilo na zvědavost.

„Jak se cítíš?“ zeptala se pozorně.

„Dobře,“ odpověděl, ale nebyl schopen se setkat s jejím zkoumavým pohledem. Věděl, že bude chtít vědět, co se stalo.

„Je to pravda?“ náhle se zeptala Hermione. Její hlas nic neprozrazoval.

Ačkoliv Harry se nemusel ptát, co tím myslela, stále hrál přihlouplého. „Je pravda co?“ Oprášil neviditelné smítko na přikrývce.

„Opravdu tě kluci zbili, protože zjistili, že jsi měl nechutnou aférku s Malfoyem?“

„Cože?“ V Harryho hlavě to vybuchlo tak rychle, že si pomyslel, jestli znovu nemá zraněná záda. Co jí to k čertu Ron řekl? Otevřel ústa, aby to náležitě popřel, ale byli přerušeni jistou růžově oblečenou, ropuše se podobající osobou jménem Dolores Umbridgeová.

„Á, pane Pottere, jste vzhůru,“ řekla rázně Umbridgeová, když přicházela do nemocničního křídla, právě v okamžiku, kdy madam Pomfreyová vyšla ze své pracovny zkontrolovat pacienta. Když spatřila Vrchní vyšetřovatelku, přispěchala, aby zadržela čarodějku mířící k Harryho posteli.

„Omlouvám se, ale musím trvat na tom, že pan Potter musí ještě nějaký čas odpočívat,“ řekla. Harry se zmateně zamračil nad jejím podivně znepokojeným chováním. Obvykle zůstávala profesionální až ke své vlastní škodě. A teď spěchala souběžně s Umbridgeovou, jako by Harry byl synem, kterého je třeba ochránit. Umbridgeová se jejím směrem ani nepodívala.

„Obávám se, že ne, madam Pomfreyová. Jestli je panu Potterovi už tak dobře, že může sedět a klábosit se svými kamarády, pak je jistě schopen hovořit se mnou.“ Zastavila se u nohou Harryho postele. „Slečna Grangerová, že? Obávám se, že pan Potter už nebude mít návštěvy. Odejděte, prosím.“

Hermiona otevřela ústa, očividně chtěla protestovat, alespoň to si Harry myslel, než prohlásila: „Mohu zde Harrymu nechat úlohy?“ zeptala se.

„To nebude nutné,“ prohlásila Umbridgeová svým obvyklým úsečným tónem, ale Harrymu se pořád nezdál způsob, jakým to řekla. Hermiona zamrkala, a pak se sehnula, aby si vzala svou tašku. Při odchodu z nemocničního křídla se už na Harryho nepodívala. Madam Pomfreyová stále postávala vedle Harryho postele. Vypadala jako Harryho ochránkyně, která zoufale touží znovu něco namítat.

„O co jde?“ zeptal se Harry a pohledem přeskakoval z jedné na druhou.

„Pane Pottere, byl jste bez pochyby právě v bezvědomí, když se to stalo. Takže vám to osvětlím,“ vyhlásila Umbridgeová, nezdravě sladký úsměv zdobil její rty. Harrymu bylo na zvracení. „Byla jsem jmenovaná ředitelkou Bradavic.“

„Cože? A co Brumbál?“ vyhrkl Harry okamžitě. „Kde je?“ Brumbál by ho neopustil beze slova, že ne? Zatímco byl Harry v bezvědomí? Mohl mu alespoň zanechat dopis. Ale u postele neleželo nic.

„Ten muž odmítl ministrovu žádost o rozhovor ohledně jisté armády. Nevíte o tom něco, pane Pottere?“ Harry zavrtěl hlavou. Armáda se přestala stýkat poté, co Seamus, Ron a Dean odhalili jeho tajemství. Nebo spíše, Seamus odhalil a pak to triumfálně objasnil ostatním dvěma, že je učil teplouš. A to už bylo skoro před měsícem.

„Nevadí,“ pokračovala Umbridgeová. Vzrušeně tančila prsty po pergamenu. Harry se rozhodoval, jestli je schopen vydržet pohled na tu ženu, ale pak se očima raději zaměřil dolů. „Je toho víc, co vám musím sdělit.“

„Musíte počkat, dokud nebude úplně uzdravený,“ přerušila ji madam Pomfreyová. „On...“

„Musel byste být studentem naší školy, abyste mohl přijímat zdejší léčebnou péči,“ utnula Umbridgeová léčitelku a Harryho žaludek udělal kotrmelec. Beze slova zíral, jak Umbridgeová škodolibě rozvinuje svitek ve své ruce. „Pane Harry Jamesi Pottere. Tímto jste *vyločen*, bez možnosti odvolání, ze Školy čar a kouzel v Bradavicích. Máte dvacet čtyři hodin na to, abyste svou osobu a vaše věci přemístil z těchto důvodů. Protože jste nezletilý, vaše hůlka vám bude odňata a *zlomena*.“ Umbridgeová si udržela svůj sladký úsměv, když ukazovala Harrymu potvrzení o vyloučení. Harryho výraz zůstal prázdný, což plně odráželo jeho pocity. Ani se nepohnul, aby si převzal svitek.

„Z jakých důvodů?“ dožadovala se Pomfreyová. Měla blízko k slzám, ale Harry je neviděl. Umbridgeová vypadala potěšená tím, že jí to může sdělit.

„Z důvodu, že se popral s několika spolužáky. Podezření, že založil *ilegální* spolek. Že obdržel v rámci jednoho roku příliš mnoho trestů, aby mohl složit zkoušky...“

„To je směšné! Neměl jich tolik!“ vykřikla Pomfreyová.

„Maximální množství,“ řekla kousavě Umbridgeová. Hodila po Pomfreyové ledový pohled za to, že ji přerušila. „Množství trestů, které může být studentovi uděleno, se snížilo. A domníván se, že pan Potter má o dva více, než je dovoleno. Ted', kde jsem to byla? Á ano, na seznamu *zločinů* je také exhibicionismus...“

„Cože?“ Harry náhle znovu našel svůj hlas. Ale nebyl si jistý, jestli má v pořádku sluch. Žádná z jeho končetin zřejmě nefungovala a jeho zrak byl trochu zastřený. Cítil se jako roztavený vosk a kostka ledu zároveň.

„Student, *muž*, podal stížnost, že se mu od pana Pottera dostává nežádoucí pozornosti. Nebudu v Bradavicích tolerovat takového prostopášné chování. A to je, myslím, všechno. Oh, ale samozřejmě, nesmíme zapomenout!“ Natáhla ruku, jako by chlapci nabízela bonbón. „Vaši hůlku.“ Harry automaticky pohlédl na stolek u postele. Nebyla tam. Podíval se na madam Pomfreyovou.

„Neměl jste ji s sebou, když jste přišel,“ řekla tiše, oči plné neprolitých slz. Harry se zamračil, pokusil se vzpomenout si na poslední chvíli, kdy hůlku používal, ale nepodařilo se mu to. Vše bylo zahalené v mlžném oparu, dokonce i jeho vzpomínky. Umbridgeová zamlaskala nedočkavostí.

„Počkám si na vás ve vstupní hale, až budete odcházet, pane Pottere. Mějte hůlku s sebou.“ A s tím se otočila a odešla z místnosti. Harry se za ní díval.

„Kam teď půjdu?“ zeptal se vlastně nikoho. Pravděpodobně zpět k Dursleyovým. Bez své hůlky bude snadným cílem, takže potřebuje ochranu krve. Avšak v momentě, kdy dosáhne sedmnácti let, bude stejně skoro mrtvý. Pomfreyová vydala přidušený vzlyk a Harryho pohled se přesunul na ní. Chtěl se zeptat, kde je Brumbál. Jak mohl ten čaroděj něco takového připustit? Přenechat školu té ropuše? „Děkuji vám, že jste mi vyléčila záda,“ řekl místo toho. A to byla pro lékouzelnici asi poslední kapka, protože se zhroutila a zakvílela do rychle vyndaného kapesníku. Obrátila se a utekla do své pracovny poté, co se pokusila přes slzy omluvit.

Harry se vydal zpět do věže v nemocničním pyžamu a bosý.

ooOoo

Severus si promnul spánky. Seděl shrbený ve své kancelářské židli. Unaveně si povzdechl jako už asi po milionté. Už to nemůže být horší, nebo ano?

Brumbál byl pryč. Ta strašná ženská okupovala místo ředitelky a Harryho Pottera vyloučili. Nemohl se dokonce ani odvolat. Školní rada se obvykle mohla rozhodnout, jestli projedná studentovo odvolání, ale Severus neměl žádné pochybnosti, čím zájem to byl, že Potter zůstal nevyslyšen.

A teď byl chlapec prakticky odsouzený k smrti. Bez hůlky je jen otázkou času, než si k němu Voldemort najde cestu skrz krevní ochranu. Anebo jednoduše počká, až už nebude účinná. Severus si opravdu přál, aby si příště Brumbál vybral na zmizení lepší dobu.

A pak tu byly ty věci, které Severus vyslechl v Potterově mysli s pomocí Scios Totalus. Myšlenky o jeho příbuzných se mu vůbec nezamlouvaly. A z nějakého důvodu se mu v žaludku rozrůstal nepříjemný pocit, když pomyslel na Potterův návrat k nim. Ale nemohl udělat nic. Bylo to mimo jeho možnosti. Až bude Brumbál zpět, bude se muset pokusit všechno napravit. Severus měl za úkol jen chránit toho spratka, jak mu Brumbál zřetelně řekl. A to bylo *všechno*.

Ale stejně, jeden poslední pohled mu nemůže ublížit, ne? Mávnul hůlkou nad stolem a zamumlal kouzlo pro slyšení i vidění. Potter se objevil, v pyžamu, zirájící do svého otevřeného kufru. Ostatní studenti byli naštěstí ještě na obědě. Z nějaké příčiny Severus ucítil nad tím úplně prázdným pohledem v Potterově tváři bodnutí na hrudi. Bylo to, jako by obvykle divokého nebelvíra opustila veškerá vůle k životu.

Měl bych se asi obléknout, pomyslel si Potter, ale ani se nepohnul. Musím se odtud dostat ještě dnes večer. Hned. Jestli se kluci vrátí a najdou mě tu, tak mě zabijou. Možná bych je mohl prostě nechat, aby to udělali? Nebo ještě lépe - dostat se k Malfoyovi, aby mě odvedl ke svému otci. Jsem si jistý, že by se Luciusovi moc líbilo, kdyby mě mohl předat starému dobrému Voldíkovi. Tímto způsobem bych z toho alespoň vyšel jen s vrískem...

Severus sledoval, jak se Potter nakonec oblékl. Odvrátil se na krátkou chvíli, kdy byl úplně nahý. Chlapec si na sebe vzal přespříliš velké oblečení, opotřebované a nevýrazné. Pomalu si balil i ostatní věci, jako by si každou z nich chtěl ještě vychutnat. Složil něco, co byl očividně neviditelný plášť (tady Severus vydal triumfální zvuk vycházející až zezadu z krku) a nacpal si to do kapsy. Látka byla slabá a snadno se mu do obrovských kalhot vešla. Zpod matrace vyndal tenké, i když poměrně objemné desky s mnoha volnými stránkami. Toto byly evidentně jeho kresby. Dal je také do kufru. Nacpal si svou hůlku rychle do zadní kapsy, a pak přešel k oknu. V okamžiku, kdy ho otevřel, přilétla nádherná bílá sova.

„Ahojky, holka,“ řekl tiše a pohládl sovu. „Vypadá to, že se vracím k Dursleyovým o něco dřív,“ sova soucitně zahoukala. „Myslím, že se tam dostaneš sama, že?“ Sova jednou houkla, láskyplně drcla do Potterovy tváře a pak odletěla. Potter popadl svůj kufr a směřoval ke dveřím. Ani se neohlédl.

No, takže odhaduji, že tohle je sbohem, Potterovy myšlenky začaly být opět zřetelné, když se dostal do vstupní haly. Očima obezřetně sledoval dveře vedoucí do Velké síně, protože zevnitř slyšel hlasy studentů. Vždycky pro mě budete mým prvním domovem. Severus pochopil, že Harry mluvil přímo k Bradavicím a právě teď cítil podivné nutkání jít nahoru a rozloučit se. Bradavice pro něj také vždy byly jediným domovem, ale on dostal příležitost se vrátit.

Budete mi scházet. Divil bych se, kdybych měl příležitost ještě zajít za Hagridem. Možná by si věděl rady. Potterovy myšlenky byly přerušeny. Dveře do Velké síně se otevřely jen natolik, aby Umbridgeová mohla projít. Harry se podvědomě

napřímil v zádech. Prakticky k němu dohopsala a její podpatky vytvářely strašný cvakavý zvuk.

„Pane Pottere, máte u sebe svou hůlku?“ Harrymu spadla čelist. Nevrlé vytáhl hůlku a vrazil cesmínové dřevo do napřažených rukou. Chvilku si ji prohlížela. „Bude zničena příslušným úřadem. Teď, prosím, odejděte, pane Pottere.“

Takže zatím, mrcho. Alespoň se nebudu muset zabývat s tebou, ani tvými mučícími nástroji, hořce si pomyslel Potter, což Severuse v kabinetu donutilo se zamračit. Mučící nástroje? Neměl čas nad tím hlouběji uvažovat, protože Potter právě táhnul svůj kufr cestou z hradu. Severus sledoval, jak Potter rázuje, téměř hrdě, ale možná jen zoufale, aby nevypadal poražený, přes pozemky směrem k bráně. Ohlédl se pouze jednou, myšlenkami se zaměřil na to, jak směšně zohyzené jsou teď Bradavice s tím zarámovaným obrazem růžové šmouhy u brány. S posledním hořkým, sklíčeným a tichým sbohem se Potter otočil a vydal se vlevo cestou do Prasinek, aby chytil expresní vlak do Londýna.

Severus přerušil kouzlo. Ticho v kabinetu ho obklopilo. Celý hrad mu najednou připadal tišší než před několika okamžiky. Lámal si hlavu nad tím, proč tomu tak bylo.

Kapitola 4

Harry došel cestou do Prasinek a k jeho štěstí vlak odjížděl právě dnes asi za tři hodiny. Jezdil pouze každý druhý den. Doprava mezi Prasinkami a zbytkem Británie nebyla potřeba častěji. Ale rodiny si občas rády vyrazily do Londýna na výlet nebo se děti potřebovaly dostat ze školy dříve.

Sedl si na nádraží na lavičku a díval se na koleje za okrajem nástupiště. Náhle mu přišlo na mysl, že by se mohl vrhnout pod vlak. Zavrtěl se. Nebyl důvod se zabíjet kvůli něčemu takovému. Stále měl srdce nebelvíra. Jednoduše to přežije, jako vždy. Bude brát věci tak, jak přijdou.

A to ho zavedlo k Dursleyovým. Harry se rozhodně netěšil na to, až jim v půli května zazvoní na dveře. Ale kam jinam by šel? Neznal žádný způsob, jak by kontaktoval kohokoliv z kouzelnického světa. Proklel se za to, že poslal Hedviku pryč. Byl příliš zaujatý tím, aby se stihl sbalit, než se Ron vrátí z oběda. Sirius by ho jistě uvítal na Grimmauldově náměstí, ne? Harry byl stále Siriovým kmotřencem, i když již dál nebyl čarodějem. *Tvůj otec a já jsme dostávali stovky trestů, ale nechat se vyloučit, Harry! Jak jsi to mohl dopustit? Zostudil jsi své rodiče!*

Ne, Sirius by nikdy neprohlásil něco takového. Ale cokoliv by Sirius řekl, či neřekl, bylo teď bezpředmětné, protože Harrymu nezbývalo nic jiného než se vrátit do Zobí ulice. Nemohl odejít někam jinam v naději, že později někoho zkontaktuje, protože byl bez hůlky bezbranný jako kotě. Nemohl ani k Weasleyovým. Nemohl by, neodvážil by se. V případě, že by to Ron zjistil, jistě by jej předhodil celému Weasleyovskému klanu. S Malfoyovými měli vážné spory a Ron se určitě ujistil, že se o Harryho aférce dozvěděli.

Harry seděl sklíčeně. Jeho myšlenky ho ještě několikrát zavedly hlouběji do beznaděje a minulosti, než vlak konečně přijel. Měl dostatek peněz na cestu vlakem a doufejme, že i na noční autobus do Zobí ulice. Celý čas strávil zíráním z okna, ale ve skutečnosti krajinu vůbec nevnímal. Jedinou věc, kterou si představoval, byl škodolibý úsměv Umbridgeové, když nějaký bystrozor lámal jeho hůlku.

ooOoo

Severus se celé odpoledne pokoušel spojit s Brumbálem, ale asi by bylo jednodušší kontaktovat Merlina osobně za použití mudlovské seance. Umbridgeová neztrácela čas s ovládnutím celé školy, a tak ke konci oběda již každý bez pochyby věděl, že Brumbála obklopilo sluneční světlo a v závěru se objevili motýlci.

Severus se pokusil přesvědčit Umbridgeovou, že chce být přítomen okamžiku zničení Potterovy hůlky, ale jeho přes rok projevovaná očividná nenávisť k její osobě ji viditelně neobměkčila.

Celou noc dumal nad tím, co má teď dělat. Vždy o sobě prohlašoval, že je nezávislý a silný, ale ve skutečnosti byla tohle všechno snůška lží. Až teď si uvědomil, že je bez Brumbálových nebo v minulosti Voldertových příkazů ztracený.

Slunce už vycházelo a Potter byl bez pochyby v Surrey. Severus vstal z pohovky v obývacím pokoji a zamkl se v kabinetu. Snažil se cítit pohodlně, alespoň fyzicky, a seslal kouzlo, které je potřebné pro aktivaci Scios Totalus.

ooOoo

Harry byl nárazem hrubě probuzen. V nočním autobusu toho mnoho nenaspal a teď jako by se mu sluneční paprsky vysmívaly. Vyklopýtal z autobusu a nepřítomně zamžoural kolem sebe. Nebyl si jistý, jestli stojí v té správné ulici, protože všechny vypadaly úplně stejně. Autobus byl překvapivě plný lidí. Harry tím byl po té dlouhé cestě vlakem nejprve trochu roztrpčený, ale teď si přál, aby mohl ještě zůstat ve voze.

Nemá smysl odkládat nevyhnutelné, postěžoval si a vydal se ulicí. Nejprve ale zkontroloval její jméno a to bylo správné. Táhl za sebou svůj těžký kufr a prohlížel čísla na domech, jako by se nemohl dopočítat své vlastní popravky. Našel číslo 4 v celé své kráse. Zhluboka se nadechl, než vstoupil na štěrkovou cestičku.

Zaklepaní, znějící Harrymu jakoby pečtilo jeho osud, bylo trochu slabé, ale lidé uvnitř jej i přesto zaslechli. Dveře se prudce otevřely a v nich stál Vernon Dursley osobně. Musel se právě probudit, protože jeho korálkovitá očka se nejprve na dlouhou dobu zúžila, a až potom se lehce rozšířila poznáním.

„Co tady děláš, kluku?“ vyštěkl. Harry se nadechl a proklel svou pokračující smůlu, protože odchytil toho muže ještě před odchodem do práce. Proč si jenom nezkontroloval čas, než zaklepal? Ó, jasně, on vlastně neměl hůlku, aby seslal *Tempus*, a s náramkovými hodinkami se nikdy nezatežoval.

„Strýčku Vernone,“ pozdravil a snažil se, aby jeho hlas zněl zdvořile. *Co bych měl říct?* Pomyslel si odevzdaně, a pak mu to došlo – jasné jako to protivné slunce. „Vyhodili mě ze školy,“ prohlásil, hlas udržel kupodivu neutrální. Vernon zamrkal. Zpátky ve svém kabinetu se Snape posunul až na okraj svého sedadla.

„Co?“ zeptal se ten muž, pravděpodobně si myslel, že se přeslechl. „Počkat – Petunie!“ Harry se přikrčil, když se strýc obrátil, aby zakřičel do domu. Jeho teta přišla do chodby z kuchyně a oči měla vykulené hned, jakmile Harryho zpozorovala.

„Co tu děláš?“ zasyčela, postavila se před Vernona a rychle popadla dveře. Bez pochyby byla připravená Harrymu zavřít před nosem. Rozhlédla se vlevo a vpravo po ulici.

„Vyhodili mě ze školy,“ zopakoval Harry. „Už nejsem čaroděj.“ Tímto prohlášením oba Dursleyovi překvapeně zamrkali.

„Co?“ ozvala se tentokrát Petunie.

„Vypadá to, že nejsem moc dobrý čaroděj. Nezůstala mi už žádná magie, a tak mě poslali domů.“ Harryho samotného překvapilo, jak upřímně to znělo. Jako by nikdy nedělal nic jiného, než že celý život lhal.

„Oni tě poslali..., nezůstala ti už...,“ hlas Petunie se změnil v šepot, „žádná magie?“ Harry několikrát přitakal.

„Zlomili mi hůlku,“ uvedl na správnou míru. To je jistě donutí, aby ho pustili dovnitř. Petunie vypadala, že sama se sebou chvíli diskutuje, a pak ho, s dalším prohlédnutím ulice, nechala projít dveřmi.

„No, vejdi, než tě sousedi uvidí. Do kuchyně!“ Harry ochotně vyhověl. Překvapilo ho, že mu neřekli, aby se ztratil a šel si po svých. Dotáhl svůj kufr do kuchyně a obrátil se tváří opět k příbuzným. Zajímalo ho, jestli už Dudley odešel do školy. Asi spíš ještě spal.

„Takže,“ začala Petunie a lehce nakrčila nos. „Jestli tě opravdu vyhodili,“ Harry opět přikývl, „tak budeš muset slíbit několik věcí, jestli tu chceš celý rok bydlet.“ Harry odolal touze protočit oči nad jejich předvídatelností. Zadoufal, že jsou dostatečně hloupí, aby nežádali příliš. Jen běžné domácí práce a tak. Možná ho Vernon nebude tolik bít, když bude muset celou dobu pracovat? *Jo, jasně, při mém štěstí?*

„Uděláš bez odmlouvání vše, co ti řekneme,“ zdůraznila. „Když nebudeš pracovat, zůstaneš v tichosti ve svém pokoji. A nebudeš v tomto domě znovu za žádných okolností provádět magii. Je ti to jasné?“

„Ano, teto Petunie,“ řekl Harry řádně a zadíval se do jejích přimhouřených očí, aby ji ujistil, že nelže. „Už nemohu provádět žádnou magii, takže to nebude žádný problém.“ Oba Dursleyovi se na něj stále dívali velmi podezřívavě, ale on předpokládal, že tomu tak bude navždy, bez ohledu na cokoliv.

„A co s klukovým kufrem?“ promluvil Vernon a kývl směrem k němu. Harry pohlédl dolů. Měl nějaký důvod nechávat si staré knihy a další školní pomůcky? Dokonce, i kdyby nějakým zázrakem získal jinou hůlku, nikdy se do Bradavic nevrátí, takže není žádný důvod na nich lpět. I přes to se ale jeho hlas zachvěl poprvé od chvíle, kdy zaklepal na dveře.

„Můžete všechno spálit,“ řekl a zadíval se na něj. „Kromě jedné věci.“ Neviditelný plášť měl v kapse, stejně jako klíč od trezoru u Gringottových. Kulový blesk nechal ve famfrpálové kůlně a své album omylem v nočním stolku, když opouštěl ložnici. Takže už tu zbyla jen jedna věc, kterou potřeboval. Petunie a především Vernon se na tu vyhlídku dívali se škodolibým potěšením. Vidět chlapcův poražený výraz bylo jasným znamením, že už se nikdy do té školy pro zrůdy nevrátí. Harry si dřepnul a otevřel kufr. Vyndal své desky s kresbami. Což byla věc, která vlastně doopravdy způsobila jeho vyloučení. Stále ale byla jeho součástí a nemohl by se jí jen tak vzdát.

„Co je to?“ zeptala se Petunie, v tuto chvíli měla v očích opět nedůvěru.

„Můj skicář,“ řekl Harry a vytvořil si v hlavě další dobrý příběh. Očividně měl velmi tvůrčí den. „Jeden z důvodů, proč se přiklonili k tomu, že nemám dost magie. Moje kresby se nehýbou, ale kouzelnické kresby ano,“ *pokud samozřejmě přidáte potřebné kouzlo*, dodal si v duchu a vnitřně se uculil, když Dursleyovi vypadali, že si znovu oddechli.

„Ještě si vyjasněme jednu věc, kluku,“ řekl náhle Vernon a mířil Harrymu do tváře svým boubelatým prstem. Harry sebou netrhnul, ani se neodtáhl. Ten buclatý prst byl v porovnání se zbytkem muže stěží hrozbou. Kdyby se ho Vernon rozhodl potrestat, už by se díval na celou pěst. „Pokud budeš jen *prstíkem* vyčnívat z řady, podám si tvou hlavu. Zajišťovali jsme ti bydlení daleko déle, než jsme měli. Vlastně už se o tebe *vůbec* nemusíme starat. Ale když už jsi tady, budeš si na sebe muset vydělat. Až ti bude šestnáct, najdu ti patřičnou práci mimo dům. Je to jasné?“

„Ano, strýčku Vernone,“ řekl tiše Harry. *Mudlovskou práci? No, to je vše, nač se teď mohu těšit, že?*

„A budeš samozřejmě stále dělat domácí práce, a včas.“ Harry opět přikývl, ale ve skutečnosti už jen toužil jít do té své mizerné místnosti. Dursleyovi ho ještě chvílku sledovali, pak Petunie rozhodně přikývla.

„Jdu probudit Dudlánka. Snídaně by měla být hotová dřív, než přijde,“ vyhlásila. Vernon se tomu zarputile zasmál, asi už se těšil na všechny ty snídaně, které od teď bude Harry vařit, netřeba mluvit o ostatních jídlech. Petunie se otočila a odešla. Harry ji slyšel jít nahoru po schodech. *Petunie se ještě stále nestala slušnou kuchařkou?* podivil se Harry. Ta tlustá napodobenina muže vzala Harryho kufr a nacpala ho do přístěnku pod schody. Postará se o to po práci. A s posledním slídivým pohledem zanechal Harryho v kuchyni samotného.

Domov, sladký domov, pomyslel si Harry zahořkle. S hlubokým povzdechem umístil svůj skicář na vrchol ledničky, neboť žádný z nich si odtud díky Harrymu dnes ráno nic nevezme. Ztratil své já na úkor všedních úkolů, jako už tolikrát za

svůj život. A začalo to už ve čtyřech letech, kdy ještě sotva dosáhl na kamna. *Merline, podrž mě, kolikrát jsem se popálil? A to všichni lidé předpokládají, že mám jen jednu jizvu.*

ooOoo

Severus stále všechno sledoval. Harryho myšlenky začínaly být nečitelné, vířily a staly z nich být obrazy. Snape přerušil kouzlo pro poslouchání, protože představy z mysli mu zabraňovaly vidět Harryho osobu. Díval se s výrazem, který byl na hranici obav, ale on sám si to neuvědomil. A kdyby se tak stalo, rychle by se nad tím zamračil.

Harry Potter nebyl chlapcem–který–přežil, jak všechny ty roky celý kouzelnický svět předpokládal. On byl vlastně domácí skřítek. A neměl by to být pro Severuse ten nejlepší scénář, který si uměl představit? Copak si několikrát nepřál, aby mu Harry servíroval moučníky? No, co by mělo být vhodnější, než aby Harry Potter sloužil jiným, místo aby mu všichni ostatní podlézali?

Ale na tom obraze bylo něco velmi špatně. Severus nemohl říct, proč se netetelil blahem a nemnul si ruce. A pak ho to udeřilo, když zpozoroval nechutně obézního chlapce, jak se vřítíl do kuchyně. Všechno se tam pravděpodobně zachvělo. Byl to asi Potterův bratranec či ztělesnění obžerství. Pro jednou si Severus nebyl úplně jistý. Ten kluk plácl Pottera do zad tak silně, že se tenčí chlapec málem složil na sporák před sebou.

A co udělal Potter? Nic. Jen zamumlal něco jako *dobré ráno*, ačkoliv Severus nebyl přeborník na čtení ze rtů, a pak Potter pokračoval ve vaření. A to byl ten problém. Stal se domácím skřítkem, v každém slova smyslu. Nebyl *Harrym Potterem přinuceným pracovat pro své příbuzné a správně jim posluhovat*. Tento *Harry Potter přijal svůj status domácího skřítky úplně, nesporně a bez kousku viditelného nebelvírského vzdoru*. A co jeho myšlenky? Snape přispěchal znovu užít kouzlo.

„Takže tě vykopli?“ zeptal se nenažranec.

„Jo,“ odpověděl Harry bez emocí. Velrybí chlapec se zlověstně ušklíbl.

„Pospěš si s tou slaninou,“ řekl a jeho žaludek si vybral tuto chvíli, aby se mu posmíval. Harry zrychlil práci. Prostřel stůl a osmažil vejce poté, co se zeptal, jestli by si Dudley nějaké dal.

Potterovy myšlenky při práci byly stále nečitelné. Snape sledoval, jak ta obluda pojídá snídani, a pak Pottera, který poklízěl, zatímco jeho teta vyprovázela svého drahocenného potomka do školy. Díval se, jak bylo Potterovi konečně dovoleno odejít do svého pokoje, až když mu jeho teta připravila seznam prací, které bude muset vykonávat.

Konečně Potter padl na svou malou postel. Malou dokonce i pro něj. *Zajímalo by mě, kde je Hedvika? Potřebuji napsat Siriovi. Nechci si zvykat dělat toto celý rok*. Potter se přesunul na bok, jeho obličej konečně prozrazoval nějaké pocity. Byla to asi ta nejsmutnější a nejdojemnější tvář, kterou Severus kdy viděl. Nebyla v

ní žádná radost. Nemohl si vzpomenout, jestli někdy na Potterovi vnímal něco takového. A s ohledem na to, čím vším si už chlapec prošel, to o něm hodně vypovídalo. Možná to letmo spatřil jednou po Diggoryho smrti.

Možná bych tu měl zůstat, přemýšlel nyní Potter, Severusovy vrásky se ještě prohloubily. Sirius asi kolem sebe nebude chtít teplouše, který dokonce ani není kouzelník. Ta jediná věc, která na mě byla zvláštní, je pryč. Jsem znovu pouze Harry. Ale to je dobře, ne? To je to, co jsem řekl Hagridovi, když mi přinesl dopis. Nebyl jsem čaroděj tehdy a teď už znovu nejsem. Ron mě teď taky nenávidí, když o mě zjistil pravdu. Asi je úplně nadšený, že jsem pryč. S Dursleyovými by vycházel skvěle. Možná, že měli celou dobu pravdu. Proč by se se mnou někdo obtěžoval? Měl bych nechat Siriuse na pokoji.

Severus pak musel kouzlo přerušit, protože Potter náhle zalapal po dechu a zanořil hlavu do polštáře. Sladký Merline, představoval si tolik věcí, které pomocí Scios Totalus zjistí, ale vzlykající nebelvír mezi nimi nebyl. Složil hlavu do dlaní a pouze dýchal. Pokusil se pročistit si myšlenky, ale zvuk Harryho přidušených vzlyků nemohl dostat z uší.

Harry Potter si o sobě myslel, že je bezcenný. Severus pevně stiskl oční víčka. Zasáhlo ho to takovou silou, že si musel přitlačit ruku na ústa, jako by se měl pozvracet. V mysli se mu objevila každá chvilka, kdy Pottera obvinil z toho, že vyhledává pozornost, nebo mu posměšně řekl, že si o sobě moc myslí.

Náhle s trhnutím otevřel zásuvku u stolu a hrubě vytáhl kus pergamenu. Smočil brk do kalamáře a načmáral pár řádku tak rychle, že to příjemce stěží přečte, ale Severus doufal, že podstatu dopisu stejně pochopí.

Blacku. Potter byl včera odpoledne vyloučen. Brumbál odešel z Bradavic. Umbridgeová...

Dál se nedostal, protože v ten moment zahučel letax a on se nečekaně díval do tváře Albusa Brumbála, která se vznášela v zelených plamenech.

„Severusi, musím si pospíšet,“ řekl Brumbál naléhavě. *To sotva*, pomyslel si Severus.

Kapitola 5

„Severusi, musím si pospíšet,“ řekla Brumbálova hlava. Modré oči byly upřené do těch černých. Severus, který se nikdy předtím ve svém životě necítil tak rozrušený jako právě před minutkou, se pokusil dát co nejlépe dohromady, aby neměl druhý čaroděj jakékoliv podezření. *Nikdy* by nepřiznal, že našel Scios Totalus. Či dokonce, že ho používá na Pottera.

„Kde jsi byl?“ Severusův hlas byl hrubší, než by možná chtěl, a tak se snažil spěšně ovládnout svůj hněv i další emoce. Brumbál nicméně vždy vycítil, když bylo něco v nepořádku.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Potter byl vyloučen, to se stalo!“ vykřikl Severus, než to mohl zastavit. Zněla v tom větší dávka paniky než kdy jindy. Zhluboka se nadechl, když se Brumbál zamračil.

„Bože můj, to jsem neočekával...“ odmlčel se, aby si utřídil myšlenky. Severus se zaobíral představou, že tu hlavu vytáhne z plamenů a oddělí ji tak od těla, kdekoliv se právě nacházelo. Tím se trochu uklidnil. „Na základě jakých obvinění přesně, Severusi?“

„Umbridgeová a členové školní rady snížili množství trestů, které studenti mohou obdržet, aby byli připuštěni ke zkouškám. Dále tvrdila, že se Potter popral s dalšími studenty,“ Severus pevně sevřel rty.

„To je všechno?“ zatlačil na něj Brumbál, uměl tak snadno číst ve svém nyní bývalém kolegovi. Severus cítil, jak se mu asi poprvé za celá desetiletí žene krev do tváře.

„Exhibicionismus,“ odpověděl upjatě. Brumbálovo obočí se údivem nadzdvihlo.

„Předpokládám, že jsou ta tvrzení falešná?“ řekl to jako otázku, ale myslel to jako fakt. Nečekal na Severusovu odpověď. „Vzali mu hůlku? Je zlomená?“

„Ano, nemohl jsem být přítomen jako svědek, ale Umbridgeová tomu zcela jistě přihlížela. Nepochybuji o tom, že s nadšením. Potter je zpátky na své *mudlovské* adrese.“ Severus musel využít všechnu svou sílu vůle, aby nezavrčel slovo *příbuzní*, ale vyřešil to použitím slova *mudlovský*. Snad by mohl být jeho nepřátelský tón připsán na vrub jeho obecnému pohrdání mudly. Brumbál si ještě jednou ponechal nějaký čas na zamyšlení. Severuse svrběla ruka. Z nějakého důvodu se chtěl chopit brku, jakoby zoufale toužil dopsat ten dopis. Ale potlačil ten impulz a čekal.

„To je velmi znepokojivé,“ zamumlal Brumbál. „Jestli je jeho hůlka opravdu zlomená, pak je ve větším nebezpečí než kdy dřív. Voldemort byl mohl zjistit, že může použít při střetu s Harrym svou vlastní hůlku. Musí zůstat doma, dokud mu neseženeme nějakou jinou. Ale to bude obtížné. Zejména, když má na sobě do svých sedmnácti ministerský hlídáček. Stále zůstává magickým dítětem, takže nezmizel.“ Během toho, kdy Brumbál přemýšlel nahlas, se Severus musel kousat do tváře, aby se zdržel jakýchkoliv komentářů k proslovu toho starého hlupáka. Harry zůstane *doma*, vskutku. Severus věděl nejlépe, kde to Harry považoval za svůj domov. Ale tomuto místu dal chlapec své sbohem již včera.

„A co s jeho vzděláním?“ promluvil Severus, když se Brumbál odmlčel. „Nemůžeme prostě počkat, až mu bude sedmnáct, strčit mu do ruky hůlku, kterou nikdy předtím nedržel, natož použil, a poslat ho zabít Temného pána.“

„Ne, to jistě ne, Severusi,“ řekl Brumbál měkce a díval se na zmijozela skrz své poloměsíčitě brýle. Severus okamžitě uhnul pohledem, než by jeho mocný *Legillimens* mohl něco odhalit. Nikdy neměl v nitrobraně proti Brumbálovi takový úspěch jako proti Pánovi zla.

„Musím si to promyslet a trochu naplánovat, ale teď na to nemám čas. Harry bude muset zůstat se svou rodinou jako dosud.“ Něco ve způsobu, jakým řekl Brumbál slovo *muset*, donutilo Severuse přimhouřit oči. *Věděl ředitel něco o tom, jak Dursleyovi zacházeli s Harrym?* „Ještě než odejdu, musím ti něco říct. Budu teď potřebovat tvé vylepšené Veritasérum.“ Severus se ani nezeptal, na co, a místo toho odešel do skladu. Část polic vypadala jako v nějakém lékárenském obchodě. Malinké šuplíčky ukrývaly přísady, které bylo nutné udržet v suchu a bezpečí, ale ne ve sklenicích, protože zároveň potřebovaly být na vzduchu. Zamumlal sérii odemykacích zaklínadel a vytáhl jednu zásuvku. O chvílku později už se vracel k řediteli i s malou ampulkou v ruce. Poklekl k plamenům.

„Pamatuj, jen jednu kapku. Ještě stále jsem nevyloučil všechny vedlejší účinky, takže doufám, že se nenecháš přistihnout při čemkoliv, co s tím chceš zkoušet.“

„Obávám se, že je to nezbytné. Nemám žádné pochybnosti.“ Severus přikývl, více se nemusel ptát a umístil ampulku do Brumbálových vousů. Tuhle techniku používali, protože Severus se nemohl přinutit dávat řediteli cokoli do úst, nezáleželo na tom, jak to bylo naléhavé. Lehká lahvička dobře držela v bílých kudrlinkách a po spěšném *sbohem*, byl ředitel pryč.

Severus se postavil a unaveně si povzdechl. Přešel ke stolu a shlížel na dopis. Mělo nějaký smysl to teď psát? Black nemůže udělat nic. A mimoto, Severus zatím v domě neviděl žádné násilí. Trocha domácích povinností chlapce nezabije. Je to přeci nesnesitelně statečný a silný nebelvír, ne? Vytrvá. Ale dokonce, i když nad tím jen přemýšlel, mohl Severus slyšet v uších Harryho tlumené vzlyky. Zatřásl hlavou, aby ten zvuk odehnal. Podle všeho, co věděl, Potter v myšlenkách mohl celou situaci jen zveličovat! Zamračil se sám na sebe, že reagoval tak přemrštěně, a rychlým kouzlem spálil nedokončený dopis. Už si sedal a chtěl zapnout Scios Totalus, aniž by si uvědomoval proč, když někdo zaťukal na dveře.

„Vstupte,“ vyštěkl Severus podrážděně. Dveře se otevřely a v nich se zjevila Pansy Parkinsonová, jedna z jeho zmijozelských studentek. Úplně se jí štítíl, zejména od té doby, co si na ni právě *jemu* Draco začal stěžovat, jako kdyby se Severus staral o Dracovy soukromé problémy. Nepřestával přemýšlet nad tím, proč toho chlapce většinou vyslechl.

„Profesore, pane, musím s vámi mluvit,“ Pansy zněla napůl hystericky, takže Severus odolal pokušení ji vyhodit ven. Místo toho mávl rukou, takže se alespoň mohla odlepit ode dveří, kde stála jako nějaká hloupá mrzimorka.

„Co máte tak naléhavého, že to nemohlo počkat do pondělí?“ vyptával se.

„Jde o Draca, pane! Odešel ze školy!“ zakvílela Pansy. „Řekl, že ho vyzvedl jeho otec, a pak mě prostě opustil!“ Severus protočil panenky nad souslovím „*opustil mě*“, ale Pansy byla příliš rozrušená, než aby si toho všimla. Rychle zapomněl na její afektované vystupování, když mu došel význam její stížnosti. Lucius vyzvedl Draca ze školy před koncem roku? Bylo by samo o sobě zvláštní, kdyby Malfoy přišel do školy a nenavštívil svého kamaráda Smrtijeda. A to ho znepokojilo.

„Zmínil se Draco o důvodu svého odchodu, aniž by mě o tom informoval?“ zeptal se, ačkoliv i s tím by si Lucius lehce poradil jakožto člen Školní rady. Ale bez ohledu na to si myslel, že Draco by ho o tom uvědomil.

„Neřekl nic!“ bědovala Pansy, vytáhla si z kapsy kapesník a hlučně se vysmrkala. Severus se zarazil.

„Jsem si jistý, že příští rok bude zpět, slečno Parkinsonová,“ ujistil ji Severus s náznakem varování v hlase. „Jeho otec by jistě nedopustil, aby mladý Malfoy opustil školu po pouhých pěti letech.“

„Tím to není!“ vykřikla Pansy, jakoby to bylo ta nejhoupější věc, kterou kdy slyšela. Byla velmi blízko k tomu stát se terčem osobitého smrtijedského zaklínadla, mimochodem jednoho Severusem osobně vytvořeným. „On mě s sebou nevzal! Kdo ví, co s ním jeho otec bude dělat!“ Severusovi netrvalo ani půl vteřiny, aby pochopil, že Pansy ve skutečnosti nemluvila o Dracově otci. Obávala se, že se Draco přidá ke Smrtijedům, setká se s Temným pánem, nebo udělá něco stejně bláznivého či nebezpečného.

„Domnívám se, že byste se měla vrátit do své ložnice a připravit se na závěrečné zkoušky, slečno Parkinsonová. Uvidíte, že se Draco vrátí, aby je také složil.“ Vstal, aby se nemohla splést, a dal jí tak najevo, že ji propouští. Otevřela ústa, jakoby chtěla ještě dál bědovat, ale zavřela je, jakmile Severus přimhouřil oči. Jeho zmijozelové přesně věděli, kdy si mají přestat stěžovat. Vždy byli vítáni, když si potřebovali promluvit o svých problémech se školou či jiných, ale Severus jim vymezil určité hranice. Milostné plotky byly mezi hlavními a právě si přidal ještě další. Stížnosti na jiné studenty, kteří by se mohli stát mladými Smrtijedy. Nejhorší částí toho všeho ale bylo, že se nerozpakovala podat svou stížnost jemněji, protože se domnívala, že s tím Severus bude jednoduše souhlasit, nebo ještě lépe, že ji vezme s sebou na příští setkání.

Když se za ní dveře nadobro zavřely, Severus zavřel oči. Přemýšlel, jaké další vyrušení přijde. A obratem také přišlo - ve formě dopisu. Vyklouzl otvorem ve zdi v jeho kabinetu. Nesnášel, když mu sovy nosily dopisy, takže je přinutil, aby mu poštu spouštěli skrz otvor přímo do sklepení. Brumbál měl také vlastní způsob zasílání vzkazů skrz podobný otvor na Grimmauldovo náměstí i v dalších zabezpečených domech. A zajistil, aby se Severusovi doručovaly až v příhodný okamžik. V případě, že by byl systém narušen, Brumbál vždy psal raději v hádankách.

Dopis pomocí kouzla doplachtil na stůl a Severus uviděl, jak černý inkoust na přední straně světlá do zelené barvy. Pospíšil si. Zkontroloval pro případ kódové jméno vpředu a trhnutím jej otevřel.

Během našeho posledního setkání jsem na něco zapomněl. Neříkej o posledních událostech Čmuchalovi. Nic dobrého by z toho nevzešlo. Na své nynější adrese nemůže přijímat sovy, ale uvědomím Gryfa, aby se o to případně ani nepokoušel.

A ještě ti dám jednu radu: Nevyptávej se členů Rady. Jen by sis tím zničil kariéru.

Severus byl muž, který většinou ocenil nic neříkající dopisy jako tento. Ale Brumbálovy listy, které potřebovaly být z nějakého důvodu matoucí, mu vždy způsobovaly bolest hlavy. Hlavní příčina by mohla vést v kódovém jméně *Gryf*. Samozřejmě tak pojmenoval Blacka. Severus se hlasitě uchechtl, a pak si vynadal do bezduchých idiotů, protože si to naprosto zasloužil. Brumbál to vymyslel samozřejmě *jasně a vhodně* a tím to bylo. Severusi, tohle můžeš snadno uhodnout. A také měl potíže se jménem *Čmucha*. Možná, že jeho větším problémem bylo, že Black nebyl z nějakého nepochopitelného důvodu tím označením v rozpacích. Myslel si zkrátka, že je to *zábavné*. Což mimo jiné znamenalo, že si ho tím Severus nemohl dobírat a to pro něj bylo zklamáním.

První část dopisu bylo jednoduché vyložit. Black by odhodil všechny zábrany a pokusil by se dostat Pottera na Grimmauldovo náměstí. Ta poslední část byla zajímavá. Brumbál byl očividně stále ve spojení s Bradavickými ochrannými štíty, to ho ale mohlo těžko překvapit, když se Umbridgeová stále ještě nemohla dostat do ředitelny, a tak věděl, kdo vešel a kdo odešel ze školy. Nechtěl, aby se Severus ptal Luciusa na Dracovo náhlé zmizení, protože by to Luciusovi mohlo přijít podezřelé. Proč by měl mít Severus nějaké námitky proti tomu, aby se Draco připojil ke Smrtijedům, že? Vypadalo to, že si o něj Brumbál stále dělá starosti. Severus byl naprosto schopný přijít na takový závěr sám. Vlastně ani nepomyslel na to, že by se Luciusa ptal.

Dopis shořel a Severus nechal popel kouzlem zmizet. Rozmýšlel nad tím, že by měl opravit písemky z lektvarů čtvrtých nebo šestých ročníků. Snažil se ignorovat svrbění ve své ruce, která toužila použít hůlku. Nehodlá strávit celou sobotu tím, že bude sledovat Pottera při uklízení domu svých příbuzných. Potom tedy šesté ročníky. Už složily OVCE, ta třída pro něj bude více než výzvou. Ne, že by se potřeboval nechat rozptýlit. Vůbec neměl problém se soustředěním.

Není to zajímavé, že si ta nejsarkastičtější osoba na světě vůbec neuvědomuje, jak je k němu jeho vlastní podvědomí jízlivé?

ooOoo

Harry se snažil neběžet dolů po schodech, když ho jeho teta zavolala. Ale její hlas ho zasáhl stejně, jako by mu bylo znovu deset. Bude se s tím muset potýkat *každý den*, dokud mu nebude *osmnáct*, protože teprve tehdy jste v mudlovském světě dospělí. A ten den ho bez pochyby kopnou do zadku. To mu jistě nebude vadit, jen doufal, že přistane přinejmenším na trávníku.

Jak se den vlekl, pociťoval přesný opak předvánočního období. Bylo to, jako by mělo brzy přijít peklo, nebo jakoby tam měl být brzy vyhnán, ale tentokrát bez možnosti návratu. No, očividně to nebude navždy, ale teď to tak vypadalo. Nejprve uklidil kuchyň, od shora dolů, a pak šel pracovat ven na zahradu, počasí bylo krásné. To byla zdaleka nejlepší část dne. Potom musel připravit oběd a zmizet nahoru, než by ho zahlédl Vernon. Nedostal najíst, dokud neměl všechno hotové.

Zavolali ho dolů, jistě aby umyl nádobí a posloužil jim, zatímco musel poslouchat, jak se ty dvě velryby smějí v obýváku u televize. Petunie ho pak poslala vyleštit stříbrné nádobí a přibory, které, pokud Harry mohl říct, už se jen leskly. Petunie mu několikrát kousavě připomněla, že si všechny kusy předem spočítala.

Poté Harry musel sledovat Vernona a Dudleyho, kteří z jeho knih a školního oblečení udělali malý táborák. Spolu s nejrůznějšími drobnostmi a potřebami, jež Harry sbíral celé roky. Díval se na to chladně. Ani nevěděl, proč se o to víc nezajímal, ale prostě nemohl. Tyto předměty náležely k Bradavicím a on se tam už nikdy nevrátí.

Byla už půlnoc, když se konečně dostal nahoru do postele. Otevřel okno a prohledával nedaleké stromy v naději, že by rozeznal Hedviku. Jistě by už měla přiletět. Jak dlouho může kouzelnické sově trvat doletět ze Skotska do Surrey? Avšak namísto Hedviky se k němu snesla velká sova pálena, původně usazená na pouliční lampě. Byla to sova z Bradavic, jak si Harry uvědomil, a nesla mu dopis. Netrpělivě ho od sovy převzal, a pak se ji snažil umlčet, když zahoukala. Asi chtěla nějakou soví pochoutku. Harry omluvně pokrčil rameny a sova rozzlobeně odletěla, ale naštěstí neudělala žádný větší hluk. Harry otevřel obálku a zběžně prohlédl zadní stranu, aby zjistil odesílatele. Ukázalo se, že je od Hermiony, u které Harry nevěděl, jak se má cítit. Dokud si nepřečte uvedený dopis.

Drahý Harry!

Nevím, co mám říct, Harry. Nikdy jsem si nebyla tak nejistá sama sebou, ale chci, abys věděl, že je mi to líto! Nemohu uvěřit, že tě vyloučili! Snažila jsem se zorganizovat petici, ale obávám se, že to nejde dobře. A jelikož se nemůžeš odvolat, což je na rovinu nespravedlivé, nevím, co dál dělat!

Vytáhla jsem z Rona pravdu. Tu skutečnou pravdu! Nevím, proč jsem reagovala tak špatně na vidinu tebe s Malfoyem. Mám na mysli, jak jsem něčemu tak směšnému mohla vůbec uvěřit? Když se teď podívám zpátky, jako bych byla úplně jiná osoba. Domnívám se, že každý má někdy své hloupé okamžiky.

Chci, abys věděl, že mi vůbec nevadí, že jsi gay. Tam, kde bydlím, žije jeden můj mudlovský přítel, který vlastně docela nedávno přišel na to, že je gay. Jmenuje se Edward a známe se už tři roky. Je to vážně zvláštní, že mudlové už se přenesli přes minulost (alespoň částečně) a předsudky vůči homosexuálům, zatímco kouzelníci ne. Obvykle to bývá naopak. Zajímalo by mě, jestli jsou tu další společenské aspekty podobné tomuto. Ted' bych si vážně přála, abych ve škole nevyпустила Studia mudlů! Mohla jsem na tohle téma napsat esej.

Oh, promiň, já si tu stěžuji, zatímco se můj nejlepší přítel cítí strašně. Neboj se, Harry. Jsem si jistá, že Brumbál něco vymyslí. Možná bys mohl žít na Grimmauldově náměstí? Sirius tě toho může spoustu naučit a stále si můžeš koupit učebnice!

Budu se snažit psát často, abys byl o všem informovaný. Ron je pako, takže už o něm nepřemýšlej. Představ si, že měl nervy se mě zeptat, jestli bych s ním nešla minulý víkend do Prasinek. A to poté, co jsem zjistila, že se ti vyhýbal, protože jsi gay. Skoro jsem mu dala facku! A také jsem si promluvila se Seamusem a Deanem. Dean snad přišel k rozumu. Myslím si, že je to díky tomu, že je mudlorozený.

Stále je s tebou hodně lidí, Harry! Mnozí začali obviňovat Rona a ostatní kluky, že se zrušila BA. Neboj, nikdo jiný neví o tvé orientaci. Víím, že bys nechtěl, aby to bylo známé.

A to je asi vše, na co mám teď čas, omlouvám se. Mám tě ráda, Harry. Jsi můj nejlepší přítel a vždycky budeš. Je mi líto, že nemohu udělat nic, čím bych tě rozveselila.

Přála bych si, abys tu byl.

Hermiona

Harry si ten dopis přečetl třikrát, příjemné teplo se mu začalo šířit z žaludku až po konečky prstů. Hermioně to zřejmě ani v nejmenším nevadilo! Nevěděla o tom bití, to bylo nad slunce jasnější. A Harry ji s tím nebude zatěžovat. Bylo hezké vědět, že se k němu nebude chovat jinak, jestli tedy na jejím kázání o mudlovských a kouzelnických pohledech na věc něco bylo.

Pečlivě vložil dopis do svého skicáře a ukryl ho jako obvykle do prostoru pod uvolněné prkno na podlaze. Chystal se zavřít okno, aby mu nebyla zima, když k němu slétla druhá sova. Tato nesla dopis v pařátech a pouze ho za letu upustila, ani nepřistála. Harry se zamračil a rozvinul svitek.

Mrzí mě, že tento dopis musí být krátký a k věci. Zůstaň, kde jsi. Nepokoušej se spojit s Čmuchaem. Budeme v kontaktu.

AD

PS: Tento dopis se za deset vteřin spálí.

Harry zmačkal dopis v ruce, zatnul zuby, nosní dírky se mu rozšířily. Tak *takhle* ho Brumbál zkontaktuje? S příkazem zůstat zde a nespojovat se se Siriusem? Harry se k tomu nechystal, ale na tom sotva záleželo. Vyjekl, když dopis vzplanul a v šoku ho upustil. Byl to magický oheň, a tak nebyl popálený. Doufal, že se ministerstvo o tomto kousku nedozví.

Cítil se z celého dne příliš vyčerpaný a naštvaný. Zhroutil se na postel úplně zbavený jakýchkoliv pocitů. Nemohl ani odčarovat ten popel. Opravdu zvláštní, jak se v tak krátkém čase stal závislým na magii.

Pouze doufal, že mu příště Brumbál poskytne o trochu víc informací. Ale přinejmenším už věděl, že není úplně opuštěný. A to pro něj něco znamenalo. Brumbál už neměl žádný důvod Harrymu pomáhat, že? Harry si byl docela jistý, že ředitel nezachraňuje všechny vyloučené studenty. No, byl tu vlastně Hagrid. Takže se možná zajímal jen o ty ukřivděné? Harry se zamračil a snažil se pročistit si myšlenky. Jemu se nestalo příkoří. On byl slaboch. Nikdo by ho stejně nechtěl. Hermiona byla jen sama sebou a snažila se pomoci obhájit předem prohraný případ, něco jako s domácími skřítky.

Harry nenáviděl ten pocit, že je ztracený případ. Raději bude jen prostě ztracený.

Kapitola 6

Severus Snape odložil brk na stůl a pomalu si protahoval prsty. Zazněl uspokojivý, praskající zvuk a Severus se rozhodl, že už pracoval dostatečně dlouho. Kalamář, který byl dnes ráno ještě plný červeného inkoustu, zel nyní prázdnotou. Bylo něco po obědě, ale Severus si objednal jen něco lehkého. Tak to měl v neděli rád. Chtěl si odpočinout se sklenkou svého oblíbeného červeného vína. Víno vyrobené lesními vílami, uložené v dřevěných sudech, bylo vzácné. A tak se mu nějaké podařilo sehnat jen velmi zřídka. Měl pocit, jakoby to už byly celé věky od doby, kdy ho měl naposledy.

Snažil se nepřemýšlet nad tím, kolik mu ještě zbývá lahví. Odešel ze své pracovny až poté, co urovnal všechny papíry, které oznámkoval. Usadil se do svého oblíbeného křesla. Oči z nějakého důvodu upíral k nízkému stolku. Odvedl svou pozornost jinam tím, že si zavolal sklenici a lahev. Úplně pozapomněl na svůj hlad. Poslal lahev na stranu stolku, aby se víno trochu nadechlo*. Leštěný povrch vypadal, že ho nabádá a prosí o použití určitého kouzla. Nějakým způsobem lahev skončila na druhém konci stolku. Rychle ji přemístil společně se sklenicí doprostřed spolu.

Severus se nyní cítil trošičku směšně. Proč by, proboha, nemohl používat Scios Totalus, jak se mu líbí? Potterovy akce mohly přeci jasně odůvodnit jeho vlastní. Možná, že to ale nebylo tím. Nechtěl vidět něco soukromého – no, *něco* více než soukromého, více než všechno, čím Potter byl – kvůli tomu, jak často o tom přemýšlel. Co ho vlastně k tomu chlapci přitahovalo? Severus se chtěl přesvědčit. Chtěl potvrdit nebo vyvrátit své nové názory na chlapce-který-přežil-aby-posluhoval-svým-příbuzným. Chtěl, potřeboval porozumět, protože Severus Snape byl muž odhodlaný poučit se ze svých chyb, dokonce i když si vůbec nepřipouštěl, že by kdy nějaké učinil. Kromě jediné - té největší.

Uvědomil si celou nesmyslnost situace. Popírá sám sebe, zatímco tu sedí a vše si zdůvodňuje. Přesunul víno a sklenici na stranu, ale nejprve si nalil správné množství. Usadil se zpět a v rychlém sledu vyslovil obě kouzla. Pak natočil obraz tak, aby se mohl dívat jako na televizi, i když on sám si toho samozřejmě nebyl vědom.

V centru zájmu se objevil Harry Potter.

Harry sedící na patách zasténal, snažil se narovnat se v zádech. Celý den byl při práci sehnutý. *Doufejme, že mi to půjde lépe, až si na to zvyknu*, pomyslel si bez jakéhokoliv nadšení. Položil záchodovou štětku zpět na místo a uklidil i všechny ostatní čisticí prostředky. Potom si důkladně umyl ruce a předloktí a ještě si vodou ošplíchal obličej. *Bože můj, já jsem tak unavený. Možná bych už mohl jít spát, aniž bych se ptal, jestli je potřeba ještě něco? Ale ne, není umyté nádobí. Kruci.* Harry si povzdechl a uvědomil si, že kdyby to neudělal, tak by to zítra bylo jen horší.

Kéž by se už Hedvika objevila, pomyslel si Harry, když scházel ze schodů. Mám nutkání poslat Siriusovi sovu, i když mi to Brumbál zakázal. Kdyby nebylo dnes

ráno té chvílky klidu, když Dursleyovi odešli do kostela, asi bych už utekl. Šel bych bydlet kamkoliv jinam jako mudla. Zůstat na ulici je lepší než tohle. No, většinou. Potom Harry vstoupil do kuchyně, ulevilo se mu, že Dudley a Vernon stále seděli před televizí v obývacím pokoji. Petunie už začala umývat nádobí, ale jakmile zahlédla Harryho, okamžitě upustila talíř, který držela v ruce.

„Co ti trvalo tak dlouho?“ dožadovala se. Nestarala se o odpověď a mávla rukou nad tím nepořádkem. „Do práce. A talíře od moje maminky nedávej do myčky. O nedělích se dělá všechno ručně.“

„Ano, této Petunie, pamatuji si to,“ řekl Harry, musel se snažit, aby si na konci nepovzdechl. Každý rok, když se vrátil, si zřejmě usmysleli, že už zapomněl všechno o uklízení a tak. *Očividně si myslí, že jsem úplně natvrdlý. Což asi jsem, vezmeme-li do úvahy všechny hloupé věci, jichž jsem se za ty roky dopustil. A poslední z nich byla samozřejmě ta, kdy jsem dovolil, aby se Ron zmocnil mého výkresu. Kruci, tohle peklo je všechno moje vinou. Zasloužím si to.* Harry velmi pečlivě umýval nádobí. Petunie ho chvílku pozorovala, ale pak odešla, aby Vernonovi připravila sklenici brandy. Harry se začal myšlenkami bezcílně potulovat, jak to obvykle při práci dělával. Právě nadával na skutečnost, že nemá své koště, když byl prudce přerušen.

„Oj!“ Harry vyskočil půl metru do vzduchu, vlhká sklenice mu vyklouzla z ruky a spadla na podlahu. Prudce se otočil dokola, provedl pohyb jako by vyndával svou hůlku, ale než mohl něco udělat, byl prudce přitlačen ke dřezu. Dudley se nepříjemně zasmál a ještě ke všemu do něj strčil. „Dobrá práce, Pottere,“ řekl, než se obrátil a spěšně odešel z kuchyně. Harry se chtěl plácnout do čela. *Jak se mu, sakra, podařilo mě překvapit?*

„Co se děje? Co 's zase zničil!“ zařval Vernon, jenž vcházel do kuchyně. Harry téměř zaklel nahlas. *Zatracený kretén! To udělal schválně. Kéž bych mu mohl proklít koule!* Petunie prošla kolem Vernona, který téměř celý blokoval dveře.

„Mé sklenice!“ zvolala. Harry chtěl poukázat na to, že je to jen jedna, ale kousl se do tváře, aby zachoval neutrální výraz.

„Věděl jsem to! Chceš dělat jen samé problémy! Přišel jsi sem, abys nám působil utrpení! Ty nevděčný kluku! Udělal jsi to naschvál!“ Vernon zíral na Harryho. Jeho oči komukoliv, kdo by se díval, říkaly stále jasněji, že žít na ulici by vlastně nemuselo být tak špatné. Petunie se sklonila a začala sbírat střepy. Bylo to pro ni zřejmě důležitější než její synovec.

„Omluv se, kluku, hned!“ zařval Vernon, když Petunie trochu popotáhla.

„Je mi to vážně líto,“ řekl Harry a sehnul se, aby jí pomohl. Praštila ho přes ruce. Harry věděl, že by bylo lepší jí říct, že ho vylekal Dudley. Ale náhle ho za límec svírala svalnatá ruka a vytáhla ho na nohy.

„Dobře, ale to tě nezachrání, kluku!“ vykřikl Vernon. *Zachránit? Jsem ztracený případ. Jsem prakticky mrtvý.*

„Vernone! Co na to sousedé! Ne tak nahlas!“ zasyčela Petunie. „Vezmi kluka nahoru.“ Harry ztuhl. *Nahoru! Kvůli podělané rozbité sklenici!* Než mohl Harryho mozek říct tělu, co má dělat, už sebou mlátil a bojoval proti Vernonovu sevření. Ale muž ho vytáhl proti sobě a použil obě ruce, aby přidržel Harryho za přední část košile.

„Přesně tak, kluku. Potřebuješ disciplínu, jestli tu máš žít celý rok. Ti šílenci ve škole tě asi nechali příliš zdivočet, ale tady se to nestane. Rychle se naučíš, kde je tvoje místo.“ Harry zavrtěl hlavou, instinktivně se snažil odtlačit od Vernonovy hrudi, ale muž byl jako hora, se kterou nelze pohnout. Celou dobu mohl myslet jen na jednu věc: *Nahoru ne! Nahoru ne!*

Kdykoliv teta Petunie pronesla frázi: *Vezmi kluka nahoru*, znamenalo to jen jednu věc. Myslela si, že je potřeba, aby Vernon Harryho potrestal tak důkladně, že nemohla snést ten pohled. A to bylo skoro horší, než kdyby stála vedle svého manžela, protože to znamenalo, že někde hluboko uvnitř cítila, že je to špatné, ale bylo jí to jedno. Úplně.

Vernon táhl Harryho po schodech nahoru a po cestě na něj chrлил nechutné urážky. Otevřel dveře do Harryho ložnice a těsně předtím, než natlačil chlapce dovnitř, Harry zahlédl Dudleyho vycházet ze svého pokoje na chodbu. Poškleboval se a oči se mu leskly.

Harry spadl do místnosti a rychle se otočil na záda, aby viděl, co přijde. *Nemůže mě přeci poranit až tak moc. Potřebuje mě k práci! Zakrvácený budu k ničemu. Tohle není jako v létě, kdy věděl, že nakonec odejdu, a tak mě chtěl alespoň jednou pořádně zbit. Jsem tady proto... Ale možná to znamená, že už nebude čekat, až se trochu zotavím. Nebo se možná o nějaké čekání vůbec nebude starat.*

„Naučím tě respektu, zrůdo!“ prohlásil Vernon a tyčil se nad Harrym.

„Už nejsem zrůda! Řekl jsem vám to! Už nemohu kouzli...“

„Ty si troufáš to slovo říct v mém domě!“ zavrčel Vernon.

„O-omlouvám se!“ koktal Harry, snažil se utéct a zůstat tak nezajímavý a nevýrazný, jak jen to bylo možné.

„Vždy zůstaneš zrůdou! Možná jsi dokonce i pro tu tvoji školu příliš nenormální a to je důvod, proč nám tě vrátili! Každý by byl šťastnější, kdybys byl mrtvý, ale ty nejsi, a proto teď udělám to nejlepší, co mohu,“ sliboval mu Vernon, jeho tvář zdobil ošklivý pokřivený úsměv. Ruce se přiblížily k opasku. Harryho oči se rozšířily. Tohle bylo nejhorší. Jeho pěsti byly velké a tučné, takže v porovnání s Dudleyem, byly vlastně něžné. Ten kluk byl už skoro boxer.

„Ne... Prosím, je mi to líto. Nemyslel jsem...“

„Oh, máš pravdu, bude tě to mrzet,“ vtipkoval zlomyslně Vernon. „Lehni si na postel. Na břicho!“ Hlas toho muže dával jasně najevo, co by se stalo, kdyby neuposlechl. Pásek nepoužil od Harryho třetího ročníku. Od té doby se pak příliš

báli Harryho kmotra, uprchlého vězně. Ale teď asi předpokládali, že Sirius Harryho opustil stejně jako všichni ostatní.

Harry se odplazil na postel, na nohách by se neudržel. Ještě nikdy tolik netoužil po své hůlce. Dokonce ani na hřbitově s Voldemortem si ji nepřál víc. Tehdy se alespoň dokázal postavit a přijmout svůj osud – smrt. Tohle absurdní bití ho zanechá v bolestech celé dny, možná týdny. *Nezasloužím si být v Nebelvíru, náhle si pomyslel Harry. Ležel na břicho a hlavu si schovával pod polštář. Jen tu ležím a snáším to. Kdybych tak měl svou hůlku!*

Vernon hrubě vyhrnul chlapcovu košili. Harryho tělo se začalo viditelně chvět tím náhlým chladem. Jeho strýc se krutě zasmál, asi obdivoval své dílo z minulých let. Harry zaslechl strašlivý povědomý nádech a věděl, že Vernon se připravuje na svůj nejlepší a co nejtvrdší úder. Zasáhl ho přes záda a Harry vykřikl.

„Mlč!“ nařídil Vernon. Harry se zakousl do polštáře. Byl zvyklý být při výprasku zticha, stejně jako u chlapců z nebelvíru, ale tento první úder byl příliš tvrdý, aby se udržel. Vernon se právě napřahoval k dalšímu, když ze zdola zazněl pronikavý zvuk telefonu.

„Vernone! Máš telefon! Nějaký problém v práci!“

Vernon hlasitě zaklel. Harry slyšel, jak si nasazuje pásek.

„Zapiš si za uši, kluku, že jsme spolu ještě neskončili. Uvidíme se zítra po práci. Měl bys mít raději všechny úkoly hotové. A chci, abys mi nejprve umyl auto.“ S tím se Vernon otočil a odešel. Dveře za sebou zamknul. Když se jeho těžké kroky ozvaly na schodech, Harry si zhluboka oddechl a uvolnil se na posteli.

Krucí, to jsem měl štěstí. Snad dokonce ani nekrvácím. Harry vstal z postele, nohy se mu třásly, a tak se rychle chytil židle u stolu. *Pro Boží umučení, dej se dohromady! Byl to jen jeden úder, Kristepane. Kolik ti je? Tři roky? Nadával sám sobě a snažil se uklidnit své bušící srdce. Chvěl se jako osikový list ve větru.*

„Přestaň,“ řekl si nahlas. „Jsi ubohý! Ještě ubožejší než obvykle. Byl to jen jeden úder,“ opakoval si nahlas a zavřel oči. „Jsi nebelvír. Jsi lepší než tohle.“ *Ne, nejsi. Tvoji bývalí přátelé tě z tvé koleje vyhnali pro to, čím jsi. A jejich výprask jsi taky přijal, pamatuješ? Už nejsi nebelvír o nic víc než čaroděj,* řekl mu nelítostně hlásek v hlavě. Harry se zapotácel, a pak se znovu usadil. Dýchal ztěžka.

„Ne, tohle je špatně... Nejsem...“ Harry se zhluboka nadechl, ale to, co pak řekl, nebylo zdaleka to, co původně plánoval. „Nejsem zrůda.“ Tímto prohlášením se v něm něco zlomilo. Slzy se vynořily odnikud a to ho rozzlobilo. Zvedl ruce, aby si zastínil tvář. „Nejsem zrůda,“ zopakoval a přišel vzlyk. Opatrně si znovu lehl na břicho, svíral polštář, jako by to pro něj bylo záchranné lano. „Nejsem zrůda,“ zamumlal do polštáře. Už nebyl kouzelníkem, tak jak by mohl být zrůdou? Přišlo mu to v téhle chvíli tak nespravedlivé.

„Nejsem zrůda, nejsem zrůda,“ opakoval mezi vzlyky znovu a znovu, když tam tak ležel. To nebylo fér! Jak ho mohl Vernon bít za něco, čím už není! Ale očividně stále byl, Vernon to tak řekl. Harry si to spočítal v hlavě. *Snape to nikdy*

neřekl přímo, ale choval se stejně, jako kdyby tomu tak bylo. Nenáviděl mě od první chvíle. Nesnesu pomýšlení, že se Ron cítí, jako bych ho všechny ty roky podváděl.

„Proč jsem takové monstrum?“ byla poslední věc, kterou Harry řekl, než se zlomil úplně. Vzlykal, dokud neusnul.

ooOoo

Severus ohromeně mávl svou hůlkou, když Harryho myšlenky nakonec přešly ve sny. Bylo to tak znepokojivé, že vyplašeně upustil sklenici. Nerozbila se, ale červené víno se vsáklo do vysokého zeleného koberce. Barva v těch místech zčernala.

Stalo se toho tolik v tak krátkém čase, že to Severus všechno stěží zaznamenal. Toužil se přemístit přímo do Zobí ulice a proklít toho muže až k smrti. Jak se opovážil zaútočit na kouzelníka! A ještě horší byly Potterovy myšlenky. Severus nebyl tak rozčilený od doby, co... No od poslední, kdy byl v Potterově přítomnosti. Při incidentu s myslánku.

Ale nemohl s tím nic udělat. Ten muž týral Pottera samozřejmě úplně nesmyslně. Severus si byl jistý, že by s tím měl zajít k řediteli. Alespoň skoro jistý. Tohle byl rozhovor, kterému se Severus za jakoukoliv cenu snažil vyhnout. No, očividně ne za cenu Potterova života.

A přesto. Co když to zvíře splní svou hrozbu a dokončí to bití? Mohl by se Severus jen *dívat* a neudělat nic? Logické by bylo, samozřejmě, prostě přestat Scios Totalus používat. Pokud by o tom nevěděl, nemohl by s tím také nic udělat, správně? Ha, to by bylo asi tak stejně pravděpodobné jako, že Brumbál náhle prohlásí, že se mu dělá špatně z citrónových bonbónů. Nechtěl si to připustit, ale jedna jeho malá část už věděla, že se z toho stala závislost.

Severus zavrtěl hlavou. Potřeboval si to vážně promyslet. Potter byl... Severus si stále nebyl jistý, čím vlastně Potter byl. Situaci rozhodně nezveličoval, to bylo jasné. Měl by ho tedy dál sledovat tak často, jak mu to školní rozvrh dovolí.

Nejsem zrůda, znělo mu ozvěnou v hlavě spolu s narůstajícím počtem povědomých vzlyků. Bolestivě ho při tom píchlo u srdce. Potter měl do monstra tak daleko, jak si to jen Severus uměl představit. Na kratinkou chvíli si přál, aby byl Potter tady a on mu to mohl říct. Ale ten pocit pominul. Severus vstal z křesla a odčaroval nadělaný nepořádek.

Před spaním ještě vypil lektvar pro bezesný spánek. Pokud by se zasnul, můžete si být jistí, že by to byl sen o tom, jak dává jeden lektvar i Harrymu.

ooOoo

Poznámky:

**Když víno dýchá – přečtete si zde: <http://www.fiatpeople.cz/bella-italia/vino-v-italske-kuchyni/13/13/>*

Kapitola 7

Učebna lektvarů se zvolna plnila studenty. Nejhorší byla pondělní rána – Nebelvír a Zmijozel, páté ročníky. Obvykle to znamenalo, že Harry Potter bude sedět se svými dvěma přáteli a vysmívat se Severusově životnímu poslání. Avšak dnes tu nebyl žádný Harry Potter. Severus se snažil, aby na jeho tváři nebylo nic znát. A znovu ten pocit. Co by se mu na ní mělo ukázat? Zklamání? Obavy? Upřímné uspokojení? Ale to by nepotřeboval skrývat, že? Vlastně cokoliv jiného by vypadalo velmi podezřele, dokonce i prázdná maska.

Severus střelil po třídě spokojený úslebek, co kdyby náhodou. Chystal se právě na svůj proslov o tom, jak se nakonec zbavili své celebrity, když se dveře otevřely a do místnosti vešel, nebo spíše si *vkráčel* Draco Malfoy. Nebyl ve skutečnost Malfoy vším z čeho Severus obviňoval Pottera?

„Pane Malfoyi, očekávám od svých studentů včasný příchod,“ pronesl Severus kousavě. Malfoy přešel celou cestu až k jeho stolu a natáhl k němu ruku s kouskem pergamenu.

„Zdržel jsem se v kanceláři ředitelky, pane,“ vysvětlil a lehce se uculil. „Právě jsem se vrátil,“ dodal s ještě domýšlivějším úsměvem. Severus potlačil zachvění. K čemu se to ten chlapec zase nachomýtl? Vytrhl mu pergamen z ruky a krátce se na něj podíval.

„Dobře tedy. Sedněte si, pane Malfoyi.“ Jakmile tak Smrtijed v zaškolení učinil, Severus mohl konečně zahájit hodinu. Ale něco tu chybělo. Tentokrát to nebylo tím, že nepoužil svou narážku na Pottera. Během výkladu očima spočinul na tom Grangerovic děvčeti. Mračila se a ke všemu mu ani moc nevěnovala pozornost. To tu chybělo. Její neustále škrábání brkem, když se snažila zachytit každé jeho slovo. Severus už si na to za ty roky zvykl. Dívka byla chytrá, toho si byl vědom, ale teď vypadala nesoustředěně. Mračila se, ztracená hluboko v myšlenkách, zírala na temeno Malfoyovy hlavy.

„Slečno Grangerová, laskavě dávejte pozor a přestaňte pana Malfoye hypnotizovat pohledem,“ nemohl si Severus odpustit. Něco na tom bylo. Nepochyboval o tom, že jí zajímalo, kde Malfoy byl. Neustálá zvědavost našeho tria je většinou zavedla do smrtelně nebezpečných situací. Grangerová se předvídatelně začervenala. Zmijozel se uchechtl a nebelvíři se po ní zděšeně otočili. Ron zrajčatovatěl. Malfoy otočil hlavu a pohlédl na ni. Severus předpokládal, že se znechuceně ušklíbne, ale blondák místo toho vypadal zvědavě, a pak se samolibě usmál. Což bylo možná pro Grangerovou daleko horší, protože podle očekávání zrudla ještě víc. Severus pokračoval v přednášce a zmijozelové najednou umkli.

Severus se na svou hodinu nemohl pořádně soustředit. Dokonce, ani když si Grangerová opět začala dělat poznámky. Cítil svědění v ruce, v níž držívá hůlku, a uvědomil si, co ho tak rozptyluje. Teď už naneštěstí věděl, že prostě touží použít Scios Totalus, a to bylo vše, o čem mohl uvažovat. Když se zadrhl poprvé, tak několik lidí v šoku zvedlo obočí. Podruhé už si vyměňovali pohledy.

Zajímalo by mě, co Potter dělá. Mlátí ho ten mudla? Sám ale řekl, že to počká po práci. Ale jak dlouho mudlové pracují? Můj otec nikdy nepracoval, takže nemám tušení. Určitě nejméně do oběda. Ne všichni mají líné zadky. Jeho myšlenky se míhaly bez přestání. Představa Pottera zbitého na kaši ho opět vykolejila, což způsobilo, že se na něj Grangerová zvědavě zamračila. Zavrtěl hlavou, aby ty obrazy odehnal, ale další je jen nahradily. Tyto ukazovaly Pottera, který během svého trestu čistí podlahu ve sklepení nebo drhne kotlíky. Srovnává ho Potter s tím mudlovským netvorem? Chlapec pracoval vždy velmi účinně a vše bylo bez poskvrnky, ale Severus si pokaždé našel nějakou záminku pro stížnost.

„Objevila se bezodkladná záležitost, kterou musím vyřídit,“ slyšel Severus říkat sám sebe při sbírání podkladů na hodinu. „Hodina skončila.“ Nikdo se nepohnul. Nestaral se o to. Mohli by zde klidně prosedět celý den. Nechal otevřené dveře do třídy a odešel, jako by jim tím něco naznačoval. Jeho hábit se rozevlál, když se hnál přímo do svých komnat. Svrbění v ruce ho volalo.

ooOoo

Hermiona v šoku s lehce pootevřenými ústy sledovala, jak se Snape vyřítit kolem ní ven ze dveří. Tohle byla jednoznačně ta nejbizarnější hodina lektvarů, kterou kdy zažila. Severus Snape rozpustil třídu o celou hodinu a půl dřív? Kdyby Hermiona byla mudla, podívala by se z okna, aby si zkontrolovala, že venku nepoletují růžová prasátka. A protože jí byla, mohl by tohle být okamžik, kdy se rozhodla jí nebýt.

Shlédla dolů do svých poznámek a zamračila se. Zapsala si jen půlku výkladu. A to až tu druhou část, protože si dělala starosti o Harryho. No, o něj, a pak tu ještě byla ta záležitost s Malfoyem, jako obvykle. Ten kluk byl pryč celý víkend. Asi se učil, jak se stát hodným malým Smrtijedem. Nevypadal nějak zlomyslněji než dřív. Ale Hermiona nebyla ta, co odsoudí rychle. Alespoň ne *příliš* rychle.

„Grangerová,“ polekal ji uhlazený hlas a ona vzhlédla. Všichni ostatní už poplašeně odešli, když zjistili, že je Snape opravdu pryč. Všichni, kromě Malfoye. Stál opřený o její stůl s lehkým úšklebkem na rtech. Hermiona si vynadala za svůj ruměnc na tváři a sklonila hlavu. Začala pilně sesbírat své papíry a knihy. *Jak může někdo tak zlý a krutý vypadat tak...* Rozhodla se, že tu větu nedokončí.

„Co chceš, Malfoyi?“ zeptala se, když neřekl nic dalšího. Vytáhla svou těžkou tašku na stůl, aby si v ní mohla lépe srovnat věci.

„Už jsi slyšela o nadlehčovacím kouzle?“ zeptal se Malfoy, jeho tón kupodivu postrádal nepřátelství a možná tu byl i náznak škádlení? Hermiona netušila, že ty dvě věci od sebe Malfoy dokáže odlišit.

„Jsem naprosto schopná nosit si svou tašku tak, jako dosud,“ prohlásila, když zastrčila svůj brk do postranní kapsy. Proč se Malfoy pořád poflakoval kolem? Neřekla mu, že nosí raději těžkou tašku, protože jí její váha uklidňuje. Asi by zrudla do odstínu Ronových vlasů, kdyby na to Malfoy přišel.

„Jsi také naprosto schopná seslat nadlehčovací kouzlo,“ zdůraznil Malfoy, a pak to vypadalo, že na celý rozhovor změnil názor. „Proč jsi na mě koukala?“ Když Hermione nakonec vzhlédla, protože už jednoduše neměla co přerovnávat, tak se na ní Malfoy dychtivě zadíval.

„Nekoukala,“ popřela okamžitě všechno Hermione. Zvedla mírně bradu, aby přemohla zčervenání. „Snape se mě jen snažil přivést do rozpaků. Je jasné, že jsi tak trochu sebestředný, Malfoyi, ale to je stěžejí nějaká novinka.“ Otočila se a zamířila ke dveřím.

„Počkej,“ ohradil se Malfoy a ve skutečnosti si pospíšil kolem ní, aby jí znemožnil odejít. Hermionina ruka okamžitě sáhla po hůlce. Malfoy zvedl obě paže. „Nechci žádný konflikt. Čestně. V učebně lektvarů?“

„Dobře. Co potom chceš?“ obořila se na něj Hermione, když odkláněla hůlku.

„Nejprve mi musíš slíbit, že cokoliv se tady řekne, neopustí tuto místnost.“ Hermione nadzdvihla obočí velmi Malfoyovským způsobem. Ten efekt se pokazil, když si odfrkla.

„Očekáváš, že ti to slíbím? A proč bys mi měl věřit, i kdybych na to přistoupila?“

„Protože jsi z Nebelvíru,“ odpověděl Malfoy a opět se lehce ušklíbl. Hermione protočila oči. Bylo to buď anebo - jeden slib, nebo nezjistit, co po ní Malfoy chtěl. A upřímně řečeno, byla po čertech zvědavá.

„Dobře. Slibuji, že nic neřeknu.“ Malfoy pak zaváhal. To u něj Hermione nikdy předtím nezažila. Na tu krátkou chvíli vypadal zranitelně a dokonce nějak více... Opět se rozhodla myšlenku nedokončit. Pak to bylo pryč a Malfoy se napřimil, jakoby mu to mělo dodat odvalu.

„Jestli to někomu řekneš, je ze mě mrtvola. A tím myslím kohokoliv. Ale chci, abys to věděla. Čistě pro případ, že bys potřebovala pomoc.“

„Pomoc!“ vykřikla Hermione šokovaně. „Proč bych od tebe měla potřebovat pomoc?“ Malfoy pak vytáhl svou hůlku a seslal několik kouzel proti odposlouchávání. To jen zvýšilo Hermioninu zvědavost. Malfoy se na ni zadíval pronikavým pohledem.

„Jsme ve válce Grangerová, a škola je řízená ropuchou, tak si to umíš spočítat,“ zasyčel. „Jen věz, že až nastane čas, tak nebudu stát stranou. A nebudu stát po boku jistých masku-nosících blbců.“

„Jedním z těchto blbců je i tvůj otec!“ byla první věc, kterou Hermione vyhrkla. Byla příliš v šoku, aby mohla rozumně uvažovat. Malfoy dramaticky zakoulel očima.

„Dobrý postřeh, Grangerová, jsi doopravdy chytrá. O tom nediskutuji, jen to prostě vím, ano? Buď od té lásky a nevybřeptej to tvému červenohlavému kámošovi.“

„Ron není můj kámoš,“ řekla Hermiona, cítila nevysvětlitelnou potřebu, že by to Malfoy měl vědět. I přes to, že si nebyla jistá, jestli vlastně řekla pravdu. Určitá její část stále doufala, že jím zůstal. Velká část.

„Pak tedy přítel,“ opravil se podrážděně Malfoy.

„Ne, mám na mysli, že jsme se pohádali. Už nejsme vůbec nic.“ Malfoy zamrkal, a pak si odkašlal.

„V pořádku, fajn. Dobře,“ řekl napjatě. Z nějakého důvodu se jí díval přes rameno.

„Dobře?“

„Dobře, že vím, že lasička trpí,“ vysvětlil Malfoy. „Musím jít na další hodinu.“ Otočil se, aby odešel. Než mohla Hermiona otevřít pusku, už byl za dveřmi a stoupal po schodech. Hermiona za ním zírала. Cítila, jak jí v břicho víří pocity. Věděla, že mu nemůže věřit, mohla by ho zmáčkout, i bez kouzel. Ať už dělal cokoli, choval se velmi podivně.

Náhle si vzpomněla na hodinu Věštění z čísel. Pospíšila si za ním. V té hodině byla dokonce ještě více nesoustředěná. A to i bez zmijozelů.

ooOoo

Severus sledoval, jak Harry pracuje. Byla to naprostá nuda. Ale i tak ani neuvažoval, že by kouzlo ukončil. Potterovy myšlenky byly v podstatě zajímavé. Alespoň občas.

Zajímalo by mě, co by se stalo, kdyby se Dudley potkal s třaskavým škvorejšem. Asi by zavřeštl jako holka. Nebo bych s ním možná mohl nakrmit akromantuli? Jsem si skoro jistý, že se bojí pavouků. A strýček Vernon by Aragoga určitě potěšil, myslím. Harry si povzdechl, protože na garážových vratech dodělal poslední tah bílou barvou. Začal pracovat už před svítáním a celou tu dobu si představoval různé způsoby, jak zabít své příbuzné. Trochu se obával o své duševní zdraví, ale co na tom záleželo, když tady stejně uváznul. Zblázní se tak jako tak. Odložil štětce a plechovku, a než vstoupil do domu, a ujistil se, že na sobě nemá žádnou nezaschlou barvu, která by mohla ukápnout. Petunie postávala v kuchyni a vyhlížela z okna. Bez pochyby špehovala sousedy. Zajímalo jí, jestli si všimli Harryho. Vůbec se jí nelíbilo, když pracoval v přední části zahrady.

„Jdu do obchodu,“ oznámila. „Zůstaň tady a nedělej žádné potíže,“ zasyčela na něj s přimhouřenýma očima.

„Ano, teto Petunie,“ odpověděl poctivě Harry. V mysli mu náhle vyvstal nový obraz - on sám na okamžik ležící na gauči a skrz to všechno jeho mysl křičela: *Klid! Ano! Neodloží mě k paní Figgové. Možná usoudila, že je to praktické, když tu bydlím nastálo.* Počkal, až se za ní zamknou dveře, než odešel do obývacího pokoje a klesnul na kanape.

Severus se zamračil, protože Potter se začal dívat na televizi. Jaký naprosto bezduchý nesmysl. Jestli s tímhle vyrůstají mudlovské děti, tak není divu, že jsou tak zkažené. A žádný div, že Potterova mozková aktivita je trochu pomalejší. Ale zase během svého dětství se k televizi asi moc nedostal.

Severus zpozorněl, až když se Vernon vrátil domů. Ten ohromný muž ale na svůj slib zapomněl, ačkoliv se Potter celý večer pohyboval na hraně. Umyl Vernonovi jeho auto a po uklizení nádobí odešel nahoru. Vernon naštěstí usnul u televize. Byl příliš unavený, než aby se ještě v noci zatěžoval s tou zrudou. Severus si úlevně oddechl, protože Potter nakonec usnul. Nechal okno otevřené, kdyby se Hedvika během noci vrátila.

ooOoo

Brzy se Severusovi podařilo sladit své Potterosledování se svými učebními povinnostmi. Vždy se ujistil, aby se mohl dívat odpoledne, ale mudlové nedělali nic jiného, než že Potterovi dali tu a tam facku. Severus využil k pozorování celé velikonoční prázdniny, ale toho si sotva všiml. Avšak zjistil několik jiných věcí.

Například, že Harry Potter přesto všechno vůbec nebyl domýšlivý. Pokud víc než dva týdny posloucháte něčí myšlenky, tak ho poznáte docela dobře. Chlapec byl tvrdohlavý, to bylo jisté, zejména když se na něj příliš zatlačilo. Také nebyl tak hloupý, jak se Severus domníval. Ale snažil se pouze tam, kde se mu to hodilo. Byl to nebelvír skrz na skrz, nic překvapivého. Ale neočekávané bylo poznat nebelvíra zevnitř. Severus se podívoval, jak pracuje mysl statečného člověka.

A objevil i další zvláštnosti. Třeba, jak si Potter snaží milionkrát za den uhladit vlasy, dokonce i když *věděl*, že tak nikdy nezůstanou. James Potter to vždycky dělal naopak. Aby zůstaly střapaté a atraktivní. Potter často sahal po své hůlce, což bylo trochu smutné. Umyl si ruce prakticky po každé práci, dokonce i po umývání nádobí. Zdálo se, jakoby uměl vypnout své reflexy. Třeba když si ho dobíral jeho bratranec. Kdyby to zkusil Malfoy, už by po něm bez rozmýšlení vystartoval.

Snadno by se mohl rozptýlit fyzickou prací, ale stejně tak mohl čas využít k tomu, aby raději promyslel věci do hloubky. Jeho sny byly plné nočních můr a Severus viděl, jak moc se chlapec obviňuje za Diggoryho smrt. Což bylo směšné. Když neměl noční můry, snil o létání. Dokonce i Severus sám, a on létání nesnášel, se do nich nechal vtáhnout a zavíral oči při stoupání s Harrym.

Bylo to asi tři týdny poté, co začal Pottera pozorovat a dozvídat se, kým vlastně Harry Potter je, když se všechno otočilo. K lepšímu, či horšímu? No, těžko říct. Podle Severuse rozhodně k něčemu strašlivému.

Kapitola 8

Severus Snape upil doušek vína ze sklenky a opřel se zpět do svého oblíbeného křesla. Scios Totalus byla zapnuté, jako každé odpoledne. Harry se mračil,

protože právě když domyl nádobí a odkládal poslední talíř, do kuchyně vstoupila jeho teta.

„Jdi nahoru,“ řekla mu. Potter se otočil a zvědavě se na ní zadíval. Obvykle ho nepropustili dřív, než Vernonovi nedonesl sklenku brandy. Potter teď už zastával úplně všechny domácí práce. Severus předpokládal, že jeho teta už se musela začít nudit, což také znamenalo, že chodívala častěji ven. Severus také vytušil, že chodila na oběd (se spoustou vína) a strávila tam celý den.

„Dobře,“ nenuceně odpověděl Potter. Jeho myšlenky ale Severusovi říkaly, že neměl v úmyslu se hádat, což zmijozel považoval za velmi prozíravé. Potter vyšel tiše po schodech nahoru a vstoupil do svého pokoje. Postával u dveří, jednoduše zíral do prakticky prázdné místnosti. Jeho mysl byla stejně tak podivně prázdná.

Najednou se odhodlal k akci. Přistrčil jednu židli přede dveře a nacpal ji pod kliku, aby člověk, který by chtěl vejít, měl určité potíže. Ponořil se pod postel a odklonil uvolněné prkno z podlahy. *Čas na chvílku pro Harryho*. Severus se zamračil nad těmi zvláštními myšlenkami, ale ve stejnou chvílku byl... potěšený (jistě by to byl nepřiznal), že má Potter volné odpoledne.

Potter se posadil na postel s deskami v klíně. Zvolna je otevřel a začal procházet jednotlivé kresby, které si neprohlédl od návratu do Zobí ulice. Severus upravil výhled ze Scios Totalus, aby je také mohl vidět.

Byly, jedním slovem, ohromující. Severus odložil skleničku na stranu a naklonil se dopředu pro lepší výhled. Na většině z nich byl hrad a okolní pozemky. Na některých se objevoval Hagrid se svým nejnovějšími přírůstky či Harryho spolužáci. Vše bylo nakresleno černobíle pouze tužkou. Pak Harry otočil stránku a Severus zalupal po dechu.

Nebylo pochyb, že to byl ten obrázek, který Weasley našel v noc, kdy Harryho zbili. Severus by to odhalil, i kdyby pergamen nebyl tak pomačkaný. Draco Malfoy zardělý (to by Severus poznal i na nebarevném obrázku), stejně jako při nějaké bitce, ale tentokrát beze stopy hněvu ve tváři. Hlavu měl zakloněnou vášní, ústa pootevřená, rty plnější než ve skutečnosti. Vlasy rozčuchané a delší, až k ramenům, a jeho jediným oblečením byla rozhalená košile. Kresba končila u jeho boků, možná bylo Harrymu trapné kreslit ještě níž, ale neotálel s načrtnutím hlavy s nezkrtnými černými vlasy zakrývající blondákův rozkrok.

V rohu pergamenu byla vidět další menší kresba. Tělo sehnuté na rukách a kolenou, hlava skloněná a, kvůli tomu úhlu, k nerozeznání. Další tělo se tisklo k jeho pozadí. Ta pozice se nedala splést a dokonce, i když to druhé tělo končilo u hrudníku, Weasley očividně předpokládal, že si to s Potterem rozdává Malfoy.

Severus si náhle uvědomil, že je mu nějak těsně v kalhotách. Zčervenal víc, než za celý svůj život. Vzrušil se nad obrázkem nezletilých chlapců! Oba jeho studenti a jeden z nich jeho vlastní kmotřenec! Připusťme, že těla byla umělecky ztvárněna a vypadala daleko starší. Ale i tak!

Potter otočil list. Severusův prudký nádech by mohl těžko vyjádřit jeho upřímný šok, ale veškerá jeho mozková kapacita, včetně reflexů, byla jednoduše

vynaložena k zírání. Byl tam on, on, *Severus Snape*, dokonale vyobrazený v *Harryho* skicáři! A znovu rozeznal určité množství uměleckého přikrášlení, protože vypadal... *jinak*, a přeci stejně. Na kresbě byl vysoký a temný, sotva rozeznatelný od černého pozadí pokrývajícího téměř celý pergamen. Avšak jeho tvář nevypadala tak nevlídně, jak se Severus vždy domníval (pokud by někdo mohl předpokládat něco, co si nikdo ani za milion let nemůže představit!). Bylo na něm cosi... *tajemného*. Nezdál se pohledný, jistě, ani sám sobě ne, ale minimálně to ukazovala odlišný pohled na jeho osobu.

Jestli byl šokovaný odhalením, že Potter opravdu nakreslil svého nenáviděného mistra lektvarů, pak to nebylo NIC ve srovnání s otřesem z následujícího obrázku. Severus Snape seděl a civěl s otevřenými ústy na ten výhled – na sebe samého, *nahého*. Pokud se Harry styděl za zobrazení detailů Malfoye, pak tady už toho evidentně zanechal. Nakreslený Snape tisknul Harryho na měkký povrch dejme tomu, že postele. Byl zpodobněný z profilu, jeho obrovský nos se bořil do Harryho tváře, protože se líbali. Ačkoliv by to Severus určitě nenazýval líbáním, oni se spíše hltali navzájem. Harry měl nadzvednuté nohy a položené okolo Severusova pasu. Zobrazený penis byl překvapivě bezchybný, když tam tak setrval poblíž Harryho vchodu.

Můžeme se jen dohadovat, jak moc si Severus v tuto chvíli přál, aby Harry Dursleyovým lhal o tom, že se jeho obrázky nepohybují!

Snažil se dát do kupy, ignorovat cukání ve svém velmi skutečném penisu v kalhotách a naslouchat Potterovým myšlenkám.

Svatá prostoto, on je sex. Je to tak. Není pohledný, dokonalý, krásný, nebo dokonce žhavý či sexy. On je ztělesněním sexu skrz na skrz. To by měl mít napsané na dveřích od kabinetu místo Mistr lektvarů: Severus Snape – sex. Netřeba říkat, že takovéto myšlenky Severuse jen stěží uklidnily. Harry si myslel, že je sex? Jak by tohle mohlo být možné? To není pravda. Naprostý nesmysl, nepochybně! Severus o sobě vždy smýšlel jako o obzvláště ošklivém muži, de facto velmi škaredém, ačkoliv se na to snažil nemyslet. Nebyl mužem, který by si liboval v sebelítosti.

U Merlinových koulí, tolik tě nenávidím, Snape. Tohle prohlášení přitáhlo Severusovu pozornost. Konečně něco normálního od toho chlapce! Ačkoliv někde hluboko uvnitř mu to vyznání působilo bolest. *Nesnáším, jak se mi dostaneš do hlavy. Nenávidím to, že ty nenávidíš mě, protože to ty mi tohle děláš! Ty jsi způsobil, že mám tyhle špatné myšlenky! Proč mi nedokážeš přestat nadávat během hodiny? Proč mě nemůžeš nenávidět skrytě? A namísto toho tvůj hladký hlas, tvořený sexem jako i zbytek tebe, se mi dostává do hlavy a způsobuje, že pak toužím, abys mi vynadal!* Harry se začal třást, když zíral na ten obrázek. Drobný prst obkresloval ztopořený penis svého nejnenáviděnějšího profesora. Vskutku nejvíce nenáviděného. A vypadalo to, že Potter má ještě více důvodů ho nesnášet, než si Severus zprvu myslel.

Nenávidím tě, zašeptal si v duchu Harry, ale dokonce, i když si tohle pomyslel, vyndal ten volný kus pergamentu z desek a zbytek odložil stranou. Pak rychle ulehl zpět na polštář a kresbu podržel v jedné ruce. Dokud Harry nerozepsal knoflík na svých vybledlých džínech a nezanořil druhou ruku dovnitř, ani si Severus neuvědomil, co se vlastně Harry chystá dělat.

Uspokojoval se. Harry Potter se uspokojoval nad obrázkem sebe a Severuse Snapea pohlcené vášní. Ruka se mu začala pohybovat v bolestně povědomém rytmu. Z Harryho rtů unikl sten. Zelené oči zamrkaly a zavřely se. Zadíchané *Severusi*, bylo poslední věcí, kterou Severus uslyšel, než popadl hůlku a švihnul s ní před obrazem. Všechno zmizelo i s Potterovými myšlenkami. Severus seděl v křesle a těžce oddechoval. Jeho erekce stála jen na půl žerdi, nejspíše proto, že byl více vylekaný než vzrušený ze sledování patnáctiletého Harryho Pottera, jak si ho honil. V mysli mu vyvstal obraz, který jeho penis donutil znovu ztvrdnout, dokonce i když se tam jen mihnul. V něm se objevil Harry očividně starší a vyšší zejména s ohledem na proporce jeho postavy.

Nemohl si pomoci. A i přes skutečnost, že to přeci byl *Potter*, Severus byl stále tvrdý. V uších mu zněly Harryho steny. Nic na tom nezměnil ani fakt, že téměř viděl svého studenta, no dobře bývalého studenta, jak se uspokojuje! Chlapce o polovinu mladšího než byl on! Bylo to ohavné a basta! Ale Severus by to mohl přehlédnout. Bylo by to jen nechutné, kdyby se dodíval až do konce, že?

Severus vstal z křesla a začal přecházet po místnosti. Znal Pottera skrz na skrz, při nejmenším si to myslel, a tohle byla jen další věc na seznamu. Takže, Potter měl pocit, že je přitažlivý. Proč by to měl být problém? Prostě se jen cítil v Severusově přítomnosti příjemně nebo byl možná jednoduše na starší muže a jeho umaštěný mistr lektvarů byla jediná vzdáleně přijatelná volba v širokém okolí. Ano, tím to bylo. Pobláznění pomine, jakmile Harry najde někoho jiného.

Nehrozilo žádné nebezpečí, že by Severus chlapce obtěžoval. Jestli o sobě za dvacet let učení těch usmrkanců zjistil jen jednu věc, pak to bylo to, že by nikdy nic takového neudělal. Zkrátka to v něm nebylo. Nevadilo by mu mít partnera submisivního, dominantního či oboje, ale věděl, že chce opravdového muže. Plně rozvinutého, ne nějaké patnáctileté mládě.

A tak to bylo. Severus si odfrkl. Proč se vlastně strachoval nad ničím? Mrňavounký hlásek v hlavě mu nepozorovaně a skrytě pod povrchem našeptával, aby si toho Severus nevšímal. *Jednou i chlapci vyrostou.*

ooOoo

„Miono, prosím!“ zvolal Ron, když dnes ráno směřoval k Hermioně u nebelvírského stolu.

„Ne,“ odpověděla Hermiona, ani nezvedla hlavu od Denního Věštce. Zběžně prolétla další článek o chlapci-který-přežil-aby-byl-vyloučen. Spekulovalo se tam nad tím, že Brumbál zmizel, aby mohl chlapce učit v tajnosti.

„Ale, Miono,“ začal Ron znovu, ale rychle svá ústa zavřel, když Hermiona nakonec vzhledla a upřela na něj svůj zlostný pohled.

„Ne, Ronalde. Nehodlám ti pomáhat s ničím. Jsi naprostý hlupák a já s tebou nechci mít *nic* společného.“ Vrátila se zpět k novinám.

„Koukni, Miono, je mi to líto, jasné? Co chceš, abych ještě udělal?“ Ron zkusil odlišnou taktiku. Hermione si unaveně povzdechla. Už byla napůl rozhodnutá, že ve Velké síni úplně přestane jíst.

„Nemůžeš udělat vůbec nic. Jedině jít za Harrym a na kolenou ho odprosit, aby ti odpustil. Ale nejsem si jistá, jestli by sis to zasloužil. Víím, že se toho stalo daleko víc, než jsi mi řekl. O celé té věci s nalezením jeho kreseb jsi mluvil dost nekonkrétně.“

„Podívej, tohle neudělám. Kdybys to jen *viděla*, pochopila bys to!“

Kdyby to viděla? Hermione se zamyslela a najednou z nějakého důvodu na sobě ucítila něčí pohled. Ano, vlastně by jí to nevadilo vidět. Jen aby se tomu pokusila porozumět, samozřejmě. Letmo se rozhlédla po místnosti a její oči se přes celou síň střetly s těma Malfoyovými. Což se v poslední době dělo často, jako by ji nepřetržitě pozoroval. Něco měl za lubem.

„Rone, ty předpojatý kreténe. Nejsi o nic lepší než Smrtijedi,“ náhle prohlásila Hermione a odtrhla své oči od těch šedých. Ron na ni civěl, když se zvedla z lavice. Hnala se z Velké síně pryč. Pár šedých očí sledoval každý její pohyb.

ooo

Po hodině Kouzlení se Hermione vracela do věže oklikou. Rozhodně nechtěla jít zpátky s Ronem. V okamžiku, kdy mījela další roh, vystoupil z úkrytu Draco Malfoy. Samým leknutím málem vyskočila z kůže.

„Malfoyi! Co tu děláš!“ vykřikla, značně zmatená.

Malfoy se lehce ušklíbl, zřejmě potěšený, že se mu ji podařilo vystrašit. „Jen se tě chci na něco zeptat. Ale tady ne.“ Otočil se a vešel do nejbližších dveří, které vedly do dívčí koupelny.

Hermiona na vteřinku váhala, ale pak si pospíšila. Jakmile byla uvnitř, Malfoy seslal kouzla proti odposlouchávání.

„Tak co?“ zeptala se Hermione okamžitě. Chtěla to už mít za sebou. Stále více v ní narůstalo napětí, když ji Malfoy takhle pozoroval. Ten kluk byl na veřejnosti stále naprostý imbecil a také miláček Umbridgeové, ale v okamžiku, kdy se na ni díval, Hermione věděla, že to je jen divadlo. Proč to hrál, to už byla jiná otázka.

„Proč Pottera vyloučili?“ zeptal se bez obalu Malfoy.

„Proč to chceš vědět?“ opáčila Hermione. „Umbridgeová ti to neřekla? A noviny jsi nečetl?“ Umbridgeová všechna obvinění rozhlásila, ale vynechala tu část, kde by tou druhou osobou měl být muž. Všichni o tom mlčeli, což ukazovalo na to, jak kouzelnická společnost nahlížela na gaye. Umbridgeová nechtěla, aby se vědělo, že by mohl být *pošpiněný* i další student pod jejím dohledem.

„Prosím, neurážej mou inteligenci,“ pronesl líně Malfoy. „Vím velmi dobře, že Potter je poslední osoba na zemi, která by mohla být obviněná z exhibicionismu.“

Je určitě ještě panic.“ Hermione se začervenala, nedokázala se Malfoyovi podívat do očí. Nebyla zaujatá vůči homosexualitě, ale její rodiče byly přesně takoví lidé, kteří by se nerozpakovali říct některé věci nahlas!

„Jak to víš?“ zeptala se. To umyvadlo se najednou zdála velmi zajímavé.

„Jeden pohled stačí. Potter ještě asi ani nikoho nepolíbil. Panictví z něj přímo vyzařuje... Takže, co se doopravdy stalo?“

„A co tě opravňuje k tomu si myslet, že ti všechno povím?“ zeptala se s nedůvěrou. Opět se na Malfoye podívala. Jeho oči se na ní upíraly.

„Protože mám jistou... hypotézu... a také protože, předpokládám, že jestli je to pravda, pak budeš chtít vědět, co si o tom myslím,“ odpověděl opatrně. Hermionino čelo se srašťelo úsilím, jak se snažila ten projev dešifrovat. Jestli mu to řekne, zřejmě to udrží v tajnosti. Pokud je totiž tím, kdo Harryho udal, pak by se každý domníval, že on je ten poškozený. A Hermione si byla skoro jistá, že tohle by Malfoy nechtěl.

„Ron a další kluci přišli na to, že je Harry gay,“ prohlásila a zvedla bradu, aby ukázala, co si o tom myslím ona sama. „Proto jsme se pohádali.“ Ticho prostoupilo místnost. Hermione klidně vydržela Malfoyův pohled. Jediným zvukem bylo odkapávání vody z poškozeného kohoutku. Odměřovalo vteřiny.

„Myslím, že sexuální život každého z nás je jeho soukromá věc,“ řekl nakonec zvolna Malfoy. Hermione zamrkala.

„Ty...“ oněměla.

„Ale, no tak, Grangerová. Neznáš historii? Dokonce i mudla by to měl vědět. Jistě chápeš, že i když úřady vyhlásí, že je něco nemravné, zřídka to má žádoucí efekt na to, co lidé dělají či nedělají.“ Hermione se zamračila, protože promýšlela důsledky plynoucí z Malfoyovy řeči. Pokračoval, viděl na ní, že potřebuje přesvědčit či dovysvětlit, protože se k tomu obratem nevyjádřila. „Jen proto, že mudlové tvrdili, že čarodějnictví je nelegální, tak to neznamená, že kouzelníci přestali praktikovat magii. Čistokrevní si často dopřávají toho, co široká veřejnost považuje za neobvyklé chutě.“

„Jak to víš?“

„Prostě to vím,“ pokrčil Malfoy rameny. „Většina *normálních* lidí by samozřejmě nikdy takový život nepřiznala, ale něco jsem už viděl.“

„Viděl?“

Další pokrčení rameny. „Nehodlám ti to v nejbližší době popisovat, ale řekněme pouze, že už vím na svého otce dost jiných věcí, abych ho mohl odsuzovat. Nepotřebuji ho nenávidět ještě i za to, že má nějaký soukromý život.“

Hermiona se teď na Malfoye nemohla podívat, kvůli věcem, které řekl a viděl, ale porozuměla mu. A části z ní se ulevilo, že nad tím takhle smýšlí. S ohledem na to všechno, to bylo velmi podivné.

„Jak můžeš tak dobře přijmout tohle a přitom tak zvráceně smýšlet o mudlorozených? Uvědomuješ si, že oboje jsou nepodložené předsudky?“ Dívala se na něj s tichou výzvou. K jejímu překvapení se ušklíbl.

„Myslím, že bych už měl jít. Zmijozelové na mě čekají. Famfrpálový trénink.“ A s tím zrušil kouzla a nechal Hermionu znovu samotnou.

Kapitola 9

(Jen abyste věděli, ano, Severus se právě teď dívá. A kdy ne, že?)

Harry si povzdechl, když pečlivě odkládal poslední sklenici. Nebyl unavený kvůli tomu, že měl dnes tolik práce. Ne, v tomhle ohledu to byl poměrně dobrý den. Vernon byl pryč a nedostavil se dokonce ani na oběd. Zřejmě šel s kolegy do hospody. Harryho vyčerpání pocházelo z nedostatku spánku. Sužovaly ho jeho sny. Všechny ze stejné dlouhé chodby. Věděl, že za těmi dveřmi se nacházelo něco důležitého, ale nikdy se tam nedostal včas.

„Petunie!“ zahlasil mužský hlas z chodby a Harry ztuhl. *Zatraceně, jsem mrtvý muž*, byla jeho okamžitá myšlenka. Chtěl být už dávno nahoře v pokoji, než Vernon dorazí domů. Už to bylo několik let, co Harry viděl Vernona přijít v podnapilém stavu. A tu zkušenost si nechtěl zopakovat za žádnou zlatonku z celého famfrpálového světa. Možná ještě není Vernon tak opilý, protože přišel dost brzy. Petunie, kupodivu, nejprve vešla do kuchyně místo toho, aby zamířila rovnou z obývacího pokoje do chodby. Prošla kolem Harryho, stále stojícího u dřezu, a naklonila se nad něj.

„Jdi nahoru. Bývá příliš hlučný, když je opilý. Jestli tvůj křik uslyší sousedé, budeš následující měsíc bydlet znovu v přístěnku.“ Harry se cítil vystrašený po všech těch slovech, a také protože se o něj otřela ramenem, když ho mýjela. Polknul, aby se zbavil knedlíku v krku. I přesto, že ho tak využívali, Petunie se ještě stále neodpustila své pichlavé komentáře. Umyl si ruce a tiše se připlížil ke dveřím, aby se dostal do chodby. Vypadalo to, že Vernon spí opřený o zeď. Petunie s ním jemně třásla, ale on pouze něco v odpověď zavrčel a svezl se trochu níž. Harry se chopil své šance a rychle zamířil ke schodům. Petunie se na něj zadívala, ale nic neřekla. Harry se snažil, aby schody nezavrzaly, když stoupal vzhůru.

Úlevně si oddechl a opřel se o dveře své ložnice, jakmile je za sebou bezpečně zavřel. Uvažoval, že by je zapřel židlí, ale to by mu ve skutečnosti nepomohlo. Pouze by to Vernona v jeho podnapilém stavu rozzuřilo, kdyby se ho rozhodl navštívit. *Kristepane, kéž bych mohl prostě utéct*. Znovu si povzdechl a odsunul se ode dveří. Udělal pouze dva kroky, když se dveře za ním s trhnutím otevřely. Harry se otočil. Vernon se těžce nakláněl k jedné straně a jeho koráلكová očka se

upírala na Harryho. Vypadal spíš, že se pokouší soustředit, než aby se na něj zacítil.

„Ty, kluku,“ pronesl. K Harryho hrůze měl právě vypito to správné množství alkoholu. Muž ještě nezačal drmolit, ale jeho hlas byl lehce výše položený a mluvil se zvláštní pauzou mezi slovy. Harry věděl, že to znamenalo potíže. Dokonce, i když mu bylo pouze šest, když tohle slyšel naposledy. Vernon byl opilý právě dost na to, aby mu způsobil opravdu vážná zranění. A nestaral se o to, jestli ublíží svému domácímu skřítkovi.

„Strýčku Vernone, chtěl jsi něco?“ snažil se nabídnout Harry hlasem tak upřímným, jak jen to bylo možné. Špatný krok.

„Nepoužívej na mě tenhle tón, kluku!“ zaječel Vernon a ukázal na Harryho buclatým prstem. Pokusil se narovnat.

„Vernone, ne tak nahlas!“ zasyčela Petunie ze zdola z chodby. Vynořila se za svým manželem. „Pojď do postele,“ řekla tiše s náznakem naléhavosti v hlase. Položila mu ruku na rameno.

„Půjdu do postele, až se na to budu cítit,“ prohlásil Vernon. Chňapl po té ruce a podle Petuniina zalapání po dechu ji stiskl velmi pevně. Otočil se a jen nepatrně se zakymácel. „Jdi do postele sama,“ řekl přísně a stroze. Petunie zavravorala a sevřela si ruku na hrudi.

„Vernone!“ zakřičela rozhořčeně. „Tohle nebudu snášet! Co to do tebe vjelo?“

„To není tvoje věc, ženská! Teď jdi do postele!“ zaburácel Vernon. Harry skoro nikdy neviděl, že by se tento pár o něčem dohadoval. Opravdu si přál, aby šli oba spát.

„Nemluv se mnou tímto tónem!“ zapištěla Petunie. Náhle se Vernonova ruka vyšvihla a tvrdě ji udeřila do tváře. Petunie vykřikla a narazila zády do zdi za sebou. Harry ztuhl. Nikdy předtím neviděl muže uhodit ženu tímto způsobem. V kouzelnickém světě by to bylo neslýchané. Ne proto, že muži a ženy si tam byly úplně rovní nebo tak něco, ale protože čarodějka by některou jeho část zaklela dříve, než by se o něco takového pokusil. Vernon udělal krok, aby svou ženu popadl. Harry zareagoval zcela automaticky.

„Nech ji napokoji,“ řekl pevným hlasem. Jeho vlastní strach ho naštěstí nezradil. Tentokrát neměl svou hůlku. A také tu nebyla žádná šance, že by na něj Vernon jednoduše použil *Avada Kedavra* a byl s ním tak natotata hotový. Ten muž byl ohromný. Harry možná nebude mrtvý muž, ale velmi pravděpodobně bude za krátký čas hodně zraněný mladík. Vernon se pomalu otočil, pro jednou zapomněl na svou manželku, protože Harryho bití si užíval daleko více.

„Cos to řekl, kluku? Ty ses mi právě snažil naznačit, co mám dělat?“ zeptal se zvýšeným hlasem, takže znovu téměř křičel.

„Řekl jsem, abys ji nechal na pokoji, ty...“ Harry nikdy nedostal šanci dokončit větu, protože ten velký muž se překvapivě rychle a pohotově pohnul, nehledě na

podnapilý stav. Pěstí udělal výpad a ta rána dopadla na Harryho levou tvář. Harry spadl na bok, rukou si přidržoval tvář. Úder ho odhodil na zem, ale nedopadl tvrdě, spíš to přišlo náhle. Vernon potřeboval nějaký čas, aby se napřímil, protože také přepadl. Jeho tvář se zkrivila ve strašlivém úšklebku. Ten výraz Harrymu odhalil jeho naprostou nenávist.

„Na postel, kluku. Na břicho!“ zakřičel. Harry se napjal a uvažoval, co dělat. Jaké měl možnosti? Dostat se okolo něj a utéct? To by ho mohl zabít. Bránit se? Pak by ho mohl zmlátit do zkrvavené trosky. Lehnout si na postel? To by pekelně bolelo, ale zranění ho neohrozí na životě (pokud bude mít štěstí) a přinejmenším se bude moci stále hýbat (opět, pokud bude mít štěstí). Harry přemýšlel rychle. Uvědomil si, že jediná věc, kterou mohl udělat, bylo doplazít se na postel a položit se na ni. Zdráhavě to provedl. Cítil, jak ho omývá stud. *Zasloužím si to*, pomyslel si. Doufal, že se pak bude cítit lépe, ale nepomohlo to.

Vernon vydal spokojený zvuk a vkročil do místnosti. Dveře za sebou přibouchnul. Harry slyšel jeho zabručení, když sundával pásek. Jak se zdálo, plánoval kvalitní nakládačku. Harry sevřel polštář a soustředil se na dýchání.

„Sundej si triko,“ zavrčel Vernon. Harry mu vyhověl a zachvěl se. Lehl si zpět na postel a přál si, aby měl něco tvrdšího než polštář, do čeho by se mohl zakousnout. „A teď ani nehlesni,“ připomněl mu Vernon. Zněl škodolibě. „Víš, že to Petunie nesnáší.“ Harry v jeho hlasu slyšel nevraživý tón. Pásek zasvištěl vzduchem a první rána dopadla na jeho záda, ale Harry nevydal ani hlásku. „Humf,“ řekl Vernon. „Počkat... Petunie!“ vykřikl a přešel znovu ke dveřím. Harry vnímal, jak zmizel ze dveří, ale zdi byly stále dost tenké, aby vyslechl jejich rozhovor.

„Ano, Vernone?“ Petunie zněla odevzdaně.

„Dej mi ten dárek pro kluka. Ten, co jsem koupil po tom výprasku, který jsem nedokončil, když poprvé přišel. Počítal jsem s tím, že to dneska doručí. Přišlo to, že?“

„No, ano, ale...“

„Žádné ale! Už jsem čekal dost dlouho. Je čas dodělat, co jsem začal. Jdi a rychle to přines!“ Harry se pamatoval na balíček, který Petunie přebírala od pošťáka, ale rychle ho schovala. Upřímně nepochyboval, že si ten dáreček užije. Minimálně už věděl, proč Vernon nesplnil svou hrozbu z toho večera.

Zdálo se to jen jako chvilinka, když se Vernon náhle vrátil a vydával spokojené zvuky, jakoby něco obdivoval. „To je pro tebe, ty zrůdo,“ zašeptal, a pak něco o hodně ostřejšího a bolestivějšího zasáhlo Harryho záda. Vykřikl. Pásek byl pryč a nahradil ho skutečný bič. Vernon se nezastavoval. Ba spíš se dostával do ráže. Šlehal Harryho za všechno to zlé. Znovu a znovu. A Harry nemohl přestat křičet. Ale Vernon se o to už nestaral. Harry se pokusil odvalit pryč, ale to Vernonovi pouze odhalilo nezasazenou kůži, a tak Harry raději zůstal na zádech a svíral polštář jako o život. Zakousl se do něj, tvrdě, slzy záplavou kanuly po jeho tváři. A Vernon pokračoval. Harry si byl jistý, že už má záda úplně rozedřená. Náhle

Harry na hraně vědomí zaznamenal hlasitý třaskavý zvuk. Neuvědomoval si, že to byly dveře, které se s trhnutím otevřely.

„*Accio bič!*“ zakřičel hlas. Údery bolesti zmizely. Ačkoliv přetrvalo pulzování z předchozích ran. Harry měl stále zavřené oči. Děkoval samotnému Merlinovi, i když si pořád nebyl jistý, jak nebo proč byl Vernon zastaven.

ooOoo

Severus upil doušek ze sklenice. Právě se vrátil z oběda, kde se úzkostlivě vyhýbal očnímu kontaktu s McGonagallovou, která po něm házela vědoucí pohledy. Samozřejmě nemohla nic tušit. Byla jen podezřívavá, protože Severus se choval ještě více nespolečensky než dřív, pokud to vůbec bylo ještě možné. Severus si povzdechl. Co se týkalo McGonagallové, nemohl udělat nic. Ale myšlenky na ni se Severusovi vypařily z hlavy v okamžiku, kdy do centra jeho zájmu vstoupil Harry stojící u dřezu. Byl to teď už obvyklý obrázek. A Severus obdivoval způsob, jak Harry pracoval bez jakékoliv námitky místo toho, aby ten čas využil na přemýšlení či snění. Téměř jako když Severus znuděně plátkoval či sekal přísady do lektvarů.

Viděl, jak se chlapec napjal, když uslyšel hlas toho mudly. Z krku mu vyšlo zavrčení nad bezcitnou ženinou poznámkou. Úlevně vydechl spolu s Harrym, když chlapec uprchl nahoru. Naneštěstí, jako u Harryho, i Severusova úleva měla krátké trvání.

Co dělat? Už od pohledu Harrymu ten mizerný mudla hodlal důkladně naložit. Když uslyšel Harryho, jak prakticky žadoní o to, aby zbil jeho místo té úděsné ženské, tak se nezdržoval s důsledky a zareagoval okamžitě. Severus byl ve vteřině u dveří.

Věděl, že se tam nemůže dostat včas. Cesta z hlubin žalářů až k bráně školy byla strašně dlouhá. Přesto Severus běžel tak rychle, jak mu síly stačily. Naštěstí v hale neokounělo mnoho studentů. Mohl být sám sobě vděčný, že během let Voldemortovy nepřítomnosti nezahálel. Vždy věřil, že posilováním svého těla udrží v dobré kondici i svou mysl.

Dorazil do vstupní haly, vyřítit se ze dveří, rozčileně švihnul hůlkou a zavrčel kouzlo, aby Harryho slyšel. V mysli mu zněly Harryho výkřiky od bolesti a on zrychlil. Když konečně dosáhl brány, těžce oddechoval a potil se. S hlubokým nádechem se přemístil do Zobí ulice.

Nemohl poslouchat ten křik, když běžel, a tak přerušil kouzlo. Vtrhnul na cestičku vedoucí k předním dveřím. Prakticky zařval zaklínadlo na odemknutí a sprintoval vzhůru po schodech. S rozložením místností v domě byl plně obeznámen. Dostal se k ložnici. Jediný zvuk, který odtamtud teď vycházel, bylo pleskání něčeho proti kůži. Rozrazil dveře zamumlanou kletbou. Nerozhlížel se ani vteřinu, aby dostal toho muže od Harryho. Všiml si jedné věci. Krev mu tím ztuhla v žilách. Vernon Dursley tentokrát nepoužil svůj opasek.

„*Accio bič!*“ zakřičel Severus. Ztěžka oddechoval. Hrudník se namáhavě chvěl. Bič přiletěl do jeho napřažené ruky. Zbavil se ho mávnutím hůlky. Ani si nebyl

vědom, kam ho vlastně poslal. Vernon se rychle rozhlédl kolem dokola, a pak se zastavil a civěl na Severuse.

„Co děláte v mém domě! A *jak* se opovažujete mávat tady kolem tou věcí!“ zaburácel. Severus ho utnul tisícím kouzlem. Použil své nejimpozantnější a nejohroživější smrtijedské vystupování, které dokázal dát dohromady.

„*Ticho*,“ syknul. Černé oči se zavrtávaly až do mužovy duše. Vernonovy oči se rozšířily a jeho tvář přešla z rudé až do úplně bledé barvy. Za méně než tři vteřiny vypadal jako duch. „Ocitl jste se dost blízko k tomu, abych vás surově mučil, a pak zabil,“ řekl velmi tiše Severus. Rád by na toho muže použil *Crucio*, ale věděl, že v domě jsou umístěná kouzla detekující nepromíjitelné kletby. Dal je tam Brumbál, samozřejmě. Vernon vypadal, že se trochu vzpamatoval. Jeho tvář prozrazovala, že té hrozbě ani za mák nevěří. Severus se ďábelsky ušklíbl a seslal jednoduché kouzlo používané pro přesun těžkých předmětů a začal s ním pomalu lámat kosti na mužově paži.

„Jestli se toho chlapce ještě jednou jen dotknete, pak si zapamatujte tuhle bolest a zkuste si představit, že se to děje s každou kostí ve vašem těle zároveň,“ posmíval se mu Severus. Vernon svíral svou paži, ústa měl otevřená v tichém výkřiku. „Vypadněte,“ nařídil Severus a švihnul hůlkou, aby ukončil kouzlo. Muž se pohnul rychleji, než ho Severus kdy viděl. Nakonec zůstali sami a Severus si mohl Harryho poprvé pořádně prohlédnout.

Chlapec se držel polštáře a hlavu v něm měl zabořenou. Jeho záda byla celá od krve a Severusovo srdce se bolestivě sevřelo. Chtěl se s těmi mudly vypořádat hned teď, ale nejprve se potřeboval dostat k Harrymu. Přiblížil se k jeho malé posteli a usadil se u Harryho boků. Zhluboka se nadechl, než promluvil.

„Harry,“ řekl jemně a bezmyšlenkovitě. Harry sebou škubl, tlumeně zasténal bolestí vycházející ze zad. Rychle zvedl hlavu a lehce ji pootočil, aby se mohl na Severuse podívat.

„Profesore Snape?“ zeptal se nevěřičně.

„Pottere, ležte. Zahojím vám vaše záda,“ řekl Severus. Odkášlal si a doufal, že udrží svůj tón i výraz neutrální.

„Co? Co tu děláte? Co po mě chcete?“ Harry se pokusil úplně přetočit, aby skryl svá odporně vypadající záda. Severus věděl, co musí udělat, aby chlapce uklidnil. Uvědomění, že toho o tom chlapci věděl tolik, bylo vážně podivné.

„Dovolte mi vyléčit vaše zranění,“ požádal jemně. „Nebyla to vaše chyba, že vás ten mudla zmlátil, když jste neměl hůlku. On má alespoň třikrát tak větší postavu než vy.“ Harry na něj chvíli zíral, pak vydechl a lehl si znovu na břicho.

Severus přecházel hůlkou nad ránami. Čistil je a uzavíral. Raději by použil lektvar, aby se to nezjizvilo. Ale na tohle může být později použita hojivá mast.

„Proč se tak staráte? Proč jste vůbec tady?“ zašeptal Harry. Severus si povzdechl a pokračoval v práci. Rozvažoval nejlepší odpověď.

„Předpokládal bych, pane Pottere, že porozumíte rozdílu mezi odebráním bodů a urážením vás a touhou, abyste zemřel. Vlastně věřím, že jsem prokázal již při více příležitostech, že vás chci udržet naživu.“ Harry si vděčně oddechl, když vybledla i poslední značka po biči a zanechala po sobě pouze tenkou linku. Celá záda měl pokrytá jizvami. Severus si přál, aby sebou rovnou vzal i tu mast.

A pak k jeho naprostému překvapení jizvy začaly mizet zdánlivě sami od sebe. Magie se zavlínila v prostoru, jako kdyby na ně bylo použito zvláštní kouzlo a brzy zůstala jen hladká kůže bez poskvrnky.

„Pottere, jak?“ zeptal se Severus, když se Harry posadil. Chlapec shlédl dolů na své dlaně a povzdechl si. Natáhl se k podlaze a sebral tričko. Severus ho zastavil tím, že mu položil ruku na zápěstí.

„Nechtěl jsem to udělat,“ řekl Harry tiše.

„Ovládáte bezhůlkové kouzlo?“ zeptal se Severus, jen aby se ujistil.

Harry přitakal. Civěl na své ruce a pohrával si s tričkem.

„Už jste to udělal někdy předtím?“

Další přikývnutí a povzdech. „Prosím, neříjte to nikomu. Já vím, že jsem si to zasloužil, ale vážně bych ocenil, kdybyste to neřekl.“

„Že jste si to zasloužil?“ zeptal se Severus zmateně.

„Kvůli tomu incidentu s myslánku,“ zašeptal Harry, každé slovo bylo protkáno vinou.

„Řekl jste někomu o tom, co jste tam viděl?“ zeptal se Severus, ačkoliv odpověď dávno znal. Harry na něj letmo pohlédl.

„Ne.“

„Pak si nic z toho nezasloužíte,“ prohlásil Severus jemně. Snažil se ignorovat hlásek, který ho upozorňoval, že on už se mu pomstil, snad stokrát. *Přesně* věděl, jakou vinu Harry cítí ohledně toho incidentu, a nechtěl, aby to prožíval znovu. Harry si nezasloužil nic jiného než... lásku. Ne že by mu ji mohl Severus dát! Ale mohl některé věci výrazně vylepšit.

„Chci, abyste se soustředil,“ řekl Severus, „a pronesl v mysli *Finite*.“ Harry zavřel oči a prostě to udělal. O chvíli později se jizvy na zádech vrátily, ale ty Severusovu pozornost nepřitáhly. Po celých chlapcových rukách a pažích byly červené značky a jeho břicho a hrudník byl také ozdobený jizvami. Severuse zahltila další vlna hněvu směrem k tomu mudlovi, ale raději potlačil své pocity a zaměřil svou pozornost na Harryho.

„Jak dlouho to kouzlo používáte?“

„Od té doby, co jsem začal chodit do mudlovské školy,“ pokrčil Harry rameny. „Nechtěl jsem, aby to věděli ostatní děti, takže jednoho dne tam jizvy prostě nebyly. Když jsem přišel domů, strýc Vernon mě obvinil, že jsem je nechal zmizet a udělal mi nové. Nepřestal s tím, dokud je moje magie podvědomě nevrátila, kdykoliv jsem sem přišel. Když jsem nastoupil do Bradavic, nechal jsem to tak.“ Severus namáhavě polknul. Vůbec nerozuměl tomu stísněnému pocitu ve své hrudi. Chlapec měl víc jizev než on za celé ty roky z nespočtených setkání smrtijedů a nehod při vaření lektvarů.

„Mohu je odstranit,“ řekl a užil ten samý jemný hlas. Harry se na něj nakonec podíval. V očích měl zmatek a nevíru. „Stačí na to jednoduchá mast. Nejsou to jizvy od magie, takže bude stačit chvilka. Možná jsem se k vám ve třídě nechoval nejlépe, ale není pravda, že bych vás nenáviděl natolik, abych vám nepomohl, když potřebujete,“ vysvětlil Severus. Věděl, že tohle Harry potřebuje slyšet.

„Uděláte ji?“ zeptal se.

„Zítra ji přinesu,“ slíbil Severus.

„Pořád nerozumím tomu, proč jste tady. Jak jste věděl, že potřebuji pomoc?“

Severus si povzdechl a odvrátil se od zjizveného chlapce. Bude trvat o hodně déle, než se Harry smíří s tím, že ho jeho protivný učitel lektvarů nemůže nenávidět tak moc, že by si přál jeho smrt. Věděl přesně, kolik sebeúcty Harry cítí.

„Brumbál uložil na dům několik detekčních kouzel. Jedno z nich nás upozorní, když jste v nebezpečí,“ přeformuloval pravdu. „Přišel jsem tak rychle, jak jsem jen mohl poté, co se to spustilo.“ Vstal z postele a mávnutím hůlky připevnil dveře. „Promluvím si s vašimi příbuznými, Pottere. A zítra se vrátím i s mastí,“ řekl a otočil se zpět k chlapci na posteli. Vypadal tak drobný a křehký, že Severus ucítil potřebu si ho přitáhnout blíž a držet ho. Byl to tak náhlý a zvláštní pocit, že nevěděl, co by s tím měl dělat, a tak to pouze ignoroval. Harryho jizvy byly znovu pryč, chlapec se asi podvědomě cítil zranitelný.

„Mohu se na něco zeptat, profesore?“ řekl Harry. Vypadal, že se zdráhá dotázat se na cokoli, ale to bylo jen pochopitelné.

„Jistě, do toho.“

„Proč nemohu napsat Siriovi? Dostávám dopisy jen od Hermiony a ta mi píše pouze o tom, co dělají v hodinách a jak jim chybím. Vůbec nevím, co se děje.“ Harryho hlas zesiloval a na konci skoro křičel, ale rychle se uklidnil, když si uvědomil, že zvýšil hlas na profesora.

„Pottere,“ začal Severus, a pak si to trochu promyslel. Věděl, jak byl Harry otrávený, že nedostával žádné informace. Vlastně Harry úplně *nenáviděl*, když před ním měli tajnosti. Harry si myslel, že ho to vždycky zavedlo do nějakého maléru, a Severus s ním začínal souhlasit. Severus by si uměl představit Harryho reakci, kdyby mu řekli to největší tajemství ze všech – věštbu. Ale to mu Severus neprozradí.

„Pan Black nemůže přijímat poštu na ústředí od té doby, co ředitel to místo lépe zabezpečil. Sovy se tam nemohou dostat,“ řekl Harrymu. „A pak je tu ještě to, že pan Black neví o vašem vyloučení,“ dodal jakoby mimochodem. Reakce byla předvídatelná. Harry vstal z postele tak rychle jako zlatonka.

„Cože! Nikdo mu to *neřekl!* Proč ne?“ zaječel. Severus na toho chlapce nebyl pro jednou vůbec rozzlobený, že si na něj dovolil zvýšit hlas, úplně ho totiž chápal. Začínal tohle porozumění oceňovat víc a víc. Způsobí mu to daleko méně bolesti hlavy.

„Věřím, že ředitel čeká na správnou chvíli, aby mu to řekl,“ odvětil Severus diplomaticky. Odfrkl si, když Harry protočil panenky.

„Jen se tím všechno zhorší. Co si myslíte, že Sirius udělá? Přijde a vysvobodí mě? Ha, chabá naděje,“ vyprsknul Harry a sesunul se zpět na postel. Severus věděl, že se jen snaží potlačit svůj vlastní strach, že ho jeho kmotr už nebude mít rád kvůli jeho orientaci. A přistihl se, že s ním soucítí. Tohle se mu nestalo už... Vlastně se mu to nikdy nestalo. Nikdy předtím pro nikoho neměl pochopení. Ale bylo dobré vědět, že je toho schopen.

„Myslím si, že to by přesně udělal,“ řekl Severus. Nechal svůj tón vyznít trochu zlověstněji, aby ukázal, co si myslí o Blackově schopnosti zůstat v klidu. Byl si vědom toho, že tím chlapce nepřimo ukonejší, minimálně v to doufal. Což byl opět docela nový pocit. Tento večer se zdál být plný takovýchto emocí. Harry se na něj teď díval zvláštním pohledem.

„Proč jste ke mně tak ohleduplný?“

„Nejsem ohleduplný,“ zdůraznil Severus a jeho pohled trochu potemněl. „Pouze odpovídám na vaše dotazy. Už nejste můj student, pane Pottere, takže je méně pravděpodobné, že mě podráždí vaše schopnosti v lektvarech. Možná, proto nám to tak připadá,“ odmlčel se, jakoby hledal to správné slovo. „Stačí?“ obrátil to v otázku a viděl k nesmírnému, ale *tajnému*, potěšení, že Harry nezadržel úsměv. Mise byla splněna. A to znamenalo dokonce více než vyhojení všech ran na chlapcových zádech. Měl by raději jít, než ho všechny ty nové pocity zahltí.

„Jste divný,“ prohlásil Harry neočekávaně. Severus pozvedl obočí a Harry se začal hihňat. Ten zvuk Severuse zahřál. Obvykle si s tímto druhem smíchu spojoval bolest. Něco uvnitř něj se také začalo hojit. Harryho náhle zasáhlo uvědomění si toho, co udělal, a pobavení zmizelo. Odvrátil se. Slabý ruměnc se vloudil na jeho tvář. Cítil se trapně, Severus to jasně poznal.

„Děkuji vám za vaši trefnou připomínku, pane Pottere,“ řekl Severus rozvláčně. Snažil se, aby tam bylo znát i jeho vlastní pobavení ve správné míře, aby si Harry nemyslel, že si z něj utahuje. Věděl, že takové komentáře se mohou často špatně vyložit. „Zítřka se vrátím i s mastí. Zkuste si trochu odpočinout. A *nepokoušejte* se napsat Blackovi. Nepřineslo by to nic dobrého... Ale budu se snažit přesvědčit Albuse, aby mu to dal vědět.“ Harry se znovu setkal s jeho očima a v nich se značila očividná vděčnost. Mise byla definitivně splněna.

„Děkuji vám,“ řekl měkce se špetkou úžasu v hlase. Severus jednou kývl a odešel. Když scházel ze schodů, slyšel mudlovskou ženu pokřikovat něco o zloduchovi.

ooOoo

Harry si lehl zpět na postel. Stále cítil posvátný úžas nad tím, co Snape řekl a udělal. Snape ho zachránil! Byl k němu milý! Dokonce měl pochopení! Řekl všechny ty správné věci a byl *zábavný*! Copak spadl z višně? Svět se obrátil vzhůru nohama? No, Harrymu by bylo úplně jedno, i kdyby tomu tak bylo, protože se od svého pobytu v Bradavicích necítil lépe. A to ho jen před chvílkou málem umlátili k smrti!

Sám pro sebe si zavrtěl hlavou. Asi nikdy neobjasní záhadu jménem Severus Snape. Mohlo by to být prostě proto, že nebyli na hodině lektvarů? Mohl by se ten tvrdohlavý muž chovat jako slušná lidská bytost? Vypadalo to tak. Harry věděl, že už mu několikrát předtím zachránil život, ale myslel si, že to byla z jeho strany jen učitelská povinnost či Brumbálovo nařízení nebo tak něco. Mohlo by to být prostě proto, že ten muž nebyl naprostý parchant?

A ten hlas! Harry věděl, co s ním ten hlas dělal, když na něj chrlil nadávky, ale nic ho nemohlo připravit na to, když se stal laskavým a jemným. A on se tomu *hihnál*! Jako holka! Měl by se propadnout studem, ale Snape se mu za to neposmíval! Harrymu naskákala už jen z toho zvuku husí kůže, a to se nezmiňujeme o *pohledu*. Ty černé oči byly tak odlišné, když je nenaplněvalo pohrdání. Harry se zhluboka nadechl, zkusil uklidnit příval emocí, které s ním cloumaly. Nebyl si jistý, co se změnilo nebo co to pro něj znamenalo, ale byla to zkušenost, na kterou nikdy nezapomene!

Úplně vyčerpaný bičováním, a to ani nemusíme připomínat všechen ten křik, Harry mírumilovně usnul. Snil o dlouhých prstech, které roztírají hojivou mast po jeho těle.

Kapitola 10

Severus celou noc pilně pracoval na výrobě dokonalé masti pro Harryho. V duchu si říkal, že dělá přesně to, co vždycky – připravuje lektvar pro studenta, který jej potřebuje. Harry asi už nikdy nebude studovat v Bradavicích, ale Severus ani na moment nepochyboval, že až se jednou Brumbál vrátí, tak nezanevře na Harryho, ani na jeho studia a Severus také ne.

Když to dokončil, už mu na spánek zbývalo jen pár hodin. Pak bude muset vstát a odučit ty příšerné třídy. Zprvu očekával klid, ale Harryho nepřítomnost mu nějakým způsobem připadala spíše jako mučení. Každá hodina v učebně teď pro něj znamenala hodinu bez pohledu skrz Scios Totalus.

Konečně den skončil a Severusovi už zbývala jen jedna věc, kterou chtěl udělat, než zkontroluje Harryho a vyrazí osobně do Zobí ulice. Odhodlal se napsat krátký vzkaz Siriovi Blackovi. Sehnat Brumbála se mu nepodařilo, a tak si myslel, že

bude nejlepší, když o Harryho vyloučení informuje Blacka sám. Co horšího by se mohlo stát? Ten moula byl prakticky zamčený na Grimmauldově náměstí. A Harry chtěl, aby to Sirius věděl.

Odeslal krátký list skrz magický dorozumívací systém. Usadil se do oblíbeného křesla a rozhodl se spěšně podívat. Chtěl se ujistit, že mudlové dodrželi své slovo. Severus minulou noc působil dost přesvědčivě.

K Severusovu překvapení i úlevě byl Harry stále v posteli, nebo si šel možná velmi brzy lehnout. Klidně spal, skrz okno ho ozařovalo slunce a vypadal jemnější a mladší. Severus si pomyslel, že je to vážně rozkošný pohled a ucítil, jak sebou koutky jeho úst zaškubaly směrem vzhůru, když se Harry přitulil k polštáři. Chlapec byl z minulé noci asi stále hodně vyčerpaný. Kouzla vyléčila pouze zranění na kůži. Severus ukončil kouzlo. Ani se nepokusil poslouchat Harryho myšlenky. Byly by to pouze sny. Sebral mast a opustil místnost. Když vycházel ze sklepení, šel daleko uvolněnějším krokem než posledně.

Protože nebyla hluboká noc, přemístil se do nějakých keřů dále v ulici a směřoval k domu. Oči i uši měl našpicované, aby odhalil případné smrtijedskou hlídku. O žádné nevěděl, ale Voldemort měnil své názory jako počasí. Protentokrát Pán zla horlivě usiloval o získání věštby. Až se dozví její význam, mohl by se rozhodnout Harryho odstranit raději hned a nečekat na jeho sedmnácté narozeniny.

Severus vešel bez klepání. Hlava ženy vykoukla z kuchyně, ale zmizela tak rychle, že si ji Severus možná jen představoval. *Mudlovská krabice* v obýváku, jak to Severus trefně nazval, byla zapnutá, ale byly to jiné zvuky přicházející ze shora, které upoutaly Severusovu pozornost. Rychle vystoupal po schodech a dorazil k Harryho pokoji.

Harry ležel napůl pod postelí, vykukovaly mu jen nohy. Byl úplně oblečený a jeho pohyby prozrazovaly, že spěchal. Vylezl a v ruce držel složenou látku, jejíž funkci Severus odhalil letmým pohledem na její stříbřitý povrch. Dal si ji do kapsy a vstal.

„Pottere.“ To jediné slovo způsobilo, že se chlapec otočil. Úleva byla, kupodivu, ta nejjasnější emoce, ale také se objevila úzkost a strach.

„Profesore Snape! Musíte mi pomoci! Má Siriuse! Na ministerstvu! On ho *mučí!*“ Harry stál teď přímo před Severusem, cukal za jeho hábit. Severus chlapci položil ruce na ramena.

„Uklidněte se. A vysvětlete mi to.“ Harry se zhluboka nadechl a na okamžik zavřel oči.

„Měl jsem další vizi jako s panem Weasleyem. Voldemort drží Siriuse na ministerstvu a mučí ho! Musím ho zachránit!“ Severus se pokusil sebou necuknout, když uslyšel to jméno.

„Vy teď neuděláte nic,“ přísně informoval chlapce. Před tímhle ho Brumbál varoval. Pán zla na něj nastražil vizi. Nebo je Black opravdu v nebezpečí? „Nevíme jistě, jestli je ta vizi opravdová, a mimoto potřebujete připomenout, že

momentálně postrádáte hůlku?" Harry se zamračil a pokusil se ze sebe setřást jeho ruce. Severus ho okamžitě pustil a Harry o krok ustoupil. Mračení přešlo ve zlost.

„To mi nemusíte připomínat, děkuji! Takže, *co když* to není podvod? Nemohl bych s tím žít, pokud by se zjistilo, že je to skutečné a Sirius by zemřel!“

„Na tom tak či onak nezáleží,“ Severus se zarazil. Takhle toho chlapce nepřesvědčí, to věděl. Harry potřeboval ujištění, ne hrozby či nařízení. „Před dvaceti minutami jsem Blackovi poslal dopis, abych ho informoval o vašem vyloučení. Jsem si jistý, že tu za chvíli bude, aby vás zachránil.“ Zdálo se, že Harryho hněv se rozplynul a on zamrkal.

„Řekl jste mu to? Prostě jen tak?“

„Nebyl důvod mu to neoznámit,“ odpověděl Severus stroze.

„Ale jak jste ten dopis poslal?“ Harry si očividně myslel, že poukázal na hlavní nedostatek Severusova tvrzení. Severus si nemohl pomoci a protočil oči.

„Máme i jiné způsoby posílání zpráv než přes nespolehlivé sovy,“ trpělivě vysvětloval.

„Ale na to nemůžu čekat,“ stěžoval se Harry, v očích měl naléhavý výraz. „Pojďme na Grimmauldovo náměstí a zkontrolujme to.“ Když Severus jen pevně semknul rty a odmítl odpovědět, Harry se rozčílil. „Vy jste tu vizi neměl! Neslyšel jste ten křik! Musím vědět, že je v pořádku.“ Severus věděl, že to nesmí udělat. Bylo by to přímé porušení Brumbálova nařízení udržet chlapce v domě jeho příbuzných. Ale Harryho oči byly tak plné strachu a Severus věděl, k jak příšerným scénářům by mohl Harry dojít, pokud by se nepřesvědčil o opaku. Povzdechl si a přikývl. Harryho tvář se rozzářila a on se málem zhroutil úlevou.

„Tak jdeme. Zůstanete u mě a uděláte přesně, co vám řeknu.“ Harry poslušně přikývl, ačkoliv Severus pochyboval o jeho upřímnosti.

ooOoo

Když dorazili před dům na Grimmauldově náměstí, Severus stále držel Harryho za rameno. Táhnul chlapce po schodech nahoru, očima prohlížel ulici, aby se ujistil, že se přemístili dovnitř ochranných kouzel a že nebyli spatřeni. Harry tiše zaprotestoval, ale protože dostal to, co chtěl, tak nebojoval. Když byli uvnitř, Severus seslal na dveře několik dalších kouzel.

„Siriusi! Siriusi!“ zakřičel okamžitě Harry, vytrhnul se Severusovi a prakticky vběhnul po schodech dolů do kuchyně. Severus procházel místnosti v přízemí. Setkali se opět v chodbě. V Harryho očích bylo tolik úzkosti. Společně se vydali nahoru.

„Blacku?“ zavolal Severus do knihovny. Harry se kousal do rtu a téměř se třásl obavami o svého kmotra. Přestal s poříváním.

„Není tu,“ zašeptal ustrašeně. „Voldemort ho dostal.“

„Nevyslovujte jeho jméno,“ pokáral ho Severus nevzrušeně. „Ještě jsme nezkontrolovali celý dům,“ připomněl chlapci. Náhle za sebou uslyšeli zvuk a oba se otočili.

„Kráturo!“ zvolal Harry při pohledu na starého domácího skřítka. „Kde je Sirius!“

„Pán Black tu není,“ řekl skřítek s očividnou radostí. Zmizel dole v hale a mumlal si něco o tom, že se zbavil toho krvežrádce. Harry otočil své vykulené oči na Severuse.

„Tak to vidíte! Je pryč!“ Severus musel uznat, že to pro toho zbedněnce nevypadalo dobře. „Musíme se dostat na ministerstvo,“ slyšel Harryho nejasně křičet. V duchu svižně propočítával čas potřebný k upozornění zbytku Řádu. Mohlo by se mu povést zkontaktovat Brumbála? Dnes ráno to nešlo.

„Snape!“ Jeho oči se upřely do Harryho. Ty byly obrovské a zelené, žádaly ho o pomoc. Nikdy předtím neviděl na něj směřovaný takový výraz.

„Jen pro jistotu zkontrolujte ještě patro. Nevydám se na nějakou nebelvírskou záchrannou misi jen kvůli slovu jednoho skřítky. Sejdeme se znovu dole. Vezmeme to letaxem.“ Harry přikývl a už sprintoval z místnosti. Severus sebral kousek pergamenu, inkoust a brko. Chvatně naškrábal pár řádků a poslal zprávu skrz otvor do svého kabinetu v podzemí. Začaroval to kouzlem, které, jak doufal, nikdy nebude potřeba. Nechtěl se spoléhat na letaxovou síť. Kdo ví, kde by to skončilo?

„Nahoře nikde není!“ zakřičel Harry a trochu mu podklouzla noha, než se zastavil až u Severuse.

„Typické,“ zamumlal Severus. „No dobře, jdeme na ministerstvo. Mám určité podezření, kde a proč by mohl být Black držen. Schováme se pod vaším pláštěm.“ Otočil se k Harrymu a zavrtal své oči do těch zelených. „Jestli nás odhalí, tak to *budu já*, kdo se zpod pláště vynoří. Vy *zůstanete* nehledě na cokoliv ukrytý, a pokud by se něco stalo, tak *utečete*. Je to jasné?“

„Nemohu vás prostě opus...“

„Uděláte, co vám řeknu, nebo zůstanete tady,“ zarazil ho Severus. Harry na něj chvíli upřeně zíral.

„Dobře.“ Severus přikývl a vytáhl Harrymu plášť z kapsy. Pokud se nestane něco strašného, pak možná bude schopen Harrymu ukázat to, co měl slyšet už před lety, alespoň podle Severuse, a zachránit toho moulu samozřejmě. Že by ho užívání Scios Totalus ponoukalo k odbojnému chování? Když je obklopily zelené plameny, tak jedině, na co Severus myslel, bylo, že si Harry zaslouží znát pravdu o tom, proč jeho kmotr, se vší pravděpodobností, zemřel.

Sirius seděl v křesle a bavil se nad knihou. No, *bavil se*, bylo možná přehnané. Četl už prakticky cokoli, jen aby nemusel myslet na Harryho. Kvůli novým bezpečnostním kouzlům o svém kmotřenci neslyšel už měsíce. Právě, když popadl další strhující knihu tentokrát o obyčejných lidech, kteří používají k léčení mořské rostliny, vypadl z otvoru vysoko ve zdi dopis. Přilétl k němu a Sirius po něm chňapnul. Očekával list od Brumbála, a jak doufal i od Harryho, ale rozhodně nepředvídal, že tento bude od Snapea. S trhnutím jej otevřel, zamračil se a začal číst.

Blacku

Píšu ti, abych tě informoval o jistých událostech, které si Brumbál nepřál, aby ses dozvěděl. Nicméně, vzhledem k prosbě pana Pottera, jsem to vzal do vlastních rukou. Nedokázal jsem se spojit s Albusem, takže, prosím, neprojevuj se vůči němu násilnicky.

Pan Potter byl vyloučen z Bradavic den po tom, co se Dolores Umbridgeová stala ředitelkou. Důvody k jeho vyloučení byly pouze fiktivní, takže je nesmyslné je zde vypisovat. Pan Potter žije v současné době u svých příbuzných, kde je pod ochranou krevních kouzel.

Nepodnikej nic bláznivého.

Severus Snape

Sirius po přečtení dopisu civěl s otevřenou pusou jako leklá ryba. Vyloučen! A Brumbál mu nic neřekl? Zatnul pěst a prudce odhodil dopis do ohně. Vyskočil na nohy a chystal se vypadnout, když ho něco napadlo.

Co když je to od Snapea jen nějaký zvrácený žert? Ten muž ho nenáviděl dost na to, aby ho dostal z domu a zabil. Byl tu jeden způsob, jak bezpečně a rychle zjistit obě pravdy – a to jít do Bradavic. Vstoupil do plamenů a nechal se dopravit do ředitelny.

Vyklopýtal z krbu a narovnal se. Rozhlédl se kolem a všiml si, že se tu nic nezměnilo. *Naštěstí se Umbridgeová ještě nedostala dovnitř*, pomyslel si trochu opožděně. Rychle se přeměnil ve psa a vyletěl z místnosti. Dveře se snadno otevřely, protože přišel zevnitř. Běžel ze všech sil k nebelvírské věži.

Portrét buclaté dámy ho viděl přicházet a vydal polekaný zvuk. Sirius smykem zastavil, ale jeho tlapky sklouzly po kamenné podlaze a narazily přímo do obrazu. Buclatá dáma rozhořčeně vyjekla. Ten zmatek byl slyšet až uvnitř ve společenské místnosti. Rám se za okamžik odsunul a objevil se zmatený Ron Weasley. Vykulil oči, když uviděl psa.

„Čmuchale?“ zašeptal. Sirius kývnul hlavou. „Co tady zatraceně děláš? Stalo se něco?“ Sirius znovu přitakal. Ron se rozhlédl po chodbě. „Počkej chvíli tady.“ Ryšavec zmizel. Sirius začal přecházet před portrétem. Netrvalo dlouho, než se obraz znovu odklonil. Vylezl Ron následovaný Hermionou. „Vidíš, jak jsem říkal,“ prohlásil Ron, zněl hluboce dotčeně. Hermiona si ho nevěšela a rovnou si přidřepala k Siriovi.

„Čmuchale?“ Sirius netrpělivě vyštěkl. „Dobře. Pospěš si,“ řekla Hermione příkře. Postavila se a odešla dál do chodby. Sirius ji následoval, Ron šel úplně na konci. Všichni vešli do nejbližší prázdné učebny. Hermione se na Rona podivně zadívala, a pak seslala několik kouzel. Ron si zkrřížil ruce pevně na hrudi a nasadil vzdorovitý výraz. Sirius se proměnil zpátky.

„Kde je Harry?“ byla první věc, na kterou se zeptal. Hermionino obočí se šokem nadzdvihlo.

„Co tím myslíš? Nikdo ti to neřekl?“

„Takže je to pravda!“ vykřikl Sirius. „Zatracený Srabus, prokletá Umbridgeová a pekelně zpropadený Brumbál!“ běsnil a udeřil do zdi. Hermione uskočila a Ron vypadal, že sáhne po hůlce.

„Siriusi, uklidni se. Co se stalo?“ zeptala se Hermione starostlivě.

„Řeknu ti, co se stalo! Nikdo mi nesdělil, že Harry není ve škole! Žije u těch mudlů už přes měsíc! Musím pro něj!“ Otočil se a směřoval ke dveřím.

„Ne! Siriusi, to nemůžeš! Je tam z nějakého důvodu,“ prosila ho Hermione a stoupla si před něj. „Ochrana krve...“

„Kašlu na ochrany. Grimmauldovo náměstí je stejně tak bezpečné! Nedostal jsem žádnou sovu už měsíce! Je bezpečnější než Azkaban, jestli se zeptáš.“

„To je jen stěžejší dobrý příklad, vezmeme-li v úvahu, kdo jsi,“ poukázala Hermione a zakroutila očima.

„Udělám cokoli, aby mohl můj kmotřenec bydlet se mnou a *učit se*, místo toho, aby byl držen na místě, které tak nenávidí! Řekl mi už ve třetím ročníku, že by raději žil se mnou!“

„Siriusi,“ vydechla Hermione a zvedla ruce, aby zastavila proud jeho slov. „Nikdo nepochybuje o tom, kde by byl Harry raději. Ale ty prostě nemůžeš jen tak přiběhnout do Zobí ulice! Zatkli by tě!“ Sirius zavrčel, jako by byl stále ve psí podobě a začal znovu přecházet. Hermione a Ron si vyměnili ustaraný pohled. Na chvíli zapomněli na svoji rozepři. Sirius se neočekávaně zastavil.

„Jdu navštívit Srabuse. Musím si s ním popovídat,“ zabručel, a pak se stal znovu psem. Hermione si povzdechla a sejmula svá kouzla. Pes byl pryč v té vteřině, kdy se dveře otevřely. Hermione a Ron za ním vyběhli.

Všichni dorazili do sklepení. Sotva popadali dech, dokonce i pes. Těžce oddechoval i ve své lidské podobě, když objevil dveře do Snapeova kabinetu. Hlučně na ně zabouchal. Hermione na něj podrážděně špitla, ale Sirius se na ni ani nepodíval. Zevnitř se neozýval žádný zvuk. Sirius už to chtěl vzdát, když najednou velká bysta Zmijozela stojící vedle dveří otevřela své kamenné oči.

„Mistr lektvarů tu není,“ řekl nadřazeným tónem.

„Fajn a kde je?“ dožadoval se Sirius.

„Jestli znáte správné heslo, nechal tu zprávu pro Fénixe,“ odpověděla hlava tajemně. Siriusovo čelo se zachmuřilo. Byla to samozřejmě Hermiona, která na to přišla první.

„Zpráva pro někoho, kdo je v Řádu,“ řekla.

Sirius se zamračil. „Takže prostě jen řeknu řádové heslo? Proč by ho použil na svůj kabinet?“

„Zkus to,“ řekl Ron. Sirius se na něj zadíval a pak pokrčil rameny. Řekl heslo, které používali v krbu na Grimmauldově náměstí, jediné heslo Řádu, které znal. Všichni vypadali, že na okamžik zatajili dech, ale nic velkolepého se nestalo. Pouze malý papírek vyklouzl zpod dveří, jakoby jej tam někdo strčil. Sirius ho zvedl a skoro ho při otvírání rozerval vedví. Už mu bylo vážně špatně ze čtení zpráv od Srabuse.

Jestli jsem se nevrátil, pak jsem mrtvý, a proto je můj kabinet uzamčený. Pouze Albus Brumbál může vstoupit. Jelikož předpokládám, že jste členem Řádu, vězte, že jsem na Ministerstvu kouzel, na oddělení záhad. Harry Potter je se mnou.

Siriuse polil chlad a lístek mu vypadl ze zkřehlých prstů. Hermiona ho zvedla a přečetla. Zalapala po dechu a přikryla si rukou ústa. Pak jí ho vyškubnul Ron a prošel si to se zamračením.

„Zatraceně,“ zamumlal. „Harry nemá dokonce ani hůlku.“

„Kurva,“ zašeptal Sirius. „Musím jít. *Hned.*“

„Jdu s tebou,“ prohlásila Hermiona. Sirius vypadal pochybovačně, a tak na něj upřela svůj pohled. „Potřebuješ všechnu pomoc, kterou můžeš dostat. Kdo ví, co tam na nás čeká.“ To Sirius musel uznat, a tak kývl.

„Jdu taky,“ řekl Ron pevně.

„Proč?“ zeptala se Hermiona. Zírala na svého bývalého přítele. „Ty teď Harryho přeci nesnášíš.“ Sirius se na ten pár díval zmateně.

„Je mi to jedno. Jdu s vámi,“ zopakoval Ron.

„Tak prostě pojdme,“ utnul je Sirius předtím, než mohla Hermiona namítnout něco dalšího. Oba přikývli a chystali se vyběhnout. Dostali se jen za roh, když se prakticky střetli s Dracem Malfoyem. Nastalo napjaté ticho a ti tři po sobě vrhali zamyšlené pohledy.

„Omráčíme ho?“ navrhoval Sirius. Ron hned vytáhl hůlku.

„Ne, počkat!“ vykřikla Hermiona, ale nikdy se nedostala dál, protože někdo další vyšel na scénu. Portréty tomu dotyčnému sdělili, že po chodbách zběsile pobíhají nějací studenti.

„Co tu děláte?“ vznášel se nad nimi odporně nasládlý hlas Dolores Umbridgeové. Zvuk jejích podpatků se odrazil od kamenných stěn, když přicházela chodbou. Draco se otočil k nebelvírům zády, aby se s ní přivítal.

„Právě jsem nachytl dva nebelvíry venku po večerce spolu se Siriusem Blackem, ředitelko,“ oznámil hrdě, vytáhl svou hůlku a namířil s ní na své vězně.

„*Expelliarmus!*“ Siriovi hůlka vylétla z ruky. Ron otevřel pusou, aby vyslovil kletbu, ale byl odzbrojen. Umbridgeová obě chytila s pokřiveným úsměvem. Draco se přiblížil k Hermioně a napřáhl ruku.

„Tvou hůlku, Grangerová,“ řekl. Díval se na ni s ďábelským úšklebkem na rtech.

Kapitola 11

„Drž se u mě,“ zašeptal Severus. Pod pláštěm bylo těсно a Severus se musel trochu sehnout, aby jim nebyly vidět nohy. Ale vyrovnali se s tím, zejména díky Harryho drobné postavě.

„Které to jsou dveře?“ zeptal se Harry, zatímco pohledem prozkoumával dvanáct černých dveří. Severus se musel kousnout do jazyka, aby toho chlapce nezahrnul urážkami za takovou hloupou otázku, a při tom vnímal, jak se kolem nich zdi začínají závratnou rychlostí točit. Starých návyků se jen těžko zbavíte, ale Severus se rozhodl odkopnout tento konkrétní zlozvyk úplně. Takže místo toho jen tiše odpověděl.

„Nejsem si jistý.“ Chvilku přemýšlel, rozvažoval, co o tom oddělení slyšel od prostředníků, kteří pracovali jako Nedotknutelní. Do sálu věšteg se nedostanou přímo z místnosti, ve které teď stáli. Severus pobídnul Harryho kupředu a vešel do místnosti naproti dveřím, kterými přišli. Tam alespoň před tím proklatým rotováním ty dveře byly.

Zatlačili a dveře se otevřely. Vešli někam, co vypadalo jako místnost pro výzkum času. Severus si všiml obracečů času a mnoha hodin.

„Co je to za místo?“ zeptal se Harry. Rozhlížel se zvědavě, ale i zmateně.

„Čas,“ odpověděl Severus, nechtěl se pouštět do jakékoliv diskuze. Vedl Harryho napříč místnostmi a doufal, že směřují správným směrem. Otevřel dveře na druhém konci a zjistil, že opravdu jdou dobře. Harry zatajil dech při pohledu na zdánlivě nekonečné řady vysokých polic zaplněných stovkami a stovkami koulí. Některé mdle zářily, připojovaly se ke světlu svíček na konci každé řady, jiné byly matně černé.

„Tak to bylo v mém snu,“ zašeptal Harry bez dechu. Severus se zakabonil. Stále byl vůči té vizi podezřívavý. „Pamatuji si řadu 97.“ Severus se podíval na čísla řad, aby se vydali správným směrem. Harry zavrával, ale pokusil se zůstat na blízku a neupadnout. „Co jsou zač?“ zašeptal, když míjeli číslo 75. Severus se zastavil a shlédnul na něj. Zelené oči odrazem modrých světel ze svíček

vyzařovaly zvláštní barvu. Severus mu dal prst na pusku a Harry přikývl, že rozumí. Snažil se udržet svou zvědavost na uzdě a prohlížel si tajemné koule. Severus jim na nohy seslal tišící kouzlo, aby ztlumil jejich kroky. Měl divný pocit, že tu Smrtijedi kvůli proroctví někde číhají, anebo čekají, až je Harry vezme, a pak je přepadnou na cestě ven. Severus začal vážně pochybovat o svých rozhodovacích schopnostech.

92, 93, 94, 95... 96... 97. Severus se podíval dolů na Harryho, který přikývl a lehce Severuse zatahal za rukáv. Šli podél řady a Severus letmo procházel jména. Slyšel, jak Harry zalapal po dechu.

„Ale co je to?“ zašeptal Harry tak tiše, že to Severus skoro ani nezachytil. „Proč je na tom mé jméno?“ Severus shlédl, oči upíral do těch Harryho.

„Je to váš osud,“ zašeptal, náhle se v malém prostoru pod pláštěm cítil nesvůj. Představil si, že Harryho přemůže hněv, až zjistí, jaké tajemství před ním opět ukryli. A on neměl chuť být kdekoliv poblíž chlapce, až se to stane. Avšak Harry měl právo to vědět. „Proroctví bylo vysloveno před vaším narozením. Pán zla ho chce, protože se obává, že se v něm říká, jak ho lze porazit.“ Harry vykulil oči, byly plné nevíry a znepokojení. Severus položil ruku na pohublé rameno. „Pouze ten, o kom to proroctví pojednává, ho může odnést. To proto byl Black unesen.“

„Sirius,“ vydechl Harry, rozhlížel se kolem, jakoby ho chtěl spatřit. „Musíme ho najít,“ prosil.

„Ano, ale nejprve... Myslím, že byste měl vzít tu věštbu.“ Harryho oči se opět upřely do Severusových černých. Mdlým modrým světlem vypadaly hlubší než propast do nicoty. Harry váhal, ale Severus věděl, že chlapcova přirozená zvědavost ho přemůže. Harry se otočil zpět k polici a rozechvěle si prohlížel slabě zářící kouli. Rozhlédl se napravo a nalevo, aby se ujistil, že tam nikdo není a zvolna vysunul ruku za záhybů pláště. Byla to skoro věčnost, než se Harryho prsty konečně zručně přiblížily ke kouli, jako by Severus sledoval zpomalený přenos chycení zlatonky. A pak, rychle jako blesk, po ní Harry chňapnul a vtáhnul ji pod plášť. Chvilku si ji prohlížel, a pak ji uložil do kapsy. Právě když otevíral ústa, aby promluvil, uslyšeli hlasitý *ťukot* bezostyšně se ozývající v jinak mírumilovně tiché místnosti.

Oba, Harry i Severus, obrátili hlavu, aby se podívali do uličky. Byly slyšet stále se přibližující kroky a *ťukavý* zvuk doprovázející každý druhý krok. Znělo to, jako kdyby to ani nebyl člověk, ale nějaké třínohé monstrum z temnoty. Ten zvuk zaručoval, že Severus s jistotou věděl, kdo se to s nimi jde pozdravit.

Ze tmy se do modrého jasu vynořila postava s maskou. V ruce měla hůl, která byla zakončená hlavou hada a při chůzi hlučně ťukala o kamennou podlahu. Ruka se pohnula vzhůru a sejmula masku. Odhalila se bledá lehce do modra zbarvená tvář Luciuse Malfoye.

„Harry, Harry, Harry,“ řekl a výsměšně zakýval hlavou. Severus si strašně přál praštit toho muže do obličeje, nebo mu možná nacpat do chřtánu střeva-trhající lektvar. „Hrajeme si *znovu* na schovávanou, Harry?“ Severus cítil, jak se Harry vedle něj napjal a stisknul pevněji tenké rameno, až mu tam možná zanechal

otisk. Harry neucuknul, ani se nepohnul. Severus sklonil hlavu tak, že jeho ústa byla téměř vedle Harryho ucha.

„Běž,“ zašeptal, a pak si stoupl před Harryho. Rozevřel plášť a předstíral, že ho odhodil za sebe, ale ve skutečnosti dopadl na Harryho hlavu. Cítil, jak se ho chlapcovy ruce zoufale snaží přidržet za hábit, ale on jednal příliš rychle. Modlil se, aby ten spratek běžel jako o život. Lucius vykulil zmateně oči. Byl to pohled, který se Severusovi naskytl jen zřídka. Sotva záleželo na tom, co si ten muž myslel. Severus byl mrtvý muž. Vlastně ani nebyl informován o nejnovějším plánu, jak získat proroctví, a tímto se jasně ukázalo, komu doopravdy náleží jeho věrnost.

„Co tu, ve jménu Merlina, děláš?“ zeptal se, odložil masku do kapsy a vytáhnul hůlku. Neočekávaný Smrtijed byl vždy důvodem pro znepokojení, nezáleželo, na které straně stojíte. Severus potají vyndal svou vlastní hůlku, ale držel ji bezpečně skrytou v záhybech hábitu. Vše, co potřeboval, bylo odvézt mužovu pozornost, aby se Harry mohl dostat pryč. Jen na Harryho životu teď záleželo. Lucius se na něj díval se zvláštním výrazem. Oči se mu ustavičně zužovaly. Severus přesně rozeznal ten moment, kdy se jeho podezření změnilo v jistotu. A pokud se Lucius jednou pro něco rozhodl, pak už neotálel.

„*Crucio!*“ zakřičel právě, když Severus zařval, „*Protego!*“. Kletba se vstřebala do Severusova štítu. Lucius seslal řezací kletbu, kterou Severus úspěšně odklonil. Slyšel kroky přicházející ze všech směrů. Kde je Harry? V tu chvíli Lucius vystřelil za své hůlky lano. Severus uskočil, a tak proletělo kolem, jen aby se obtočilo kolem něčeho pevného, avšak neviditelného.

„*Confringo!*“ zaječel Severus, vrhnul kletbu na Luciuse, který byl momentálně tím prozřením šokovaně ztuhlý. Ztratil rovnováhu a kouzlo ho odhodilo několik metrů dorazu. Severus se postavil a sejmul z Harryho provazy. Vytáhnul chlapce na nohy, aniž by ho zbavil pláště. Zatlačil neviditelnou postavu správným směrem a nakázal, „Běž!“ Cítil, jak se tělo pod jeho prsty chvíli vzpírá, ale pak se uklidnilo. A v následujícím okamžiku už Severus slyšel kroky, které běžely uličkou.

„Věděla jsem to!“ zaječel ženský hlas. Severus se otočil. Lucius už se dostal na nohy a spěšně se přesunul k němu spolu s Belatrix a dvěma dalšími Smrtijedy. Dokonce i s maskami Severus usoudil, že jsem to Carrowovi.

„Postarám se o toho zrádce. Vy jděte po Potterovi. Hned!“ Tři Smrtijedi neztráceli čas. Lucius seslal kletbu ve chvíli, kdy ostatní uháněli pryč. Severusovi se podařilo uhájit sebe, ovšem za cenu toho, že se ostatní vydali za Harrym.

ooOoo

Sirius ležel na podlaze neschopen jakéhokoliv pohybu, protože byl svázaný. Hermione seděla před stolem Umbridgeové, která na ní mířila hůlkou. Ron stál v rohu, zíral na Dracovu hůlku, kterou mu strkal mezi oči.

„Řekni mi to!“ naléhala znovu Umbridgeová. „Jestli se přiznáš a řekneš mi, jak je Brumbál zapletený v útěku Siriuse Blacka, pak k tobě bude ministerstvo shovívavé.“ Z jejího hlasu zaváněla neupřímnost. Hermioně se chtělo zvracet.

„Nic nevím,“ opakovala. Umbridgeová si odfrkla, ale pak se jí něco zablesklo v očích.

„Jelikož mistr lektvarů po vaší návštěvě v podzemí záhadně zmizel, jsem nucena použít jiné *přesvědčovací* prostředky. Myslím, že kletba *Cruciatius*, by ti mohla rozvázat jazyk.“

„To nesmíte, je to nelegální!“ vykřikla Hermiona, oči se jí strachem rozšířily. Ron přidušeně vyjekl, ale Draco ho natlačil zpět ke stěně a namířil varovně hůlkou na jeho hrudník.

„Nechte výklad práva pro kvalifikované osoby,“ doporučila jí Umbridgeová a ušklíbala se. Vše doprovázející falešně sladký úsměv byl pryč.

„Ředitelko,“ přerušil ji náhle Draco neutrálním hlasem, ale se špetkou očekávání. Hermiona zadržela dech. Umbridgeová se otočila ke svému oblíbenému studentovi. „Pokud by došlo na vyšetřování, nebylo by lepší tuto kletbu nepoužít? Jen pro případ, že by vaše hůlka byla prověřovaná...“ jeho hlas se vytratil, jakoby chtěl říct ještě něco víc.

„Co tedy navrhuje?“ pobídla ho Umbridgeová netrpělivě.

„Vlastním neregistrovanou hůlku,“ pronesl Draco. Umbridgeová nadzdvihla obočí. „Pro naléhavé případy,“ dodal. „Ale to znamená, že budu muset mít tu čest já, protože pro takové pokročilé kouzlo bude hůlka reagovat jen na svého vlastníka.“ Umbridgeová si Draca chvíli vážně prohlížela. Draco pevně opětoval její pohled, hůlkou stále mířil na Rona, který vypadal, že brzy vybuchne.

„Myslíte si, že máte dostatečně... silnou vůli, abyste to provedl správně?“ optala se. Draco očima sklouznul k Hermioně a na rtech se mu objevil ďábelský úšklebek.

„Oh, myslím, že to zvládnou,“ odpověděl líně.

„No dobře, tak do toho,“ souhlasila Umbridgeová. Zacílila hůlku na Rona, když od něj Draco odešel. Blondák přistoupil k Hermioně, shlížel na ni blýskavými očima. Hermiona se chvěla od hlavy až k patě. V jejích očích byl jasně vidět strach. Setkala se s jeho pohledem. Zvedl hůlku k jejímu krku. Hermiona se zhluboka nadechla.

„*Stupefy!*“ vykřikl Draco a švihnul kolem ní. Kouzlo zasáhlo Umbridgeovou přímo do hlavy. Svalila se s tlumeným bouchnutím. Ron na ni v šoku zíral.

„To je naposledy, co jste se zeptala, co všechno *dokážu*,“ vyplivnul Draco. „U Merlinova vousu, chtěl jsem to udělat už *tak* dlouho.“ Otočil se zpět k Hermioně. V očích měl měkčí výraz, než u něj Hermiona kdy viděla. „Omlouvám se za to,“ řekl a podával jí hůlku. Hermiona se ještě stále chvěla, když po ní sáhla, a Draco

jí pomohl se postavit. Hleděla mu do očí, ten záblesk tam stále byl, ale znamenal něco úplně jiného, než předpokládala. Draco mohl být škodolibý, či dokonce prohnáný, ale ne zlomyslný.

„Pomohl by mi někdo, než tu zemřu stářím?“ zvolal Sirius z podlahy. Najednou měli plno práce. Tři nebelvíři dostali zpět své hůlky a Draco svázal Umbridgeovou. „Jdeme,“ oznámil Sirius. Podíval se na Draco. „Jdeš taky?“ Draco přikývl. „Dobře. Letax. Hned.“

ooOoo

Harry běžel podél řad s věštbami. Zoufale se snažil udržet plášť kolem sebe, ale s tím hlukem, který dělal, mu to stejně moc nepomáhalo. Slyšel za sebou někoho běžet. Ohlédl se přes rameno. Tři Smrtijedi. Doháněli ho. U zdi před sebou zahlédl dveře a zrychli, jak to jen šlo, ale to znamenalo, že se plášť ještě více rozvlnil a byly mu vidět nohy.

Ze všech věcí ho zasáhla právě klopýtavá kletba. Zřítíl se a uklouznul po podlaze. Tím nárazem zasténal. Jeho kolena byla vidět a Smrtijedi už byly skoro u něj. Zběsile se rozhlédl kolem, jestli by ho něco nenapadlo. Nevypadalo to dobře. Téměř náhodou Harryho oči zabloudily na vysokou polici s koulemi po jeho pravé straně a on se poddal svým instinktům. Sáhнул nahoru, jako by už chňapal po zlatonce, a ucítil nárůst magie. Odpovídala na jeho zoufalství. Belatrix už stála před ním, kouzelná síla ji obklopila, a on škubnul svou paží dolů, jakoby tahal za provaz.

Takové malé množství bezhůlkové magie stačilo, aby se všechny ty lehké koule skutálely z polic. Více než stovka z nich spadla dolů a Smrtijedi vykřikli, když je první zasáhly do hlavy. Jednoho na pravé straně praštila opravdu velká a on byl okamžitě sražen k zemi. Belatrix a ten druhý Smrtijed s maskou vyjekli a pokusili se ochránit štítem. Belatrix se podařilo vytvořit štít a začala utíkat. Ten druhý Smrtijed zamířil svou hůlkou vzhůru, ale byl zasažen do tváře dřív, než se štít objevil. Ani maska ho nezachránila. Harry zůstal u země, dokud déšť skla nepolevil, a pak se vydrápal na nohy.

Strhnul si plášť a nacpal si ho do kapsy. Pak začal klopýtat přes těla Smrtijedů a popadl první hůlku, kterou našel. Zasáhl ho pocit cizí magie, ale hůlka vypadala, že přijala jeho dotek poměrně dobře. On se rozhodně cítil o hodně lépe. Nevěnoval tělům další pohled a raději doběhl ke dveřím. S trhnutím je otevřel a zmizel uvnitř. Věděl, že kdyby se pokusil vrátit, ať už s hůlkou nebo bez ní, Severus by za Voldemorta milerád převzal jeho úlohu a zabil by ho. Minimálně se může poohlédnout po Siriovi. Možná ho Voldemort drží někde jinde?

Harry ve spěchu málem znovu upadl, ale podařilo se mu udržet rovnováhu právě včas. Místnost byla obrovská a měla obdélníkový tvar. Kamenné schody vedly do vpadlé jámy. A v centru Harry uviděl starobyle vypadající oblouk. Byl na něm zavěšený černý závoj a pohupoval se jako ve slabém větříku. Harry se zamračil. Ten pohled se mu nelíbil a nemohl se přinutit pohnout se po schodech směrem dolů.

Dostal se pouze do poloviny, když se několik dalších dveří podél zdi s nárazem otevřelo a Smrtijedi vpadli dovnitř. Skupinu vedla Belatrix. Dokonce, i když měl Harry konečně hůlku, nebyl by pro ně žádným soupeřem. Za jeho zády se vynořila další černě oděná postava. Tato bylo ale velmi vítaná.

„Snape!“ zvolal Harry. Tvář toho muže byla skoro bílá a hodně zakrvácená. Byl to tak velký kontrast, že vypadal jako nějaká zvláštní postava z balíčku karet.

„Sehni se!“ zakřičel. Harry skočil na schod pod ním, zrovna když nad ním přelétla kletba. Severus už na skupinu sesílal další kletby. Harry se vydrápal na nohy a byl rád, když zjistil, že ještě úplně nevypadl z praxe. Zasáhl několik Smrtijedů přes celou místnost. Ale i tak měli Smrtijedi stále převahu.

„Harry!“ vykřikl hlas. Právě ten, který Harry tak hledal. Uviděl jeho původce, jak k němu běží. Přicházel z jedné dveří na druhé straně. Siriuse následovala Hermiona a ze všech lidí ještě Malfoy a Ron. Harry si nebyl jistý, jestli ho více překvapil Ron nebo Malfoy, ale teď byl sotva čas o tom uvažovat. Všichni čtyři začali okamžitě bojovat se Smrtijedy. Ale Harry vyrušený jejich příchodem byl zasažen třaskavou kletbou a odhozen dozadu. Dopadl tvrdě o několik schodů hlouběji a začal se nešťastně kutálet dolů. Zastavil se až úplně na dně. Sirius a další k němu rychle přispěchali a vrhali kletby a kouzla, aby ho kryli.

Smrtijedům se stále dařilo postupovat, a tak se Hermiona sklonila, aby Harrymu pomohla. Všichni už dorazili až k němu. Severus bojoval nelítostně a Malfoy také nevypadal, že by se rozpokoval ublížit otcovým *kolegům*. Harry zatřásl hlavou a pokusil se pročistit si vědomí. Setřásl Hermioninu ruku. Už chtěl vstát, když z kapsy uslyšel křupnutí. Pohlédl dolů a všiml si jemného kouře vycházejícího z látky jeho kalhot. Vypadalo to, že je vše ztracené. Proroctví bylo rozbité a on z něj neslyšel ani slovo.

Harry vyskočil. Byl naplněný hněvem a začal sesílat ty nejhorší kletby, které si pomatoval. Brzy se všichni rozptýlili a síly začínaly být vyrovnané. Harry vykouzil štít, protože na něj jeden Smrtijed vrhnul nějakou strašlivou purpurovou kletbu a zaútočil omračujícím kouzlem, když v tom uslyšel výkřik.

Belatrix nějakým způsobem skončila v duelu s Hermionou. A dívka byla zasažena pálivou kletbou. Držela se za okraj tváře a útrpně ječela. Malfoy i Ron zpočátku zareagovali téměř stejně. Oba stočili svou pozornost na Hermionu, na tvářích se jim značilo zděšení. Malfoy, který byl vpravo od ní, vyčaroval zelenou tekutinu, což vypadalo jako velmi pokročilé kouzlo. Vylil to na ní a ona přestala křičet.

„Crucio!“ zvolal něčí hlas ve stejnou chvíli, kdy Belatrix vyslala další kletbu. Tato nebyla namířená na Hermionu.

Harry se otočil směrem k oblouku. Závoj se třepotal, jako by vítal nově přichozího, který tam padal. Harry viděl tělo upadnout. Čas se zpomalil. Závoj ho obklopil a s posledním zachvěním, jako by zafoukal vítr, všechno znehybnělo. Z osoby, která propadla závojem, už nic nezbylo. Harry si nebyl vědom svojí rekce. Snažil se tam doběhnout, ale byl zadržen.

„Ne, Harry. Je pryč. Je pryč,“ říkal mu do ucha naléhavý hlas. Kletby opět létaly vzduchem. Malfoy a Hermiona je zaštiťovali proti Smrtijedům. Harry neslyšel pukání dveří. Stěží zaznamenal, že se místnost zaplňovala členy řádu. Všiml si, že teď, když Řád převzal bitvu, Hermiona sedí na kolenou. Setřásl ruku, která ho držela, a poklesl k ní. Pevně ji objal. Otočila k němu tvář a zanořila ji do jeho hrudi. Začala těžce vzlykat.

Ronův pohled se tak rychle změnil ze vzteku na překvapení. Kletba *Cruciatu*s vybledla z jeho rtů a jeho ústa tvořila jen velkou zející díru. Ani jeho výkřik nebyl slyšet. Propadl dřív, než měl šanci to vyslovit. Chichotavý smích dolehl k Harryho uším. Vzhlédl a uviděl škodolibě se smějící Belatrix, která už téměř zmizela za tmavým rohem tlumeně osvětlené místnosti. Harry byl bleskově na nohou. Běžel za ní.

„*Crucio!*“ zaječel, pokusil se dokončit, co Ron započal. Belatrix ve stejnou chvíli seslala kletbu. Řítil se na něj oheň. Harry se vrhnul na stranu. Jakmile ho kouzlo minulo, už jen stěží zahlédl Belatrixinu ušklibající se tvář, než mu do obličeje přilétlo další. Byl odhozen dozadu kletbou daleko silněji než obyčejnou třaskavou a přistál na druhé straně místnosti. Poslední věc, kterou cítil předtím, než všechno zčernalo, byla ostrá bolest v zádech.

Kapitola 12

Harry přicházel k vědomí tak pomalu, že to ze začátku ani nezpozoroval. Uvědomil si to až ve chvíli, kdy rozpoznal, které obrazy jsou pouze výplodem jeho mysli. A až pak to plně pochopil.

Ron, byla jeho první myšlenka. Další se ztratila ve změti obrazů a pocitů, které vytryskly na povrch. Cítil se tak zahlcený. Dýchal přerývavě a svíral měkkou látku, na které ležel. *Ron je pryč*. Harry ani přesně nevěděl, jakou věcí to Ron propadl, ale v každé buňce svého těla vnímal definitivnost celé situace. Ron byl mrtvý. Nezáleželo na tom, co se stalo, či co Ron řekl a udělal v posledních měsících. Vše, na co si Harry mohl vzpomenout, byla ta poslední chvíle před tím, než Ronova otevřená ústa němě vykřikla a rudé vlasy zmizely za závojem. Cítil kolem sebe silné ruce, které ho zadržely. A Siriusův hlas u ucha, který mu řekl, že je Ron pryč.

„Harry?“ dolehl k němu tichý hlas, sotva hlasitější než šepot. Jeho oči se prudce otevřely. Ostrá bělost nemocničního křídla ho donutila je opět pevně zavřít. „Harry?“ zopakoval ten hlas silněji. Harry ho poznával. Vynaložil určité úsilí a zamžoural. Hermiona seděla u jeho postele, oči měla napuchlé. Vypadala hůř, než ji kdy viděl. Asi vůbec nespala a místo toho celou noc proplakala. „Harry,“ zašeptala znovu, její hlas byl plný bolesti. Sklonila hlavu, dlaněmi si přikryla tvář a začala se otřásat vzlyky. Vypadala tak křehce, ne jako silná nebelvírka, kterou Harry znal. Měl by říct něco, čím by ji utěšil, ale slova nepřicházela. Jeho pocity byly tak nejasné a zmatené, že mu z toho bylo špatně.

„Pane Pottere,“ náhle u něj byla madam Pomfreyová. Švihla nad ním hůlkou ve známém pohybu, jakoby tu ležel kvůli dalšímu zranění souvisejícímu

s famfrpálem. Hermiona se pokusila dát dohromady. Madam Pomfreyová si jí sotva všimla, což moc nepatřilo k její povaze. Většinou všem jeho návštěvníkům okamžitě řekla, aby se sebrali. „Vypadá to, že jste se tentokrát navzdory všemu dostavil relativně nezraněný. Pouze otřes mozku a zlomené zápěstí, ale o všechno už bylo postaráno. Ředitel vás chce vidět.“

„Ředitel?“ zamrkal Harry. Pomfreyová mu věnovala zřídka, uklidňující úsměv.

„Ano, ředitel Brumbál je zpátky. Vypadá to, že se Voldemort objevil těsně po tom, co jste upadl do bezvědomí, a ministr ho viděl na vlastní oči. Umbridgeová je nezvěstná,“ řekla, a než odvedla Hermionu pryč, zatáhla závěsy kolem postele, takže se Harry mohl převléknout z nemocničního pyžama. Hermiona tam už nebyla, a tak odešel do ředitelny.

Procházel bradavickými chodbami. Cítil se zahořklý a smutný a toužebně si přál, aby se vrátily dřívější časy. Časy, kdy Ron nebyl tak pitomý a Harry se mohl spokojit s předstíráním, že je ke všem upřímný. Harry předpokládal, že bylo zvláštní dychtit po dnech, kdy se Voldemortova hrozba ještě teprve blížila. Harry by v duchu raději prožil jakýkoliv jiný den, ale dnešek ne. Dokonce i ten, kdy si myslel, že Sirius je vrah. Nebo tehdy, kdy se domníval, že se zbláznil, protože slyšel hlasy. Přijít sem do Bradavic, domů, mu teď nepřinášelo žádnou radost. Uvědomil si, že si ve skutečnosti nedokáže vzpomenout na žádné staré dobré časy, o kterých by mohl vyprávět. A kvůli tomu se cítil naprosto stejně, jako kdyby jeho srdce bylo rozerváno na kousky a odhozeno za závoj spolu s Ronem. V celém životě hrál jeden zápas za druhým. Dokonce i vzpomínky, ve kterých se spolu s Ronem a Hermionou smály, byly nějak pošpiněné Ronovým pozdějším jednáním.

Harry se zastavil uprostřed chodby, jen pár metrů od chrliče. Chvilku tu pouze stál a dýchal. Zvedání žaludku se jen zhoršovalo. Nemohl na Rona myslet jinak, než jako na znechucenou vzpomínkou, kdy do něj ryšavec bez ustání kope. A to byla strašná představa. Chtěl se jen cítit smutně, protože jeho kamarád je mrtvý, ale ani to neuměl udělat správně. Zhluboka se nadechl a přešel k chrliči. Ten se odsunul i bez hesla a Harry stoupal do ředitelny.

ooOoo

„To je zvrácené,“ prohlásil Harry. Před chvílí slyšel vysvětlení o závoji, nebo spíš nástin toho, jak by to mohlo být, a Brumbál mu také řekl o jistém proroctví. Harry na chvilku ustrnul. Avšak ten moment zmizel jako blesk a Harry vyskočil na nohy a zíral na Brumbála. Cítil, že je připraven křičet a vybuchnout.

„Teď už alespoň vidíš, proč jsem si musel být jistý, že se každý rok vrátíš ke svým příbuzným, Harry,“ řekl tiše Brumbál. „Mrzí mě, že s tebou zacházeli špatně a je mi líto tvou ztrátou.“ Tím prohlášením se v Harrym něco zlomilo. Je mu líto jeho ztráty? Nemohl si pomoci a rozesmál se. Brumbál nadzdvihl obočí v mírném šoku.

„Rád byste věděl všechno, že?“ zeptal se Harry sarkasticky. „Ale tohle nevíte. To kvůli Ronovi jsem byl vyloučen.“ Brumbál vypadal upřímně vyvedený z míry a Harry se spokojeně zašklebil. „Ron, Seamus a Dean na mě upekli to obvinění po

tom, co mě zbili na kaši. Kdyby nebylo Snapea..." Harry se sám utnul. O tom nechtěl mluvit. Brumbál znovu vypadal zarmouceně, jakoby ho to opravdu zajímalo! Harry nevěděl, kým má být více znechucený – Brumbálem nebo sebou. Nechtěl o Ronovi uvažovat špatně, ale nemohl se přemocit! A teď se ještě do jeho hlavy dostalo tohle zvrácené proroctví. Harry se otočil a vypálil z ředitelny.

Severus sledoval Harryho, jak křičí na ředitele a tajně to na něj učinilo dojem. Ale také se kvůli němu cítil velmi špatně. Rozhodl se tomu chlapci trochu pomoci. V duchu se vlastně usmyslel, že udělá všechno proto, aby Harrymu pomohl, třeba nepřímo. Věděl, že Harry mohl být zařazený do Zmijozelu a teď byl čas spícího hada probudit.

„Pottere,“ řekl hladce, když vystupoval ze stínů. Harry se krátce zastavil uprostřed chodby. Díval se na Severuse se smíšenými pocity.

„Profesore Snape,“ pozdravil ho s lehkým přikývnutím. „Předpokládám, že bych se měl omluvit,“ začal, sklonil hlavu a zíral na podlahu. Severus se přiblížil.

„A to jako za co?“ zeptal se Severus klidně. Harry k němu vzhlížel přes ofinu.

„Kvůli celému tomu zatracenému nebelvírskému dobrodružství, do kterého jsem vám navezl... Brumbál řekl, že již nemůžete dělat špiona. Je mi... Je mi to opravdu líto.“ Harry upřeně zíral na své boty a Severus na okamžik toužil tomu chlapci vynadat za jeho tupost, ale nemohl, protože ho znal. Znal Harryho i každou pohnutku, která ho nutila utíkat a stát se hrdinou. Věděl o každém pocitu viny, kterým Harry od té doby procházel, a také věděl, jak dlouho si Harry bude vyčítat Weasleyovu smrt. Právě tak dlouho, jako se obviňuje za smrt Diggoryho... Navždy.

„To nebyla vaše chyba,“ slyšel se Severus říkat. Harry náhle napřímil hlavu a zmateně se na Severuse zadíval. Ten si povzdechl. Harry o něm stále nebyl přesvědčený. Nejvyšší čas to napravit. „Pochopil jsem, že vám Albus řekl o proroctví. Slyšel jste ho celé?“ Harry přikývl a odvrátil pohled. Severus si dokázal představit, jak rychle teď Harrymu buší srdce už jen tím, že nad tím přemýšlí. Nebyl si jistý, jak postupovat dál. Harry byl konec konců srdcem nebelvír. A náznaky zjevně nefungují. „Jste si vědom, že jste *jediný*, kdo ho může porazit?“

„Samozřejmě, že jsem si toho vědom!“ vyštěkl Harry, okamžitě na Severuse upíral své oči. „Je poměrně těžké tenhle kousíček informace přehlédnout. Nejsem úplně pitomý...“

„Tak jsem to nemyslel,“ přerušil ho Severus klidně, než mohl Harry začít křičet. „Moje poznámka byla směřovaná čistě na to, že kouzelnický svět vám bude na věky věků dlužit závazek, který nikdy nebude moci splatit...“ Severusovy oči se zavrtaly do Harryho a jeho hlas se ztlumil až do zlověstného šepotu. „Mohli byste na oplátku něco požadovat předem.“ Než mohl Harry otevřít ústa a udělat víc, než jen zírat, Severus rychle chlapce obešel a prošel skrz tajné schodiště do podzemí. Doufejme, že si tentokrát vezme Harry jeho doporučení k srdci.

Harry zíral na mistra lektvarů nebo spíše civěl. Ve chvíli, kdy si uvědomil, že ten muž číhající ve stínu, byl Snape, se trochu uvolnil a ulevilo se mu, že je

v pořádku. Ale o čem tohle bylo? Snape byl opět děsivě slušný na muže, který se nezdráhal Harryho mučit slovně i jinak. A tento Snape vypadal, že mu chce pomoci. Vzal Harryho na ministerstvo, bojoval proti Smrtijedům a vzdal se své pozice špeha. Rozhodně byl jiný. Harry na chvílku zvažoval, že zajde do podzemí a požádá Snapea o tu mast, kterou nemohl použít, ale tohle teď možná nebyl ten nejlepší nápad. Otočil se a odešel zpět do ředitelny. Pečlivě plánoval, jak využít ten *závazek*, o kterém mluvil Snape, ve svůj prospěch. Cítil se jako zmijozel, ale když to vezmeme kolem a kolem, usoudil nakonec, že to nebyl tak špatný pocit.

ooOoo

„Harry, buď rozumný,“ zkusil to Brumbál znovu, ale Harry ho přerušil.

„Potřebuji se vycvičit, řediteli. Zůstat v Zobí ulici se rovná sebevraždě. Jestli členové školní rady to vyloučení nevezmou zpět, musím někde bydlet. Grimmauldovo náměstí je ideální.“ Harryho hlas byl neoblomný, bez prostoru pro argumenty. Dělal narážky na to, že klidně může na vlastní pěst zběhnout do světa mudlů, pokud by byl nucen zůstat u Dursleyových. Brumbál vypadal popuzeně a Harry musel udržet svůj úšklebek pod kontrolou. Měl by za to Severuse Snapea políbit! No, chtěl by udělat daleko víc, než ho jen políbit, ale tohle by byl pěkný začátek.

„Rozumím tvé neochotě se tam vrátit, Harry, ale je to opravdu to nejbezpečnější místo. Nezamýšlel jsem, že bys bojoval proti Voldemortovi dokud nebudeš starší. To proto jsem nechtěl, abys znal tu věštbu. Tvoje dětství...“

„Se vši úctou, *pane*, nikdy jsem žádné dětství neměl. Potřebuji neregistrovanou hůlku a chci žít na Grimmauldově náměstí, kde mě ministerstvo nemůže vysledovat. Musím cvičit a potřebuji bydlet někde, kde mám *šanci* být šťastný, minimálně na chvílku, než mě Voldemort dopadne.“ Někde hluboko v podzemí se nad tou zanícenou řečí srdce Severuse Snapea sevřelo. Jestli Abus neřekne ano, osobně dojde nahoru a uškrtní ho!

„No, dobře,“ povzdechl si Brumbál. Dvěma duším se značně ulevilo. Harrymu spadl kámen ze srdce a usmál se. „Ačkoliv se musím zamyslet nad tou záležitostí s hůlkou. Nejsem si jistý, zda je to dobrý nápad. Jestli mě teď omluvíš, musím ještě něco zařídit v Řádu.“ Harry skousnul nabroušenou odpověď za to náhle propuštění a místo toho odešel beze slova. Pokud mu Brumbál odmítá dát hůlku, tak se jen pokouší udržet zdání kontroly. Brumbál byl dobrý člověk. Jediný problém byl, že on *sám* si definoval, co to takové dobro je. A pokud jste nebyli na jeho seznamu, pak jste neměli právo to zpochybňovat.

Alespoň, že bude žít se Siriusem. Harry chtěl najít Hermionu a promluvit si s ní. Ale necítil se na to, aby ji opět viděl plakat kvůli Ronovi. Potřeboval si pročistit hlavu. Kéž by tu měl svůj skicář a tužku. Místo toho se rozhodl, že půjde na dlouhou procházku do zahrad. Asi Bradavice na dlouhou dobu neuvidí.

ooOoo

Hermiona seděla v knihovně, ve svém útočišti. Na jediném místě, kde obvykle nacházela klid, ale dnes ne. Dnes celý den ne. Cítila, že už nemůže plakat.

„Grangerová,“ hlas ji vytrhl z myšlenek. Vzhledla a uviděla Malfoye. Vypadal stejně jako vždycky, jako by se nic neobvyklého nestalo. *Všetchno je špatně*, rozhodla se Hermiona. Nikdy netoužila po ničem jiném než zůstat v Bradavicích a udělat zkoušky NKÚ. Všichni ostatní studenti dnes ráno odjeli domů, ale ona se tu zdržela, aby se ujistila, že se Harry vzbudí. A Malfoy očividně také.

„Prosím, nech mě samotnou,“ řekla tiše. Odvrátila pohled a zaměřila se na jednu svou oblíbenou knihu vlevo na polici. Mohla ji jednoduše najít mezi všemi těmi skoro stejnými zašedlými publikacemi.

„Jistě. Jen jsem chtěl říct...“ odmlčel se, dokud se na něj znovu nepodívala. „Je mi líto tvou ztrátu.“ Vypadal upřímně, jeho oči zářily zvláštní intenzitou. Hermiona zavrtěla hlavou aopotáhla.

„Už jsme nebyli přátelé,“ řekla tiše. „On... On jednal s Harrym tak strašně...“

„Já vím,“ ozval se Malfoy. „Ale i tak můžeš cítit smutek.“ Něco v tom prohlášení Hermionu donutilo se na toho blondáka před sebou opravdu podívat, a pak se smutně usmála.

„Děkuji,“ řekla. Malfoy přikývl, a pak odešel. Ticho, které po sobě zanechal, ji začínalo dusit a Hermiona náhle nechtěla být sama. Vstala a běžela za ním. Odchytila ho až na chodbě. „Malfoyi, počkej.“ Zastavil se, a pak se otočil. Ve tváři měl neutrální výraz.

„Ano?“

„Proč tu vlastně zůstáváš?“ zeptala se Hermiona zvědavě. Malfoy nadzdvihl jedno obočí. Ten prostý výraz byl zřejmě jeho automatickou reakcí na hloupou otázku.

„Protože se nemůžu vrátit domů,“ řekl jednoduše. Hermiona se zamračila a on to rozvinul. „Můj otec možná uprchl během toho duelu se Severusem, ale všichni víme, že tam byl. Kdybych z Bradavic udělal jen krok, jsem mrtvý. Oficiálně si nic nedovolí, jako třeba donutit členy školské rady, aby mě vyloučili, ale to jen proto, že na sebe nechce upozorňovat. Brumbál mi tu pro teď dovolil zůstat. Možná se později přesunu na ústředí Řádu.“ Hermiona se opravdu snažila nezírat.

„A on...“ hlas se jí vytratil. Malfoy zvedl i druhé obočí.

„Co?“ zeptal se, lehký úšklebek zkřivil jeho rty. „Věřil mi? Věřil mi od toho víkendu, kdy jsem tu nebyl. Pamatuješ, když jsi mě podezřívala, že jsem konečně odhalil všechna smrtijedská tajemství?“ Hermiona se nemohla udržet, aby se nezačervenala. Tohle přesně si myslela, ale Malfoy na ministerstvu bojoval proti Smrtijedům, a tak těžko mohla pochybovat o jeho loajalitě.

„Mrzí mě, že...“

„Prosím tě,“ zadržel ji Malfoy a mávnul rukou. „Každý si myslel, že jsem odjel se svým otcem. A v tom byl záměr. Ve skutečnosti jsem odešel a setkal se

s Brumbálem. Dal mi velmi silné sérum pravdy a slíbil mi, že pokud budu někdy potřebovat ochranu, tak mi ji poskytne. Na oplátku jsem mu prozradil jména Smrtijedů a vše, co jsem věděl o jejich plánech.“

„Och,“ řekla Hermiona chabě, jako by úplně ztratila řeč. Malfoy tohle všechno udělal už před měsícem? A ona ho podezřívala tak dlouho. „Promiň,“ zopakovala. Malfoy pokrčil rameny, a pak se zamyšleně podíval.

„Nevíš, kde je Potter? Měl jsem v úmyslu si s ním promluvit.“

„O čem?“ zeptala se Hermiona a zamračila se. Vlastně znovu nechtěla Harryho vidět. Jen by to bylo smutné a trapné.

„Možná mám něco, co by se mu mohlo hodit,“ odpověděl Malfoy rozpačitě. Na chvíli si ji prohlížel. Jeho oči vypadaly něžnější. „Ale to může počkat, jestli by ses šla raději projít?“ Ukázal z okna na zasluněné pozemky. Na okamžik Hermiona zvažovala všechny důvody, proč by neměla jít s Dracem Malfoyem ven, ač byl teď na jejich straně. Ale pak jí její mozek nakázal, ať se na to vykašle a dá tomu šanci. Rozhodla se, že prostě půjde a nebude přemýšlet.

„Dobře,“ souhlasila. A znovu se začervenala, když jí Malfoy nabídl galantně své rámě jako opravdové dámě. Již dávno obdivovala Pansy Parkinsonovou a další děvčata ze Zmijozelu, protože je na schůzkách jejich chlapci takto vodili. Jedině tehdy trochu záviděla čistokrevným dívkám, že mají takové staromódní tradice, protože, abychom řekli pravdu, měla romantické srdce. Malfoy netrpělivě nadzdvihl obočí a ona se zarděla ještě tmavším odstínem červené, než zapletla svoji paži okolo té jeho. Vyrazili beze spěchu a Hermiona si povzdechla. Malfoy začal mluvit o nebezpečí číhajícím na schodištích, se kterým se zmijozelové potýkají o polovinu méně často než ostatní koleje. A Hermiona musela poznamenat, že jim to zase trvá hodně dlouho, než se dostanou z podzemí do knihovny. Malfoy to musel připustit a brzy si povídali vlastně o ničem, za což byla Hermiona velmi vděčná.

Kapitola 13

Hermiona se zadívala na jezero a pokusila se soustředit na přítomnost. Na Malfoyovu paži, na jasné letní slunce a na zpěv ptáků. Nemohla myslet na Rona. Příliš jí to bolelo a byla zmatená. Nikdy ho nemilovala, ale věděla, že jí to přinejmenším hodně zdrtilo. Předpokládala, že pravým důvodem toho, že s nimi Ron v tu noc šel, bylo, že ji chtěl chránit. A to ji rmoutilo a zlobilo. Jedna její část si tím chtěla být jistá a ta druhá si přála žít v naději, že se tam s mini vydal kvůli Harrymu. Možná je lepší, že se to nikdy nedozví. Ať to bylo tak či tak.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Malfoy jemně. „Není ti moc teplo?“ Hermiona se skoro ušklíbala nad takovým gentlemanským chováním. Jak se může někdo tak galantní chovat tolik let jako úplný blb? Co se změnilo, že Malfoy používá své čistokrevné vychování i v její společnosti? Podívala se na něj a uviděla jeho výraz – pouze zdvořilé obavy. To ji vystrašilo. Stále si nebyla jistá, jestli je k ní upřímný. Mohla

to být právě tak maska posmívajícího se zmijozela, člena vyšetřovatelského sboru.

„Je mi dobře,“ odpověděla. „Jen... jsem zmatená,“ přiznala. Lehce se usmál, nebo to byl spíš úšklebek, jenž ozdobil Malfoyovy rty. Díval se na ni ze strany.

„Tohle pro tebe musí být neskutečná zkušenost,“ poznamenal nenuceně, lehce si ji dobíral. *Neskutečná*. Ano. Takovýmto komentářem by jí mohl lehce ublížit, pokud by ho vyslovil starým známým rozvláčným hlasem, a pak by na konci doplnil *Grangerová* či *šmejdko*. Ale teď to bylo pouze milé a možná trochu sladké. Malfoy měl samozřejmě pravdu, jeho prohlášení Hermionu jen mátlá víc. Oddělila svoji ruku z jeho paže a stoupla si tak, aby mu mohla čelit. Studovala jeho tvář, ale nenašla nic, jen bezvýraznou masku. To ji dohnalo až k zuřivosti.

„Na co si to hraješ, Malfoyi?“ Protočil panenky, promyšleně pokrčil rameny a nadzdvihl obočí. Vše provedeno naprosto precizně.

„Už jsme opět u toho, že, Grangerová?“ zeptal se Malfoy. Řekla by, že se snažil krotit svůj temperament. Jen si nebyla jistá proč. „Měl jsem za to, že jsem již při několika příležitostech prokázal, že jsem na tvé straně.“

„Nemluvím tu o válce,“ odsekla Hermiona. „Mluvím o *tomhle*.“ Ukázala rukou mezi ně. Další pozvednuté obočí. Hermiona si pospíšila, aby mu to vysvětlila, než opět zčervená. „Chováš se ke mně mile, procházíš se se mnou, ptáš se mě, jestli jsem *v pořádku*?“ Očekávala, no, možná doufala, že ji třeba nervózně odmávne, nebo se odvrátí, nebo cokoliv, ale on neudělal nic z toho. Jen se na ni upřeně díval.

„Jen se k tobě v tomto složitém období snažím chovat slušně,“ odpověděl klidně. Skoro jako kdyby to měl nacvičené.

„Ale tohle nemusíš dělat jen proto, že jsme na stejné straně. Proč by ses s tím měl zatěžovat? Pořád jsem mudlorozená a jen proto, že mě už nechceš kvůli Voldemortovi zabít, neznamená, že najednou uvěříš v naše hodnoty...“

„Nemáš ani tušení, čemu já věřím,“ utnul ji Malfoy hrubě. Konečně znovu předvedl svůj Malfoyovský pohled. Ale Hermiona se necítila o nic lépe. Možná, že by přeci jen měla raději nejasného ale milého Malfoye.

„Pak mi to prozrad,“ vyzvala ho. Opětovala jeho pohled. Nejprve to vypadalo, že se jí vysměje, ale pak si to rozmyslel. Pokrčil rameny. Jeho výraz byl opět nenucený.

„Jsem zmijozel. Věřím v to, co je pro mě nejvíce prospěšné. Pokud mám být na straně světla, pak se musím přizpůsobit. Morálka a hodnoty nejsou univerzální věci. Jestli vyhraje Pán zla, tak to budou jeho názory, které budou správné. Pokud vyhraje my, pak my budeme definovat společenské zásady. Takže právě teď věřím v to, v co věříš ty.“

„Kecy!“ okamžitě odpověděla Hermiona. Malfoye tím výrazem opravdu překvapila. Upřeně na něj zírala. Zoufale chtěla vědět, co se skrývá pod jeho

maskou, ale on jí nedovolil prohlédnout. „Něco se změnilo. Něco tě přinutilo změnit strany. A nebylo to proto, že sis náhle spočítal, že by Voldemort mohl být poražen.“ Když uslyšel jeho jméno, trhnul sebou. Ale to bylo očekávané. Když se uklidnil, díval se na ni, nezabodával se do ní pohledem, ale ani to nebyl docela neutrální výraz.

„A jak jsi došla k názoru, že jsem změnil strany?“ Tento komentář Hermioně chvilku nedával smysl. Když otevírala ústa k další otázce, byli drze přerušeni.

„Hermiono!“ zazněl Harryho hlas. Otočila se a viděla, jak si to míří přímo k nim. „Co tu děláš s ním?“ zeptal se, když se dostal blíž.

„Á, Pottere, ty jsi právě ten, koho jsem hledal,“ náhle promluvil Malfoy. Ustoupil, než měla Hermiona šanci něco vysvětlit. Harry vypadal zmatený, protože Malfoy použil věcný tón, nezašklebil se, ani se mu nevysmál.

„Malfoyi, co...“

„Mám něco, co by tě možná mohlo zajímat,“ pokračoval Malfoy. „Slyšel jsem, že ses už vzbudil. Předpokládám, že už víš, že členové školní rady nemají v úmyslu obnovit tvou školní docházku?“ Harry se napjal a přimhouřil oči. Hledal náznak urážky.

„Ano,“ řekl, protože Malfoy vypadal, že čeká na odpověď.

„Pak bys možná potřeboval tohle.“ Sáhnul do hábitu a vyndal třináct palců dlouhou hůlku. Hermiona zalapala po dechu. Poznala ji, bylo to ta neregistrovaná hůlka, kterou použil na Umbridgeovou. Harry na ni jen zíral a mračil se. Malfoy protočil panenky. „Vezmi si ji, Pottere. Ministerstvo nic nezjistí.“

„To je nelegální hůlka?“

„Ano, tak vezmeš si ji už?“ zeptal se Malfoy podrážděně.

„Proč bys mi ji dával?“

„Oh, pro Merlinovy voči!“ zvolal Malfoy. Zadíval se na Harryho, a pak ještě i na Hermionu. „Co je to s vámi nebelvíry? Nemůžete si prostě vzít to, co vám lidi nabízejí a přestat se na všechno vyptávat? Potřebuješ hůlku, Pottere, a já jednu mám. Proč by na tom mělo být něco špatného? A ty,“ otočil se na Hermionu, „Vzal jsem tě na zatracenou *procházku* kolem jezera a ty se jen vyptáváš, jaké jsem k tomu měl pohnutky. Neudělal jsem víc, než že jsem se k tobě alespoň v soukromí choval mile od té doby, co jsem oficiálně na Brumbálově straně. Nemůžete alespoň na *dvě vteřiny* začít používat mozek? Ne? No, tady to máš!“ Mrští hůlku Harrymu k nohám a vyrazil pryč. Zanechal za sebou velmi rozrušenou Hermionu a zmateného Harryho.

„Co má za problém? Očekával, že mu budeme bezvýhradně věřit minutu po tom, co přejde na druhou stranu?“ zeptal se Harry nedůvěřivě. Hermiona si skousla spodní ret.

„Jenže on byl na naší straně celé roky a myslím, že se opravdu snaží. Už po tvém vyloučení mi říkal, že až se začne bojovat, tak tady bude.“ Hermiona si povzdechla. „Ach jo, cítím se tak hrozně.“

„Proč?“ zeptal se Harry. „Je to jen Malfoy.“ Sehnul se a zvednul hůlku. „Je vážně neregistrovaná?“ Hermiona přikývla. „Skvělé. Tak myslím, že se teď cítím taky trochu špatně.“ Oba se zadívali směrem k hradu, kde Malfoyův stín právě procházel vchodem. Dlouho tam jen tak v tichosti stáli, ani jeden se nedíval na toho druhého.

„Hermiono?“ zeptal se Harry váhavě.

„Ano?“ pobídla ho Hermiona, ale nepodívala se na něj.

„Řekl... Řekl ti Ron, proč trval na tom, že s vámi půjde?“ Nakonec se na sebe zadívali a Hermiona cítila, jak jí znovu kanou slzy.

„Mám určitou teorii,“ řekla. A pak se rozplakala. Harry ji objal.

ooOoo

Severus se pokusil nenadávat moc hlasitě, když vstoupil na Grimmauldovo náměstí. Tohle rozhodně nebylo jedno z jeho oblíbených míst. A zaplněné bloumajícími členy řádu bylo dokonce ještě horší. Shromáždili se při příležitosti první schůze po Brumbálově návratu do ředitelského křesla a po oficiálním ministerském prohlášení, že Voldemort je vskutku zpět. Severus lehce testoval své okolí. Všiml si celkové nálady. Kdo vypadal nervózně, kdo se jak díval a samozřejmě – Harryho.

Už uplynuly tři týdny od smrti jeho kamaráda z dětství. Severus věděl, že Harry ve skutečnosti žádné dětství neměl, ale stále si nemohl pomoci a dělil chlapcův život na tyto dvě poloviny. Od té doby, co Weasley zemřel a Harry se dozvěděl o proroctví, se změnil. Ne moc, to ne, to by bylo nemožné, protože Harryho povaha byla tak pevně zakořeněná, dokonce i v tak mladém věku, ale začal se zajímat o nové věci. Trénoval s Blackem, hůlku získal ze všech lidí zrovna od Malfoye a znovu si přečetl všechny učebnice z pátého ročníku, k Severusovu překvapení dokonce i lektvary. Chtěl by tento pár žijící na Grimmauldově náměstí varovat, aby na vlastní pěst žádné lektvary nezkoušeli, ale to samozřejmě nemohl, protože se nepředpokládalo, že by byl obeznámen s Harryho současnými zájmy.

Tohle mělo pro Harryho nový smysl. Ale zůstalo mu hodně dřívější nejistoty a pocitu bezcennosti. Stále se obával, že Black objeví jeho kresby a *vykopne ho*. Začal umývat nádoby, a pak se zakoktával a omlouval, když mu Black řekl, aby to nedělal. Hodně přemítal o Weasleyově smrti a děsil se nadcházejícího setkání s jeho rodiči, kteří se s ním od chlapcovy smrti neviděli. Z bezpečnostních důvodů se nezúčastnil pohřbu, ale on o to ani nestál. Cítil se za to strašně, protože jeho myšlenky o Ronovi byly pošpiněné obrazy bití a urážek. Severus toužil odstranit všechnu tuto nejistotu a vybudovat Harryho sebevědomí, ale z očividných důvodů nemohl nic dělat. A tak ho sledoval, jen pro případ, že by se něco stalo. Aby tam mohl být, tak jako posledně.

Členové řádu se scházeli v kuchyni. Harry sešel ze schodů do haly. Předtím postával na vrchu a všímal si, kdo přišel. Ale Severus věděl, aniž by se na něj otočil, proč se Harry ukázal právě v tuto chvíli. Sám se ztratil ve stínech schodiště vedoucího do sklepa a kuchyně. Black pobýval poblíž nově příchozích Weasleyovců. Přišla pouze matka a otec. Black také nebyl na hřbitově, a tak jim kondoloval až nyní. Poděkovali mu a objali ho. Harry vypadal, jako by balancoval na okraji velké propasti. Přešel k nim. Molly ho okamžitě pevně objala.

„Oh, Harry,“ skoro se rozvzlykala.

„Paní Weasleyová,“ řekl Harry přidušeně. „Je mi líto vaší ztráty a moc mě mrzí, že jsem nemohl jít na pohřeb,“ dokázal dodat. Odtáhla se od něj a zadívala se na něj očima plnými slz.

„Ron ztratil život, když se ti pokoušel pomoci,“ prohlásila stroze skrz slzy. „Určitě by nechtěl, abys riskoval ten svůj tým, že opustíš sídlo Řádu.“ Harry mohl pouze otupěle přikývnout. Severus nepotřeboval žádné Scios Totalus, aby věděl, co se mu v tuto chvíli honí hlavou. Pokračoval dolů po schodech, už viděl dost. Pokud by se Weasleyovi na Harryho podívali nějak špatně, býval by zakročil.

V místnosti panovalo napětí, protože Brumbálovy oči putovaly po skupince. Mnoho z nich se na Harryho dívalo s podezřením a zamračením. Chlapec byl usazen po ředitelově pravici. Severus na druhé straně.

„Voldemort byl od svého návratu relativně tichý, ale to neznamená, že nic nepodniká.“

Severus poslouchal jen napůl ucha, když Brumbál popisoval, co by Voldemort *mohl* plánovat. Něco z toho mu sám před tím incidentem ohlásil. Další věci byly jen spekulace, ačkoliv, pokud pocházely od Brumbála, bývaly většinou správné. Začali diskutovat o tom, jak teď jednat s ministerstvem, když konečně změnili svůj postoj. Napružil se, když Brumbál začal naslouchat návrhům, ačkoliv věděl, že nic nepřinesou. Ostatní členové byli rozpuštěni, když jim byly vydány příkazy. A Severus usoudil, že jim Brumbál hodlal něco důležitého říct. Zanechal tam pouze svůj vlastní *užší kruh*. Zůstali jen Lupin, Black, Moody, Weasleyovci a Severus – *stará garda*, a Harry, který zatím neřekl ani slovo a jehož přítomnost nebyla vysvětlena. Severus předpokládal, že využil jistý *dluh*, aby mohl na tomto setkání sedět. Náhle cítil, že na něj může být pyšný.

„Nyní...“ Brumbál se odmlčel a zadíval se na Severuse, „Severusi, pamatuješ si, jak tě před časem Voldemort poslal na misi do východní Evropy, abys vypátral legendární artefakt známý jako Scios Totalus?“ V Severusovi se obrátily všechny vnitřnosti. Jen jeho naprosté sebeovládání mu zabránilo ukázat jakoukoliv emoci. Přistihl se, že zírá nad Harryho hlavu, kde si neviditelný míček právě hověl. Lehce přikývl.

„V tom čase jsem věřil, že ho Voldemort chce, kvůli jeho moci.“ Brumbál stručně vysvětlil jeho předpokládanou funkci a Severus se musel kousnout do tváře, aby nedodal nějaké vlastní postřehy. „Avšak nedávno jsem přišel na to, že po něm Voldemort stále pátrá a to mě přivedlo na myšlenku, že jej nechce kvůli sobě, ale aby zabránil někomu jinému, aby ho našel.“ Následovala další záplava informací.

Severusova mysl ty vědomosti vstřebávala. Odpověď byla očividná alespoň jemu: Pán zla má mnoho tajemství a je dost paranoidní na to, aby se chtěl ujistit, že mu ten artefakt nemůže ublížit.

„Chci, abyste to věděli v případě, že budete vyslýchat nějakého Smrtijeda a jméno Scios Totalus bude zmíněno. Informace o té legendě jsou nedostatečné. Alespoň tady v Británii. Severusovo pátrání nebylo úspěšné a doufejme, že jej nenalezne ani nikdo jiný. Já budu pokračovat ve svých výzkumech a vy musíte mít oči a uši otevřené. Ale zbytku řádu nic neříkejte. Voldemort se nesmí dozvědět, že se o to také zajímáme. A máme také další priority. Zaprvé – další možný špion.“ Severusovy oči se zavrtaly do Brumbála. Všichni na něj zírali, i Harry. „Věřím, že by mohl být použitelný Lucius Malfoy.“

„Malfoy?“ zvolal předvídatelně Black. „To nemůžeš myslet vážně?“

„V této chvíli je pan Malfoy, jak věřím, stále Voldemortovým přívržencem, ale jeho reakce na sběhnutí mladého pana Malfoye by mohla něco znamenat. Tomu muži je rodina vším.“

„Ale pokud ho potkáme na bitevním poli, stále ho můžeme zaklít, že?“ potřeboval Black vysvětlení. Brumbál se na něj díval přes své poloměsíčité brýle, v očích měl přísný výraz.

„Neříkám, že je na naší straně, jen že to připadá v budoucnu v úvahu.“

„To tedy zatraceně pochybuji,“ mumlal si Black. Brumbál ho ignoroval. Setkání bylo u konce.

Severusovi se potily dlaně. Byla to jasná známka nervozity. Jediná, která ho kdy dokázala zradit. Neukázal svůj nepokoj, avšak vstal tak rychle, jak mohl. Harry odešel dokonce ještě rychleji a Severus si nemohl pomoci, aby nenásledoval toho chlapce nahoru. Black a ostatní stále diskutovali a těžko si něčeho všimli. Harry dorazil do chodby a chtěl se vydat do patra, když se Severus rozhodl, že musí hned zasáhnout nebo již třeba nedostane druhou šanci.

„Pottere,“ řekl a přistoupil k chlapci blíž. Harry se při vyslovení svého jména otočil. Jeho panenky se lehce rozšířily, když si uvědomil, jak blízko Severus stojí.

„Ano, profesore?“ zeptal se. Hleděl svému bývalému učiteli do tváře. Severus udržel pohled do zelených očí a svou pravou rukou se pokusil dosáhnout na Scios Totalus a chňapnout po něm. Harrymu se zadrhl dech, když se tím pohybem Severus dostal ještě blíž. Severus si uvědomil, že stát v chlapcově osobním prostoru nebyl dobrý nápad, zejména když se Harry ještě nedostal přes své pobláznění, či co to bylo.

„Jak jste ředitele přinutil, aby vám dovolil zúčastnit se setkání?“ zeptal se. Pozvedl své obočí a kriticky si chlapce prohlížel, zatímco se snažil dostat k tomu mizernému zařízení. Teď by mělo vletět do jeho ruky. Tak těžce se soustředil, že skoro nepostřehl Harryho odpověď.

„Vlastně jsem dal na vaši radu.“

„Opravdu? Nemyslel jsem si, že to máte v sobě,“ podařilo se Severusovy ospale pronést. *Proč se ta zatracená věc nehýbe!*

„Nevíte o mně ještě hodně věcí,“ zašeptal Harry, jeho oči najednou ztmavly a zintenzívněly. Severus prudce ustoupil, našpulil rty, jako by chtěl vyhrknout něco ve smyslu – *Velmi o tom pochybuji*. Harry vypadal, že si to vzal jako výčitku, zčervenal a sklonil hlavu. Severus se chopil příležitosti. Natáhl se rychle jako zlatonka a pokusil se popadnout ten artefakt. Na zlomek vteřiny držel Scios Totalus v ruce, to se zviditelnilo, ale nepohnulo se ani o píd'. Neodvážil se držet ho dlouho. Harry vzhlédl v okamžiku, kdy Severus svoji ruku stáhl.

„Musím jít,“ zamumlal, otočil se a utekl po schodech nahoru. Severus zaklel a zamumlal kouzlo, aby mohl slyšet Harryho myšlenky.

Zatracená práce! Nemůžu uvěřit, že jsem řekl něco takového Severusovi Snapeovi! Zapomeň na to, že se k tobě bude chovat mile. Po tomhle tvém vystoupení tě bude pravděpodobně nenávidět víc než dřív. Co tě, do háje, vedlo k flirtování se Snapeem! Oh, kruci! Severus si mohl snadno i bez kouzla představit, jak Harry schovává hlavu do polštáře a snaží se sám sebe nakopnout. To není fér! To on si stoupl tak blízko. Jeho impozantní přítomnost a ten hlas se mi vždy zatraceně dostane až do kalhot. Severus se málem zadusil svými slinami. Vždy, když o něm Harry takto uvažoval, tak ten přístroj vypnul. Stále nemohl dost dobře uvěřit, jak o něm Harry smýšlel. Natož, když si ho vytáhl a masturboval s myšlenkou na něj. To bylo něco, co Severus prostě nemohl pochopit, nepovažoval to za možné. Snažil se uklidnit, aby nezačal toho chlapce nenávidět jen pro jeho splašené pubertální hormony. Bylo ironií osudu, že Harry byl prvním studentem, jehož z tohoto důvodu odmítal nenávidět. Jeho ruka se chytila zábradlí, jako by chtěl vystoupat nahoru, když k němu skrz Harryho pokračující sebe-plísňení dolehl hlas.

„Severusi?“ Brumbál vypadal zvědavě, když se Severus otočil. „Něco je špatně? Vypadáš rozpáleně.“

„V pořádku. Měli bychom se vrátit do Bradavic,“ odpověděl věcně Severus. Brumbál souhlasil, samozřejmě ne bez těch svých prokletých jiskřiček v očích, ačkoliv Severus věděl, že se ten starý čaroděj ve svých představách nemůže pravdě ani přiblížit. Odešli společně. Severus naslouchal Harryho myšlenkám, dokud chlapec neusnul.

Kapitola 14

Severus byl znepokojený. Po návratu do Bradavic nemohl uvažovat nad ničím jiným než nad Scios Totalus. A zejména nad tím, proč ho nedokázal odstranit. Musel si přiznat, že při svých původních výzkumech nebyl příliš důkladný. Poslali ho do Kyjeva ve spěchu a on si ani neprostudoval jeho historii, nebo spíše legendu o něm. Takže nyní prohledával, co se dalo, ale moc toho nenašel. Ty nejhodnotnější informace bez pochyby schovávali Brumbál i Voldemort ve svých soukromých sbírkách. A Severus nehodlal žádat o pomoc ani jednoho z nich.

Nakonec po týdnu – ačkoliv ve skutečnosti pátral pouze několik dnů, protože neustále potřeboval přestávky, aby mohl sledovat něco jiného, či spíš někoho – našel v nehlubším koutku sekce s omezeným přístupem starobyloou objemnou knihu. O legendě v ní byl pouze krátký odstavec, jako by se ta kniha v první řadě zabývala artefakty, které skutečně existují.

Legenda o Scios Totalus je velmi stará. Podle všeho pochází odněkud z východní Evropy. O přístroji se říká, že vlastníkovu zaručuje úplné znalosti o svém cíli. Jinými slovy – je to špiónův sen. Některé příběhy vypráví o více než jednom přístroji, a čím více jich osoba vlastní, tím více vědomostí a následně i více moci ovládá. Takovéto diskuze jsou podle mého názoru bezpředmětné, vezmeme-li v úvahu, že vlastnit byť i jen jediné zařízení je nepravděpodobné.

Mým hlavní zdrojem je kniha starobylých artefaktů od Elphricka z Avalonu, který byl, podle jeho vlastní legendy, Merlinovým studentem. Existuje však ještě jedna zmínka, nacházející se blíže samotnému zdroji mýtu, která mluví o hrozivých následcích používání tohoto přístroje. A to, že posedlost svým cílem může vlastníka přivést až k šílenství. Tohle ovšem zní velmi nepravděpodobně. Pokud již o svém cíli víte všechno, pak ho jistě nepotřebujete poznat více a nemáte žádný důvod nadále Scios Totalus používat. A opět vzhledem k tomu, že samotné zařízení není možné získat, je tento rozdíl nepodstatný.

Severus tu pasáž pročítal několikrát. V posledním bodě s autorem nemohl souhlasit. Může Harryho pozorovat celá desetiletí a stejně nezíská dokonalé vědomosti, protože bude vědět jen to, co Harry dělá a na co myslí v tom určitém okamžiku. Jeho nejhlubší tajemství mu mohou zůstat lehce skrytá, zejména vezmeme-li v úvahu, že Severus nemůže sledovat každou chvilku chlapcova života. Severuse zaujal ten druhý zdroj. Podle knihy pochází z blízkosti vzniku legendy. Což bude Kyjev, možná místní knihovna. A to znamenalo problém. Severus se tam už minule pokoušel získat přístup, ale vláda mu jen stěží povolila vstup do země, natož aby ho vpustila do míst, kde ukrývá svá největší tajemství. Kvůli válce to nechtěli dovolit nikomu z Británie. Ale Severus tehdy nevyužil všechny své přesvědčovací metody, protože byl více zaujatý hledáním samotného artefaktu. Možná by to mohl zkusit znovu, že? Potřeboval odpovědi.

Ty zvěsti o posedlosti ho vylekaly. Zejména kvůli tomu, že se mu nepovedlo tu věc odstranit. Byl závislý? Prostá odpověď by byla: *Ano*. Ale co s tím? Pokušení bylo příliš velké. Pochyboval, že by mohl jen tak přestat s používáním.

A co takhle postupné snižování *dávek*? V hlavě se mu rozsvítilo, jako při vykouzlení *Lumos*. Mohl by prostě užívat pouze *jedno* z kouzel, buď poslouchat, nebo se dívat. Mohlo by snad být jednodušší snížit frekvenci přenosů tímto způsobem. Severus neměl po pravdě ani tušení, zda to bude fungovat, ale něco udělat musel. Scios Totalus pozvolna přebíralo kontrolu nad jeho životem, že si toho sotva všiml. Potřebuje s tím skoncovat. Ani se nemusel rozhodovat, které kouzlo si vybere – samozřejmě poslouchání. Od teď uslyší jen to, co si Harry pomyslí a co budou lidé říkat. Za žádných okolností se nebude dívat. Možná, že tak tu věc porazí a bude ji moci odstranit. Mezitím bude pokračovat ve svých výzkumech. Věděl, že tu může být i naprosto jiný důvod, proč se přístroj zdráhá svého odejmutí.

Harry se nejprve obával, aby jeho vztah s Hermionou neutrpěl Ronovou smrtí, ale teď si vlastně připadali ještě bližší než dříve. Hermiona se přiznala, že do Rona nikdy nebyla zamilovaná, jak Harry kdysi předpokládal. Dohodli se, že nic nezničí jejich přátelství. Pravidelně mu psala a Harry ji začal podezřívát, že je za tím i něco víc. Ptala se ho, jestli se už Malfoy přestěhoval na Grimmauldovo náměstí a blondák to ve skutečnosti vážně před několika dny udělal. Harry a Sirius ho sotva viděli, tedy kromě jídla. Moc toho nenamluvil a Harry vlastně ani nevěděl, co si o něm myslet. Malfoy bojoval proti Smrtijedům a Brumbál se s pomocí Snapeova séra pravdy ujistil, že jej neoklame.

Harry se se Siriusem zabýval zejména obranou proti černé magii. Cítil se, jako by byl znovu v Brumbálově armádě. Avšak nyní byl sám studentem a učil ho Sirius. Harry hlтал vše, co mu starší čaroděj mohl nabídnout. Vždy se nejvíce naučil praxí, ale stále hodně pročítal i další témata. Pokoušel se dohnat své bývalé spolužáky.

Malá dušička v Harrym doufala, že Snape také přijde a naučí ho pár triků, i když raději ne v lektvarech. Ten muž se totiž na ministerstvu projevil jako brilantní duelant, a pokud mohl Harry soudit, tak dokonce lepší než Sirius, ale nikdy se neukázal. Brumbál mu řekl, že pracuje na nějakých lektvarech pro Řád a rozhodl se toto léto zůstat v Bradavicích místo na Grimmauldově náměstí. V září bude opět učit a jeho třída se zaplní dětmi těch, které zradil. Harry se z toho cítil nesvůj.

Během volna si Harry povídal a bavil se se Siriusem, kreslil, někdy své práce dokonce Siriovi i ukázal, a psal dopisy Hermioně. Samozřejmě také dělal to, co chlapci v pubertě dělávají a před nedávnem dokončil jednu novou kresbu přesně určenou k tomuto účelu. Zobrazovala Snape, ke kterému se často dovolával jako ke své múze, vypadajícího přesně jako při konfrontaci s Harrym po posledním setkání Řádu. Jeho impozantní postava a obsidiánové oči vypadaly stejně jako v ten den. Jediný rozdíl byl v tom, že tu stál úplně nahý a obklopený červenými závěsy. Muž na kresbě nebyl ani vzrušený, a ačkoliv si o něm Harry dosud přemýšlel ve smyslu – *on je sex* – tak zatím netoužil po ničem víc, než si kleknout na kolena a *donutit* ho ztvrdnout.

Tohle byly samozřejmě pouze fantazie. Ve skutečném životě by ten muž jistě nic takového neuvítal a Harry si ani neuměl představit, že by něco takového provedl. Zatím jen jednou políbil dívku a věděl, že by pravděpodobně pokazil úplně všechno, pokud by se pokusil zrealizovat své sny. A mimoto, byl to *Snape*! Ta myšlenka mu připadala zvláštní. Harryho přitahovalo jen jeho tělo a intenzivní pohled. Mužova osobnost mu k tomu neseděla.

Týdny přešly v měsíce a byl to překvapivě Sirius, kdo se rozhodl, že už měli od Malfoye ticha dost. Pozval chlapce, aby se k nim připojil při výcviku. A Malfoy taktéž neočekávaně souhlasil. Harry ho podezřívával, že se již prostě nudil. Zmijozel byl dobrý protihráčem, což Harry věděl již z druhého ročníku, ačkoliv tentokrát nevyčaroval žádné hady. Po několika týdnech začali bojovat všichni tři společně proti sobě. Jen lehčí kouzla a kletby, ale i tak to bylo vyčerpávající. Scéna daleko více připomínala skutečnou bitvu. Na konci všichni těžce oddechovali a posedávali na podlaze přeměněného sklepního skladu. Dokonce i Malfoy vypadal daleko více pomačkaně, než ho Harry kdy viděl.

„Dobrá práce,“ vydechl Sirius. „Malfoyi, měl by ses naučit po použití útočného kouzla vyčarovat svůj štít rychleji.“ Malfoy prostě unaveně kývnul, díval se dolů do podlahy. „Harry, jde ti to s hůlkou dobře, ale myslím, že bys měl používat různorodější kouzla. Neomezuj se jen na naučenou sadu, jinak budeš předvídatelný.“ Harry přitakal. Věděl, že na tom musí zapracovat. Sirius zatřepal hlavou, jako by byl v psí podobě, a pak zatleskal rukama a ušklíbl se. „No, zamlouvám si první sprchu.“ A s tím se přeměnil v Tichošlápka a vyklusal z místnosti. Zanechal tam za sebou dva mrzutě vypadající, upocené chlapce.

„To bylo nespravedlivé,“ poznamenal Malfoy a zíral na dveře. Zvláště se na Harryho podíval. „Myslel jsem, že všichni nebelvíři jsou poctiví.“ Harry pokrčil rameny, byl příliš unavený, aby ještě protočil panenky. Když Malfoy přišel na Grimmauldovo náměstí, tak se mohli začít hádat či bojovat, ale Harry tuhle šanci nechtěl využít, takže se snažil s Malfoyem nebavit, stejně tak, jak to obvykle činil on. Avšak zjevně ne v tuto chvíli. „Vážně ti to s hůlkou jde,“ pokračoval. „Ne mnoho čarodějů by si s neznámou hůlkou poradilo tak dobře a rychle.“

Harry se zmateně zamračil. „Tys mi právě složil poklonu, Malfoyi?“

„Tak alespoň ta část o nebelvírské hlouposti není chybná,“ protáhl Malfoy. „Ano, jestli to potřebuješ objasnit. Složil. Co s tím teď hodláš dělat?“ Harry si chvílku prohlížel druhého chlapce, a pak se jeho rty zkřivily.

„Měl bych ti to oplatit. To bude jen spravedlivé.“ Malfoy se ušklíbl nad Harryho odpovědí. Pak nadzdvihl obě obočí a s očekáváním se Harryho zadíval.

„No? Oh, čestný nebelvíre, copak řekneš?“

Harry se uchechtal, vlastně se mu s ním žertovalo docela snadno.

„Hmm,“ přemítal Harry zadumaně, sklonil se a letmo na Malfoye pohlédl. „Tvé vlasy i při souboji zůstávají pozoruhodně na svém místě,“ vyslovil s kamennou tváří. Malfoy vypadal na zlomek vteřiny překvapeně, a pak našpulil rty. Tohle u tohoto chlapce Harry nikdy neviděl.

„V pochlebování jsi hrozný, Pottere. Moje vlasy jsou vždy perfektní. To ví každý.“ Harry si odfrkl a protočil oči. Na chvílku si pomyslel, že by celý ten rozhovor měl být nějak divnější, než byl. Malfoy se stále choval jako Malfoy, ale zároveň odlišně. Harry rychle odehnal takovou myšlenku a začal uvažovat nad něčím jiným.

„Fajn, máš vážně pěknou pleť. Co tohle?“

„Řekl bych si, že jsi do mě zamilovaný, Pottere. Vypadá to, že jsi posedlý mým vzhledem,“ protáhl Malfoy, jeho rty se zkroutily do slabého úšklebku. Harryho srdce sebou škublo. Pravda byla, že si o Malfoyovi *opravdu* myslel, že dobře vypadá. Copak by na něco tak očividného nepřišel pořádný gay či upřímný muž? Zobrazoval jeho vlasy či bledou pleť nesčetněkrát, ačkoliv k němu nebyl přitahován tolik jako k Snapeovu tělu. Ve svých představách upřednostňoval staršího muže. Malfoy se jen z uměleckého hlediska skvěle zpodobňoval.

„Já... Tak jsem to nemyslel,“ zakoktal se Harry. Nemohl se Malfoyovi podívat do očí. Vymrštil se na nohy, aby mohl odejít. *Nechtěl*, aby ho Malfoy začal podezřívat. Jak by reagoval Malfoy, když i Ron se zachoval tak strašně v momentě, kdy to zjistil?

„Uklidni se, Pottere,“ řekl Malfoy a také se postavil. „To je v pohodě. Víím dobře, že jsem jako obrázek.“ Řekl to tak klidně a věcně, že Harry zamrkal a zmateně se na blondáka zadíval.

„Co tím myslíš?“

„Mám na mysli,“ řekl Malfoy pomalu, jak by něco vysvětloval malému dítěti. „Že je v pořádku myslet si, že je nějaký jiný muž hezký. Vlastně je normální myslet si i víc než jen to.“ Harry mohl na zmijozela jen zírat neschopen číst mezi řádky. *Na co Malfoy poukazuje? Nemohl myslet... Ne, to je zvrácené.* Malfoy vypadal, že přišel na Harryho dilema. „Nebelvíři,“ zamumlal. Pohlédl Harrymu do očí svým intenzivnějším pohledem. „Vím, že Weasley zjistil, že jsi gay, a jen jsem chtěl, abys věděl, že je mi to jedno. Ty jsi nebelvír, a tak to samozřejmě potřebuješ slyšet nahlas!“ Malfoy na něj už teď zíral podrážděně.

„Co?“ zachroptěl Harry, jeho oči se rozšířily jako talíře. „Já ne... Myslel jsem. Nevím, o čem to tu mluvíš!“

„U Merlinových koulí, Pottere,“ zakřičel Malfoy. Rozhlédl se po místnosti, jako by hledal nějakou odpověď, než se znovu zacílil na Harryho. „Není to tak těžké pochopit. Svým vlastním dokonale zmijozelským způsobem jsem se snažil *zakopat válečnou sekyru*, když jsem tě oslovil. Ale tys to úplně zničil!“ Harry mohl jen zírat, když Malfoy zkřížil ruce na prsou. To gesto ho dělalo mladším. Mimo všechno, co Malfoy pronesl, Harryho pozornost ve skutečnosti přitáhla pouze tři slova. Což bylo zvláštní, protože byla v podstatě nedůležitá, vezmeme-li v úvahu, co všechno Malfoy naznačil.

„*Zakopat válečnou sekyru?* Není tohle náhodou mudlovský výraz?“ Malfoy zamrkal, a pak jako by se jejich role vyměnily. Blondák zrůžověl a odvrátil se. Měl ve tváři nervózní výraz. Pro jednu Harry neměl pomalé vedení. Byl jen jediný způsob, jak by to Malfoy mohl zjistit. „Hermiona ti to řekla!“ vykřikl. „Zatraceně, nemůžu tomu uvěřit!“ Zatnul pěsti a zlobně na Malfoye zíral. „Řekla ti to jen proto, abys se mnou mohl mít něco jako... *spojení*, či co? Ona se myslí, že spolu můžou všichni vycházet jen proto, že jsou na stejné straně? No, jdi někam, Malfoyi! Je mi, do háje, úplně jedno, co si o mně myslíš!“ Harry se otočil a směřoval ke dveřím. Malfoy ho zachytil a zastoupil mu cestu. Harry vytáhl hůlku tak rychle, že vše, co mohl Malfoy udělat, bylo zamrkat. Díval se na hůlku namířenou na svůj hrudník.

„Pro lásku k Merlinovi, Pottere! Kontroluj se trochu!“ Zamračil se na Harryho, ale neučinil žádný pokus o vytažení vlastní hůlky. „Hermiona mi to řekla, protože jsem jí tehdy tvrdil, že už jsem to tušil. Později jsem se jí jen ptal, jestli by ti pomohlo, kdybys věděl, že ne každého zajímá, o co ti jde v ložnici! To ona použila ten výraz, ale bude to pořád stejné, jestli se budeme nenávidět navzájem. Jen jsem chtěl říct svůj díl a je to.“ Malfoyova řeč neodpovídala jeho dřívějším prohlášením a Harry to věděl. Zmijozel něco skrýval. Zkoušet to na Harryho, aby mu uvěřil, že se o to nestará, je jedna věc. Ale na druhou stranu,

kdyby ho teď Harry odmítnul... znovu... Harryho hněv nějakým způsobem vymizel. Malfoy na něj stále zíral, jeho tváře zčervenaly zlostí a vztekem. Harry sklonil hluku a schoval ji.

„Tohle byl vážně hrozný způsob, jak nás usmířit po pětiletém oboustranném nepřátelství,“ okomentoval to Harry klidně. Malfoy trhnul rameny. Z jeho pohledu zmizel dřívější oheň. „Jsi vážně příšerný ve všech těch kamarádkých věcech, víš to? Nejdřív urážíš Rona, a pak mi řekneš, že je to v pohodě být gay?“ Navzdory všemu si Malfoy odfrknul.

„Tentokrát to nebyla moje chyba. To navrhovala Hermiona.“ Následovalo napjaté ticho, oba museli přiznat, že to bylo vlastně opakování scény z vlaku v prvním ročníku. Harry v sobě nenašel odvahu, aby se tentokrát zopakoval i ten konec. Jestli se Malfoy svým vlastním pochybným způsobem snažil, neměl by to Harry také zkusit? A mimoto... Kolem už nebyl žádný Ron, který by se mohl urazit.

„Dík,“ řekl Harry. Jejich oči se ostražitě setkaly, šedé i ty zelené, tentokrát však byly přístupnější než kdy dřív.

„Žádný problém,“ odpověděl Malfoy stejným tónem. Harry svažtil zamyšleně čelo, opět ho něco napadlo.

„Kdy přesně Hermiona doporučila využít tuto informaci o *zakopání válečné sekery*?“ Malfoyovy tváře téměř nepostřehnutelně zrudověly, ale Harry si toho se smíšenými pocity všiml.

„Napsal jsem jí,“ napjatě odpověděl. Vypadalo to, jako by Malfoy očekával další výbuch vzteku. Avšak Harry *nechtěl* soudit Malfoyaův náhlý zájem o *mudlorozené*, pokud byl k němu upřímný, co se týkalo těch gayských záležitostí. Už samotná myšlenka zachovat se tak pokrytecky by byla absurdní.

„Och, měli bychom ji požádat, aby brzy přijela. Chybí mi,“ podotkl Harry. Malfoy vypadal stále obezřetně, ale napětí v ramenou postupně mizelo.

„Ano, ona je jediný nebelvír, se kterým se dá udržovat inteligentní konverzace. Jak dny ubíhají, cítím se stále hloupější. Vy dva jste mě nakazili.“ Harry se znovu zasmál nad tím škádlivým tónem. Nebylo to tak odlišné od jízlivostí z minulých let, ale Malfoyovy oči zářily a nebyl z nich cítit chlad.

„Jsem jen rád, že má někoho, kdo jí bude naslouchat, až přejde na svůj učitelský režim,“ řekl Harry a potvrdil tím své pozhánání. „Ale pokud by to potřebovala, vždy tu pro ni budu, abych jí dopřál sluchu.“ Jejich oči se na okamžik střetly. A Malfoy, duší zmijozel, nepotřeboval objasnění, aby věděl, co to znamenalo. Že nebelvír přispěchá ochránit Hermionu tak rychle, jako když si myslel, že je Sirius v zajetí. Malfoy přikývl, že porozuměl. Opět nastalo trochu nepřijemné ticho, ale už ne tak napjaté.

„Sprcha je volná!“ zvolal hlas ze shora. Harry i Malfoy se na chvíli zarazili a pak oba vyběhli ke dveřím. Harrymu se podařilo dostat ze vchodu první, ale Malfoy ho zachytil za svetr a stáhl ho zpět. Harry se smál, když běžel za

blondákem. Schody brali po dvou. Na vrcholu stál zmatený Sirius. Malfoy se také smál, když sprintoval chodbou. Oba dosáhli koupelnových dveří ve stejnou chvíli. Zasekli se, když se tam snažili vtlačit naráz.

„Pottere! Moje vlasy potřebují větší péči než tvoje!“ zakřičel Malfoy a tvrdě do něj strčil. Malfoy měl stále lehkou převahu v síle, ačkoliv Harryho měsíce tréninku dělaly zázraky, nehledě na plnohodnotnou stravu.

„Vyplýtváš všechnu teplou vodu!“ protestoval Harry.

„Tohle je magie, ty truhlíku. Tady bude vždycky teplá voda!“ Harryho něco napadlo a rychle ustoupil ze dveří. Malfoy, který se snažil Harryho zatlačit, přepadl dopředu na obličej na vydlážděnou podlahu. Harry ještě nikdy neviděl toho chlapce takhle rozvaleného na podlaze. Oba, Harry i Sirius, se rozesmáli.

„Och, ha, ha, velmi vtipné,“ rozzlobil se Malfoy, když vstával. Oprašoval si z oblečení neexitující smítko. Zašklebil se na Harryho a prásknul mu dveřmi před obličejem. Harry se přestal smát, ale úsměv na rtech mu nevybledl. Stálo to za to. Tohle rozhodně bude muset nakreslit.

„To bylo nezvyklé,“ uvažoval Sirius nahlas. Harry se na něj podíval a usmál se.

„Jo, bylo, a přesto nebylo.“ Sirius vypadal ještě zmateněji, ale naklonil hlavu ve znamení porozumění. Harryho vztah s Malfoy mu pravděpodobně nebude nikdy plně objasněn.

Kapitola 15

Severus pokračoval se svým hledáním v sekci s omezeným přístupem, ale rychle došel k závěru, že už tam nic nenajde. Uvažoval, že kromě Brumbálovy a Voldemortovy knihovny už existuje jen jediné místo, kde by mohl najít odpovědi na své otázky: Kyjev.

Dodržel svůj slib ohledně Scios Totalus. Uklidnilo ho to a byl na sebe možná až příliš hrdý, pokud uvážíme, jak malý úspěch to vlastně byl. Harryho myšlenkám a rozhovorům pouze naslouchal. Byl překvapen, jak spolu Harry a Malfoy dobře vycházejí - nějakým zvláštním způsobem, kterému dokonce ani oni sami nerozuměli. Ale nedostali se do opravdové rozepře, takže si nikdo nestěžoval. Harry se stále obával, že Sirius zjistí pravdu o jeho orientaci, což bylo zcela absurdní, teď když věděl, že Draco i přes svoji zmijozelskou povahu neměl proti Harryho homosexualitě žádné námitky. Severus by se s Blackem rád utkal a pohrozil mu ještě horšími věcmi než Azkabanem, pokud ten muž neposkytne Harrymu potřebnou oporu.

Severus si ve skutečnosti nevšiml, jestli opravdu naslouchá méně než v období, kdy se i díval. Teď, když se rozhodl odjet tak daleko, si nebyl jistý, zda bude Scios Totalus fungovat i na tak velkou vzdálenost. A to ho vystrašilo možná ještě více než vlastní zdraví. Ale bylo nutné, aby své situaci plně porozuměl.

Školní rok bohužel brzy začal. Draco se vrátil do Bradavic, zanechal Harryho a Blacka na Grimmauldově náměstí o samotě. Naštěstí si mohli dál posílat dopisy (po tom incidentu na ministerstvu Brumbál zrušil svá přehnaná opatření). Severus dál hrál roli krutého zmijozelského profesora a nikdo, dokonce ani děti Smrtijedů, se ho neodvažovali očerňovat. Házeli po něm jen zvláštní nenávislné pohledy. Jeho zradě ale nemohli doopravdy porozumět a Severus se tomu téměř zasmál. Co mohli o jeho zběhnutí vědět? Nemohl si pomoci, aby mu nebylo líto těch studentů, kteří budou překvapeni zjištěním, o čem služba Temnému pánovi vlastně je: o smrti a ničení.

Nadále učil, po odpoledních naslouchal Harrymu, zatímco se sám spokojil s pozorováním plamenů ve svých pokojích. Mohl si teď Harryho lehce představit, takže to zřejmě jeho posedlosti moc nepomáhalo. Harry dál četl a procházel většinu učiva ze všech šesti let. Chlapec měl dobrou paměť a Sirius používal praktičtější přístup – na což učitelé v Bradavicích neměli čas – takže Harry postupoval rychleji a lépe než dřív. Jeho dovednosti v soubojích se zlepšovaly a Severusovi připadalo, že je spokojený, i když je jeho kamarád pryč. Často se tam stavoval Lupin a Moly Weasleyová jim posílala obrovská množství jídla, o která se měli rozdělit. Severus ve svém srdci někdy cítil bodnutí žárlivosti, když naslouchal jejich spokojené konverzaci v kuchyni. Odsunul tyto pocity stranou a řekl si, že jediná věc, na které záleželo, bylo, že Harry dostává takovou péči, jakou si zasloužil již dávno.

Blížily se Vánoce a na tu dobu Severus plánoval svůj výlet. Temný pán útočil nevypočitatelně. Vypadalo to, že teď neví, kam má zaměřit svoji zkázonosnou pozornost, když byl Harry úplně mimo jeho dosah. V Bradavicích ho měl alespoň na očích. Temný pán stále zdokonaloval své intriky a snažil se ho zlikvidovat. Avšak Severus neměl žádné pochybnosti, že si Pán zla svůj cíl opět časem najde. Tenkrát na ministerstvu nešel po Brumbálovi, protože ředitel byl jediným čarodějem, kterého se Raddle kdy obával. Nebo je možná dalším na seznamu sám Severus?

Ten odjezd byl možná bláznovstvím. Bylo to daleko nebezpečnější než následovat Harryho na ministerstvo, ale on se nenechá zastrašit. Potřebuje z chlapce Scios Totalus odstranit, a proto musí dostat odpovědi. Před Vánoci si Harryho poslechne naposledy při večeři s přáteli, a pak odejde.

ooOoo

Harry si nemohl vzpomenout, kdy byl spokojenější. Chvilé štěstí mu byly vzácné, ale pocit stálé spokojenosti zaujímal jen velmi malou část jeho života. Život na Grimmauldově náměstí byl vším, po čem toužil. Sirius byl jako dělobuch. Oba mívali své špatné dny. Oba měli noční můry a oba v některých dnech nemohli myslet na nic jiného než na své předešlé chyby. Obávali se toho chápavého ticha, ale moc o tom nemluvili.

Nyní před nimi byly Vánoce a na Grimmauldovo náměstí přišlo mnoho lidí. Harry pocítil osten zklamání, když se Snape opět neukázal. Ale proč by to mělo být překvapením? Harry nemohl ty pocity vytřepat z hlavy, ačkoliv toho muže od léta neviděl. Vše, co měl, byly jeho kresby. Možná proto po něm toužil? *Přilnul* ke své múze? Chtěl se znovu podívat do těch temných hlubin, aby je mohl lépe zachytit

na pergamen. Trhnul rameny, aby ty myšlenky odehnal a rozhodl se, že se potřebuje zaměřit na různorodější témata.

Weasleyovi – Moly, Arthur a Ginny – se během svátků pokoušeli utlumit svůj zármutek, ale Harry na nich viděl, jak je pro ně těžké oslavovat Vánoce bez Rona. Moly upletla další klasický hnědý svetr s velkým R a dala ho Harrymu. Ten se zmohl pouze na pousmání a řekl jí, že to pro něj hodně znamená.

Hermiona a Remus samozřejmě také dorazili a Malfoy, který vypadal, že se od poslední návštěvy, kdy ho Harry viděl, opět dostal do své předchozí nálady. Stěží během prvního jídla promluvil. Dokonce se na Harryho ani nepodíval, když šli spát. Bylo ironií osudu, že spolu teď sdíleli stejnou ložnici, jako předtím Harry s Ronem. Harryho přítomnost v místnosti byla nyní citelnější. Jeho věci a knihy byly rozházené po pokoji tam, kde je odložil. Sirius trval na tom, že být příliš pořádný není pro dítě jeho věku zdravé.

„Jsi v pořádku, Malfoyi?“ zeptal se nakonec Harry druhého chlapce, který se zhroutil na nově přeměněnou postel. Malfoy používal zelené hedvábné pyžamo. Harry si sedl na vlastní lůžko a jen se na něj díval. Malfoy pevně sepal rty, jakoby se pokoušel nepromluvit. Na tvářích měl zřetelný rumělec.

„Nevím, co mám dělat,“ náhle plácnul. Harryho obočí se zvedlo. Nestávalo se často, jestli vůbec někdy, aby Malfoy přiznal, že něco neví. V tom byl stejný jako Hermiona.

„S čím?“ zeptal se Harry. Malfoy se do něj zabodával pohledem a něco zabrbal. Otočil hlavu ke zdi.

„S Hermionou,“ zamumlal. Harry mohl skoro slyšet, jak Malfoy ohrnul rty, že to byl nucen vyslovit nahlas. Neměl by se smát, ačkoliv tohle ho úplně dostalo. On byl stěží osobou, která by mohla rozdávat milostné rady.

„Eh, a co je přesně špatně? Ignoruje tě či tě otevřeně odmítá?“ Malfoy se otočil a opět ho probodl pohledem.

„Nic z toho,“ odpověděl upjatě. „Ona,“ povzdechl se, otočil se stranou k Harrymu. „Je to... pro mě beznadějně, jasné? Ona je...“

„Mudlorozená?“ doplnil Harry. Malfoy protočil panenky.

„Ano, děkuji,“ zabručel. „Tím také nejsem příliš nadšený.“ Harry se zamračil. Tohle bylo poprvé, kdy spolu diskutovali o Malfoyově vztahu k Hermioně bez nejednoznačných termínů. Ale po posledním prohlášení Harry zaváhal.

„Máš ji rád, ale nemůžeš se přenést přes to, že je mudlorozená?“ zeptal se Harry nedůvěřivě. Malfoy okamžitě zrudnul. Ale až teprve po tom, co otevřel pusku k odpovědi, Harry zjistil, že to bylo hněvem.

„Ne, ty ňoumo!“ Posadil se na posteli, asi aby se mu na Harryho lépe zírало. „Jak tě tohle zatraceně napadlo? U Merlinových koulí, Pottere, ty jsi někdy tak natvrdlý!“

„Tak dobře, dobře!“ zvolal Harry. „Kdybys jednou mluvil na rovinu, pak bych možná nebyl tak zmatený! Řekl jsi, že tím nejsi příliš nadšený!“

„Tiše,“ vyhuboval mu Malfoy. Pohledem mířil ke dveřím, které předtím nezabezpečili. Harry na ně rychle seslal tisící kouzlo. „Jen jsem tím myslel,“ pokračoval Malfoy daleko tišším tónem, „že se vždycky tak rozpálí, když... Když my... Prostě cokoliv. Ale důležité je, že tohle mě tak netrápí!“

„A pak tedy co?“ zeptal se Harry podrážděně. Jen těžko si všiml nereálnosti celé této situace. Ze všech lidí na světě se bavil o Hermioně právě s Malfoyem.

„Co asi myslíš? Weasley,“ řekl Malfoy. Harry se zamračil. Malfoy tentokrát nečekal, až se ho zeptá, aby mu to vysvětlil. „Nevím, jak se jí mám zeptat, jestli potřebuje víc času na truchlení.“ Malfoy vypadal velmi nesvůj, když mluvil o Ronovi, což bylo jen těžko překvapivé.

„Hermiona a Ron spolu nechodili,“ řekl Harry. Malfoy pokrčil rameny.

„Jo, já vím, jenže zatraceně dobře mohli. Kdyby nebojoval a nezemřel...“

„Ne,“ přerušil ho Harry. „Myslel jsem tím, že Hermiona do něj nikdy nebyla zamilovaná.“ Následovalo dlouhé ticho. Malfoy vypadal, že se soustavně soustředí na mrkání a dýchání. Jeho ústa se pokusila zformulovat nějaká slova.

„Jsi si jistý?“ přišla lehce chrčivá otázka. Harry si nemohl pomoci a usmál se.

„Jo, oplakává kamaráda, nic víc,“ řekl. Přál si, aby oni oba mohli truchlit za Rona stejným způsobem jako Weasleyovi, bez hořkých vzpomínek, ale to nebylo možné.

„Och,“ přišla netypicky neuspokojivá odpověď. Malfoy vypadal ještě více ztracený než před tím.

„Takže, hodláš se jí zeptat?“ Harry se nebyl jistý, na co se jí Malfoy chce zeptat, protože měl sám tak málo zkušeností s láskou, ale Malfoy vypadal tak nejistě, že to musel udělat.

„Uh, jo...“ blondák namáhavě polknul. Očima se zadíval na Harryho. „Mohl bych se podívat na tvoje kresby?“ Harry se vyplašil tou neočekávanou změnou tématu, ale o vteřinu později zčervenal, když si uvědomil, na co se Malfoy ptá.

„Myslím, že to není dobrý nápad.“

„Prosím? Slibuji, že se nebudu smát.“ Harry si nebyl jistý, zda má děkovat za to, že Malfoy řekl *prosím* a že něco slíbil, či být naštvaný, že Malfoy považoval za nezbytné slíbit, že se nebude smát. Rozuměl tomu, že Malfoy potřebuje rozptýlení. Takže vstal z postele a přešel ke svému relativně novému kufru, který mu Brumbál pořídil před několika měsíci. Malfoy byl v momentě u něj. Harry vyndal skicář a oba se usadili vedle sebe na Harryho postel. Zatím ukázal pouze některé Siriusovi a jednu či dvě právě minulý týden Remusovi. Raději ty nezajímavé a bez originality, ale oba mu je vychvalovali do nebes. Řekli

Harrymu, že má umělecké geny po Jamesovi a Lily a že jejich kombinace je dechberoucí. Harry si nemohl pomoci, ale zajímalo ho, co by Malfoy řekl i na ty *ostatní* kresby.

Otevřel desky. Na první straně byla kresba Bradavic. Vždy ho tím pohledem trochu píchlo u srdce, ale už se se svým vyloučením smířil. Malfoy nic neříkal a Harry otočil stránku. Jezero s velkým chapadlem převalující se olihně. Další Bradavice s Hagridovou chatrčí v pozadí. Následovaly kresby lidí: Hermiona, Brumbál a jedna s Malfoyem. Častým objektem byla Lenka Láskorádová. Bylo legrační zobrazovat její styl. Další s Malfoyem, tentokrát záběr z famfrpálu s koštětem v ruce.

„Svatá prostoto, Pottere, ty vážně *umíš* kreslit,“ vyslovil Malfoy. Harry zrůžověl. Vždy zrozpačitěl, když mu jeho kresby někdo chválil. „A opravdu se mi líbí námět tohotohle,“ poznamenal Malfoy nenuceně. Mazaně se podíval na Harryho. „Jsi si jistý, že do mě nejsi zblázněný?“ Harry si sotva postřehnutelně napjal, ale protočil oči, jako by se ho to nedotklo. Nebyl si jistý, jestli mu to Malfoy zbaštil, ale měl vážné pochybnosti, zda mu má ukázat i své detailnější kresby.

Otočil stránku daleko pomaleji, aby mohl desky rychle zavřít, kdyby rozeznal tmavé okraje, které obvykle doprovázely jeho *osobní* kresby. Ukázala se jedna se Snapem. Stál v učebně lektvarů, soustředěně se mračil do kotlíku, jeho hůlka se vznášela nad ním a v druhé ruce držel nějakou přísadu.

„Vystihl jsi ho skvěle,“ usoudil Malfoy. Harry se zazubil. Nebyl to jeho nejoblíbenější obrázek, ale Remus se vyjádřil úplně stejně. Otočil stránku, stále se pochechtával, a zalapal po dechu. Rychle se pokusil skicář zavřít. Malfoy byl v okamžiku u něj, vyškubnul Harrymu desky z rukou a vyskočil na nohy. Poodešel několik kroků od postele. Harry zavřel oči a čekal na výbuch.

„Zatraceně,“ řekl šeptem. Harry se zarazil, otevřel oči, aby se mohl podívat. Malfoy stál, držel otevřené desky a zíral. Otočil stránku a jeho ústa se ještě více otevřela. Další strana a další... a další. U některých se zastavil na delší dobu. Několikrát si zabručel pod fousy. Harry seděl na posteli jako přilepený, nemohl se ani pohnout a sledoval Malfoye, jak si přihlíží všechna jeho největší tajemství. Harry věděl, že je jich tam několik, kde se Snapem souloží. A další, na které poskytuje orální potěšení Snapeovi i Malfoyovi. Na dalších byl Snape jednoduše nahý, nebo se sám uspokojoval. Jeden zobrazoval, jak se Snape a Malfoy líbají, ačkoliv ten ještě nebyl dokončený.

„Ty svérázný malý parchante,“ prohlásil Malfoy, když prošel celý skicář. Jeho tón byl nevhodný. Znělo to jako by si ho dobíral a sám se šklebil. Harry se na něj obezřetně díval, čekal na výbušnou reakci. „Používáš svůj talent na vytváření vlastního porno časopisu. Jak neskutečně zmijozelské! Oh, kdyby to jen svět věděl! Harry Potter, chlapec-který-přežil-aby-kreslil-prasárničky!“ Harry vyskočil. Srdce mu zděšeně tlouklo v hrudi.

„Neřekneš to živé duši...,“ začal, ale zmijozel ho mlčky odmávnul.

„Oh, uklidni se, jo? Tohle je příliš dobré, aby tomu ti prostáčci rozuměli. Jen mě trochu uklidnilo, že nejsi zamilovaný do mě. Ačkoliv některé tyto Severusovy jsou docela znepokojivé.“ Vrátil se k deskám, když se Harry zamračil.

„Cože?“ zeptal se, když se Malfoy začal jen pošklebovat a pochechtávat, zatímco znovu procházel kresby.

„Kdybys byl zblázněný do mě, kreslil bys mě jinak. Na většině z nich nejsem dokonce ani celý, jen má ruka, krk, nebo něco. Oceňuješ čistě můj vzhled, ale kdo ne, že? Avšak, ty se Severusem...“ Malfoyova slova se vytratila. Zadíval se na Harryho, ale neřekl nic, což nebelvíra podráždilo.

„O čem to tu mluvíš?“

„Ale nic,“ zamumlal Malfoy. Odložil nyní již zavřené desky. „Namaluj mě,“ řekl. Harry zamrkal.

„Huh?“

„Jakkoliv se ti zlíbí,“ pokračoval Malfoy. „Dokonce se i svléknu, jestli chceš, ačkoliv mi musíš slíbit, že se mě nedotkneš.“ Lehce se ušklíbl, ale jinak byl zcela vážný. Harry nervózně polknul. Nebyl k Malfoyovi citově přitahován, ale byl by jeden akt v jeho ložnici dobrý nápad?

„Tak jo,“ slyšel se říkat, když přebíral desky. Malfoy seslal na dveře další dodatečná kouzla.

„Neřekneš to živé *duši*, jinak tě zabiju,“ varoval ho Malfoy, když Harry těžce dosedl na postel. Malfoy se začal svlékat. Když byl úplně nahý, podíval se zcela nestydatě na Harryho a nadzdvihl obočí. „Tak jak mě chceš?“

ooOoo

Severus zanechal ve svých komnatách zprávu. Stejný druh, jaký použil, když se s Harrym vydali na ministerstvo. Přečte ji pouze Brumbál. Odešel v průběhu noci, i když podezříval Brumbála, že o tom ví. Ale to ho nezastavilo. Jen doufal, že ředitel nezná pravý důvod jeho odjezdu.

Přemístí se skokově. To byl nejbezpečnější a nejméně detekovatelný způsob cestování mimo kontrolu ministerstva. Ukrajinské ministerstvo, s ústředím v Kyjevě, bez pochyby zaznamená jeho příchod, ale nebude schopné zjistit, kdo to byl, ani ho najít, bez toho aniž by po něm aktivně pátrali. Zvážíme-li, kolik lidí z Británie prchá do další evropských zemí, budou mít jen těžko čas na hledání jednoho osamocené čaroděje.

Trvalo mu celou noc, než se dostal do Londýna, pak přes kanál do Francie, až nakonec vyrazil na východ. Zastávky pečlivě vybíral, vzal to raději i několika oklikami. Byl od přírody i nucený okolnostmi velmi paranoidním člověkem. V čase, kdy se objevil v Podolském okrese, slunce právě vysílalo na město své první paprsky. Severus dorazil ke svému cíli se vzpomínkou na svou špiónskou kariéru. Měl našpicované oči i uši, aby zaznamenal jakoukoliv známku toho, že je

sledován. Tohle byla jedna z nejstarších částí Kyjeva, ale dům, po kterém pátral, nebyl historicky ani příliš starý. Byl, avšak, velmi zchátralý a většinou britských čarodějů by připomínal Děravý kotlík. Nebyl to vstup do kouzelnického tržišního centra, ale do nejstarší knihovny na kontinentu.

Snadno rozeznal starodávnou magii a zaťukal na příslušné místo. Rychle ustoupil, když se podlaha blízko zdi otevřela a odhalilo se kamenné schodiště, velmi staré, ale udržované magií, takže vypadalo jako právě vytesané. Severus sestoupil do temnoty a díra se za ním uzavřela. Na chvíli tu byla úplná tma, a pak pochodně ožily plamenem. Co čtyři metry byly u vydutých zdí umístěné sochy nějakých starých proslavených čarodějů či čarodějek nebo upírů.

Severus procházel spíše osvětlenou chodbou, až se následně otevřela do velké haly. Všiml si, že stále sestupuje. Místnost byla přečpaná různými sedadly, pohodlně vypadajícími pohovkami a křesly. Před ním se nacházel dlouhý mahagonový pult, za nímž uviděl vysoké police táhnoucí se až někam do dálky. Všude kolem byli čarodějové, seděli a povídali si. Studenti zkoumající starobylé texty, které se zde nalézaly. Několik výtahů po jeho pravici ukazovalo, že tu byl daleko rychlejší východ pro někoho, kdo byl dobře obeznámen s tímto místem. Severus přešel přímo pultu, který byl tak dlouhý, že ostře odděloval místnost od regálů.

Za stolem seděla čarodějka. Hlavu měla skloněnou, protože četla objemný svitek psaný v řečtině, jak si Severus všiml. Měla na sobě starobylý černý hábit, ale byla asi v Severusově věku. Měla kaštanově hnědé vlasy spletené dozadu do dlouhého tlustého copu. Severus se na tuto chvíli připravoval, shromáždil svoji vnitřní magii. Nebyl tak silný jako Harry, když přišlo čistě na magickou sílu, ale byl daleko silnější než jakýkoliv průměrný kouzelník nebo čarodějka, čehož v tomto okamžiku plně využil. Čarodějka vzhlédla, když si Severus odkašlal. Upřel do ní svůj pohled a nechal svou magii proudit.

„Mohu vám pomoci?“ zeptala se rodným jazykem.

„Potřebuji neomezenou propustku,“ odpověděl Severus. Jeho hlas měl možná zastřený akcent, ale ona dokonce ani nemrkla. Nepřerušila oční kontakt, když rukou tápala v šuplíku. Vytáhla velkou bronzovou minci, asi tak dvakrát větší než byl galeon, s mottem a znaky knihovny. Severus si ji převzal a zašeptal paměťové kouzlo. Oči čarodějky pohasly a Severus rychle obešel pult.

O hodinu později už byl uvelebený v menší místnosti o dvě patra níže. Polovina místnosti byla zaplněná stoly pro jednotlivé studenty, ale ve zbytku byly umístěné řady a řady archivních skříní. Na Severusově stole byly nashromážděny desítky knih a dvakrát tolik pergamenových svitků. Pracoval bezustání až do konce dne, ale stále nemohl najít ten záhadný zdroj, který uváděl Elphrick ve své knize.

Vrátil se další den, i den potom. Vždy se ujistil, že na sebe seslal kouzlo nepovšimnutí, takže čarodějka za pultem ho nikdy nezpozorovala a nezajímalo ji, proč si nikdy neřekl o propustku. Už se tu zdržoval týden. Dny plynuly a nikdo si ho nevšímal. Jedl jen málo. Jedině, když už se nemohl soustředit v důsledku nedostatku energie.

Nevybíral si náhodně knihy o legendárních artefaktech, ale začal s prohledáváním knih z Elphrickových časů a procházel jimi nazpět. Musel toho probrat *hodně*. Objemné svazky a stejně tak útlé knížečky či neznámé kusy pergamenu v jazycích, které Severus musel rozluštit. Bylo to trochu zklamání, když našel to, co hledal, v knize obvyklé velikosti psané v latině. Nebyla v nejlepším stavu. Staré udržovací kouzlo byla narušené. Severus na ni zakouzluil nové, než v ní začal listovat. Nebyla to kniha o legendárních artefaktech, dokonce ani o magii obecně, a proto se o ni zřejmě Severus nejprve nezajímal. Byl to vlastně deník. Severus se neobtěžoval s překladem dat, ale vše, co potřeboval, si přepsal do angličtiny.

Scios Totalus mě pohlcuje. Nenechá mě to na pokoji, ona mě nenechá na pokoji. Nemohu to odstranit. Nerozumím tomu! Text mluvil jen o znalostech, ne o posedlosti. Předpokládal jsem, že uspěji, až ji poznám stejně tak dobře jako sebe. Ale to se nestalo...

O deset stran dál:

Pátral jsem po dalším Scios Totalus, ale bez úspěchu. Teď už vím, že to byla moje chyba. Jedno nestačí. Pouze pár mě může osvobodit. Bylo mi řečeno, že dohromady poskytují maximální vědomosti, protože vyradí ta nejhlubší tajemství, ale to není mým záměrem. Chci je použít tak, jak byly myšleny, ale ne pokud se mi nepodaří ten druhý objevit. Chci jen svobodu a svou lásku.

O dvacet stran později, z nichž většina byla vyčerpána na hledání po tom dalším Scios Totalus, muž zmínil:

Je to utrpení! Hořím studem a zármutkem, jakým jsem ani netušil, že může v lidské duši existovat. Nenašel jsem svou svobodu, a tak jsem své lásce všechno řekl. To je prokletí Scios Totalus. Teď už to vím. Víím to stejně tak, jako znám svou lásku, ale ona nezná mne. Odvrhla mě, jako bych byl cizinec. Byla mou láskou znechucená a já ji za to ani nemohu vinit. Prosil jsem ji, ale ona mě neposlouchala. To je moje prokletí a já varuji všechny, kteří by se pokoušeli získat znalosti o těch, které milují. Budou žít svůj život a milovat každou částičku jejich lásky celým svým srdcem, ale ta láska nebude nikdy opětována. Neexistují nikde jinde než ve Scios Totalus. Jsem nic, zatímco ona je všechno.

Severus zavřel knihu, jeho srdce zvolna bilo, ale nějak důrazněji, bolestivěji. Láska? Ten muž byl posedlý ženou, která nikdy jeho city neopětovala. Tohle se ho netýká! Jistě, stará se o Harryho, ale otcovsky, jestli vůbec! Severus se rozhodl, že je čas jít domů. Sesbíral si své věci a odešel. Věděl, že by si měl promluvit s Brumbálem mimo jiné i o možnosti nalezení dalšího Scios Totalus. Jen prostě nezmínil, že to není to stejné.

Začal se přemísťovat a uvědomil si, že je Štědrý den. Přemýšlel o Harrym a pocítil naléhavou potřebu tam zaskočit. Silnější než kdy dřív. Už to bylo dlouho, tak dlouho, co toho chlapce naposledy viděl. Nebude se zatěžovat s přemísťováním do Skotska. Prostě se místo toho zastaví na Grimmauldově náměstí. Brumbál tam pravděpodobně stejně bude. Ano.

Kapitola 16

Severus se konečně zcela vyčerpaný přemístil přímo do ochranných bariér na Grimmauldově náměstí. Předtím se nejprve stavil v Bradavicích. Potřeboval si ve svých komnatách něco vzít. Nepřesunul se letaxem, nechtěl se ocitnout rovnou v kuchyni. Chvilku si odpočinul, aby se dal dohromady, a aby poděkoval všem bohům osudu, že ten výlet vůbec přežil. K domovu se přibližoval daleko rychleji. Byl Štědrý večer, podvečer asi osm hodin, a byl již tak unavený. Ze zvyku se letmo porozhlédl, ale vše bylo v pořádku. Povzdychl si, a pak se rozhodl prostě vejít.

Už v hale se začal uškíbat nad výzdobou. Dokonce i závěsy zakrývající paní Blackovou byly ozdobené věncem. Severus vystoupal po schodech a uslyšel rozhovor mnoha lidí, z nichž někteří se smáli. Zarazil se, v mysli si představuje nezdravě sladkou scénu slavnostního veselí mezi nebelvíry. To by pro něj bylo příliš, takže se odebral do přijímací místnosti. V rohu uviděl malý stůl, skleničky a karafu s jantarovou tekutinou. Nalil si drink. Přemýšlel, jestli patří Lupinovi nebo Blackovi, pravděpodobně tomu prvnímu. Black vypadal spíše jako typ na ohnivou whisky a tohle byla brandy. Ne, že by byla Severusova oblíbená, ale hodil ji do sebe naráz. Z nějakého důvodu, který ani sám nepoznával, to potreboval. Nalil si další skleničku a usadil se na pohovku vlevo od ohniště.

Nebyl si jistý, jak dlouho čekal, asi více než čtyřicet minut, když uslyšel na schodech kroky a hlasy se staly výraznějšími.

„A pak to prostě vybuchlo!“ rozesmál se Sirius, když vstupoval do místnosti. Nakrátko ustrnul, když si Severuse všiml. Zamračení zohydilo jeho tvář. Severus ladně vstal za svého sedadla právě ve chvíli, kdy za Blackem dorazili i další lidé. Ale Severus měl oči jen pro jedinou osobu.

Jak si právě uvědomil, tak se na to setkání vůbec nepřipravil. Harry následoval Blacka, jeho oči překypovaly veselím z kmotrova příběhu, a to mimo jiné Severusovi vzalo dech. Měsíce tvrdého tréninku, ducha i těla, plnohodnotná strava, většinou z rukou Moly Weasleyové, jistě dopomohly tomu rozdílu. A ke všemu Harry vyrostl. Mnoho studentů si navzájem říkalo, jak moc se za prázdniny změnili, Severus to slýchal během let nespočetněkrát, ale oni se více proměnili během celého roku. Jen si toho nevšimli, protože se viděli každý den.

Harry vyrostl, takže byl nyní asi jen o hlavu nižší než Severus, a zaoblil se. Jeho tvář měla dospělejší výraz, lépe mu ladila k očím, které byly vždy naplněné většími uvědoměním, než by měly být. Byl jedním slovem krásný. Nádherný, dokonalý, ohromující a pohledný byla další slova, která se objevila v Severusově mysli.

Uplynula jen asi vteřina, než si Severus uvědomil, že má před sebou ohromně přitažlivého mladíka. Harryho oči se na něj přesunuly a Severus očekával, že z nich radost okamžitě vymizí, ale nestalo se tak. Harryho oči se dokonce ještě více rozzářily a Severusovi se skoro zastavilo srdce. Harry přišel blíž, ty jemné červené rty ozdobil úsměv. Severus věděl, že Harry nikdy nebude robustní a udrží si svou postavu chytače. Ale to ho nedělalo mladším, hlavně díky způsobu, jakým se nyní pohyboval, bezpochyby kvůli soubojům.

„Profesore Snape! Nevěděl jsem, že se tu stavíte,“ řekl Harry, když se přibližoval. Severusova tvář zůstala úplně prázdná, ale v očích se mu objevil náznak hřejivého tepla, když nakláněl hlavu na pozdrav.

„Nebyla to plánovaná návštěva. Měl jsem poslat zprávu.“

„Jo, to 's měl,“ utnul ho Black. Harry k němu přes rameno vyslal zlobný pohled, což zahřálo Severuse u srdce skoro stejně jako chlapcův úsměv, protože byl zaměřen na toho moulu. „Co? Ten bídák hodlá zničit naše Vánoce,“ zafňukal Black.

„No tak, Siriusi, nebud' neomalený,“ vyhuboval mu Lupin a položil mu ruku na rameno. Severus vytušil, že jsou milenci.

„Jsi velice vítaný, Severusi,“ řekla Molly a také k němu přistoupila. Než si to Severus uvědomil, už ho svírala v náručí. Jeho překvapení muselo být znát, protože Harry se na něj ušklíbl, a Severusův žaludek se zvláště zatřepotal. Molly se odtáhla. „Proč ses s námi nepřišel najíst?“ kývla k prázdné sklenici.

„Nechtěl jsem rušit.“

„Pozdě,“ zamumlal Black a obdržel za to štouchanec do žeber. Severus se přivítal i s ostatními a Molly trvala na tom, že si všichni půjdou sednout dolů na čaj a cukroví. Severus byl donucen si sednout mezi Arthura a Lupina, zatímco Harry se uvelebil s Dracem a Grangerovou na gauči. Black trčel nevrle na židli. Severus by s tím mužem mohl soucítit, kdyby jím tak nepohrdal. Sám by raději seděl s Harrym.

Severus přikývl ve správném okamžiku, poděkoval Molly za čaj a odmítl cukroví, zatímco koutkem oka neustále sledoval Harryho. Přezkoumal své pocity k tomu chlapci a zjistil, že se nesmírně změnila a asi ne k lepšímu. Jeho pokus o odstavení Scios Totalus vedl k nepředvídatelným důsledkům. Kdyby Harryho pozvolna sledoval během posledních měsíců, mohl by si udržet svůj otcovský náhled na celou situaci, ale on mu jen měsíce naslouchal, občas i jeho velmi hříšným myšlenkám, a pak musel najednou čelit tomuto nádhernému čaroději. Kdo by mohl Severuse obviňovat? On sám, samozřejmě, protože to nebylo správné.

Harry si tiše povídal s přáteli a nezáleželo na tom, že nebyli ve stejném věku. Byl jen chlapcem vtipkujícím s přáteli... Jen chlapcem... Kdy byl Harry Potter jen chlapcem? Severus by se cítil uražen v zástupu za Harryho, kdyby někdo použil takovýto termín. *Ty zelené oči, na vteřinu na tebe upřené, ti řekly, cos potřeboval vědět. Harry je sotva dítětem. Je v mnoha směrech starší a jen Severus to věděl. Dokonce ani Black nevypadal obeznámen s Harryho životními zkušenostmi. Severus vyslechl většinu z jejich rozhovorů. Harry si často v duchu stěžoval, že nikdo netuší, jak mu je. Jaké to je být Vyvoleným.*

Náhle jakoby Harry vycítil, že je pozorován, otočil hlavu a zadíval se Severusovi do očí. Usmál se, tentokrát nějak plaše, a Severus ucítil naléhavou potřebu vědět, co se mu honí hlavou. Povolal svou magii, uzamkl ji v sobě a byl vděčný, že to není kouzlo, které by potřebovalo nějaký vnější projev. Nikdy to nezkoušel

bezhůlkově, ale po chvílce nervózního ticha se jasně rozezvučely Harryho myšlenky.

Bože, stále je ztělesněním sexu. Ty jeho oči, nejsou nějak tmavší? Kruci, proč se na mě pořád dívá? Přivádí mě to k šílenství!

„Profesore?“ Severusovi chvílku trvalo, než si uvědomil, že Harry promluvil nahlas. Jeho duhovky se rozšířily a čekaly na odpověď.

„Ano?“ odpověděl Severus chladně. Black přimhouřil oči, jako by se Severus odvážil Harryho urazit.

„Já... Eh... Mám pro vás dárek,“ řekl Harry a veškerá konverzace utichla. Harry lehce zrůžověl. „Abych vám poděkoval za...“ *za to, že jste mi minulý rok pomohl.* Zarazil se a zadíval se dolů na své ruce. Teplota v místnosti jako by se ochladila, protože všichni si připomněli toho Weasleyovic kluka, zatímco ta Severusova naopak vyletěla vzhůru. Harry pro něj měl dárek? Už jen ta představa vypadala tak neskutečně, že na něj chvílku jen civěl. Pouze Brumbál mu někdy něco dal a vždy to byla nějaká strašná mudlovská tretka, která Severuse jen podráždila.

„No, máte v plánu mi to dát?“ zeptal se Severus, když si odkašlal.

„Jo, no, mám to nahoře v pokoji.“ Harry se zvedl z gauče. „Šel byste se mnou?“ Severusovo obočí se překvapeně zvedlo a Harry znovu zčervenal. „Chtěl bych vidět, jak se budete tvářit, až to otevřete, ale nechci, aby...“ *to viděli ostatní.*

„Jen jdi, Pottere,“ promluvil Malfoy. „Vysvětlím to ostatním.“ Harry se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a očima prosil Severuse, aby si pospíšil, než se někteří rozhodnou protestovat. A vskutku, Black už vypadal, že vyletí, ale přísný pohled od Lupina ho utišil. Severus se spěšně zvedl.

„Tak mě vedte.“

Chůze nahoru trvala snad věčnost. Cesta chodbou byla jako procházka uličkou smrti. Nakonec se ocitli v Harryho ložnici, ve které v rohu přibyla druhá postel pro Draca. Chlapci trvalo roky, než zabezpečil a zamknul dveře, ale Severus to nekomentoval. Nikdy si sebou nebyl tak nejistý. Už to byly snad desetiletí, kdy se cítil být někým tak přitahován, a tak mu ten pocit byl cizí. Proč byl Harry tak jedinečný, vezmeme-li v úvahu, že tu byli i další kouzelníci, které Severus poznal a kteří byli stejně hezcí. Tak proč?

„Do-doufám, že vy... No, prostě doufám, že to nehodíte do koše,“ zamumlal Harry. *Určitě se mu to nebude líbit. Proč si vlastně takhle ubližuju?* Harry držel v ruce kus pergamenu a Severus si náhle uvědomil, co bude jeho dárkem. Harry mu něco nekreslil. Srdce se mu při tom pomyšlení sevřelo. Harry věnoval čas tomu, aby mu, JEMU, něco vyrobil. Natáhl se a převzal si pergamen. Byl si zcela jistý, že ho nezmačká. Harry se díval na své boty. „Děkuji vám za všechno, co jste pro mě udělal minulý rok na ministerstvu a... předtím... u Dursleyových.“ Severus skoro zařal pěsti, když se vzpomněl na to bičování, ale nemohl, protože držel svitek.

„Za to mi nemusíte děkovat,“ řekl tiše. Harry trhnul rameny, ale nepodíval se na něj.

„Byl jste ke mně tak... hodný, chtěl jsem vám poděkovat. A neřekl jste nikomu o těch mých... jizvách.“

„Nikdy bych to *neřekl*,“ odpověděl Severus trochu tvrdě. Harry sebou cukl.

„Já vím,“ řekl Harry rychle. „Já...“ Harry si povzdechl, prohrábl si vlasy a podíval se do zdi na pravé straně. *Tak jste mi pomohl a chápal jste mě. Věděl jste přesně, co říct a udělat. Jen jsem nechtěl, abyste s tím přestal. Jestli mě znovu začnete nenávidět, nakopnul bych se.*

„To je v pořádku,“ pronesl Severus a Harry k němu vzhledl. „Rozumím.“ Harry zamrkal, a pak se jemně usmál. A pro lásku Boží Severus nemohl přijít na důvod, proč by se neusmál zpět. A tak to udělal. *Páni, má krásný úsměv.*

„Otevřete to,“ naléhal Harry, kývaje směrem ke svitku. Severus ho málem ani nepostřehl, protože byl tak ohromen tím tichým komplimentem. Nebral ho v úvahu, protože se myslel, že se musel přeslechnout, a pečlivě rozvinul svitek. Zadržel dech, když to uviděl. Nevěděl, co má čekat, ale rozhodně ne toto. Nebylo pochyb, kdo je tam zobrazen. Čtyři lidé, dva kouzelníci a dvě čarodějky, stojící před hradem, vypadali jakoby ovlivněni vánoční náladou. Salazar Zmijozel stál uprostřed vedle Nebelvíra, jejich oči se na sebe upíraly a jiskřily emocemi, které Severus nemohl rozluštit. Zmijozelův hábit byl z té nejčistší zeleně a kolem krku měl obtočeného hada. Byl rozhodně tou nejvýznačnější postavou ze všech čtyř. Celý obrázek byl barevný, ale ten zelený hábit jako by přitahoval vaše oči, přesně jako ty Harryho.

„Nebyl jsem si jistý, co mám kreslit,“ slyšel Harryho ze vzdálenosti hovořit. „Tak jsem si vyhledal jejich popis. Je to strašný dárek, já vím.“ *Nelíbí se mu. Proč jsem se jen zatěžoval? Chci se jen schoulit do klubíčka a umřít.*

„Ne,“ přerušil ho Severus. Očima vzhledl od obrazu a upřel je na Harryho. „Je to překrásné. Jednoduše překrásné. Malujete velmi dobře.“ Harry zčervenal ještě víc než Nebelvírovy šaty, a odvrátil se. A v ten moment si to Severus uvědomil. Konečně *věděl*, co k Harrymu cítí. A čím byl Harry tak odlišný od jeho předchozích milenců. Láskou. Nechtěl nic víc, než přitáhnou si nebelvíra blíž a nenechat ho nikdy odejít. Bylo to *strašné* zjištění. Byl to stále chlapec! Připomínal si to bez milosti. Zamiloval se do chlapce. Znal Harryho tak dobře a chtěl ho poznat ještě více. Náhle mu v hlavě zcela jasně zaznělo varování z deníku. Udělalo se mu špatně, ale stále dokázal udržet svou vyrovnanost. „Děkuji vám,“ zašeptal. Jeho slova jakoby vyjadřovala, že Harrymu děkoval za mnohem víc, než jen za obraz. „Nepřinesl jsem vám zrovna dárek, ale něco pro vás mám.“ Harry vypadal velmi zvědavě, a tak Severus odložil pergamen a vyndal z kapsy lahvičku.

„Co je to?“ zamračil se Harry zmateně, když ji přebíral ze Severusovy napřažené dlaně.

„Jistá mast,“ odpověděl jemně. Harry se nejprve napjal, ale pak k Severusovi vzhlédl a trochu hořkosladce se usmál.

„To bylo vážně promyšlené,“ poznamenal.

„To těžko,“ odpověděl Severus. „Měl jsem vám ji dát už před měsíci. Je mi líto, že jsem se tak opozdil.“

„Není za co. Rád se jich zbavím.“ Natáhl k němu bledou dlaň. „Pomůžete mi s tím?“ *Prosím, řeknete ano.* Ta otázka, ač nevinná a přesto by se mohla lehce vykládat špatným způsobem, Severusovi přivodila přeběhnutí nechtěného mrazení po zádech. Nemohl riskovat, aby Harry odhalil jeho pocity a už vůbec ne jeho zájem. Harry ho ve svých fantaziích chtěl, ale sny a realita bývají jen sotva stejné.

„Možná by bylo lepší, kdybyste požádal svého kmotra,“ odpověděl Severus, jen aby se vyplašil ze síly Harryho myšlenek.

Ne, ach Bože, ne! Tohle Siriusovi nemohu říct. Jen vy víte o mých jizvách.
„Prosím.“ *Nenuťte mě, abych ho žádal.* Severus nebyl schopný odmítnout.

„Dobře.“ Harry se úlevně usmál a vrátil mu mast. Otočil se a přešel k posteli. Sundal si tričko a zhluboka se nadechl. Málem se mu zastavilo srdce, když mu Snape řekl, aby požádal Siriuse. Nikdo kromě Snapea nikdy jeho jizvy neviděl. Lehl si na břicho na postel a čekal. Pokusil se uvolnit, ale myšlenka na ty ruce ho donutila zachvět se. Ucítil, jak si Snape sedl vedle něj a zadržel dech.

„Musíte odstranit to kouzlo,“ zašeptal hluboký hlas. Harry zavřel oči a soustředil se. Zaměřil se na *Finite incantatem*. Ucítil zachvění magie a uslyšel, že si Snape lehce povzdechl. *Musí si myslet, že jsem tak ohavný.* Sevřel polštář a zanořil do něj tvář. *Jsem taková zrůda.*

„Až to dodělám, nezbude po vašich jizvách už nic,“ zamumlal Snape a Harryho srdce zachvělo. Měl pravdu. Budou pryč a jeho kůže už nebude vypadat tak odporně. Náhle vyjekl, když se něco chladného dotklo jeho zad. „Omlouvám se, zakouzím ohřívací kouzlo.“ Další záchvěv magie a Harry si oddechl. Už se mohl uvolnit, protože Snape roztíral mast přes jeho jizvy. Bylo to překvapivě asexuální. Snape se pohyboval s klinickou přesností.

„Funguje to,“ komentoval Snape věčně. Harry se pro sebe usmál, jen aby se zamračil, když mu došlo, že Snape váhá. Rukama spočíval na jeho kříži. Představil si, jak Snape polknul. „Jak daleko až jdou?“ zeptal se, jeho prsty se dotýkaly dlouhého znaménka, které se táhlo od levého boku přes záda až pod kalhoty. Harry se pokusil vzpomenout, ale často si své jizvy neprohližel.

„Myslím, že končí až nad mým...,“ *zadkem.* Harry zrudnul a nemohl pokračovat. Snape se ho dotkl oběma rukama a velmi jemně odtáhl okraj kalhot. Zastavil se až nad jeho šterbinou. Harry byl teď červený jako Weasleyovi, ale srdce mu splašeně tlouklo a malá část v něm chtěla, aby Snape pokračoval ještě níž. Snape avšak na špičce jizvy rychle odvedl svou práci, a pak mu vytáhl kalhoty zpět.

„Otočte se,“ nařídil mu a Harry se podvolil. Díval se, jak se Snape stará i o jizvy na hrudníku a pažích. Bylo jich daleko méně. Mužovy černé oči byly tak intenzivní, jak se soustředil na svůj úkol. *Kéž by se na mě takhle díval i za jiných okolností. Zatraceně, vážně bych ho chtěl i ve skutečném životě, ne jen ve své fantazii. Jeho doteky jsou tak něžné, ale vsadím se, že stejně tak dokáže být vášnivý.* Snapeovy oči se najednou upřely do jeho a Harry se ostře nadechl.

„Hotovo,“ řekl Snape, přerušil oční kontakt a zvedl se z postele. „Děkuji vám za vaši kresbu,“ řekl. Otočil se ke dveřím a vypadalo to, že zaváhal. „Veselé Vánoce,“ pronesl jemně, a pak byl pryč. Harry se sesunul na postel. *Merlin mě podrž. Mohly by tyhle oči být ještě intenzivnější?* Harry se zachvěl a ruce mu sklouzly po jeho vyléčeném hrudníku. Páni, Snape vážně věděl, co dělá, ale to ho nepřekvapilo. Zajímavé bylo, že to připravil pro něj. Harryho to zahřálo u srdce.

Náhle se vymrštil. Vyskočil na nohy, zapomněl se obléct a vyběhl pro svůj skicář. Vyškubnul kousek pergamenu a našel uhel. Začal črtat ve zběsilém tempu.

Právě byl před dokončením velmi temného obrázku, který zachycoval jen Snapeovy oči a zbytek tváře byl ve stínu, že si ani nevšiml otevření dveří, natož že někdo věšel a zastavil se až u něj.

„Prr.“ Tichý hlas ho probudil z omámení a on vzhlédl a spatřil Siriuse zírajícího na kresbu. Mužovy oči pomalu potemněly a jeho čelo se zachmuřilo. Harry poznal přesný moment, kdy mu došlo, kdo je tam zobrazen. Ostře se na Harryho zadíval. „Kde máš tričko, Harry?“ zeptal se, jeho hlas byl zvláště klidný. Harry polknul. *Ups.*

ooOoo

Severus se zhroutil na pohovku ve chvíli, kdy se dostal do svých pokojů. Poslal Brumbálovi zprávu, ve které v krátkosti vysvětlil, že je v pořádku a že by se s ním potřeboval zítra setkat. Právě teď by se tomu muži neodvážil podívat do očí. Nanášení masti na tu mladou kůži pro něj bylo utrpením. A ještě horší byly Harryho myšlenky o svém těle. Jak si mohl myslet, že je ohavný? Dokonce i s těmi jizvami by Harry nemohl být ošklivý. Jeho kůže vypadala, jakoby zářila. Severus by si rád myslel, že to bylo chlapcovou silnou magií.

Byl zamilovaná do Harryho Pottera. A nebyl jen zamilovaný. Zbožňoval každou Harryho částčku, zjizvenou či ne, celým svým srdcem. A jeho cit nikdy nebude opětovaný. Severus si přál dostat se zpět do Kyjeva a spálit ten prokletý deník.

Kapitola 17

„Kde máš tričko, Harry?“

Harry nervózně polknul, nemohl se odtrhnout od pronikavého pohledu svého kmotra. Co by měl říct? Co vůbec *může* říct?

„Bylo mi... horko?“ Harry si v duchu vynadal za tuto trapnou dětinskou výmluvu. Sirius se ještě více zachmuřil.

„Harry...“ řekl. Bylo to jasné varování, aby hned vyšel s pravdou na světlo, jinak bude mít problém.

„Sundal jsem si ho a co?“ podařilo se Harrymu říct na obranu. Nebelvírská odvaha mu přišla na pomoc. Siriusův výraz se nezměnil.

„A kdy přesně sis ho sundal?“

„Nerozumím...“ začal Harry, měl v úmyslu hrát hloupého, ale Sirius ho utnul hlasem tvrdším, než u něj Harry kdy slyšel.

„Ty mi zatraceně dobře rozumíš,“ řekl. Lehce se nad Harryho naklonil. Ten stále ještě seděl na židli bez trička. „Snape a ty jste zmizeli na příliš dlouhou dobu, abys mu mohl dát svůj *dárek*? A teď tu sedíš polonahý a kreslíš ho! Co jsi mu to, do háje, dal, Harry?“ Něco v Harrym se zažehlo a on vyskočil na nohy. Přinutil tak Siriuse polekaně ustoupit.

„Nedal jsem mu nic takového, co tu naznačuješ. A nemohu uvěřit, že bys něčemu takovému věřil! Myslel sis, že bych mu svou vděčnost vyjádřil...“ Harry se zarazil, nemohl to dokončit. Ne, že by ho nelákalo poděkovat Snapeovi i tímto způsobem, ale to, co Sirius naznačoval, bylo prostě odporné. Tím by se z Harryho stala prakticky děvka jen proto, že mu byl *vděčný*. Sirius teď vypadal docela vyděšený svým předchozím prohlášením. Harry si nebyl jistý, jestli by měl být tak *docela* zděšen.

„Je mi to líto, Harry. Bylo odporné, že jsem něco takového řekl,“ pronesl upřímně. „Ale jsem tvůj kmotr a nemohu si pomoci, abych nedělal ukvapené závěry. To my dělááme.“ Jeho rty se zkroutily do jemného úsměvu a Harry se značně uklidnil. „Co jsi mu dal?“ Harry se zamračil, nebyl si jistý, zda chce odpovědět, ale Sirius mu připadal spíše zvědavý, a tak se rozhodl, že mu nebude dál ubližovat.

„Obrázek,“ řekl. Siriusovo obočí se pozvedlo.

„Oh.“ Z nějakého důvodu zněl Sirius zklamaně. Harry se podíval na stůl. Byla tam kupa kreseb, ne těch jeho osobních, a náhle se cítil provinile. Přešel k posteli a sebral své předtím odložené tričko. Snažil se přitom nevnímat způsob, jakým Sirius zíral na štos výkresů. Když byl oblečený, znovu se postavil vedle Siriuse.

„Vlastně jsem také přemýšlel, že ti něco namaluji. Jen to nedopadlo tak, jak jsem chtěl, takže já...“ *jsem to vzdal, protože jsem si myslel, že se ti to nebude líbit. Myslel jsem si, že by to byl chabý dárek, ale pak jsem nemohl vymyslet nic pro Snapea a...*

„Vážně?“ Sirius se na něj nadějně zadíval. Mohly by se lidem jeho kresby opravdu líbit? „Moc se mi samozřejmě líbí ten dárek, co jsi mi dal, ale... mohl bych je vidět?“ Harry přikývl. Byl rád, že toto téma bylo na hony vzdálené od jeho trička či mistra lektvarů. Začal se prohrabávat kresbami, některé byly

barevné, zatímco ostatní byly vykreslené uhlím. Nakonec našel jednu, která byla téměř dokončená, než ji odložil na později. Podal ji nervózně Siriusovi, nemohl se dívat na mužovu reakci.

„Ach, Harry,“ to jméno znělo více než pochvalně. Harry pohlédl na svého kmotra a váhavě se usmál. Sirius vzhlédl od kresby a zářil. „To je skvělé! Jsi úžasný, Harry. James a Lily by byli pyšní.“ Harry ucítil zřetelný knedlík v krku a prakticky skočil Siriusovi do náruče, když ten muž rozevřel své paže pro objetí.

„Vážně si to myslíš?“ zeptal se Harry, jeho hlava zůstávala na Siriusově rameni. Muž ho pevně stiskl. Jeho silné ruce Harryho objímaly ochránářsky a s naprostou láskou.

„Samozřejmě,“ ujistil ho přesvědčivě Sirius.

„Všechno v pořádku?“ Ti dva se oddělili a otočili se za hlasem. Remusova hlava nakukovala do místnosti. Harry a Sirius se na něj usmívali, když vstoupil, a on jim jejich úsměvy vracel s jistou zvědavostí. „Co se stalo?“

„Koukni na to, Náměsíčníku. To nakreslil Harry.“

„Nikdy jsem to nedokončil...“ pospíšil si Harry s vysvětlením.

„To nevadí,“ řekl Sirius pevně a zaměřil svůj pohled na Harryho, zatímco podával kresbu. Remus si ji vzal a zahleděl se na ni. Harry byl vždy přesvědčený, že Remus je kultivovanější, takže jeho názory měly větší váhu, když přišlo na jeho dovednosti. Ale tohle by samozřejmě nikdy nikomu neřekl.

Remus se díval na obrázek a Harry se pokusil zkrátit si čas tím, že se natáhl pro další kresbu. Když Harry obvykle maloval lidi, tak mu seděli modelem, anebo je vídával ze všech úhlů tak často, že znal každý centimetr jejich obličeje. Kresba Lily a Jamese v jejich svatební den, kdy se na fotografii neustále pohybovali, byla však výzvou. Také chtěl na obrázek začlenit Siriuse, Remuse a sebe (v současném věku). Všichni by tam stáli formálně oblečení jako na veselé rodinné fotografii. Před koncem to vzdal. Všechny tváře byly vykresleny velmi detailně až k pasu, na zbytku byly jen neurčité linie. Harry skončil, když přestal být spokojený s Lilyiným nosem.

„To je překrásné, Harry. Jsi pozoruhodný umělec na někoho, kdo se nikdy neučil v tomto oboru.“ Harry nad tím komplimentem zrůžověl, ale přesto se usmál. Remus mu podával obrázek zpátky. „Myslím, že bys to měl zkusit dokončit a možná i barevně. Mohli bychom si to zarámovat.“ Harry zamrkal a přeskakoval pohledem z Remuse na Siriuse. Ten na něj povzbudivě kýval.

„Dobře. Zkusím to.“

ooOoo

Harry seděl na posteli, skicář měl na klíně. V poslední době kreslil hodně a své desky s osobními kresbami si začal raději uklízet. Vlastně už je ani tolik nevytvářel. Už měsíce se zoufale snažil dodělat kresbu svých rodičů. A Snapeův

obraz zakladatelů mu také zabral hodně času. Obvykle nevyndala své desky, pokud byli v pokoji i další lidé, ale jelikož Draco i Hermione byli příliš zaneprázdnění svou diskuzí, nemyslel si, že by to mohl být problém. Mimoto kreslil znovu jen Snapeovy oči. Po Siriusově reakci se ovšem rozhodl, že i tento motiv bude náležet do jeho desek.

„Oh, vzdávám to!“ obořila se Hermione a zkřížila paže na prsou. Draco seděl na posteli, zatímco Hermione na židli u stolu. Zbývaly dva dny do konce prázdnin a včera se Draco oficiálně Harryho zeptal, jestli by ho mohl nazývat křestním jménem. Harry neměl tušení, proč to muselo proběhnout tak formálně. Domníval se, že je to nějaká čistokrevná záležitost.

Harry se na ně podíval a protočil oči. Už se dohadovali dobrých dvacet minut. Týkalo se to starých ministerských zákonů několik století do minulosti. Harry by je docela rád rychle srovnal do latě, ale ti dva si upřímně zasloužili se nudit, když chtěli. Mohli si třeba zahrát Řachtavého Petra. Harry samozřejmě nevěděl, jestli se mezi nimi již něco stalo, ale měl své podezření.

„Takže uznáváš mé názory?“ zeptal se Draco, v hlasu se mu objevil náznak samolibosti. Hermione na něj zírala.

„Nikdy. Neexistuje žádný empirický důkaz...“

„Lidi,“ přerušil je Harry. Otočili se na něj, oba vypadali trochu rozmrzele, že přerušil jejich diskuzi. „Nemůžeme dělat něco jiného? Prosím? V pondělí odjíždíte.“ Toto prohlášení je zřejmě probralo a oni si vyměnili rozpačité pohledy. Hermione se na něj omluvně podívala.

„Omlouváme se, Harry. Můžeme dělat něco spolu. Co to kreslíš?“ Harry nenuceně zavřel desky, nevšímal si Dracova ušklebačného výrazu za Hermioninými zady.

„Oh, nic zajímavého. Takže, Řachtavý Petr?“

„Ale, no ták, Harry,“ protáhl Draco. Nějak to neznělo tak působivě bez toho *Pottera* na konci. „Proč jí neukážeš své pěkné obrázky?“ chtivě se zadíval. Hermione zvědavě přeskakovala pohledem z jednoho na druhého. Harry se zlobně podíval na Draca.

„Máš na mysli ten jeden konkrétní, který jsem maloval minulé léto?“ zeptal se Harry dvojsmyslně a zvedl své obočí. Draco vykulil oči, když mu to došlo, a odkašlal si. Hermionino čelo se zadumavě zvrásnilo.

„Nevadí. Takže, byl to Řachtavý Petr?“

„O čem to tu vy dva mluvíte?“ zeptala se Hermione podezřívavě. „Jaký obrázek?“

„Ale nic,“ řekl Draco rychle, než mohl Harry odpovědět.

„Chci to vidět,“ řekla Hermiona. Harrymu se vůbec nelíbil ten záblesk v jejích očích. Vstala a postavila se před Harryho. „Dej mi to.“

„Rozhodně ne,“ řekl Draco a také vstal z postele. Jeho tváře byly zrudlé a Harry se domníval, že už se Draco jistě *nenávidí* za to, že začal Harryho sám provokovat jako první. Harry samozřejmě stejně jako Draco také nechtěl, aby Hermiona viděla jeho kresby. Zavrtěl hlavou.

„Nic to není. Čestně,“ řekl. Držel si desky na hrudi. Hermiona se podívala na jednoho, a pak na druhého. Draco postával nervózně, napůl pokukoval po Harrym, jeho tváře byly červené. Harry seděl na posteli, tisknul k sobě skicář, jakoby na tom závisel jeho život. Hermiona nebyla pro nic za nic jedna z nejchytřejších čarodějek.

„*Accio* desky!“ Než mohl Harry zpevnit svoje sevření, už byly desky pryč a přilétly k Hermioně. Odvrátila se od Draca, který k ní přiskočil, otevřela skicář na poslední straně a procházela obrázky směrem dopředu. Draco se kolem ní snažil dostat, ale Hermiona znovu švihla hůlkou. „*Protego*.“ Vykouzila štít, který odhodil Draca zpět na Harryho postel. Hermiona právě minula poslední kresbu Snapeových očí. Pak měl Harry několik obrázků rukou u rozkroku. Hermiona zrudla, ale rychle je přešla. Očividně došla k názoru, že Dracovi by nevadilo, kdyby je viděla. Tohle ji nepřekvapilo, Harry byl gay. A pak přišel další.

„Oh, můj Bože.“ Magický štít se rozplynul, když Hermiona ztratila koncentraci. Přitiskla si ruku na otevřená ústa a vykulila oči. Harry a Draco seděli vedle sebe, pozorovali Hermionu s provinilými výrazy a odmítali se podívat jeden na druhého. Draco byl červenější než rajče a Harry na tom nebyl o moc lépe. Opravdu ty desky potřeboval lépe ukrýt a ve společnosti je nevytahovat. *Nikdy*.

Hermiona se zhluboka nadechla. Neotočila stránku, což bylo docela pochopitelné. Když se Draco té osudné noci před mnoha měsíci zeptal Harryho, jak ho chce, Harry nevěděl, co říct. Nakonec si Draco vyskočil na stůl. Jednu nohu měl nahoře a loktem se opíral o koleno. Zůstal velmi odkrytý. Zíral na Harryho s pronikavou intenzitou. Harrymu připadal jako nějaká magická bytost, nebo spíše jako mudlovská verze přitažlivého upíra. Zdánlivě uvolněný, ale ve skutečnosti vždy připravený k útoku. Odkouznil si svůj vlasový gel a blondáté lokny mu orámovaly tvář. Tím se mu na obličej objevilo více stínů. Harry zhasnul všechna světla kromě jedné svíčky. Byl to jeden z obrázků, který precizně probarvil a strávil na něm spoustu času.

Hermiona se k nim konečně otočila. Harry si připadal, jako by byl opět káraný prvňáček, ale Hermiona se nedívala na něj. Intenzivně zírala na Draca, který se nemohl dívat jinam než na své ruce. Nakonec vzhlédl, jakoby čekal na výbuch hněvu.

„Seděl jsi modelem?“ zeptala se ho, její hlas byl monotónní. Draco vypadal, že na okamžik zaváhal, ale pak se na ni podíval a přikývl. „Do-doufám, že to bylo z čistě uměleckých důvodů?“ Draco znovu přikývl, tentokrát rychleji. Harry také, čímž způsobil, že se otočila na něj. „Je to překrásné, Harry,“ řekla rychle. „Promiň, že jsem ti to takhle sebrala.“ Jemně umístila desky do jeho klína, a pak se otočila a odešla z místnosti. Draco a Harry si vyměnili zmatené pohledy. Nakonec si Draco stoupl a vyběhl za ní.

ooOoo

Hermiona právě zavírala dveře do svého pokoje, když ji Draco dostihl. Znovu otevřel dveře a ona mu to dovolila. Když vstupoval, byl v obličeji stále zarudlý rozpaky. Hermiona cítila, jak i její vlastní tváře lehce žhnou.

„Vyslechni mě,“ začal Draco.

„Nemusíš mi nic vysvětlovat,“ přerušila ho Hermiona. „Je to jen kresba. Co na tom záleží, jestli tě Harry namaloval?“ *nahého*. Nic mezi nimi přeci nebylo. Hermiona si již několikrát byla tak jistá, že ji Draco někam pozve, nebo ji políbí. V Bradavicích se z nich stali přátelé, sice hlavně proto, že se s Dracem nikdo ze Zmijozelu nebavil. Ale někdy si Hermiona myslela, že si Draco čas strávený s ní užívá. Hodně se dohadovali, ale hlavně v intelektuálních mezích. Během léta si musela přiznat, že ji fascinuje. Zejména poté, co proti ní za celý rok neřekl nic ohledně čistokrevnosti. Ale nebylo to celé jen herecký výkon?

„Samozřejmě, že to *byla* jen kresba. Už ani nevím, proč jsem mu řekl, aby to udělal.“ Hermiona hleděla do šedých očí.

„Ty jsi mu to navrhl?“ zeptala se. Přikývl. Jeho ohryzek se zhoupnul, když polkl. Hermiona si nemohla pomoci, ale byla přitahovaná k tomu bledému hrdlu. Očima se přesunula dolů k Dracovu límci. A její mysl si bez dovolení začala představovat celou kresbu. Jak by asi Draco teď vypadal svlečený tady před ní? Její obličej byl najednou rudý.

„No, pak ti zřejmě vážně nevádí, že je Harry gay,“ slyšela se podotknout.

„Ne, nevádí,“ souhlasil Draco. „Ale o tom to nebylo.“

„Já vím,“ řekla Hermiona, přerušila oční kontakt a zadívala se na své nohy. „Ale samozřejmě můžeš být... Mám na mysli, nevádí mi... Jestli tě přitahuje...“

„Nepřitahuje,“ řekl Draco jemně. To se k sobě tak přiblížili? Draco vypadal tak strašně blízko. Hermiona se na něj nemohla podívat. Soustředila se na jeho elegantní boty. Byly dokonale vyleštěné. Všechno na něm bylo vždy perfektní. Dokonalé oblečení, dokonalé vlasy, dokonalé způsoby a dokonale břitký humor a intelekt a také samozřejmě dokonalé tělo. Můj ty Merline, ta kresba ji donutila vnímat věci, které nikdy předtím necítila. Od kdy byl Draco Malfoy perfektní? A proč by měl chtít vševědku s huňatými vlasy beze smyslu pro módu či další věci, které by děvčata měla znát?

„Co sis...“ Draco si odkašlal. „Krucí,“ zaklel jemně. Hermiona se na něj zadívala. Jejich oči se střetly. Draco na ní shlížel. Když stál takhle blízko, vypadal tak vysoký a velký. Zvolna zvedl ruku a Hermiona zadržela dech, když uchopil její tvář. Jejich oči byly tak blízko. Věděla, že se přibližuje. Magie kolem nich se změnila. Mohly by se jejich magické aury přesunout, aby se spojily? Pak se jeho rty váhavě dotkly těch jejích. Letmý polibek, přestávka, a pak další, tentokrát delší, a další následoval po něm. Draco se začal pohybovat svými rty proti jejím, rukou jí vklouzl do vlasů a přidržel ji za týl hlavy.

Byl to její první polibek. A ze všech lidí právě s Dracem Malfoye. Ale bylo to dokonalé. Jeho ruce ji držely. Jednu měl ve vlasech a druhou kolem jejího pasu. V mysli se jí stále vynořovala vzpomínka na tu kresbu a ona si říkala, že je to ta stejná překrásná bytost, která ji nyní líbá. S dalším krátkým, něžným polibkem se Draco odtáhl, ale stále ji svíral v náručí. Hleděl na ni. Otevřela oči a zjistila, že se dívá do stejně intenzivních očí jako na obrázku.

„Vyjdeš si se mnou?“ zeptal se Draco. Hermiona se usmála.

„Ano.“ Draco si zhluboka oddechl a znovu se k ní naklonil. Následoval další dlouhý smyslný polibek, ale Draco se nepokusil o nic víc. Hermiona zvažovala, že by to prohloubila, ale nebyla si jistá, jestli je na to již připravená. Všechno pro ni bylo hrozně nové. A takovéto zkušenosti nikde nevyčtete. Pro vztahy neexistovaly manuály. Když se znovu oddělili, Hermionu něco napadlo.

„Nechtěl ses mě zeptat ještě na něco?“ Draco se zamračil. Jeho prsty si pohrávaly s jejími vlasy a to způsobilo, že se zachvěla. „Začal jsi slovy: *Co sis...* Co jsem si co?“ Dracova tvář znovu zčervenala. Už se chtěl odtáhnout, ale Hermiona ho rychle přidržela za šaty. „Můžeš se zeptat na cokoliv.“

„Chtěl... Chtěl jsem se tě zeptat... jestli se ti ta kresba *líbila*,“ řekl, jeho hlas byl nepatrně nervózní. Hermiona zrůžověla, ale děkovala své nebelvírskosti, že jeho pohled vydržela.

„Líbila se mi velmi, opravdu *velmi*,“ řekla. Její hlas jí samotné zněl hluboce. Na Dracově tváři se zvolna objevil úšklebek, ale rychle se změnil do velkého úsměvu.

ooOoo

Severus se pokoušel. Doopravdy! Snažil se tak moc, ale nemohl s tím úplně přestat. Přešly tři měsíce neskonalého utrpení. Jako by se Vánoce odehrály někdy v minulém století. Chtěl zapomenout na ten pocit v prstech, když masíroval Harryho obnažená záda a hrudník, ale jeho paměť ho zrazovala při těch nejhorších příležitostech. Vedl s Brumbálem diskuzi o Scios Totalus. Udělal narážku, že asi ještě neprozkoumali všechny zdroje. Brumbál byl zřejmě sám v Kyjevě během své dlouhé nepřítomnosti po Harryho vyloučení. Také naznačil, že toho má ve své soukromé sbírce daleko víc. Severus nemohl projevovat svou rozmrzelost. Místo toho se Brumbála zeptal, zda ještě po tom přístroji pátrají a Brumbál mu odpověděl, že jsou již velmi blízko, ale Voldemort je pravděpodobně ještě blíž.

Ředitel také donutil Severuse slíbit, že už takto znovu nepustí hrad, čemuž se mistr lektvarů neochotně podvolil, jen aby už měl toho muže z krku. Potají si sám sobě slíbil, ale se pokusí vůbec Scios Totalus nepoužívat. Možná, že to pak půjde? A od té chvíle si zoufal.

Po týdnu se zabednil v podzemí. Omezil se na dvě naslouchací sezení týdně, ale ani to nebylo dost. Chtěl vědět, jestli je Harry v pořádku. A chtěl daleko víc, než jen tohle. Ovšem nikdy nebyl mužem, který by se vzdával snadno.

Velikonoce nebyly daleko. Možná, že by se mohl stavit na Grimmauldově náměstí? Jen aby znovu zkusil odstranit Scios Totalus samozřejmě. Och, koho se to tu snažil obalamutit? Miloval toho chlapce a chtěl být s ním! Severusovi se dělalo špatně z vlastních tužeb. Nikdy předtím nikoho nepotřeboval. Byla to ryzí trýzeň, přesně jako psali v deníku. Kdyby si jen přečetl tu zpropadenou věc předtím, než umístil ten zatracený přístroj!

A to Severuse přivádělo k další otázce, kterou si jednou položil. Mohl by se někdy zamilovat do Harryho Pottera bez působení Scios Totalus? S jejich předchozím vztahem asi ne. Ale Severus bez pochybností věděl, že kdyby dostal šanci Harryho poznat bez magie či jejich dřívějších problémů, dopadl by úplně stejně. Magie ho neovlivňovala, bylo to jednoduše poznáním, jaký Harry je. A jak řekl, bylo to utrpení.

Už skoro požádal Brumbála o pomoc. Ten muž trval na tom, že Scios Totalus najdou a ačkoliv už věděli, že existuje více než jedno, Severus se cítil trochu provinile. Brumbál svolal naléhavou schůzku Řádu. Severus by z toho neměl být zmatený, stávalo se to vždy, když se objevily nějaké nové informace. Ale tentokrát mu Brumbál řekl, aby tam šel bez něj, a že se k nim připojí hned, jakmile vyzvedne ještě jednoho čaroděje. Neřekl mu, o koho jde, ani o čem bude celá schůzka.

Severus se přivítal v chodbě na Grimmauldově náměstí s našťavaně vypadajícím Harry Potterem, a také s hluboce zamračeným Dracem Malfoy. Důvod jejich chování neznal.

„Proč jsi tu?“ oslovil Severus Draca spíš proto, aby se vyvaroval zírání na Harryho, než že by ho to doopravdy zajímalo. Brumbál jim vše časem prozradí. Blondák pokrčil rameny.

„Nevím. Brumbál řekl, abych tu byl. Poslal mě sem letaxem už před hodinami.“

„Nelíbí se mi to,“ řekl Harry. Draco znovu pokrčil rameny, ačkoliv Severus věděl, že ten chlapec je stejně tak zmatený jako Harry.

„Co se vám nelíbí?“ zeptal se Severus.

„Brumbál mi řekl, abych počkal nahoře, dokud mě nezavolá,“ vysvětlil Draco. Severus se zachmuřil. Znamenalo to to, co si myslel, že to znamená? Harry zřejmě nevěděl, že by měl dorazit další čaroděj, anebo si o tom chlapec vyvodil stejný závěr?

„Pak bys měl jít raději nahoru,“ doporučil mu Severus. Zadíval se na Harryho, a pak dolů na schody. Bývalý nebelvír se otočil na patě a rychle si něco řekl s Dracem.

„Vy víte, o co tu jde.“ Bylo to prohlášení, ne otázka.

„Mám jistou teorii,“ odpověděl Severus. „A velmi pochybuji, že tím budou ostatní nadšení.“

Kapitola 18

Členové Řádu se mezi sebou potichu bavili. Čekali, až přijde Brumbál. Harry seděl, Severusovi z nějakého úplně neznámého důvodu, vedle mistra lektvarů. Nemluvili spolu a Severus za to byl vděčný. Už jen mít svou lásku, ano, *jeho lásku*, tak nablízku, bylo utrpením. Ale také to byla velká zkušenost. Čím více času Severus strávil v Harryho přítomnosti, tím více si uvědomoval, jak hluboké city chová k tomu chlapci. Bylo to na jedné straně ponižující a děsivé zjištění, ale na straně druhé jedna jeho maličká neuznaná část byla nadšená a naplněná novým druhem radosti, který nikdy dříve nepoznal.

Všichni se utišili, když zaslechli kroky na schodech. Přicházeli dva lidé. Dveře do kuchyně se otevřely a objevil se sám Brumbál. Měl na tváři úsměv a zářil. Kdokoliv přišel s ním, zůstal na chodbě.

„Děkuji vám, že jste se tu sešli v tak spěšném čase, ale tohle nemohlo počkat. Pro vítězství v této válce by to mohlo být velmi důležité.“ Malou skupinkou lidí, kteří byli přítomni Brumbálovu dřívějšímu objasňování Scios Totalus, se rozvlnil šepot. „A teď. Víím, že od vás žádám mnoho a plně si to uvědomuji, ale musím vám poprosit ještě o něco. Může to být těžší než cokoliv, co jste pro mě zatím udělali.“ Severusovy myšlenky potemněly. Nelíbil se mu směr, jakým se to ubíralo. Manželé Weasleyovi si vyměnili ustarané pohledy, ale byl to Arthur, který promluvil. Jeho hlas byl naplněn nebelvírským přesvědčením.

„Uděláme cokoliv, o co nás požádáš, Albusi.“ Brumbál se usmál a děkovně přikývl.

„Vím, že se budete snažit, jak nejlépe budete umět. Chci po vás, abyste mi plně důvěřovali. Tato osoba je zde pod mou ochranou. Moly, Arthure, věřte mi, že bych vás o to nikdy nežádal, kdybych si nemyslel, že je to pro tuhle válku absolutně nezbytné.“ Weasleyovi obezřetně přikývlí a Brumbál ustoupil stranou, aby dovolil vstoupit komukoliv, kdo tam čekal. „Už můžete vejít.“ Severus to sledoval a asi jako jediná osoba kromě Brumbála nebyl překvapený, když do místnosti vstoupil Lucius Malfoy. Jeho tvář byla dokonalou maskou. Byl oblečen v působivém oděvu a měl při sobě i svou vycházkovou hůl. Severus si myslel, že se Brumbál zbláznil, když mu to dovolil, ale pak si uvědomil, že ten muž už vlastně byl v hlavním štábu. Luciusovy oči krátce pohlédly na Severuse a on si pomyslel, že v nich zahlédl záblesk emocí. Tento muž ho kdysi považoval za svého přítele.

Black samozřejmě okamžitě vyskočil na nohy, jediné Lupinova ruka kolem jeho zápěstí ho zastavila před tím, aby udělal nějakou stupidní hloupost. Moly a Arthur se svírali v náručí, v jejich tvářích se značila zrada. Moody vytáhl svou hůlku, ale mířil na Smrtijeda jen varovně. Očividně se snažil vzít si k srdci Brumbálova slova. McGonagallová vypadala šokovaně, ale neudělala nic.

Lucius se lehce pohrdavě rozhlédl po místnosti, nevšímal si žádných reakcí, a pak se otočil k Brumbálovi.

„Řekl jste mi, že tu Draco bude,“ řekl. Severus poznal, že se snaží udržet svůj hněv na uzdě.

„Je v tuto chvíli nahoře,“ odpověděl Brumbál mírně.

„Neodevzdám vám to, dokud ho neuvídím. Dal jste mi své slovo.“

„A to také splním,“ řekl Brumbál a přikyvoval. Otočil se k chlapci–který–přežil.
„Harry, mohl bys dojít nahoru a přivést sem Draca?“

„Raději bych za ním šel nahoru sám,“ řekl Lucius, ale Brumbál zvedl ruku.

„Obávám se, že to nemohu dovolit, pane Malfoyi. Jsem si jistý, že mi rozumíte.“ Luciusovy lícní svaly se napjaly, jak se snažil zadržet svou zlost na uzdě. Moody vypadal, že je asi tak dvě vteřiny od úmyslu toho muže omráčit. Lupin zesílil sevření svého přítele. Moly a Arthur se stále tvářili jako odkopnutá štěňátka. Harry hleděl jednoduše obezřetně. Ještě se ani nezvedl ze židle.

„Zvažte to znovu. Odevzdám vám svou hůlku,“ řekl Lucius namáhavě, všechny tím překvapil.

„Obávám se, že není možné, abyste Draca viděl o samotě,“ zopakoval Brumbál. Na Severusův vkus zněla ta věta až příliš omluvně. Kdo ví, co by Lucius řekl, aby přesvědčil toho chlapce udělat cokoli? Luciusova tvář se lehce zabarvila do růžova, zatímco mu klouby na ruce, která svírala hůlku, zbělely. „Harry?“ Chlapec přikývl, rychle se na Luciuse s nedůvěrou zadíval, a pak odešel z místnosti. Severus slyšel, jak běží po schodech.

„Albusi?“ konečně promluvil Arthur. Brumbál se na něj smutně zahleděl. Překvapil Severuse, když neřekl nic, a jen jednoduše nešťastně zakroutil hlavou. Naznačil tím, že se o tom teď nebudou bavit. O chvíli později vstoupil Harry následován Dracem. Lucius se otočil, aby se přivítal se svým synem, který se na svého otce díval se sotva znatelným rozzechvěním. Severus byl velmi zvědavý, jak tohle setkání dopadne. Draco vyslal k Brumbálovi tázavý pohled a ten povzbudivě přikývl. Severus si téměř odfrkl. Harry se zvolna usadil na své místo.

„Otče,“ přivítal ho Draco se strohým přikývnutím.

„Synu,“ přišla odpověď.

„Co tu děláš?“ zeptal se Draco, pravděpodobně dříve než si to promyslel. Lucius si podrážděně povzdechl.

„Jsem tu kvůli tobě,“ řekl. V jeho hlase zaznělo slabé obvinění. Draco sebou nepostřehnutelně trhnul. Molly a Arthur se sevřeli pevněji. Dracovy tváře zružověly. Lucius si znovu povzdechl a otočil se k Brumbálovi.

„Tak alespoň tisíc kouzlo? Jen na chvíli?“ V tom obvykle hrdém hlase bylo překvapivé množství prosby. Dokonce i Draco vypadal ohromeně. Brumbál se vzdal, vážně přikývl a osobně nad dvojicí seslal kouzlo. Nebylo pochyb, že on sám je může slyšet. Jen kdyby náhodou.

Draco polkl, když nad nimi ucítil vlnu magie. Pokusil se otci dívat do očí.

„Draco, vážně sis myslel, že tvé chování na mě nebude mít žádný vliv?“ zeptal se Lucius, zíral upřeně na Draca. Mladší Malfoy od jejich posledního setkání značně vyrostl a Draco byl nyní skoro stejně vysoký jako jeho otec. Ale necítil se tak.

„Nerozumím ti.“

„Udělal jsi rozhodnutí, a ačkoliv jsou tvé pohnutky pravděpodobně scestné, viděl jsem, že mi mé možnosti ubývají,“ pokračoval Lucius. Jeho tvář byla bez výrazu, kromě jeho šedých očí, které se vpalovaly do Dracových. „Jsi můj dědic, můj synu. Očekával jsi, že tě tu zanechám?“

„Nemůžeš udělat nic...“

„To mně opravdu tak málo znáš?“ utnul ho Lucius hrubě. Draco sebou opět cuknul a Lucius si povzdechl. „Tak mi dovol tě poučit. Nenechám tě zemřít. Malfoyové vytrvají za všech okolností. Proto, ať ses rozhodl pro kteroukoliv stranu, si musím být jist, že je to ta správná. Je to jasné?“ Draco otevřel šokovaně ústa. „Přestaň se šklebit jako nějaký mrzimor,“ vyštěkl Lucius, čímž Draca účinně donutil sklápnout. „Chci, abys věděl, že to ani v nejmenším neznamená, že schvaluji tvé jednání. Ale předpokládám, že má vlastní mladická volba loajality byla velmi podobná. Zřejmě jsi zamilovaný.“ Poslední větu pronesl s notnou dávkou znechucení. Draco zčervenal a Lucius protočil oči. „Merlin nám pomáhej.“

„Otče...“ začal Draco, ale sám se zastavil a odvrátil oči. Opět se nad mini zachvěla vlna magie a Lucius se na Brumbála pronikavě zadíval.

„Obávám se, že již nemáme čas. Draco, byl bys tak laskav a počkal nahoře? Pane Malfoyi, viděl jste, že tu váš syn rozhodně není držen v zajetí. Jste připraven splnit i svou část naší dohody?“ Lucius teď vypadal rozhněvaně. Otočil se zpět ke svému synovi, ale Draco už pelášil z místnosti. Severus si byl na chvíli jistý, že zahlédl na Luciusově tváři bolestný záblesk. A soudě podle toho, jaké zvláštní pohledy si vyměnili Arthur s Molly, nebyl jediný. Black se konečně posadil a Moody odklonil hůlku.

„Jsem s panem Malfoyem v kontaktu již několik měsíců,“ řekl Brumbál, když oba zasedli do čela stolu. „Před několika hodinami ukradl Voldemortovi Scios Totalus a přinesl jej sem.“ Pod Brumbálovým vyčkávavým pohledem, Lucius vyndal něco z kapsy.

Když to Severus uviděl, už s určitostí věděl, že na světě existují jen dvě Scios Totalus. Zjistil to podle podoby přístroje, který Lucius položil na stůl. Měl srpkovitý tvar a byl stříbrný. Zlatý míček, jenž si v současné době neviditelně hověl nad Harryho hlavou, do něj perfektně pasoval. Brumbál ho zvedl a z blízka si jej prohlédl. Pak přikývl a ukryl jej do kapsy.

„Děkuji vám, pane Malfoyi,“ řekl srdečně. Lucius nereagoval. „Voldemort jej získal před nedávnem a věřil tak, že je před jeho mocí v bezpečí,“ pokračoval Brumbál a adresoval to celé místnosti.

„Takže, jak ho použijeme?“ zeptal se Black, sledoval zvědavě ten vynález.

„Bohužel, zatímco byl Voldemort v bezpečí, když jej měl v držení, my můžeme využít veškerý jeho potenciál pouze, pokud nebudeme mít *oba*.“

„Takže musíme najít ještě jeden?“ zvolal Black a Severusův žaludek se zhoupl. Naslouchal Brumbálovu vysvětlování úplně ochromeně.

„Ano, obávám se, že ano. Víme, že existují dvě Scios Totalus. Nebudu vás nudit jejich dlouhou historií, ale řeknu vám jedno: samotné Scios Totalus dovolí špehovat jednotlivce, *poznávat* je, co hrdlo ráčí. Když je ale dáte dohromady obě dvě stanou se mocnějšími a vy můžete libovolně *pátrat* v mysli vašeho cíle, účinně vyhledat jeho tajemství, jakoukoliv myšlenku, která je chráněná magií. Pokud jsou Scios Totalus spojená dostane se vám dokonalých vědomostí toho druhého. A to právě potřebujeme. Protože Voldemort si svou mysl chrání lépe než kterýkoliv čaroděj. Dokonce, i když si odstraní vzpomínky, Scios Totalus je schopné přechít i ten nejslabší otisk, který se stále nachází ve vaší mysli.“ V místnosti nastalo ticho. Členové Řádu po Brumbálově řeči strnuli. Nakonec to prolomil Lucius Malfoy.

„Temný pán bude po tom druhém pátrat, až se dozví, že tohle zmizelo. Nebude schopen zjistit, že jsem to byl já, alespoň jsem o tom přesvědčený, a budu vám tak dál schopen poskytovat informace.“

„Ano, ještě jednou vám děkuji, pane Malfoyi,“ řekl Brumbál.

„Neděkujte,“ řekl Lucius a všichni v místnosti se na něj zadívali. „Pán zla bude vzteklý, pravděpodobně chorý hněvem a až zjistí, co se stalo, tak zaútočí. Doporučuji vám, abyste se připravili.“ Vstal ze židle a Brumbál také. Všichni sledovali, jak Brumbál muže odvádí pryč. Když se vrátil, jeho tvář vypadala vážně.

„Má pravdu. Voldemort začne útočit, až si uvědomí, co se přihodilo,“ řekl vážně. „Doufám, že jste všichni připraveni a pamatujete si, co dělat, až to začne?“ Všichni přikýkli, byli pro podobné situace dobře vycvičeni. Každý věděl, koho kontaktovat, aby se zpráva rozšířila ke všem členům Řádu. Stará garda tím již prošla a mladí se to rychle naučili. „Dobře,“ řekl Brumbál. „Zůstávejte v pohotovosti.“ Kývnul na všechny přítomné, a pak odešel. Bez pochyby šel nahoru, aby se stavil pro Draca.

Severus zíral přímo před sebe. Kolem něj začala diskuze. Všichni si šeptali, o jaké akce Temného pána asi půjde. Odmítl se podívat na Harryho, který soustředěně poslouchal těm zkušenějším kolem sebe. Místo toho se zvolna zvedl, přešel ke dveřím, jako by se měl každou chvíli zhroutit. Vystoupal po schodech. Cítil se, jako by zemská přitažlivost každým krokem nabývala na síle.

Výsledek války závisel na malém zlatém míčku, který se vznášel nad hlavou Harryho Pottera. Byla v tom ironie. Severus si tím byl jist, ale byl právě úplně a zcela utrápený, aby se o tom staral. Ta zatracená věc se zasekla! Kdyby se to stalo komukoliv jinému, vysmál by se mu do idiotů. Chtělo se mu plakat, ale to by se stalo asi tak stejně pravděpodobně, jako že by Scios Totalus spadlo a praštilo Harryho do hlavy.

Ještě nikdy ve svém životě se necítil tak naprosto ztracený a bezmocný. A to bylo vážné, vezmeme-li v úvahu všechny ty strašné věci, kterých se dopustil v minulosti. Tohle bylo na vrcholu všech. A nejhorší bylo, že vše, co by si nyní přál, bylo jít domů a pozorovat Harryho tu jednu hodinu, kterou měl ještě tento týden dovolenou.

Brumbál scházel po schodech s Dracem v závěsu, ale Severus si ho sotva všiml. Byl tak uvězněný ve svém současném stavu tísně, že nadskočil, když mu Brumbál dal ruku na rameno.

„Severusi, jsi v pořádku?“ Ty laskavé oči ho nutily do něčeho praštit a nevhodnější by byl nos mezi řečenýma očima. Kdyby jen Brumbál věděl! Jak by se na něj ještě mohl podívat? Kdyby jen znal pravou povahu Severusovy zrady.

„Jsem v pořádku,“ slyšel se říkat. Draco se na něj zmateně zadíval, což mu prozradilo, že už ani nedokáže pořádně zalhat. Musel být úplně mimo.

„Jsi si jistý?“ Brumbál na něj zatlačil, jeho sevření lehce zesílilo. „Možná bychom si měli promluvit?“ Proti svému přesvědčení, svým instinktům a celé své zmijozelské osobnosti Severus němě přikývl. Co jiného měl dělat? Se Scios Totalus nepochodil. *Pouze pár ho může osvobodit.* Slova z deníku se mu ozývala v mysli a jeho zajímalo, jestli to Brumbál slyšel. Muž se hluboce zamračil a otočil se k Dracovi.

„Pane Malfoyi, domnívám se, že najdete cestu zpátky, že?“ Chlapec přikývl a s posledním podivným pohledem na Severuse odešel kolem nich po schodech dolů do kuchyně a k letaxu. Severus cítil, jak ho ruka na jeho rameni jemně vybízí přejít do přijímací místnosti, celou cestu dovnitř a pak na kanape. Oh, můj Merline, opravdu mu to přizná? Sesbíral všechnu svou sílu a pozvedl svůj pohled ke svému zaměstnavateli, vůdci a učiteli. Modré oči se upíraly zpět na něj. Postrádaly jiskřičky, radost a dokonce i soucit.

„Vím, kde se nachází to druhé Scios Totalus,“ začal. Pokusil se polknout, ale v ústech mu najednou vyschlo.

ooOoo

„Dobře, uvidíme se o Velikonocích,“ zazubil se Harry. Draco se usmál nazpět. Byl trochu zaražený, ale Harry mohl toho chlapce sotva obviňovat, vzal-li do úvahy, jakou zkušeností musel projít. Harry Luciusově obratu na světlo nevěřil ani za mák, ale nezeptal se Draca, co mu ten muž řekl, když byli pod tisíci kouzlem. Snažil se s ním bavit o jiných věcech, ale Draco skoro určitě netoužil po rozptýlení. Harry sledoval, jak blondák zmizel v zelených plamenech, než se otočil, aby se vrátil do svého pokoje.

„Musím to pro něj být těžké,“ vyjádřil se Remus, když Harry procházel dveřmi. Harry se zastavil a smutně se usmál na svého bývalého učitele. Sirius pozoroval tu výměnu a také měl na tváři ustaraný výraz. Harry přikývl, nemohl najít vhodná slova jak vysvětlit něco, co si ani sám neuměl představit, jako mít za rodiče Luciuse Malfoye, a pokračoval v cestě. Slyšel Molly pronášet podobné věty, protože lidé dole probírali situaci mladého zmijozela.

Harry se dostal do chodby a už chtěl vyjít po schodech, když uslyšel velmi hlasitý hovor vycházející z přijímací místnosti.

ooOoo

„Chápu...“ Brumbálův hlas se vytratil, očividně čekal, až mu k tomu Severus něco řekne. Ta druhá část se bohužel nesdělovala moc lehce, pokud ovšem na tomto rozhovoru mohlo být něco jednoduchého. Severus sklonil hlavu, zadržel dech a chystal se zničit osud, který pro něj tento muž možná jednou chystal.

„Použil jsem ho,“ vydechl, než by mu selhaly nervy. „Použil jsem ho... na Pottera.“ Nastalo naprosté ticho. Když ho Brumbál prolomil, bylo to jako by ve stejnou chvíli zlomil i Severusovo otevřené srdce.

„Proč bys něco takového dělal? A držel to celou dobu v tajnosti?“

„Já...“ *Merline*, nemohl Brumbál prostě požádat, aby mu své srdce naservíroval na talíři? Tohle přání by mu teď snad splnil lehčeji. „Když jsem ho našel, pomyslel jsem si, proč bych si ho nenechal? Byl to můj způsob, jak si udržet svou... samostatnost.“ Brumbálovi trvalo znovu věčnost, než odpověděl. Severus se neodvážil vzhlednout. Nebyl žádný nebelvír.

„Mrzí mě, že ses tak cítil. Neměl jsem tušení, že vnímáš svou loajalitu ke mně v takové světlo.“ Ta slova řála do živého, protože byla pravdivá. Severus nenáviděl službu jakémukoliv pánovi. A nemělo to co dělat se světlou či temnou stranou. Nesnášel ještě více, že byl Brumbálovi *zavázán*, a Scios Totalus ležící tolik let v zaprášeném šuplíku bylo žalostným symbolem Severusovy snahy sama sebe oklamat, že Brumbálovi nic nedluží. Ani svůj život, ani práci, dokonce ani samotnou duši.

„Omlouvám se.“

„Není zač se omlouvat, můj chlapče. Jsem to já, kdo by se tu měl omluvit, jestli jsi cítil, že služba pro mě byla podobná té u Voldemorta.“ Severus sebou cuknul a pevně sevřel víčka. „Mohu se zeptat, proč ses rozhodl, že budeš sledovat Harryho?“

„Byl to okamžik šílenství,“ řekl namáhavě Severus. Doufal, že když bude pokračovat ve své řeči, tak může předstírat, že tu Brumbál není. Že se na něj nedívá jako by mu něco zabodl do prsou, jako na zrádce, kterým byl, jako na Jidáše, Bruta, Quislinga* a všechny známé zrádce před ním. Legrační bylo, že si nedokázal vzpomenout na žádného čaroděje. „Harry se mi dostal do myslánky a viděl mé vzpomínky. Rozzuřilo mě to, a tak jsem se mu pomstil, ale neuspěl jsem.“

„Scios Totalus na něj působí od té doby, co byl vyloučen?“ usoudil Brumbál. Severus přikývl.

„Pokusil jsem se ho sejmout, ale...“ zastavil se. Nemělo to smysl. Uvědomil si s překvapující jasností, že by potřeboval to druhé Scios Totalus. Otevřel oči a zvedl hlavu, aby se setkal s modrými duhovkami. Vypadaly neočekávaně něžně. Možná se zmýlil.

„A co ses naučil, Severusi, po tom, co jsi Harryho sledoval tolik měsíců?“ zeptal se Brumbál, jeho hlas zněl něžně ve stejné míře.

„Mnoho,“ odpověděl Severus.

„Změnily se tvoje pocity k němu nějak?“ pokračoval Brumbál a Severus se naježil. Takže to byla taková hra? Ale on se do toho nenechá tak lehce zatáhnout.

„Ano, dosáhl jsem určitého porozumění ohledně chlapcovy motivace a věřím, že jsem obecně lépe pochopil, proč nebelvíři jednají tak nerozvázně.“ Ty zatracené jiskřičky byly zpět. Viděl je jen stěží a pouze v levém oku, ale Severus by přísahal na hrob své matky, že tam byly.

„Neměl jsem na mysli tvoje porozumění nebo znalosti. Co k Harrymu *cítíš*?“

„Už... jám nepohrdám, jestli je to to, co jsi myslel.“

„No tak, Severusi, potřebuji porozumět tomu, jak Scios Totalus pracuje, jinak ho nikdy nepřemůžeme.“ Severus vyskočil na nohy, než si to sám uvědomil. Shlížel na Brumbála, jako by ho nutil k tomu to vyslovit. Bylo mu jasné, že se mu nedostane žádné pomoci, pokud se úplně nepřizná. Jeho duše by už nikdy nebyla úplná.

„MILUJI HO! To jsi chtěl slyšet?“ zakřičel a zatnul pěsti. „Našel jsem Scios Totalus před tolika lety a nechal jsem si ho, načež jsem ho sobecky použil na Pottera kvůli prosté, nepodstatné odplatě! A pak, když jsem ho pozoroval skoro rok den za dnem, tak jsem zjistil, že ve mně *vzbuzuje úctu*! To jsi chtěl slyšet? Možná bys chtěl prozkoumat můj srdeční sval na živo? Připravil to pro mě osud nádherné romantické spravedlnosti? Miluji Harryho Pottera celou svou bytostí a on se na mě nikdy nepodívá s ničím víc než s neurčitým zájmem! Mohl bych z té posedlosti zemřít, nebo kdybys ten zpropadený přístroj odstranil, mohl bych zemřít zlomený a sám. Je to pro tebe dostatečné?“ Severusův hrudník se po té řeči namáhavě zvedal. Brumbál se na něj smutně díval, jeho oči nejiskřily, ale leskly se slzami.

„Ano, Severusi, to je více než dostatečné. Odpusť mi, nechtěl jsem tě do toho natlačit.“ Zvolna vstal, jako by jeho věk měl skutečný vliv na jeho tělo, a položil jednu ruku na Severusovo chvějící se rameno. „Obávám se, že ten přístroj nemohu odstranit, Severusi. Nejprve toho musím hodně prozkoumat. Slib mi, že jej už znovu nepoužiješ. Musíš tomu odolat.“ Severus se zmohl jen na přikývnutí. Uvnitř se cítil rozbolavělý a prázdný. „Slib mi to,“ trval na svém Brumbál.

„Přisahám, že to už nepoužiji,“ zašeptal Severus.

„Dobře, musím teď jít a vyhledat pár odpovědí. Opravdu mě to mrzí. Všechno.“ S posledním stiskem Brumbál odkráčel ke dveřím a odešel. Neohlédl se. Severus tam chvilku stál jako socha, a pak těžce dosedl na pohovku a zanořil svou tvář do dlaní.

ooOoo

Harryho hlava v tuto chvíli přitisknutá ke dveřím se poplašeně odtáhla, když si uvědomil, že Brumbál odchází. Otočil se a odběhl po schodech tak potichu, jak to jen dokázal. Byl právě na dalším odpočívadle, když zaslechl, jak se dveře otevřely a zavřely. Nezastavil se, dokud nebyl ve svém pokoji. A pak se vrhnul na postel.

Severus Snape je do mě šíleně zamilovaný, byla jediná myšlenka, kterou byla jeho mysl zřejmě schopna udržet.

ooOoo

Poznámka:

**Vidkun Quisling byl norský důstojník a fašistický politik, jeho jméno v mnoha jazycích znamená synonymum pro kolaboranta a zrádce (viz http://cs.wikipedia.org/wiki/Vidkun_Quisling)*

Kapitola 19

Severus Snape je do mě šíleně zamilovaný... Harry zíral do stropu a byl rád, že leží. Mohl by omdlít? Vrátil by se svět zase do správných kolejí, až by se pak probral?

Počkat. O čem to přemýšlí? Vypadalo to, že Severus Snape, muž, který ho ze srdce nenáviděl od prvního momentu, kdy vkročil do Bradavic, do něj byl zamilovaný? Ne, ne, ne, to nedávalo žádný smysl. Bylo to absurdní! Harry se nahlas rozesmál, znělo to trochu hystericky, a zakroužil hlavou. Bylo to nemožné, nesmyslné, směšné a všechna další synonyma, která Harry dokázal v tuto chvíli vymyslet. Dokonce ani magie by nemohla vysvětlit něco tak neuvěřitelného.

Magie. Scios Totalus. Harry se na posteli posadil a zamyšleně se zamračil. Snape si Scios Totalus nechal pro sebe, a pak ho použil na něj. Pomalu v něm začal narůstat hněv. Nebyl takto rozzlobený od doby, kdy ho Umbridgeová vyloučila ze školy. Jak se ho Snape odvažoval sledovat?! Byl to tak odporný, hnusný, zmijozelský čin, až z toho bylo Harrymu špatně. Vstal z postele a začal přecházet po pokoji. Toužil do něčeho udeřit. A také to udělal. Když se jeho pěst poprvé střetla se zdí, pekelně to bolelo, ale nestaral se o to. Chtěl do ní bušit znovu a znovu. Ovšem byl by raději, kdyby na jejím místě stál Snape. Muž, který ho měsíce *sledoval*, a pak se do něj zamiloval.

Možná by si měl se Snapem promluvit? Zeptat se ho, co tím doopravdy myslel? Že by se přeslechl? Přišlo mu nemyslitelné, že by na něj Snape uvalil takovou odplatu, jen aby se pak do něj zamiloval, do Harryho, nebelvíra, syna Jamese Pottera. Možná je Snape právě tak zmatený jako on? Kdyby si s ním Harry promluvil, třeba by se všechno zase spravilo? Snape řekl, že je jím posedlý, a že by ho to mohlo i zabít... A možná, že to právě tak bylo, jen posedlost, ne opravdová láska? Co mohl prostřednictvím Scios Totalus vidět, aby to způsobilo jeho mánii?

Pro Pána Jána, Harry v duchu zasténal a zamotala se mu hlava. Snape ho pozoroval od loňského roku. Začal po tom incidentu s myslánkou! Viděl *všechno*, zřejmě dokonce i jeho kresby? Ach Bože, co když právě tohle Snapea přimělo ho mít rád? Myslel si, že ho Harry také *miluje*? Ne, ne, ne, řekl, že by se na něj Harry ani nepodíval. Ta myšlenka Harryho trochu upokojila. Cítil se nejistý a znovu se usadil na postel. Snape se opravdu v Harryho přítomnosti choval zvláště od té doby, co se ukázal u Dursleyových. Tak to zjistil! Brumbál na dům neumístil žádná zatracená kouzla, která by odhalila blížící se smrtelné nebezpečí. Snape mu lhal. Viděl, jak Harryho bičovali a přišel mu na pomoc? Harry se opět uklidnil. Vše, co cítil, byl nesnesitelný smutek, že ho Snape pozoroval po tak dlouhou dobu a přitom neřekl ani slovo. Ale pod tím vším pocítil ostré bodnutí viny. *Já jsem se podíval první*, pomyslel si. Přemýšlel nad tou vzpomínkou v myslánce.

Takže jsem si to svým způsobem zasloužil, ale nefungovalo to tak, jak Snape zamýšlel. Bylo jasné, že se nikomu nesvěřil s tím, co zjistil. A Snape se toho dozvěděl tolik, že se do něj zamiloval. Harrymu chvíli trvalo, než se na to prohlášení podíval z druhé strany. Snape ho pozoroval a vzplanul pro něj. Tahle myšlenka se teď v Harryho hlavě zasekla. Ten muž ho poznal, možná dokonce lépe než kdokoliv jiný. Harry zamrkal. Ano, samozřejmě. To proto Snape vždy věděl, co říct, co dělat, aby ho uklidnil a utišil. Snape ho znal a choval se v souladu se svými znalostmi o něm a zamiloval se do něj, do Harryho, syna Jamese Pottera! Pozoruhodného nebelvíra! Zvolna tu myšlenku přijal a s tím přijetím pocítil zvláštní neznámé teplo, které se mu šířilo někde hluboko v břiše. Někdo ho *znal* natolik, že se do něj zamiloval v romantickém smyslu.

Harry se zhluboka nadechl. Pocítil vinu, že se těšil ze Snapeových pocitů, zatímco on k muži na oplátku nic takového necítil. Prostě nemohl. Snape ho možná znal, ale Harry si byl sakra dobře jistý, že on neznal Snapea, ne tímhle způsobem.

Co by teď měl dělat? Měl by se se Snapem setkat? Ten nápad ho moc nepřitahoval. Nebylo co říct. Harry už nebyl našťvaný. Ve skutečnosti nikdy nebyl a dokonce částečně uvnitř cítil velmi hřejivý pocit. Měl by zajít za Brumbálem? Co by to přineslo dobrého? Ředitel jednou to zařízení odstraní a Snape slíbil, že ho již nebude používat.

Ale co když tomu ten muž nezvládne odolat? Harrymu se znovu udělalo trochu nevolno od žaludku při myšlence, že by ho Snape mohl pozorovat. Bože, co když ho viděl při onanování! Nad Snapeovou kresbou! Harry zasténal a zanořil hlavu do polštáře. Jeho tvář byla rudá zahanbením.

„Harry? Jsi v pořádku?“ Siriusova hlava nakoukla do místnosti. „Moly trvá na tom, že připraví večeři. Arthur a Remus se k nám také připojí.“

„Skvělé,“ zamumlal Harry do polštáře.

„Harry?“ Sirius vstoupil do pokoje a usadil se vedle Harryho. Jenou rukou spočinul na jeho zádech. „Jsi znepokojený kvůli Dracovi?“ Harry v polštáři zavrtěl hlavou. Sirius se zamyšleně zamračil. „Pak tedy kvůli Voldemortově útoku?“ Další zavrtění a Sirius zabrblal. „Hodláš mi to říct, nebo si budeme hrát hru s hádankami?“ Harry se zvolna otočil, aby se mohl posadit a čelit svému kmotrovi.

„Siriusi, mohl bych ti položit čistě hypotetickou otázku, která se mnou nemá absolutně nic společného?“ Možná by se řeklo, že byl Sirius neukázněný nebelvír, ale v protikladu ke všeobecnému názoru rozhodně nebyl hloupý. Starší čaroděj přikývl a pokusil se udržet svou tvář neutrální a důvěřivou.

„Samozřejmě, že můžeš, Harry. Můžeš se mě zeptat na cokoliv.“ Harry se zhluboka nadechl.

„Co když... se do tebe někdo zamiluje, ale neřekne ti to a všechno, co k němu cítíš ty, je... jen neurčitá *přitažlivost*. Co bys pak dělal? Šel by sis s ním promluvit, anebo bys prostě předstíral, že o tom nevíš? Nebo bys to zkusil a uviděl, jestli bys ho mohl začít...“ Harry polkl a vypadal trochu ztracený v myšlenkách, „mít taky rád?“ Sirius se vážně zamračil (ano, příležitostně to také dělával), než odpověděl. Ve skutečnosti teď chtěl jít dolů a přivést sem Remuse.

„Člověk se nemůže nutit, aby měl někoho rád, Harry, ale rozhodně ti nedoporučuji, aby ses... aby se ta osoba chovala jen podle *přitažlivost*. Když on či ona cítí pouze touhu ale ne lásku, pak by mohl tu druhou osobu doopravdy zranit, kdyby to jen hrál.“ Harry přikývl, že rozumí.

„Nikdy bych se... Měl jsem na mysli, že bych to nikdy nenavrhoval.“ Harry se trochu začervenal kvůli své chybě a díval se všude kolem jen ne na svého kmotra.

„Jen ji když tak odmítني šetrně, Harry,“ řekl měkce Sirius. Harry zrudnul ještě víc.

„Nejedná se o mě. Já...“ povzdechl se, sklonil hlavu. „Prostě si jen nejsem jistý, co mám dělat.“

„No, co kdybych to nejdřív probral s Náměsíčníkem? Vždycky byl na tyhle citové záležitosti lepší než já. Slibuji, že mu neřeknu, že se to týká tebe. A tím ti ušetřím další trapný rozhovor. Co na to říkáš?“ Harry se úlevně pousmál a Sirius se nemohl pomoci, ale cítil se jako dobrý kmotr.

„Děkuji, Siriusi. Hodně to pro mě znamená.“

„Žádný problém. Večeře bude za dvacet minut.“ Sirius vstal a rozčuchal Harryho vlasy, než místnost opustil. Bezstarostně sešel schody a přemýšlel, jestli bude Remus v přijímací místnosti. Rozhodl se, že nejprve zkontroluje knihovnu, aby pak nemusel znovu po schodech nahoru. A opravdu, uvnitř malé, ale rozsáhlé knihovny seděl na největší židli u okna jeho přítel. V momentě, kdy Sirius vešel, vlkodlak vzhlédl a usmál se.

„Jen jsem si chtěl před večeří přečíst tenhle článek, protože je zřejmě jen Arthurovi dovoleno pomáhat v kuchyni. Asi potřebují po setkání chvilku o samotě.“ Sirius přešel přes místnost a shlížel dolů na Remuse. Ve tváři měl toužebný výraz, kterého si druhý čaroděj ještě nevšiml. „Ani si neumím představit, jak se museli cítit, když do místnosti vstoupil Malfoy.“

„Hmm,“ zamumlal Sirius. Jednou rukou ho roztržitě pohladil po krátkých hnědých vlasech. Remus se na něj zadíval, zatvářil se zmateně.

„Na co myslíš?“ zeptal se. Něžně se usmál, když ho Sirius polaskal za uchem. Sirius dlouhou dobu neodpověděl, jen si prohlížel Remusovu tvář.

„Proč mě vlastně miluješ?“ zeptal se. Ta otázka vyletěla z jeho úst dřív, než si ji stačit uvědomit ve své hlavě. Remusův úsměv se rozšířil a unikl mu pobavený smích.

ooOoo

Poté, co Sirius odešel, Harry vstal a začal se prohrabávat knihami, které právě četl, aby našel trochu rozptýlení. Ukázalo se, že všechny už vlastně přelouskal a tak popadl několik, o kterých věděl, že se je nebude znovu zatěžovat číst, a odebral se do knihovny, aby si vybral další. Pokud šlo o něj, rád četl literaturu navíc, protože bude potřebovat veškerou dostupnou pomoc, kterou může dostat.

Už směřoval do knihovny, když si všiml, že jsou dveře pootevřené a on tak může slyšet hlasy zevnitř. Málem své knihy upustil, když si uvědomil, že by se právě teď mohl Sirius ptát Remuse na jeho doporučení. Harry podvědomě zklidnil své pohyby a přešel ke dveřím, ale zůstal stát venku. Díval se průzorem. Uviděl Remuse sedícího na židli, kterou obvykle užíval, když byl na Grimmauldově náměstí a Siriuse stojícího vedle něj, jak se prohrabuje prsty Remusovými vlasy!

„Proč mě vlastně miluješ?“ zeptal se náhle Sirius. Harryho obočí vyletělo až do vlasů a skoro nahlas vykřikl, ale kousnul se do jazyka, aby se udržel potichu. Remus, který zdaleka nebyl šokovaný otázkou, se zeširoka usmál.

„Ani nevím,“ řekl a naklonil hlavu na stranu, jako by to zvažoval. „Domnívám se, že to může být jedině tvým úžasným vzhledem. A jen Merlin ví, že tvá osobnost je také hodna obdivu.“ Harry si teď byl jistý, že jeho sluch i zrak musí být něčím ovlivněn, protože tohle přeci nemůže být jeho kmotr a jeho neoficiální druhý kmotr. Ale podle Siriusova nenapravitelného štekavého smíchu je mohl bez pochyby identifikovat.

„V případě, že sis toho nevšiml, můj Náměsíčníku, můj vzhled není v poslední době příliš uspokojivý.“ To měl pravdu, pokud byste jej porovnali z přísně objektivního hlediska, Azkaban ho stále dost poznamenával. Nikdy nebude tak silný – citově, duševně, ani fyzicky, jako by býval byl bez všech těch let strávených ve vězení. Ale Harry si dobře uvědomoval, že je jeho kmotr stále velmi atraktivní muž. A každý, kdo nebyl slepý, to mohl vidět, a i pak by pravděpodobně cítil ty existující vyhlídky.

„Prosím, nepodceňuj se v mé přítomnosti,“ Remus to napůl zabručel a napůl zamumlal. Výsledný efekt byl velmi svůdný. „Nebo bych tě mohl kousnout.“ Siriusovi se na rtech vytvořil divoký úšklebek. Tohle pro něj totiž byla jen stěžejní hrozba. Harry nemohl cítit či myslet na cokoliv, protože jeho kmotr se Remusovi pohotově vyhoupl na klín. Jeho nohy visely přes opěrky židle a jeho vlastní paže si přitáhly Remusův krk. Druhý kouzelník mu ovšem vzdoroval.

„Siriusi,“ zasyčel, hodil pohledem směrem ke dveřím a Harry se instinktivně odtáhnul trochu zpět. „Někdo by mohl přijít.“

„Harry je nahoře. Dumá o svém milostném životě jako každý normální teenager, o čemž bych si s tebou pak chtěl promluvit, a Weasleyovi jsou zaneprázdnění přípravou nějakého fantastického jídla. To mi vážně odepřeš jeden jediný polibek?“ Remus omotal své paže okolo Siriusova pasu a Harry zalapal po dechu, protože Sirius se k němu přivinul. Druhému muži se zadrhl dech a divoce se na oplátku zašklebil.

„Tvé polibky mají tendenci stávat se něčím víc,“ zašeptal Remus a naklonil se blíž. „O hodně víc.“ Jejich rty se spojily ve vášnivém sevření a ani okamžitě se zapojily do hry i jazyky. Harry zavýskl jako holka a upustil knihy. Ten náraz způsobil, že od sebe oba muži odskočili, jako by jim za patami hořelo. Oba byli zarudlí a ztěžka oddechovali, když tam tak stáli a zírali na dveře. Harry zvažoval, že uteče, ale věděl, že by mu to nepomohlo. Přišoural se do prostoru u dveří a sehnul se, aby posbíral své knihy. Snažil se ignorovat páry očí, které se na něj upíraly.

„Harry...“ zkusil to Sirius. Harry si dával na čas se sbíráním spadlých knih. Bylo opravdu očividné, co dělá. Nakonec je držel všechny v náručí a postavil se. Rozhodl se prostě vejít, a tak to udělal. Přešel přímo k poličce, kam knihy patřily a začal jednu po druhé umísťovat nazpět. Opět mu to trvalo neobyčejně dlouho. Mezitím jeho mysl běžela jako o závod.

Remus a Sirius. Spolu. Nikdy předtím by ho to nenapadlo. Hlavně, protože si myslel, že většina čarodějů neschvaluje něco takového, a proto by mu ani nepřišlo na mysl, že jsou gayové. Ten nápad byl samozřejmě hloupý. Snape byl zřejmě gay. Polkl. Špatná myšlenka. To není dobré. Kruci, nechtěl teď přemýšlet o Snapeovi! Velmi špatná myšlenka! Remus a Sirius jsou spolu! To bylo... vlastně docela milé. Ve skutečnosti to bylo více než milé. Harry odložil poslední knihu, ale dál ji držel v ruce, protože přemýšlel o tom, že oni tři jsou teď vlastně spolu. Byli něco jako rodina. Harry okamžitě přilnul k té myšlence a otočil se. Na jeho rtech hrál úsměv.

„Harry?“ zkusil to Sirius znovu. Muži se ze své pozice ani nepohnuli. Setrvali na místě a obezřetně se na něj dívali, jako by se obávali jeho hněvu.

„To je dobré, Siriusi, Remusi. Mám z vás vážně radost. Jen nerozumím tomu, proč jste mi to neřekli.“ Dva páry ramen se uvolnily.

„Je nám to líto,“ začal Sirius provinile. Otočil se k Remusovi pro pomoc.

„Jen jsme nevěděli, jaký pohled na homosexuály ti možná Dursleyovi vtiskli. Anebo jestli máš na to stejný názor jako většina kouzelníků.“

„Oh...“ Harry si nemohl pomoci, aby jeho tváře nepolila horkost. Mohl by jim to říct? Hořel náhlou potřebou jim to objasnit. To, že to věděli Hermione a Draco nebylo dostatečné. Jestli to budou Sirius a Remus vědět, a vlastně když *jsou* oba gayové, pak by Harrymu mohli zodpovědět některé jeho závažné otázky. Bylo by příliš říct jim pravdu? Naklonil hlavu, aby se přiznal. „No, vlastně... já jsem taky gay.“ Oba Pobertové zamrkali. Harry se na ně díval skrz své řasy.

„Jsi si jistý?“ zeptal se Remus, jeho tón byl jemný. Harry přikývl.

„Jo. Nemám v podstatě žádné pochyby. Nevadí vám to?“

„Samozřejmě, že ne, Harry,“ řekl okamžitě Remus. Rychle k němu přešel a sevřel ho v náručí. V momentě, kdy byl propuštěn, ho objal i Sirius. Jejich stisk byl velmi intenzivní. Cítil takové přijetí, jaké ani netušil, že může existovat. „Možná bychom se měli posadit?“ naznačil Remus, když se oddělili. Všichni si sedli na pohovku před malý krb. Harry by v prostředku a cítil se tak *bezpečně*. Ani nevěděl, co má sám se sebou dělat. Usmál se na ně a oni se usmívali na něj. Laskavě a s láskou. Oba měli jednu ruku přehozenou přes jeho rameno.

„Jak dlouho už o tom víš?“ zeptal se Remus.

„Asi dva roky, plus mínus.“ Harry znovu sklonil hlavu. „To proto jsem byl vyloučen.“

„Co!“ zvolal Sirius a Remus vypadal polekaně.

„Další kluci z Nebelvíru to řekli Umbridgeové poté, co našli moje... kresby.“

„Proč tihle...“

„Siriusi,“ utnul ho Remus a znovu ho tím utišil. Remus se na Harryho starostlivě podíval. „Ron taky?“ Harry přikývl, náhle se cítil velmi rozrušený. „Och, Harry, to je nám moc líto. Jsem si jistý, že toho před koncem litoval. Přišel přece pro tebe.“ Harry jim nehodlal sdělovat svou teorii o Ronových činech v tu noc, a tak prostě přikývl. Přitiskli se k němu.

„Ale ohledně té tvé otázky?“ vyhrkl náhle Sirius. „O té dívce...“

„Nikdy jsem netvrdil, že je to dívka.“

„Jaké otázky?“ zeptal se Remus. Harry dle očekávání zrudnul, ale Sirius ho zachránil před objasňováním.

„Nějaký chlapec je do něj zamilovaný, ale Harry k němu cítí jen jakousi přitažlivost a neví, co má dělat. Ten chlapec neví o tom, že to Harry ví.“ Harry se přistihl, že na Remuse zírá trochu prosebně, protože věřil v mužovu moudrost. Remus vypadal na chvíli zamyšleně.

„A ty nevíš, jestli bys k němu někdy mohl cítit i něco víc?“ To byla ta nejzávažnější otázka, že? Mohl Harry ke Snapeovi *někdy* cítit něco víc než jen žádostivost? Mohl by toužit po jeho společnosti a ne jen po jeho rukách, hlasu a očích?

„To nevím,“ řekl Harry.

„Přemýšlej o tom, ale nevstupuj do jakéhokoliv vztahu, aniž by sis byl opravdu jistý, že to chceš zkusit. A k tomu, jestli mu to říct. Myslím, že by sis to měl zatím nechat pro sebe. Jen aby ses ujistil, že sis jeho zájem špatně nevyložil. A jestli tě bude stále sledovat a tobě to nebude příjemné, pak myslím, že bys ho měl ohleduplně odmítnout, ale musíš být upřímný.“ Harry pomalu přikývl. Všechny rady si bral k srdci. Bude si to muset vážně promyslet. „Je tu nějaká možnost, že bys nám řekl, o koho jde? Možná by pro nás bylo jednodušší ti poradit, kdybychom znali povahu té osoby.“

„Ne, je... je to složité,“ zajíkl se Harry. Remus ho poplácal po rameni.

„To je v pořádku, Harry, nemusíš nám nic říkat.“ A právě v tu chvíli uslyšely hlasité zvolání ze zdola a Sirius se ušklíbl.

„Večeře!“ řekl a rychle vstal. Remus protočil panenky, když Sirius napřáhl ruku a vytáhl druhého muže na nohy. Harry byl další v pořadí a všichni tři sešli společně dolů.

ooOoo

Poté, co Moly a Arthur odešli, Remus, Sirius a Harry strávili nějaký čas společně. Dělali to, co jim bylo důvěrně známé, ale jejich společné vědomosti mezi nimi všechno změnilo. Harry si sotva dovolil myslet na Snapea, když byl tak šťastný při veselých hrách, které prováděl spolu s dvěma lidmi, jež považoval skoro za své rodiče.

Pro Siriuse a Remuse to byl také skvělý den a užívali si, že mohou projevovat svou náklonnost před někým, koho měli oba rádi jako svého syna. Když se chovali jako pár, Harry se na ně laskavě usmál nebo se ušklíbl. Sirius se dokonce odvážil Remuse před koncem dne políbit. Udělal to jen proto, že mohl, a ačkoliv se Harry trochu začervenal, stále se smál a nevypadal znepokojený.

Tu noc v sobě Sirius našel své *skryté otcovské instinkty* a rozhodl se, že si s Harrym ještě trochu před spaním popovídá. Remus se na ně zadíval vševědoucím pohledem a povzbudivě kývnul. Sirius teď seděl u Harryho, který se culil a už ležel v posteli. Bylo trochu zvláštní, že ho někdo v jeho věku ukládá do postele, ale možná to bylo nezvyklé jen proto, že to v jeho životě ještě nikdy nikdo neudělal. Sirius toho téměř dospělého muže samozřejmě neukládal fyzicky.

„Takže, Harry, stále mi nepovíš, kdo je ta tvá nešťastná láska?“ zeptal se Sirius, když si Harry přitáhl peřinu a zachumlal se do postele.

„Nemůžu,“ povzdechl si Harry. Sirius přikývl. Nechtěl na něj tlačit.

„Víš, že se mě můžeš zeptat na cokoliv, že ano? Dokonce i co se týče sexu.“ Harry zrudnul a vyhnul se pohledu do očí svého kmotra. Sirius ani nezrůžověl. Vždy se o takovýchto věcech bavil s každým otevřeně. S určitými výjimkami, samozřejmě.

„Mám určité znalosti o... postupu... a něco jsem si na sobě i zkoušel, protože jsem nevěděl, jestli by to mohlo být příjemné, ale... jo.“ Sirius se pokusil neusmívat nad naivitou svého kmotřence.

„No, prostě se zeptej, kdybys chtěl znát nějaké podrobnosti. Nemyslím si, že bys měl možnost experimentovat s někým tady, ale jestli potkáš někoho, než ti bude sedmnáct, ocenil bych, kdybys mi o tom nejprve řekl. Sex je velký krok. Samozřejmě o tom se mnou můžeš mluvit, i když už budeš starší.“ Harry přikývl, plně mu porozuměl. Fantazie a kresby jsou jedna věc, ale skutečná akce byla věc druhá. Siriusova řeč ho zahřála u srdce. Ten muž se o něj staral dost na to, aby si s ním sedl a vysvětlil mu, co bylo třeba. Dursleyovi by ho dříve zadusili v posteli, než by udělali něco takového. Předpokládal, že by se měl cítit ještě mladý na rozmluvu takovéhoho charakteru, ale Harry chtěl v duchu dohnat ztracený čas. A snášel to docela ochotně.

„Siriusi?“

„Ano?“

„A co ve vztazích?“ zeptal se Harry, jeho slova zněla trochu nejistě, jako by nevěděl, jak by se měl vyjádřit.

„A co o nich?“

„Myslel jsem... Ty a Remus... Je jeden z vás...“ Harry bojoval se slovy, ale Sirius si myslel, že by mohl uhádnout, co tím chtěl chlapec říct.

„Dívkou?“ Harry jednou napjatě přikývl. Nebyl si jistý, jestli ho neurazil. Sirius se zakuckal. „Každý vztah je jiný, Harry. Ani to, že jsou oba účastníci muži, neznamená, že jeden z nich hraje ženskou roli.“

„Ale co když, řekněme, je jeden z nich starší než ten druhý? Nebude se předpokládat, že ten mladší... bude v dívčí pozici?“ Sirius se nad tou otázkou zamračil zejména kvůli tomu, co to znamenalo. Je ta osoba, která se o Harryho zajímá starší?

„Jak jsem již řekl, každý člověk je jiný, ale ani věk není tím, co vztah vymezuje. A to že jsi ve spodu neznamená, že jsi holka, jasné?“ Harry znovu kývnul. Vypadal, že se mu trochu ulevilo.

„Děkuji, Siriusi. Jsi v těchto věcech vážně dobrý.“ Sirius se na svého kmotřence zářivě usmál. Byl tímto komplimentem více potěšený, než aby to nějak vyjádřil slovy. To Remus většinou rozdával rady a moudra, ale Sirius byl moc rád, že si s Harrym rozhodl promluvit. „Dobrou, Siriusi.“

„Dobrou noc, Harry.“

Jakmile Sirius odešel, Harryho myšlenky se opět nevyhnutelně stočily ke Snapeovi. Neměl se vztahy žádnou zkušenost a byl Siriusovi za jeho slova vděčný. Vážně si neuměl představit, že by se k němu Snape choval jako k dívce nebo že by Harry byl vždy na *spodu*, jak to Sirius nazval. Ten nápad, že by na spodu mohl být Snape způsobil, že začal tvrdnout tak rychle, až zalapal po dechu. *Není správné, pomyslel si, přemýšlet o Snapeovi tímto způsobem, když to o něm vím.* Ale ty obrazy se stejně vynořovaly. Harry věděl, že do zítřka dostane křeč do ruky a to jak z kreslení nových obrázků, tak i z dalších aktivit. Pokud by jednou měl s někým vztah (ať už se Snapem či s někým jiným, v případě, že přežije), mohl by být on tím, který toho druhého popadne a vezme si ho? Jak to viděl dělat chlapce ve škole. Ve stejnou chvíli si uvědomil, že nechce, aby si ho Snape (či kdokoliv jiný, na tom trval!) vzal zezadu právě tak útočně.

Harryho ruka se v pyžamových kalhotách sama od sebe zachvěla a on začal s pomalými tahy, jak to měl rád. Nová představa mu přišla na mysl: on a Snape zápasící o nadvládu a ani jeden z nich neví, kdo na konci vyhraje, protože je to ve skutečnosti nezajímá, jelikož to bude dokonalé jakýmkoliv způsobem. Viděl sám sebe, jak ho Severus vysává. Ta hříšná škodolibá ústa ho zpracovávají a dostávají na vrchol, až si uvědomil, že zoufale tahá za svůj penis. Vyvrcholil s tlumeným výkřikem a chvíli ležel, lapaje po dechu. Snažil se popadnout dech i posbírat své myšlenky.

Zasténal, když si uvědomil, co právě udělal. Cítil se z nějaké příčiny provinile, ale nemohl to zastavit. Naštěstí byl pro tuto chvíli již úplně vyčerpaný, a tak se pokusil usnout, než se vzpomene.

ooOoo

Nahoře v hlavní ložnici se Sirius vplížil do postele, aby se přitulil ke svému milenci. Remus se nadýchl jeho vůně a zaklonil se. Líbali se dlouze a něžně.

„Myslím si, že kdokoliv je do Harryho zamilovaný, tak že je to starší muž,“ řekl Sirius, když se oddělili. Remus zamyšleně přikývl.

„Také si myslím.“

„Ty taky? Jak jsi na takový závěr přišel?“ zeptal se Sirius.

„Harry je tu už skoro rok a tahle záležitost vypadá docela čerstvě. Byl v kontaktu jen s Hermionou a Dracem. Buď odesílá více dopisů, než si uvědomujeme, anebo je to někdo v Řádu. Možná jedno z Weasleyových dvojčat. Alespoň doufám, že je to jedno z nich.“

„Oh, krucinál,“ zašeptal Sirius. V duchu si procházel seznam členů, kteří se potloukali v domě od Harryho příchodu.

„Malý věkový rozdíl je jen těžko konec světa,“ řekl Remus klidně.

„Tím to není,“ řekl Sirius, potřásl hlavou a lehl si na záda. Zíral na tmavá nebesa. „Co když je to někdo jako *Mundungus* a není upřímný?“ Sirius se zhnuseně zachvěl. „Mohl by Harrymu ublížit.“ Remus se na dlouhou dobu

zamračil. Nakonec odložil knihu, kterou si četl a zhasl světla švihnutím hůlky. Přitáhnul si Siriuse k sobě a přitisknul se k němu.

„Je mi známo, že toho Harry o těchto věcech moc neví, ale tráví tady dvacet čtyři hodin denně. Jsem si jistý, že se nic hrozného nestane. Harry je chytrý kluk.“

„Už není kluk,“ zamumlal Sirius. „Brzy mu bude sedmnáct, bude z něj muž.“ Remus se nad tou myšlenkou usmál. „Tolik jsme toho zmeškali.“ Sevřel svého milence v náručí a zavrtal se do jeho hebkých vlasů.

„Jsme tu teď. Tak ať nepromarníme ani minutu. Hmm?“ Sirius bezvýhradně souhlasil.

ooOoo

Harry spal tuhle noc jen málo. Přemítal o tom, co dělat a o svých pocitech k mistrovi lektvarů. Rozhodl se, že toho muže rozhodně musí znovu vidět. Jestli kvůli ničemu jinému tak proto, aby zjistil, zda je schopen odhalit mužovy pocity k němu. Chtěl si také promluvit s Brumbálem. Ani si nebyl jistý o čem, ale potřeboval znát na Snapea i druhý názor a ten nemohl přijít od Siriuse ani od Remuse, protože pak by to bylo příliš *okaté*. Právě uvažoval, jak o tom setkání těmto dvěma mužům řekne, když byla část jeho problémů vyřešena sama od sebe, protože Hedvika přiletěla s dopisem.

Harry,

Potřeboval bych s tebou mluvit. Prosím, přijď ve 4h do mojí kanceláře. Letaxová síť bude otevřená.

S pozdravem

Albus Brumbál

P. S.: Nic závažného se nestalo.

Harry oceňoval ten dodatek, protože jinak by se celý den jistě obával, co se stalo. Avšak i s tím si byl schopen užít další den se Siriusem a Remusem, než měl na setkání odejít.

Kapitola 20

Ve čtyři hodiny se Harry v kuchyni rozloučil se Siriusem a Remusem, než se letaxem přesunul přímo do ředitelny. Vypadl z krbu jako obvykle a trochu rozpačitě se vyškrábal na nohy. Tentokrát měl štěstí a žaludek se mu nezvedl. Neměl moc příležitostí cestovat krbem, jelikož Grimmauldovo náměstí bylo propojeno jen s Bradavicemi a několika málo dalšími místy.

„Harry, tady jsi! Posad' se. Dáš si čaj? Citrónový drops?“ Harry se usadil před velký stůl a poděkoval Brumbálovi za čaj, ale sladké nepřijal. Oči starého čaroděje byly laskavé, ale pod tím vším leželo něco, co Harry nedokázal dešifrovat. Nenašel žádný třpyt, ale za brýlemi něco zářilo.

„Proč jsem tu, pane?“ zeptal se Harry Brumbála, když ředitel okamžitě nezačal s běžnou konverzací.

„No, jedním slovem? Kvůli tomuhle.“ Ředitel sáhl do svého hábitu a pozvedl srpkovitě tvarované Scios Totalus, které odcizil Lucius Malfoy. Položil jej mezi ně na stůl. Harry na ten předmět chvíli zíral a uvažoval, zda to druhé zařízení, které na něj umístil Snape, vypadá stejně. A kde také bylo? Harry netušil, jak to může fungovat.

„Harry?“ Brumbálův hlas ho vytrhl ze zasnění. Byl úplně ztracený v myšlenkách točících se kolem Snapea, a to jak ho sleduje. Když se jeho oči upřely do Brumbálových sytě modrých panenek, pocítil Harry na chvíli, jako by byla jeho duše prohledávaná. Brumbálovy oči se na chvíli rozšířily, a pak se objevil známý třpyt. Harry odvrátil pohled a znovu se zaměřil na předmět před sebou. Doufal, že muž doopravdy nečetl jeho myšlenky. „Věřím, že nám tento artefakt poskytne klíč k Voldemortovu pádu,“ pokračoval Brumbál vážným tónem.

„Neříkal jste, že potřebujeme obě?“ zeptal se Harry a vzhlédl k řediteli se zmateným výrazem.

„Správně. Zatímco hovoříme, bude to druhé zařízení lokalizováno.“ Harry si málem odfrkl či zaklel nahlas. Nebyl si jistý, zda má křičet nebo se smát. Druhé Scios Totalus se nacházelo na hradě a Brumbál to věděl, ale nehodlal to Harrymu sdělit. Ano, křik by byl vhodnější, ale Harry zůstal zticha. „Avšak než se tak stane, chtěl bych po tobě, abys použil tohle.“

„Co? Proč?“ zeptal se Harry popleteně.

„Musíš tomu porozumět. Vědět, jak to pracuje, protože předpokládám, že to budeš právě ty, kdo užije spojená Scios Totalus, až přijde čas.“ *Skvělé*, pomyslel si Harry. *Přesně to jsem potřeboval. Trávit čas sledováním někoho a stát se na tom závislým jako Snape!* Samozřejmě nemohl nic namítat, protože se všeobecně nevědělo, že je ta věc návyková. A jestli mu to Brumbál nehodlá říct, pak on to jistě nepoví jemu.

„Jak to aktivuji? A koho mám sledovat?“ zeptal se Harry odevzdaně. Brumbálovy oči na vteřinku zběsile zazářily a Harry se napjal. Uvažoval. Doufal, že to nebude...

„Vlastně jsem přemýšlel o profesoru Snapeovi.“ *Krucí!*

„Proč bych, pro všechno svaté, měl sledovat Snapea!“ zvolal Harry. Usoudil, že by právě takhle měl zareagovat.

„Profesora Snapea, Harry,“ plísnil ho Brumbál jemně. Harry zíral na muže před sebou, jako by se u něj konečně projevila jeho duševní choroba. „Celý čas pobývá na hradě a neúčastní se Rádových úkolů.“

„A proč je to tak důležité?“

„Je to jen opatření pro případ, že by se Voldemort rozhodl znovu obnovit vaše spojení. Právě teď mu moc nedůvěřuje po tom neúspěšném pokusu dostat tě na ministerstvo. Více se obává, aby ses od něj něco nedozvěděl ty, než aby vyzvídal sám. Severus je ideálním terčem.“

„Ale... ale není to nemorální?“ pokusil se Harry. „Nemůžu takhle prostě špehovat svého bývalého učitele!“ *Ne, že by jeho nějaké morální zábrany zastavily,* pomyslel si Harry mrzutě.

„Je to pro dobrou věc, Harry. Severus tomu porozumí. A teď ti vysvětlím, jak to připevnit...“ Brumbál mu objasnil podrobnosti fungování kouzel a jak zařízení napojit na osobu profesora Snapea. Když skončil, Harryho něco napadlo.

„Počkat. Říkáte, že se musím dostat do profesorovy blízkosti? Myslím, aby ta věc fungovala?“ Brumbál jen přikývl a Harry zasténal. „To nemůžu! Ten muž byl celá léta špionem! Všimne si toho!“

„Jsem si zcela jistý, že dokážeš odvézt jeho pozornost, zatímco to budeš umisťovat,“ odpověděl Brumbál nevzrušeně, ale jiskřičky v jeho očích donutily Harryho náhle zrudnout. Ten stařík přece nemohl naznačovat... „Proč nesejdeš dolů a nepožádáš ho o lekce v soubojích? Myslím, že bys z toho měl jen prospěch, kdyby ses naučil bojovat i s jiným protivníkem. Ničeho se neobávej, už jsem o tom s profesorem Snapem hovořil a on souhlasil. Zatímco mluvíme, je dole ve své laboratoři. Požádám nějaký portrét, aby tě tam doprovodil.“ Než se Harry mohl zmocnit na protest, či si to ještě promyslet, byl prakticky vytlačen ze dveří se Scios Totalus v ruce.

Dlouhou dobu zíral na chrlič, než se zaměřil na magický artefakt ve své dlani. Jak měl, krucinál, tohle dokázat? Je zřejmé, že se z toho nevykrotí. Brumbál vypadal zcela rozhodnutý. Takže Harry dal předmět do kapsy a vyrazil směrem do sklepení.

„No ták, následuj mě!“ Harry vzhlédl a uviděl jednoho z ředitelů pohybovat se z rámu na rám. Šel za ním, sotva si všimaje, kam přesně jde. Na chodbě nebyli skoro žádní studenti a Harry se každému z nich vyhnul tím, že se schoval třeba za brnění. Nechtěl, aby kdokoliv věděl, že je zde. Až příliš brzy stál u dveří v nejhlubších prostorách sklepení nacházejících se až pod samotným jezerem. Harry zamumlal portrétu díky, zatímco ten mu dal své sbohem. Upřeně hleděl na dveře, všiml si vyřezávaných hadů po celé délce. Nikdo se nemohl mýlit o tom, který vedoucí koleje tu přebýval. Harry dal ruku do kapsy a dotkl se Scios Totalus. Zhluboka se nadechl, než zatukal.

O dvě vteřiny později se dveře otevřely a na Harryho zírala postava vedoucího Zmijozelu, která vyplňovala celý prostor. Harryho napadlo, že se cestou do podzemí musel scvrknout, protože Snape vypadal vyšší než dřív (Harry na sebe

byl pyšný, jak letos vyrostl, a že už vlastně vypadal jako normální šestnáctiletý kluk). Mužův výraz se změnil z překvapeného na nerozeznatelný, skoro prázdný, než do něj znovu zabodl svůj pohled.

„Co tady děláte, Pottere?“ vyštěkl. Harry uskočil, jako by dostal facku. Snape na něj tímhle tónem nepromluvil od toho incidentu s myslánkou. Snape vypadal, jako by ho jeho vlastní slova zasáhla velmi obdobným způsobem, a raději ustoupil ze dveří. „Pojďte.“ Harry vstoupil do místnosti váhavě. Rozhlédl se kolem, zatímco za ním Snape zavíral dveře. Pokoj byl vyzdoben překvapivě světlými barvami. Před krbem stála tmavá kožená pohovka a křeslo. Oboje vypadalo pohodlně a draze. Na stěnách bylo umístěno několik knihoven a na druhé straně místnosti, v docela prostorném výklenku, stál jídelní stůl a židle. Z pokoje vedly troje dveře, kromě těch vstupních, všechny pokryté řezbami, ovšem už ne tak složitými, jako ty první. Harry si všiml, jak málo je tu zelené barvy.

„Domnívám se, že jste přišel, abyste probral své budoucí lekce,“ zamumlal, když se prohnal kolem Harryho. „Nemám právě náladu na to někoho bavit,“ řekl o něco hlasitěji. „Ale myslím, že bych zvládl udělat čaj.“ Poklepal na stůl svou hůlkou a o chvíli později se objevil podnos s čajem a sušenkami. Když Snape vzhlédl, Harry ještě stále postával u dveří. „No? Tak se posadte, Pottere.“ Harry se přinutil k akci kvůli tomu hrubému tónu. Snape se posadil na pohovku a Harry se přesunul, aby si sedl vedle něj. Snape ho propaloval pohledem, ale Harry předstíral, že si toho nevšiml. Brzy měl ve svých rukách další šálek čaje. Zvažoval, že si vezme sušenku, protože byl docela hladový, ale nechtěl, aby se mu Snape posmíval. Ten muž vypadal, jako by měl vážně hrozný den.

„Takže, kolik vás toho ten váš moula naučil? Překvapuje mě, že si pamatuje jediné kouzlo,“ poznamenal Snape jízlivě a v Harryho těle se okamžitě začala vařit krev. Položil svůj hrneček dolů o něco prudčeji, než zamýšlel, a zlostně se na Snapea zadíval.

„Co máte za problém? Měl jsem za to, že už jsme tohle překonali?“

Snape se Harryho podráždění a ohromení posmíval. „Co přesně předpokládáte, že jsme už překonali, Pottere? Nemám naprosto žádný problém. Není moje chyba, že je váš *psotr** trochu mimo.“

Harry vyskočil na nohy a zaťal pěsti. Tento muž nemůže být ten stejný člověk, který mu pomohl ve chvíli nouze a poskytl návod na odstranění jizev, které utržil v dětství. Jak mohl tento muž říkat Brumbálovi, že Harryho miluje, když se stále chová jako totální parchant!

„Do posledka byl náš vztah v pořádku!“ vyjel na něj Harry. „Ale očividně vám od té doby něco vlezlo do zadku a chcíplo tam!“ Harry obvykle nepoužíval takového hrubé výrazy, ale už žil se Siriusem skoro rok. No, řekl toho až příliš. Snape se okamžitě vymrštil, bez pochyby, aby mohl nad Harrym více vyčnít. Jeho pohled byl vražedný.

„Možná už nejsem vaším profesorem, *Pottere*, ale takhle se mnou mluvit nebudete! Jsem v pokušení vás proklít až do Antarktidy!“ Dobrý Bože, Harry to

nemohl vydržet. Ten způsob, jakým Snape vyplivl jeho jméno, jako by všechno, co se odehrálo, byl jen sen... *Krásný sen*, uvědomil si Harry. Mohl by se od toho čaroděje tolik naučit, jen kdyby s tím už přestal!

„Proč to děláte!“ zakřičel Harry skoro prosebně. „Proč nemůžete být prostě jako předtím? Vlastně jsem vás měl *rád*, když jste na mě každou druhou vteřinu neútočil!“ Harry si náhle uvědomil, že stojí opravdu blízko sebe. Nechtěl se vzdálit a místo toho se ještě přiblížil. Zíral na nasupeného mistra lektvarů. „Potřebuji, abyste mě učil. Sirius už mi předal všechno, co znal, ale já vím, že jste lepší než on. Víte, jak Smrtijedi bojují a já se to potřebuji dozvědět také.“ Harry netušil, odkud se ta slova vzala, ale ve chvíli, kdy je vyslovil, si byl jistý, že má pravdu. Snape dýchal ztěžka a Harry potlačil pocit viny, který se v něm vzedmul a ještě více se přiblížil, až se jejich hrudníky skoro dotýkaly.

„Pottere...“ Snape se zarazil, když Harry položil ruku na jeho hrud'. Pod oblečením mohl mladý kouzelník cítit pevné svalstvo, což bylo na míle vzdálené jeho představě, že je Snape jen kost a kůže. Svým kresbám totiž vždy dodával trochu té umělecké invence. Pocit, kdy tomu snad nejprohnilějšímu člověku na světě zírá do černých očí a jejich tváře jsou tak blízko, nebyl vzrušující, ale přímo děsivý. Snape vypadal, že je okouzlen, což bylo přesně to, v co Harry doufal.

„Prosím, dovolte nám spolu pracovat a chovat se přitom jako lidské bytosti,“ zašeptal Harry. Druhou rukou už držel Scios Totalus a přesouval jej nahoru za Snapeovými zády. Pustil jej, když dosáhl mužova ramene, a pak nechal svou prázdnou ruku tajuplně přejet přes Snapeův límec a hrudník, aby se dostala k druhé. Cítil, jak staršímu kouzelníkovi buší srdce. Běželo o závod a Harryho vlastní srdce s ním náhle dychtivě sladilo rytmus. Koutkem oka Harry zahlédl, že se artefakt na chvíli zatřepotal nad Snapeovou hlavou, a pak zmizel, když našel svůj cíl. Harry pocítil tak strašné znechucení, že musel o krok ustoupit a nedokázal se tomu muži podívat do očí. Snape několikrát zamrkal, než přišel nadobro k sobě.

„No dobře. V sobotu brzy ráno přijdu na Grimmauldovo náměstí. A teď, kdybyste mě omluvil.“ Snape ani nečekal na Harryho odpověď, otočil se a vyřítil se z místnosti někam, co byla podle všeho jeho ložnice. Harry, který se teď cítil jako totální mizera, potichu odešel z pokoje. Nadával si, jak jen mohl Snapeovy city využít ve svůj prospěch? Na druhou stranu už věděl, jak muž z jeho fantazií reaguje na jeho lehký dotek. Tohle zjištění bylo Harrymu prozatím cizí. Pokusil se o tom všem nepřemýšlet. Když se dostal do ředitelny, Brumbál ho hned zpovídal, jak to šlo.

„Aktivoval jsem Scios Totalus,“ řekl Harry, ale nezněl nijak nadšeně.

„Báječné,“ odpověděl Brumbál s úsměvem. „Navrhuj, abys jej použil kdykoliv si budeš myslet, že to potřebuješ. Jen aby sis uvědomil, jak to zařízení funguje.“ Harry byl odveden ke krbu, a ačkoliv měl na jazyku mnoho otázek, a také vážné pochybnosti, prostě si nabral letaxový prášek a odešel domů.

ooOoo

Severus vykřikl v extázi, když mohutně vyvrcholil do své dlaně. Ležel na posteli a dýchal ztěžka, v ruce stále svíral svůj nyní už změkнутý penis. Nepocítil takovou potřebu od svých školník let. Ten spratek, *Harry*, ho prakticky láskyplně *pohládl*. To bylo pro Severuse příliš. Ve spěchu opustil místnost pro případ, že by Harry odhalil, jak jeho tělo reaguje na jeho blízkost.

A pak tu byla Harryho slova. Měl Severuse *rád*, když na něj neútočil. Jak by to mohlo být možné? Stál tak blízko, *dotknul* se ho, bez náznaku znechucení v těch jasných očích. Zelené duhovky odrážely jen potěšení. Severus si v okamžiku, kdy Harry vstoupil do jeho komnat, zoufale přál, aby mohl každé to nenávislné slovo vzít zpět.

V podstatě to vážně nebyla Severusova chyba! Měl hroznou náladu od té doby, co Brumbálovi slíbil, že už Scios Totalus nepoužije (a to uplynuly jen dva dny). Dodržel své slovo, ale za jakou cenu. Cítil se podrážděný a neustále po Harrym toužil. A když se ten chlapec ukázal u jeho dveří, urychleně se rozhodl, že nedovolí, aby to Harry zjistil. Takže nasadil masku zlostného mistra lektvarů, jen aby překonal ta muka. A pak tak velkolepě selhal, když se ho Harry *dotknul*. Severus byl doslova milimetry od toho, aby chlapce *políbil*.

A teď se bude s Harrym muset v sobotu utkat. Jestli Black skutečně chlapce naučil všemu, co umí, pak Severus věděl, že musí být v boji dobrý. Black byl jeden z nejlepších bystrozorů v ročníku, jestli ne vůbec ten nejlepší. Největším problémem avšak nebyly Harryho vědomosti, ale jak bude Severus reagovat, kdyby snad, nedej Bože, chlapce zranil. Mohl by jen přihlížet a uškíbat se, zatímco ho ten moula bude obskakovat? Doufal, že ano, a část z něj, doufala, že ne.

ooOoo

Harry se posadil na posteli. Znovu nervózně překontroloval ochranná kouzla, která mu případně prozradí, kdyby se někdo přiblížil ke dveřím. Brzy po večeři se omluvil. Takhle nesvůj se necítil od té doby, co se posledně střetl s Voldemortem, ačkoliv tentokrát nebyl tak vystrašený, jen měl *nutkání* to vyzkoušet. Vyzkoušet a zjistit, kvůli čemu je celý ten povyk?

Mávnul hůlkou nad prostěradlem. Snape se okamžitě objevil ve výhledu v jakémsi otvoru, kterým se Harry díval. Muž seděl za svým stolem, škrábal červeným inkoustem. Nebylo pochyb, že známkoval práce nějakých nešťastných studentů. Podle napjatého držení jeho těla Harry poznal, že je podrážděný. Vypadalo to, že zamračení na jeho tváři zůstane natrvalo. Harry se pokusil odehnat svou touhu vidět toho muže znovu se usmát a mávnul opět hůlkou, aby mohl i slyšet.

Vaše zdůvodnění je naprosto nesmyslné, vpadl do Harryho hlavy Snapeův myšlenkový hlas. Harry poslouchal, jak Snape stále více škrtá a jeho komentáře se přiostrují. Pokoušel se soucítit se studenty a být spravedlivě rozhořčený, ale některé věci, které Snape vymyslel, byly vlastně docela vtipné. Teď, když už měl za sebou teorii a občasně s Remusem i vařil, většinou věděl, o čem by ti žáci měli psát. A *měli by* byl právě ten klíčový výraz. Harrymu začalo být takových učitelů vlastně líto, ačkoliv Snape to studentům sám docela ztěžoval.

Nakonec Snape dolů umístil poslední urážku, kterou následovalo velké T jako *Trol*. Opřel se do křesla a unaveně si protřel oči. Harry byl jeho chování okamžitě fascinovaný, naklonil se blíž a hleděl skrz magické okno. Nikdy předtím Snapea neviděl takto otevřeného, nebo že by vypadal evidentně vyčerpaně. Snape si zhluboka povzdechl.

Dnes večer už víc nezvládnou. Naštěstí jsou za pár dnů Velikonoce. V pondělí... V pondělí, které následuje po sobotě, kdy budu muset jít do toho nepříjemného domu a utkat se s Harrym... Slyšet své jméno vyslovené tím láskyplným tónem donutilo Harryho srdce bít o něco rychleji, ačkoliv nerozuměl tomu, proč se tak stalo. Snape zíral do ohniště, ale jeho oči plameny nevnímaly. Co když budu odhalen? Mohu to riskovat? Možná by bylo jednodušší, kdybych Albusovi prostě řekl... O čem to přemýšlím? Ten muž žádné NE jako odpověď nepřijme. Merline, ochraňuj mě, potřebuji se napít. Snape vstal ze svého křesla a odhodlaně vyrazil přes celou místnost a ven ze dveří, až dorazil do obývacího pokoje. Našel skleničku a lahev nějakého alkoholu a posadil se na pohovku. Znovu si povzdechl, když si nakonec pořádně zavdal ze svého nápoje. Harry ho stále sledoval a divil se tomu, jak byly mužovy črty příjemné, když byl uvolněný.

Jak moc může člověk litovat, než se úplně zblázní nebo si sáhne na život? Uvažoval náhle Snape, čímž Harryho donutil k zamračení. Jen kdyby... ale ne, to je nepatřičné. A mimoto, jak bych mohl litovat toho, že jsem se do Harryho zamiloval? Do Harryho, který si nezaslouží nic jiného než lásku. Och, pro samotného Salazara! Poslouchej se, starochu! Už zniš jako Mrzimor! Harry se zahihňal tomu ztrhanému výrazu ve Snapeově tváři, ale nemohl si pomoci, aby ho nezahřály mužovy myšlenky. Nebylo žádných pochyb. Opravdu Harryho miloval. Někdo měl rád Harryho Pottera. To byla neobvyklá myšlenka!

Stařík... Ano. Starý, odporný a sám. Snape měl na tváři znechucený výraz, než se sklonil se ke zbytku pití. Harry pochopil, že je Snape znechucený sám ze sebe kvůli té sebelítostivé chvilce. To byla také jasně mrzimorská vlastnost. Snapeovy myšlenky přeskakovaly k dalším věcem. Jako třeba ke kouzlům, které by měl v sobotu proti Harrymu použít. Harry se cítil trochu provinile, protože tím, že je vyslechl, prakticky podváděl, ale také objevil, že je na vyzvědačství něco pozitivního. Nakonec Snape vstal a odešel do koupelny. Harry si pomyslel, že je to trochu brzy, dokud si neuvědomil, že se Snape hodlá koupat.

Ztuhl. Měl by se dívat? Nemohl vědět, jestli ho Snape pozoroval *celou* tu dobu. Avšak jak Harry zůstával nerozhodnutý, Snape si už sundával svůj hábit, nechal jej sklouznout ze svých zad, aby skončil u nohou. Harry si nemohl pomoci, aby nezíral. Jeho hrudník nebyl kostnatý, ani bohatě osvalený, spíše něco mezi tím. Harrymu okamžitě naskočilo slovo *štíhlý*. Na těle měl několik starých jizev, ale nic takového jako Harryho předchozí zohyzdění. Kůže byla bledá, s tmavými, velmi tmavými chloupky, které se táhly od pupku dolů do černých boxerek. Boxerek, které byly v tomto okamžiku jediným rychlým pohybem odstraněny.

Harry polknul. Jeho oči jakoby se přilepily k mužovu přirození, které mu viselo mezi nohama. Cítil, jak mu tváře začínají hořet vzrušením, studem a rozpaky. Harry vlastně ještě nikdy neviděl mužské přirození. Jistě, díval se na kluky ve sprše, ale raději si je nikdy moc neprohližel v případě, že by nějak reagoval. A také jim v té době bylo patnáct. Harry usuzoval, že Snape musel být dobře obdařen. Alespoň jemu to tak připadalo.

Snape vstoupil do sprchy a pustil magicky ohřátou vodu. Harry si navlhčil ústa stejně jako Snape smáčel své tělo a pocítil, jak lehce tvrdne. A pak, ke své hrůze i potěšení, se Snapeova ruka natáhla dolů a on natočil svou tvář do proudu vody. Pod pevným stiskem jeho penis tuhl a Harry zasténal spolu s ním. Cítil se úplně zahanbený tím, co dělal, ale nemohl se donutit to zastavit. Tohle musela být ta nejohavnější věc, jakou kdy učinil, ale nemohl přestat přes kalhoty třít sám sebe.

Snape se laskal, nakláněl hlavu a nechával vodu, aby masírovala jeho krk a záda. Jeho myšlenky, které Harry dosud sotva slyšel, se slili do jediného slova: *Harry... och, Harry...* Když Harry slyšel své jméno šeptané s takovou vášní a smyslností, musel si rozepnout kalhoty. Jakmile byl od pasu nahý, znovu si sedl a začal napodobovat Snapeův rytmus. Bylo to tak neuvěřitelně *nemravné*, že Harryho pokožka zrudla jako nebelvírská červeň.

Přišlo to na něj chvíli před Snapem, vystříkl na své prostěradlo skrz okno, kterým se díval. Takže to vypadalo, jako by se trefil do Snapea, kdyby jeho semeno neprošlo skrz. Harry zalapal po dechu, když uviděl, jak Snape zaúpěl a vyvrcholil. Voda spláchla všechny důkazy o jeho činu. Harry už nesnesl ani vteřinu a rychle dvakrát máchl hůlkou nad postelí a ukončil obě kouzla. Svalil se dozadu a jen tak zíral do stropu.

Snape byl... zatraceně. Všechno na Harryho kresbách byla pravda a ještě mnohem víc. Měl by do obrázků přikreslit ty jizvy, které si pamatuje. Bude to chvíli trvat, ale to Harrymu nevadilo. Vždycky Snapea obdivoval, ale Scios Totalus mu dalo možnost přímého spojení se svým cílem. Stejně tak jako byste narkomanovi dali jeho drogu, kterou užíval celý život. Jedna věc byla jistá. Harry se nechystal téhle své závislosti v dohledné době vzdát.

ooOoo

PP: *psotr je můj překlad slova *dogfather*, kde Snape posměšně označuje Siriuse (je to taková slovní hříčka *gotfather- dogfather*).

Kapitola 21

Harry pocítil nervozitu i vzrušení, když sobotního rána snídal. Pokusil se zapamatovat si kletby, o kterých Snape uvažoval, ale následné aktivity, které viděl, mu jeho vzpomínky ztlačily. Sirius trochu reptal, že musel tak brzy vstávat, ale Harry věděl, že byl jen smutný z toho, že Remus včerejšího dne vyrazil na misi. Harrymu také scházel.

Ani ne vteřinku po tom, co Harry polknul své poslední sousto, plameny vzplály a do kuchyně vstoupil Snape. Věnoval těm dvěma znechucený pohled a odešel přímo do tréninkové místnosti, kterou Harry a Sirius používali. Harry si přál, aby tu mohl být i Draco a utkat se společně s nimi všemi. Byla by to zábava. Ale pochyboval, že by Snape chtěl pozvednout hůlku proti Siriusovi. Byl by to bez debat příliš velký risk, kdyby toho muže tak otevřeně zabil.

Harry a Sirius ho rychle následovali. Kmotr bez ustání reptal. Harry se přel sám se sebou, jestli má nebo nemá aktivovat naslouchací kouzlo Scios Totalus. Rozhodl se, že raději ne, spíše by ho to rozptylovalo, než pomohlo. Uvnitř místnosti stál Snape už připravený s kyselým výrazem na tváři, ačkoliv Harry už nyní věděl, že tím jen zakrývá svou nervozitu. Tím vědomím mu Snape připadal lidštější a Harry pocítil větší sebejistotu. Postavil se do pozice čelem k němu, zatímco Sirius procházel podél zdi, s varovným pohledem stále upřeným na Snapea. Harry se podíval na profesora a dostal šílený nápad, že by ten muž měl zkusit nějaké mudlovské oblečení. Opravdu by mu slušelo. Dokonce by mohl vypadat i více sexy než teď.

„*Confringo!*“ zaječel náhle Snape a jen díky Harryho vynikajícím chytačským reflexům dokázat alespoň včas vytvořit chabý štít, který se ovšem vytratil okamžitě po tom, co ho kouzlo zasáhlo. Naštěstí i se Snapeovou kletbou.

„Mohli jste mě varovat!“ zakřičel Harry, ale ten už opětovně mávnul hůlkou a Harry se jen stačil přikrčit a otočit, aby se dostal z dosahu purpurové střely.

„Smrtijedi se vás nebudou ptát, jestli jste připravený, Pottere!“ odpovídal mu Snape mezi vysílanými kletbami. Harry uskočil a chránil se magií, zatímco se snažil Snapea zasáhnout, ale profesor byl tak rychlý, že měl Harry sotva čas zjistit, co na něj sesílá a krýt se, než přišel další úder. Většina kleteb byla kouzlena neverbálně a to vždycky bývala Harryho slabina. Přesto si Harry myslel, že se drží docela dobře, zvážíme-li všechno, co se mu stalo. Žádný vyloučený student by se jistě nebyl schopen utkat se svým bývalým učitelem a možná, že by toho nebyl schopen ani žádný ze současných studentů. Harry dokonce pochyboval, že by se našel jediný bystrozor, který by mohl tomuto muži konkurovat v jeho umění. A Harry sám pocítil všechny důkazy o jeho schopnostech na vlastní kůži. Jediným problémem bylo, že ještě dlouho nebude pánem této situace, to bylo jisté. Stále se měl co učit a porážka byla nevyhnutelná. Nakonec ho dostala výbušná kletba. Ne tak silná, jakou ho trefila Belatrix, protože Snape se jasně držel zpátky.

Harry to napálil do poměrně tvrdé zdi. Zhroutil se na podlahu a před očima se mu na okamžik setmělo. V další vteřině už u něj byl Sirius a Snape se nad oběma tyčil, když mu komotr jemně pomáhal posadit se.

„Tohle bylo standardní soubojové kouzlo, Pottere, měli byste ho být schopni vykřít i ve spánku,“ vyplivnul. Harry k němu vzhlédnul a Sirius vyskočil na nohy a vypadal, že je schopný toho muže okamžitě zaškrtnout. Snape se na Harryho ušklíbnul, ale mladík mohl vidět (a viděl to teď jasně jako denní světlo, když věděl, co hledat), že ho Snape miloval a bál se, že jej zranil.

„Sklapni, Srabusi, Harry si vedl dobře! Šel jsi na něj napoprvé moc tvrdě a dokonce jsi ani náležitě nezačal. Prostě jsi po něm skočil!“ Harry by se možná začervenal při Siriových bezděčně dvojsmyslných slovech, ale byl příliš zaujatý Snapeovými očima. Dívali se na sebe a vůbec Siriuse nevnímali. Pak se ovšem Snapeova ústa rozhodla odpovědět.

„Musí být připraven, Blacku. Pán zla si nedá při souboji přestávku jen proto, že si Potter kecnul na zadek. Jen kvůli tomu, že je to náš první duel, dávám Potterovi tuto shovívavou pauzu. Příště už očekávám, že se sebere.“ Harry v těch

slovesch slyšel rozkaz, dokonce i když to Snapeův tón nenavrhoval. Postavil se, nohy se mu trochu chvěly, ale nebyl si jistý, jestli to způsobila předchozí kletba. Snape okamžitě ustoupil, jako by se bál zůstat Harrymu nablízku, což tak pravděpodobně i bylo. Sirius se na toho muže zlostně podíval, ale nic neodseknul. Všichni věděli, že byla Snapeova slova pravdivá.

„Znovu,“ pronesl Harry odhodlaně. Obstával ve famfrpálových zápasech, které trvaly daleko déle než toto. Musí Snapea unavit, jiná možnost nebyla.

Souboj opětovně započal. Sirius obcházel kolem, jako by byl ve psí podobě. Snape vytrvale zvyšoval magickou sílu použitou při sesílání kleteb a vrhal na něj ty nepříjemné, ale Harry využíval také svou fyzickou přípravu, a když mu nefungoval štít, prostě odskočil. Na konci procházel kolem profesora, když Snape švihnul hůlkou jeho směrem. Bylo by to směšné, kdyby nebylo toho napjatého výrazu ve Snapeově tváři. Vypadal, že je odhodlaný Harryho dostat.

„Protego!“ zakřičel Harry. Stál na nohách a doufal, že štít proti tomu, co na něj profesor hodil, vydrží. K jeho překvapení a nevíře ale balónek jen o trošku větší než zlatonka opustil Snapeovu hůlku a uháněl přímo k němu. Pronikl štítem, jako by ani neexistoval a těsně před tím, než by Harryho zasáhl do obličeje, vybuchl. Harry začal kašlat a pevně stiskl oční víčka, aby čelil oblaku pálivého červeného dýmu, který mu obklopil hlavu. Sotva si všiml, že mu hůlka vyklouzla z prstů. O chvílku později byl rudý oblak pryč. Snape stál a držel Harryho hůlku a Sirius zamračeně zamířil k Harrymu.

„V pohodě?“ zeptal se. Jeho tvář se trochu zjemnila, když Harryho obhlížel, jestli není zraněný. Sirius nemohl vidět, jak se Snapeova tvář zkřivila emocí, kterou Harry neočekávaně rozeznal jako žárlivost. Měl vztek na Siriuse, že si mohl dovolit ukázat svou starost o Harryho.

„Jo, dobrý. Co to bylo za kouzlo?“ zeptal se Snapea. Muž si to maširoval k nim a podal Harrymu zpět hůlku.

V jeho hlase pak Harry slyšel, že se opravdu snaží neznít výsměšně. „Ještě se potřebujete hodně učit o technikách útoku. Nedokážu si představit, jak jste si vedl v ostatních předmětech...“

„Držím krok se všemi předměty kromě Dějin čar a kouzel, Věštění a Péče o kouzelné tvory,“ informoval ho Harry. Kvůli tomu poslednímu se cítil trochu provinile. Snape prohrál svou bitvu s posmíváním.

„To nejsou moc důležité předměty. Sotva na nich záleží. Během Velikonočních prázdnin mám v plánu s vámi pracovat, a pak o všech sobotách až do konce roku. Pochybuji ovšem, že se do té doby nějak výrazně zlepšíte, ale váš rozvrh na léto si probereme až později. Budu vás prověřovat i v ostatních předmětech, včetně Lektvarů,“ Snapeův hlas byl nízko položený a hrozivý a Harry si v duchu poznamenal, že si musí znovu projít učebnici lektvarů pro šestý ročník. „Teď už nemám čas. Vrátím se v pondělí, abychom mohli začít.“ A bez jakéhokoliv sbohem či letmého pohledu na Siriuse odešel z místnosti.

Sirius pod fousy trousil opravdu ošklivé poznámky. Byly tak hrozné, že se k nim Harry ani nechtěl hlásit. V mladíkově mysli zůstala jen jedna myšlenka: *Snape se mnou chce trávit čas, takže mi pomůže*. Harry cítil vděčnost i vřelost a to ani nezmiňujeme dychtivost po mužových znalostech černé magie a dalších předmětů. Netěšil se na lektvary, ale počítal s tím, že je přežije.

„Harry?“ mladý kouzelník zdvihl pohled v odpověď na Siriův hlas. „Jsi si jistý, že tě netrefil do hlavy?“

„Jsem v pořádku. Jen myslím, že potřebuji sprchu.“ Sirius v porozumění přikývnul a Harry vyšel do patra. Počítal s tím, že bude po tom všem nutná opravdu *dlouhá* sprcha.

ooOoo

V pondělí se Snape vrátil a podrobil Harryho důkladnému výsledku ohledně všeho, co by měl znát student šestého ročníku. Ten muž byl ve svých otázkách neústupný, ale Harry zodpověděl všechno správně a na půl vteřiny si dokonce myslel, že zahlédl ve Snapeových očích záchvěv uznání.

Když nastal čas na lektvary, Sirius to vzdal a odešel. Kuchyň byla rychle proměněna na přesnou kopii učebny Lektvarů. Velký stůl byl zaplněn až po okraj různými přísadami. Snape si přinesl speciální kouzelný kufřík, ve kterém měl všechno uložené. Velký kotlík byl umístěn uprostřed a plápolal pod ním modrý plamen. Harry rozechvěle vstoupil, když mu Snape posunkem ukázal, aby tak učinil. Vypadal dokonce i trochu pobaveně, což Harry považoval za vcelku dobré znamení.

„Uklidněte se, pane Pottere. Tentokrát vám žádné kolejší body nestrhnu,“ pronesl líně, když si stoupl vedle Harryho.

Bez varování jím přešla vlna hořkosti. „To proto, že do žádné koleje nepatřím,“ zamručel Harry a svůj pohled zaměřoval na kotlík.

„Vyrozuměl jsem správně, že jste měl několik lekcí s Lupinem?“ zeptal se Snape a úplně ignoroval Harryho komentář.

„Jo, ale přečetl jsem učebnici alespoň čtyřikrát.“

„Teorie vám bude stačit, pane Potter,“ pronesl Snape tiše. Harry si pobaveně uvědomil, že zněl skoro jako obyčejný učitel. „Vždy jsem byl přesvědčen, že umění přípravy lektvarů leží zejména ve správných rukách.“ Harry sledoval, jak se Snapeovy dlouhé prsty před ním napjaly a přidržely protáhlý ostrý nůž, o dost větší než ten, který používali na hodinách.

„V rukách?“ zeptal se Harry. Jeho oči se zaměřily na druhou ruku, když se Snape natáhl pro přísadu.

Snape odpověděl, zatímco začínal zvolna krájet. „Jistě. Ruce si pamatují, na co mozek třeba ani nepomyslí. Jak připravovat přísady, jak míchat a jak přidat to

správné množství. Tohle všechno se stane vaší druhou přirozeností. To všechno jsou předpoklady mistra lektvarů.“

Harry se díval, jak Snape řeže dokonalé plátky jakékoliv přísady, kterou právě připravoval, ale nevěděl či spíše nevěnoval pozornost tomu, jaká to byla. Mistr lektvarů, Harry si nikdy doopravdy neuvědomil, co ten titul znamená. Byla McGonagallová mistryní v přeměňování? Nikdy takový termín neslyšel a také věděl, že Remus nebyl mistr v obraně proti černé magii. Usoudil, že Snape byl tudíž někdo opravdu výjimečný. Ten muž měl pro Voldemorta kvůli svým schopnostem velkou hodnotu. Lektvary byly odděleným uměním od ostatních odvětví magie. Harry pocítil vůči tomu muži nový respekt, který se začal šířit jeho tělem. Byl opravdu úžasný ve všem, co dělal. Harry se cítil trochu ponížený, když tam tak vedle něho stál.

„Samozřejmě,“ pokračoval Snape, když vzal svou hůlku a přidal do kotlíku vodu, čímž jej do poloviny doplnil. Uchopil další přísadu a začal ji opracovávat. Rozsekal ji na jemnou drť. „Neočekávám od svých studentů, že se dostanou kamkoliv na tuto úroveň. Jen požaduji, aby se jim podařilo soustředit se, což je nezbytné.“ V kotlíku to náhle začalo vřít a Harry uvažoval o tom, co je to za typ plamenů. Snape lehce ztlumil žár a přidal určité množství z každé přísady, kterou si připravil. Zamíchal jednou tak a podruhé jinak. Harry přestal počítat. Lektvar se zbarvil do modra, pak fialova, než skočil u indigové. Snape se natáhl přes stůl a uchopil keramickou misku, kterou naplnil semínky, jež byla podobná pepři. Trochu je podrtil a přidal špetku. Lektvar zasyčel a vyletěl z něj barevný kouř. Snape ho odstranil švihnutím hůlky, zatímco míchal.

„Možná si nemyslíte, že jsou lektvary v časech války nějak užitečné,“ poznamenal Snape, když ze sklenice vyndával ošklivého slizkého červa. Stále se svíjel a bez pochyby byl ve sklenici zakonzervován magií. Harry pocítil dobře známý odpor, ale stále ještě zvládl oponovat Snapeovu tvrzení.

„Vím, že jsou lektvary užitečné. Zejména nyní. Třeba pro léčení a... vůbec.“ Snape rozsekával červa rournatce, až z něj vytvořil hustou zelenou kaši. Občas tuhle přísadu v hodinách používali, ale většinou ji tam dávali v celku nebo ji rozmačkali paličkou a nemuseli se jí tak dotýkat. Snape nevypadal znepokojený tímhle nechutným tvorem, protože prostě pokračoval v práci, i když Harrymu odpovídal.

„Jsem rád, že to slyším, ale odkazoval jsem na situace v boji. Dovedu si představit, že může mít nebelvír problém pochopit, jak by si někdo vprostřed bitvy mohl najít čas na lektvar.“ Harry pokrčil rameny, a pak si uvědomil, že to Snape nevidí. Další červí hmota se převalila přes Snapeovy prsty. Harry si uvědomil, že se Snape do červa dobývá kvůli tomu, aby uvnitř něj něco našel. Prsty bez zaváhání vytlačil potřebnou část, jako kdyby prostě vytahoval cukrátko z misky.

„Jo, odhaduji, že si opravdu nedokážu představit, jak bych uvažoval nad něčím takovým jako třeba lektvary v boji.“ Harry se zarazil, když další červ prakticky vyprsknul svůj obsah po celé Snapeově ruce, ale muž sebou ani necuknul, jen pokračoval dál. Jak tak pracoval, Harrymu došlo, že také čas od času přidává trochu pepři podobných semínek do kotlíku a několikrát v něm zamíchá, než se

vrátí k červům. Jak vůbec může vědět, kdy to všechno udělat? Harryho opět ohromilo, jakou zručností byl ten muž obdařen.

„A co byste pak řekl, kdybych vám sdělil, že to poslední kouzlo, kterým jsem vás především dostal, vlastně ani nebylo kouzlo, ale lektvar?“ Harryho obočí vylétlo nedůvěřivě vzhůru a Snape vhodil do kotlíku poslední červí přísadu. Odstranil zbytek tvorů, a pak se zaměřil už jen na občasné míchání. Poctivě počítal, takže si Harry nebyl jistý, jestli smí odpovědět, než mu Snape naznačil, že může, tak to Harry učinil.

„Máte na mysli ten balónek, který se dostal skrz moje štíty?“ zeptal se Harry.

„Přesně. Důvodem toho, že prošel skrz, bylo mimochodem ponoření v jiném lektvaru. Uvnitř byl vysušený lektvar, který vytvořil mrak. Oboje jsem sám vynalezl.“ Harry zůstal oněmělý. Nedokázal si takový magický vynález ani představit a byl ohromený, že to Snape vytvořil a zmínil to jen tak mezi řečí, jako kdyby to nebylo nic zvláštního. Harryho pozornost opět upoutaly Snapeovy ruce, když muž uchopil další přísadu. Byl docela rozčarovaný, když to byl tentokrát tlustočerv používaný k zahušťování lektvarů, pokud si dobře vzpomínal. Snape nad kotlíkem podržel jednoho po druhém a vymačkal sliz do lektvaru. Použil jen tři. Další přísadou byla tekutina z třaskavce označená štítkem, takže byl Harry opět zklamaný, ačkoliv nechápal proč. Snape už přidal skoro polovinu obsahu lahve a Harryho opravdu zajímalo, jak vlastně *může vědět*, kdy přestat odlévat. Ve stejnou chvíli zamíchal, občasně změnil směry a stále počítal, zatímco mluvil.

„Lektvary mohou být v boji opravdu účinné, protože váš protivník od vás neočekává, že ovládáte takové schopnosti. Samozřejmě se obtížně používají, musíte si je s sebou přinést, ale z mého pohledu je to jen malé břímě, pokud to srovnáme s výhodami, které nám to přinese.“ Harry ho pozoroval s nedůvěrou. Když Snape zakončil svou řeč a přestal počítat, dolil poslední kapky třaskavcové tekutiny, než švihnul hůlkou nad plamenem. Lektvar měl nyní temně černou barvu a Snape jej opatrně přelil, čímž lahvička také zčernala. Zadělal ji korkovou zátkou, a pak znovu mávnul nad zbytkem lektvaru. Všechna ta zdouhavá práce zmizela jediným zábleskem. Harry zvolna zvedl pohled od kotlíku a setkal se se Snapeovými černými očima, které přesně ladily s lahvičkou v jeho ruce.

„Páni,“ vydechl Harry naprosto ohromeně. Vlastně si nemyslel, že by ho kdy nějaký čaroděj předtím tak ohromil. Snape byl jedním slovem geniální. Profesor zvedl obočí a byl jasně zmatený. Harry ucítil, že se mu na tváři začíná tvořit rumělec, ale snadno se ho zbavil. „Nikdy jsem neviděl něco takového, jako jste tu předvedl,“ pronesl upřímně. Snapeovy líce tou chválou trochu zrůžověly a Harry pocítil chuť projeviti trochu ze své škodolibé povahy. „Nikdy předtím jsem si neuvědomil, co to vlastně znamená být mistrem lektvarů, ale vy jste mi to teď náležitě předvedl. Řekl jsem o lektvarech tolik hloupých věcí a teď se ta to stydím. Vy jste... vážně úžasný.“ Harry potlačil vlastní úšklebek, když Snape zčervenal. Muž si odkašlal a odvrátil se.

„To stačí, Pottere,“ prohlásil chraplavě. „Tohle,“ řekl a přidržel kulatou lahvičku ve vzduchu, „je výbušná kapalina. Kdybyste se ocitl bez hůlky, hodíte ji a zneschopníte svého protivníka. Naučím vás ji uvařit a stejně tak i další lektvary

pro podobné použití." Harry si převzal lahvičku, prohlížel si ji a otáčel v rukách. Pak vzhlédl.

„Naučíte mě také ten balónek s červeným kouřem, co jste použil? A jak jej prohodil štítem?" Snape naklonil hlavu.

„No, ale takové lektvary jsou složité. Začneme s těmito a projdeme až k mým výtvorům. Nebudte překvapený, když se vám je nikdy nepovede připravit správně." Snape nezněl posměšně, jen poukazoval na zřejmý fakt.

„Jsou všechny vaše lektvary tak složité?" zeptal se Harry zvědavě.

„Neobtěžoval jsem se je nějak ulehčovat," pokrčil rameny Snape. „Mnoho mistrů lektvarů se o to pokouší, aby mohly mít jejich vynálezy širší využití a vydělali na nich peníze. Já v tom nevidím smysl. Jen bych ztrácel výzkumem více času, než je nezbytné." Harry se usmál. Takové myšlení bylo pro Snapea tak typické. Proč by se jen zatěžoval s tím, aby to někomu ulehčil? O peníze se jistě nestaral.

Harry si začínal uvědomovat, že strávili v provizorní lektvarové laboratoři více než hodinu, aniž by se nějak poškorpili. Snape vypadal, že mu to došlo ve stejnou chvíli a náhle se mezi nimi rozhostilo nepříjemné ticho. Dívali se na sebe. Harry byl svým způsobem umělec, a i když o sobě takto nikdy neuvažoval, nemohl si pomoci, aby chvílku nestudoval mužovu tvář. Toužil mu stáhnout vlasy dozadu, aby ho viděl lépe, ale pak se s prasknutím otevřely dveře a dovnitř se vřítel Sirius.

„Dojde k útoku. Brumbál mi právě poslal zprávu. Začnu svolávat lidi." Rychle přešel místnost a poklekl před krb. Harry cítil, jak se jeho svaly náhle napjaly. V duchu se připravoval na bitvu. Bezmyšlenkovitě si vložil lahvičku do kapsy. Snape už pomocí kouzel balil všechny přísady. Snadno se mu vešly do kufříku, dokonce i kotlík. Jakmile byl stůl uklizený, Snape se k Harrymu otočil.

„Doneste to do tréninkové místnosti. Nepokoušejte se nic zkoušet bez mojí nebo Lupinovy přítomnosti." Harry převzal kufřík trochu omámeně. Došlo mu, že mu Snape právě podal přenosnou lektvarovou laboratoř. Snape hlavou trhnul směrem ke dveřím a Harry opustil kuchyň, jak mu bylo řečeno.

Jakmile to uložil do rohu místnosti, vrátil se do kuchyně. Už byla zaplněná lidmi. Vášnivě mezi sebou diskutovali, ale vzplanutí ohně v krbu je umlčelo. Brumbál promluvil, ačkoliv ho Harry přes všechn ten dav nemohl vidět.

„Prosím, procházejte. Je to jen přechodné spojení, které bude trvat asi deset minut. Budte tišší." O chvílku později už se kouzelníci začali po dvojicích letaxem přemísťovat a Harry vstoupil do místnosti. Brzy tam zůstali jen Sirius a Snape.

Kmotr se na něj otočil. „Zůstaň tady a ať se bude dít cokoliv, neopouštěj dům," řekl mu Sirius příkře.

„Jdu s tebou," trval na svém okamžitě Harry.

„Harry, ne."

„Nemůžu tu prostě sedět a nic nedělat! Tohle je taky moje válka, Siriusi!“ Kmotr mu položil ruce na ramena a zadíval se mu prosebně do očí.

„Zůstáváš tady, Harry. Je ti jenom šestnáct...“

„Už nejsem žádné dítě! Chci bojovat!“ zaječel Harry.

„Nedovolím ti tam jít, dokud nebudu muset!“ křičel na něj Sirius zpátky. Což Harryho jen ještě více rozlítilo.

„Nemůžeš mě zastavit udělat to, co je správné!“

„Blacku, dovol,“ pronesl náhle Snape. Vykročil vpřed a popadl Harryho za levé rameno, čímž chlapce vytrhl ze Siriova sevření a otočil si Harryho místo toho k sobě. Černé oči se zavrtávaly snad až na dno Harryho duše.

„Pokud bys v téhle bitvě zemřel, všechno je ztraceno. Všechno. Tvoji přátelé a rodina budou mrtví. Až nadejde čas, zabiješ ho, ale ne dřív, než budeš *připravený* a dostatečně silný na to, abys ho zničil. Ten den brzy přijde, o tom nepochybují, ale do té doby tu *zůstaneš*. Je to jasné?“ Harry mohl pouze bezeslovně přikývnout, uvnitř se cítil vykořeněný. Snape ho najednou pustil a sebral trochu prášku. Náhlé zelené vzplanutí Harryho vyděsilo natolik, že poposkočil. Sirius mu věnoval poslední napůl znepokojený, napůl zmatený pohled, než ho následoval.

V tichu, které nastalo, si Harry uvědomil, že Snape přesně věděl, co má říct, aby ho donutil zůstat a nejen to, Harry se ani necítil špatně, že se všemu vyhne. Jednoho dne Voldemorta zabije, Snape to věděl a Harrymu poprvé v životě začalo docházet, že už to ví také.

Kapitola 22

Harry přecházel nervózně po tréninkové místnosti sem a tam. Začal s tím v kuchyni, ale z celého toho zírání do ohně byl celý nesvůj, takže místo toho raději vystřílel pár kleteb v místnosti k tomu určené. Okolo druhé hodiny se objevil Dobby a přinesl mu něco k snědku. Chlapce rozzlobilo, že to tomu skřítkovi očividně někdo musel říct, aby se ujistil, že Harry jedl, ale nikdo se neobtěžoval, aby mu řekl, co se stalo.

Ani nevěděl, jak se to stalo, že náhle pochopil, jaký byl celou dobu hlupák. Ale přišlo mu, že ten vyčítavý hlas, který slyšel v hlavě, zní až podezřele jako Snape. Plácnul se do čela a švihnul hůlkou. Posadil se na podlahu a seslal kouzlo pro vidění.

Snape byl naživu. Harry si úlevně vydechl. Nevypadal ani moc zraněný. Klečel na kolenou, držel nějakého dalšího muže jednou rukou a pokoušel se mu vpravit do úst lektvar. Ten muž byl na první pohled hodně zraněný. Polovinu tváře pokrývaly popáleniny. Harry si šokovaně uvědomil, že je to Mundungus Fletcher. Muž se pokusil otevřít ústa. Oči zaměřené na Snapea byly plné strachu. Náhle se

mu protočily panenky a jeho tělo ochablo. Byl mrtvý. Harry viděl, jak si Snape povzdechl a položil muže dolů. Zazátkoval nevypitý lektvar a vstal. Prozkoumával bitevní scénu před sebou, aby našel někoho dalšího, kdo by potřeboval pomoc. Harry si uvědomil, že je to ministerstvo. Narůstala v něm podrážděnost. Copak od minulého vniknutí neposílili jeho ochrany?

Jak se Snape pohyboval od těla k tělu, Harry se pokusil rozhlédnout kolem, jestli neuvidí Siriuse nebo Remuse. Všude vládl chaos, ale už bylo po bitvě a světlo očividně zvítězilo. Snape se sehnul a přitisknul dva prsty na krk nějakého čaroděje. Harryho žaludek se bolestivě zhoupl, když mu došlo, že je to další člen řádu. Nemohl si ani vzpomenout na jeho jméno, čímž se mu ještě více přitížilo. Kolem dokola leželo osamoceně také mnoho maskovaných kouzelníků a čarodějnic. Snape je kontroloval také. Nikdo z nich nepřežil a Harry jen doufal, že už většinu zraněných dostali do Bradavic nebo ke svatému Mungovi. Mávnul znovu svou hůlkou, aby mohl slyšet, o čem Snape přemýšlí.

Mrtvý, pomyslel si nezaujatě, když kontroloval dalšího Smrtijeda. Zatraceně, tohle je beznadějně. Měl bych se vrátit do Bradavic a pomoci Poppy s těmi, kteří mají ještě šanci. A s tou myšlenkou Severus směřoval k ministrovi. Popletal stál stranou se skupinkou pomocníků. Vypadal trochu zelený a snažil se horečně hovořit. Harry zachytil výrazy jako porušení zabezpečení a tisk. Snape hodlal okolo toho muže jen projít a dostat se přímo ke krbu, ale ministr si ho všiml.

„Pane Snape! Kde je Brumbál? Proč utekl z bojiště?“

Snape se naježil.

„Albus Brumbál pečuje o zraněné v Bradavicích, ministře,“ odpověděl. Sotva ovládal vztek, který kypěl v jeho mysli. Harry si vlastně nikdy neuvědomil, kolik respektu Snape k Brumbálovi choval dokonce i ve chvíli, kdy byl ten muž ředitelových chování nesmírně popuzený.

„Zranění měli být přeneseni ke svatému Mungovi,“ namítal Popletal. „A já jsem viděl členy řádu odcházet se Smrtijedy! Hodlá je snad Brumbál vyslýchat sám? Požaduji, abyste je všechny přivedli sem!“

„Jsem si jistý, že vám ředitel vrátí vaše... zajatce, jakmile budou vyléčeni,“ procedil Snape a držel se pod kontrolou.

„Vyléčení?“ opakoval Popletal nedůvěřivě, jako kdyby o té myšlence v životě neslyšel. „Snažíte se mi tu říct, že Brumbál vzal Smrtijedy do Bradavic a hodlá je léčit?“

„Svatý Mungo nemá takovou kapacitu pro zraněné, kteří musí být hlídání. To Bradavice splňují, zejména proto, že profesor Brumbál zvýšil ochrany nemocničního křídla. Nebo byste ty Smrtijedy raději nechal zemřít? To byste z nich touto cestou moc informací nedostal.“ Harry cítil, že by měl zakřičet: *Jed, Snape!* Ministr vypadal zneklidněně.

„Stejně všichni dostanou polibek. Potřebujeme jen jednoho nebo dva, abychom získali potřebné informace.“

„Žádný z těchto Smrtijedů si nezasluhuje polibek,“ řekl Snape s přimhouřenýma očima. „Užší kruh nebyl útoku přítomen.“

„No, vy byste to měl vědět nejlépe, že?“ zeptal se ho Popletal sarkasticky. Z jeho úst zněla ta urážka spíš nuceně. „Hodlám změnit zákony. Už jen znamení Vyvíte-koho bude dostatečné pro odsouzení k polibku.“ Harry zblednul a otrásl se chladem. *Připitomělý blázen*, pomyslel si Snape. *Kolik Smrtijedů následuje Temného pána jen proto, že nemají žádnou jinou možnost? Kolik z nich si opravdu uvědomuje, co to všechno znamená? Pro většinu z těch lidí tady to dnes byl jejich první nájezd. Mladí čarodějové a čarodějky, kteří nikdy nechodili do Bradavic. Všichni mrtví. Bytosti jako jsou vlkodlaci, kteří si ani neumí představit svou budoucnost pod kontrolou ministerstva.* Místo, aby své myšlenky vyslovil nahlas, probodl Snape ministra ostrým pohledem.

„Pak vám přeji hodně štěstí. Kdybyste mě teď omluvil, mám na starosti nějaké zraněné, kteří mě potřebují.“ Odcházel ke krbům a dokonce i Harry mohl zaslechnout, jak ministr zamumlal. „Jistě, kamaráde Smrtijedů.“ Snape se napjal, ale pokračoval. Harry teď opravdu toužil po tom proskočit kouzelným oknem a zardousit Popletala na místě. Snape se letaxem přesunul přímo do nemocničního křídla v Bradavicích. Harryho oči prozkoumávaly chaotickou scénu. Výkřiky bolesti a zármutku trhaly mladíkovu duši na kousky. Nikdy nic podobného neviděl. Uvědomil si, že mnoho lidí, kteří obsadili postele, byli prostě obyčejní pracovníci ministerstva.

K čertu s tebou, Voldemorte, pomyslel si Snape divoce a Harry sebou škubnul, když ho slyšel použít jeho jméno. Snape náhle zahlédl postel, vedle které postával pes. Harry zalpal po dechu, když uviděl Remusovu tvář. Muž byl bledý jako duch a přes celou tvář měl hluboké sečné rány. Sirius, ve psí podobě, měl hlavu položenou na posteli a konejšivě olizoval Remusovu ruku.

„Už tě viděla Poppy?“ zeptal se Snape. Naklonil se blíž a prohlédl si zranění. Nekrvácela, ale Snape okamžitě viděl, že se tak děje jen proto, že krev zadržují kouzla.

„Není to smrtelné,“ zašeptal Remus chraplavě. „Ostatní potřebují tvoji pomoc víc než já.“ Snape věděl, že má pravdu. Sečné rány byly Fenrirovým dílem, to bylo více než jisté, a protože Remus už byl vlkodlak, nehrozilo v tomto směru žádné nebezpečí.

„Vypij alespoň tohle, na bolest,“ řekl. Vytáhl lektvar a pomohl Remusovi opatrně se napít. Tichošlápek zakňučel. Snape se na něj zadíval. „Je tenhle moula v pořádku?“

„Ano. Někdo se dozvěděl o jeho zvěromágské podobě a vrhnul na něj kletbu, aby mu zamezil v proměně,“ zašeptal Remus. „On... Nedokáže se přeměnit zpět.“ Remusovo tělo se po účinku lektvaru trochu uvolnilo. Snape shlédnul na Tichošláпка, který na něj zíral s prosebnýma očima.

„Obávám se, že budeš muset počkat,“ řekl Snape. A Harry musel souhlasit, i když tomu nebyl moc rád. Výkřiky a pláč rozléhající se ošetřovnou mu skoro ztěžovaly slyšet všechno, co bylo řečeno. Pes přikývl a začal opětovně olizovat

Remusovu ruku. Snape se otočil a chtěl odejít, když Remus znovu upoutal jeho pozornost.

„Někdo by měl zkontrolovat Harryho.“ Ve Snapeovi vzplanula nesmírná touha, až se Harry trochu zakymácel. Snapeova mysl po něm prakticky vřeštila, ale v jeho tváři se nepohnul ani sval. Harry byl opravdu ohromený mužovou sebekontrolou.

„Postarám se o to, aby ho přivedli, a mohl vás vidět,“ zamumlal, než konečně odešel. Protlačil se zástupem lidí a našel madam Pomfreyovou u postele mladého muže. Muž se divoce tisknul na hrud' nějaké ženy, celý obličej byl mimo výhled. Žena plakala a Harryho srdce se skoro zastavilo, když si všiml rudých vlasů.

„Molly, prosím, dovol mi dát mu lektvar na spaní,“ prosila ji Poppy. Ruku měla položenou na rameni paní Weasleyové.

„Mami, udusíš mě,“ promluvil hlas zpod hrudníku. Vzlyky odezněly, když ho uvolnila, a Harry už viděl, že to byl Percy. Měl na oku hrozivě vypadající černou modřinu a jeho paže byla ovázaná. „Běž se podívat po ostatních,“ řekl měkce. Harry v jeho očích ještě nikdy neviděl takový starostlivý výraz. Molly ho pohladila po hlavě a políbil ho na čelo, než si pospíšila pryč. Percy právě upíjel svůj lektvar, když přistoupil Snape, a tvář madam Pomfreyové se rozsvítila úlevou.

„Zaplať Pánbůh, jsi tady. Potřebujeme veškerou pomoc, kterou můžeme dostat. Mám k dispozici jen tři kouzelníky a dvě čarodějky s medicínským výcvikem. Madam Bohmanová je mrtvá a slečna Mayhewová odešla k Mungovi, protože tam leží její snoubenec. Jediný další léčitel je pan Morgan, ale ten je pod vysoce zabezpečenými ochranami. Začni na tom vzdálenějším konci.“ Snape, o které si Harry myslel, že nikdy nepřijímá žádné rozkazy, jen kývnul, ale ještě se zeptal na jednu otázku, než odešel.

„Jsou Weasleyovi v pořádku?“ Percy právě usnul a Poppy se po Severusovi podívala zvláštním pohledem. „Potřebuji někoho poslat za panem Potterem, aby ho informoval o tom, co se tu děje,“ rozvedl a její pohled okamžitě zněžněl.

„Jsou v pořádku. Tady Percy je na tom nejhůř, protože tam byl, když Smrtijedi zaútočili. Remus má vážná zranění, ale je naživu. Sirius je...“

„Uváznu jako Tichošlap, já vím. Děkuji.“ Neztrácel další čas a rychle začal vyhledávat ty nejvíce zasažené. Harry ho nevydržel sledovat dlouho. Některé oběti byly pokryté krví a měli jizvy z kleteb. Harry přerušil kouzlo a opřel se s úlevným výdechem.

ooOoo

Jen o deset minut později se vrátil Dobby. Řekl Harrymu novinky, které vlastně už znal. Poděkoval skřítkovi a přijal od něj druhý pokrm, ačkoliv ani z toho prvního, který Dobby připravil, toho mnoho nesnědl. Najedl se o samotě a donutil Dobbyho, aby se vrátil pomáhat do Bradavic. Pozdě večer se Dobby opětovně přemístil na Grimmauldovo náměstí a řekl Harrymu, že by měl projít

skrz krb do Bradavic. Když do ředitelny dorazil, Brumbál už na něj čekal. Trochu unaveně se usmíval, když mu pokládal ruku na rameno.

„Všechno se uklidnilo, ale předpokládám, že to už víš?“

„Použil jsem Scios Totalus jen na chvíli, hned po bitvě,“ připustil Harry. Brumbál přikývl. Vypadalo to, že to očekával.

Vedl ho chodbou do nemocničního křídla. Uvnitř bylo ticho. Jen postele byly zaplněné a několik lidí sedělo na židlích. Většina pacientů byla plně vyléčena nebo odeslána ke svatému Mungovi. Harry si povšiml dveří na vzdálenějším konci místnosti. Minule, když pobýval na ošetřovně, tu nebyly a zajímalo ho, kolik Smrtijedů je tam umístěno. Nezabýval se tím a nejprve našel Remuse. Sirius seděl při jeho posteli, díky Bohu už ve své lidské podobě. Zvěromág vstal a pevně svého kmotřence objal.

„Jsem rád, že jsi v pořádku,“ zašeptal Harry a sevřel ho v náručí stejně náruživě.

„Jsem na tebe pyšný, že jsi zůstal stranou,“ zašeptal Sirius zpátky. Dovolil Harrymu znovu se nadechnout a Harry přešel k Remusovi. Muž spal. Vypadal tak poklidně. Jen ty tři velké nové jizvy přes obličej stále zůstávaly jako důkaz toho, co se dnes odehrálo.

„Utekl Fenrir?“ zeptal se Harry. Sirius si odfrkl a Harry se na něj zvědavě zadíval.

„To zatraceně sotva. Byl jsem v psí podobě a nemohl jsem nic moc dělat, ale Remus byl úžasný. Fenrir je mrtvý.“ Harry viděl, že se jeho kmotr cítí zahanbeně kvůli tomu, že nemohl být užitečný, ale zároveň byl opravdu hrdý na svého partnera.

„A někdo další, koho znám?“ zeptal se Harry.

„Mundungus padl. Ani nechtěl bojovat,“ remcal Sirius. „Pastorek to skoro nepřežil. Je u svatého Munga. Myslím, že to jsou všichni, koho znáš. Weasleyovi jsou v pořádku. Percy a Arthur dopadli nejhůř. Bill byl právě na misi a nemohl se sem dostat včas. Ale teď už je tady taky.“ Harry přikývl a vstřebával všechny poskytnuté informace.

„Takže, kolik je mrtvých na obou stranách?“ Sirius vypadal zničeně a Harryho obavy jen vzrostly. Starší kouzelník zíral dlouhou dobu na Remuse.

„Ztratili jsme mnoho dobrých bystrozorů, Harry, a členů řádu. Voldemort používá novou taktiku zastrašování. Ztratil hodně Smrtijedů, ale většina z nich se vypařila hned potom, co způsobila dostatečné škody. Dostali se dovnitř a ven opravdu rychle. Vyděsili obyvatelstvo, poničili ministerstvo a vpadli do místnosti, kde byla většina magických zařízení a záznamů.“

„Záznamů?“ zeptal se Harry. Sirius vypadal opravdu bílý jako křída, když o tom mluvil.

„Mudlů, kteří o nás vědí, vlkodlaků, magických tvorů, kriminálních živlů a dalších věcí.“

„Máme záznamy o mudlech, kteří o nás vědí?“ zeptal se Harry. Byl opravdu zděšený z toho, že má Voldemort v ruce takové informace.

„Musí přece vědět, kteří mudlové o nás vědí, ne? Pak mohou určit, komu mají vymazat paměť a komu ne. Jenže Voldemort to použije, aby zjistil identitu každého mudlorozeného v zemi.“ Harry těžce polknul. Udělalo se mu špatně. Pak vzhledl a uviděl, že přímo k nim přichází Snape. Z nějakého důvodu ucítil Harry úlevu a další neznámá emoce jím přeběhla také. Nemohl si pomoci, aby se nesměle neusmál. Muž vypadal vyčerpaně.

„Weasleyovi se po vás ptají,“ pronesl Snape. Harryho úsměv se lehce rozšířil a dotknul se Siriovy paže těsně předtím, než následoval Snapea dolů řadou postelí. Chtěl tomu muži něco říct. Něco o tom, jak statečný a schopný byl, ale než si to promyslel, objala ho paní Weasleyová a Snape byl pryč.

„Jsou všichni v pořádku?“ zeptal se Harry, když ho pustila.

„Ano, díky Merlinovi,“ řekla s očividnou úlevou. Harry si všiml, že v postelích zůstal jen Arthur a Percy. Dvojčata, Bill, Charlie a Ginny seděli mezi nimi. Usmál se na ně a jednoho po druhém objal a přivítal se s nimi. I s Percym si potřásl rukou a on se na něj usmál, i když na něm bylo vidět, že je ještě slabý. Vypadalo to, že se před chvílkou probudil a trval na tom, že tentokrát zůstane bez lektvaru.

„Percy byl tak statečný,“ pronesla paní Weasleyová. Mladý muž při té chvále zčervenal, ale další rodinní příslušníci jen zářili. „To on zburcoval řád. Reagoval okamžitě, když bylo ministerstvo napadeno.“ Harry se usmál, ale byl tím jen málo překvapený. Právě ve chvíli, kdy se hodlal zeptat na civilní oběti, uslyšeli hlasité zvolání z druhé strany dveří ošetřovny.

„Nemůžete mi bránit!“ vykřikl hlas. „Mám právo ho vidět! Matka tu hned bude... Matko!“ slyšeli tlumenou hádku a nakonec se dveře otevřely. Vešla Pomfreyová a vypadala velmi nazlobeně. Následoval ji Brumbál a vedl bezvýrazně vypadající Narcissu a Draca Malfoyovi.

„Jak mi to chcete vysvětlit?“ zeptala se léčitelka Brumbála.

„Lucius Malfoy nebyl odsouzený za svou příslušnost ke Smrtijedům,“ upozornil ji Brumbál. „Momentálně je prostě jednoduše dalším pacientem ve vaší péči.“ Snape náhle přistoupil a mezi třemi zmijozeli se odehrála tichá výměna názorů.

„Omluvte mě na okamžik, potřebuji si... odskočit,“ zamumlal Harry nepřítomně. Rychle opustil ošetřovnu a zaběhl za roh. V prázdné učebně pak aktivoval Scios Totalus.

ooOoo

„Půjdu s nimi,“ řekl Severus Brumbálovi a Pomfreyové. Ten první přikývl, zatímco čarodějka vypadala pochybovačně ohledně celé záležitosti. Snape odvedl Malfovy zpátky na ošetrovnu, byl si vědom všech sledujících očí Weasleyových a také si všiml, že chybí Harry. Divné. Vstoupili dovnitř, jakmile Severus zamumlal heslo.

Všichni Smrtijedi spali. Nikdo z nich neměl vyšší hodnost, ale i tak byli magicky připoutaní k posteli. Většinou to byli prakticky ještě děti. Severus se zachvěl, když si vzpomněl, co by se stalo, kdyby se Popletalovi podařilo protlačit ty nové zákony.

„Můj manžel pracuje pro vás,“ zasyčela Narcissa, když procházeli řadou postelí. „Proč je tady?“

„Byl zraněn. Nevěděli jsme, jestli byla jeho pozice vyražena během boje, takže jsme byli obezřetní, abychom ho neohrozili v případě, že bychom se k němu chovali jinak než k ostatním.“ Dorazili až k Luciusově posteli. Měl oblečené nemocniční pyžamo, a jak tam tak ležel pod přikrývkami, vypadal úplně jako obyčejný člověk. Vybočoval jedinou věcí a tou byly blondaté vlasy a porcelánově bílá pleť. Severus mávl hůlkou do oblouku a sňal z něj tak nezbytné spací kouzlo. Používali takové, které bylo možné sejmut jen určenými osobami. Muž se okamžitě probudil a posadil se tak rychle, jako by na něj někdo útočil. Očima se divoce rozhlížel, než je zaměřil na Severuse, a pak se pohledem přesunul na Narcissu.

„Cissy,“ zašeptal tak tiše, že to bylo sotva slyšet, ale čarodějka se mu vrhla okamžitě do náruče.

„Och, Luciusi,“ zašeptala mu do vlasů. Skoro mu seděla na klíně. Když ho propustila, natáhl se směrem k Dracovi. Ten přišel blíž a všichni tři se objali navzájem. Severus byl pravděpodobně jedinou osobou, která kdy viděla takový projev náklonnosti a tohle byla chvíle, kdy s určitostí věděl, že Lucius nikdy neporuší svůj slib řádu. Miloval svoji rodinu víc než Temného pána nebo politický směr. Na kratičký okamžik uvažoval o tom, jestli někdy bude mít také někoho, kdo by ho takto držel a měl by starost o jeho bezpečí. Myšlenky se mu automaticky stočily k Harrymu, ale pak zatřepal hlavou. To se nikdy nestane. A bude lepší se tím nezabývat.

„Pane Malfoyi.“ Všichni čtyři nadskočili. Brumbál dokázal být záhudný, když chtěl. Severus se na něj zlostně zadíval, že je vyrušil. „Obávám se, že se musím zeptat, jestli byla vaše pozice špeha vyražena.“ Lucius sklonil hlavu, ale paže okolo Narcissy a Draca zůstaly. Severus už odpověď znal.

„Neměl jsem tam být, ale když jsem zjistil, že Temný pán chce ty záznamy, pokusil jsem se ho zastavit a dostat se tam první, ale už bylo pozdě. Nemohl jsem prostě odejít z boje.“ Brumbál vážně přikývl. Draco a Narcissa znovu objali svého otce a manžela.

„Přesuneme vás vedle na ošetrovnu,“ prohlásil Brumbál. Lucius vzhlédl, v očích se mu zračila zvědavost a také překvapení. Narcissa se usmívala úlevou. Políbila ho na tvář, ale Lucius si toho sotva všiml, protože zíral na Brumbála.

„Neopustíme vás jen proto, že už nejste náš špion,“ řekl Brumbál a v očích mu jiskřilo. „Severus je přece také stále s námi, nebo není?“

„Ano, ale on je mistr lektvarů,“ vysvětlil Lucius svůj zmatek.

„A vy jste mocný kouzelník, který ví lépe než kdo jiný, jak Voldemort přemýšlí. Pokud ještě stále chcete bojovat s námi, pak se o vás postaráme.“ Lucius se podíval na Draca, který ho pozoroval do široka otevřenýma šedýma očima, které byly přesně stejné jako jeho otce.

„Ano,“ zašeptal Lucius a Draco se usmál a přitiskl se k tomu muži ještě blíže. Brumbál jen zářil.

„Vynikající. Tak pojďme.“

ooOoo

Když se Harry dostal na ošetřovnu, Draco a Narcissa právě pomáhali Luciusovi na lůžko, které stálo napříč postelím určeným pro Weasleyovi. Harry by nikdy nevěřil, že jsou opravdová rodina, jako byli Weasleyovi, ale teď se cítil zahanbeně, že o tom někdy vůbec pochyboval. Starali se jeden o druhého stejně jako ryšavci. Harry přemýšlel, jestli kdy bude mít svou vlastní rodinu. Snapeovy myšlenky směřující k jeho osobě ho donutily se zamračit. Ten muž byl tak tvrdohlavý, že by asi nikdy nepřijal, kdyby mu Harry řekl, že o něj má zájem. A měl o něj Harry zájem? Nebyl si tím jistý, ale něco uvnitř Harryho se měnilo a on zjistil, že se mu vlastně líbí, jakým směrem to plyne.

Hermiona seděla u Weasleyových a potichu si povídala s Ginny. Po Ronově smrti se pohádaly, ale teď si byly bližší než kdy dřív. Harry sledoval, že Hermiona dívá na Malfoyovi. Také se zaměřil tím směrem, ale místo Malfoyových si všiml Snapea a jejich oči se střetly. Harry se pokusil usmát, ale muž se jen zamračil, jako kdyby ho to ranilo a svižně odešel z ošetřovny. Harry potajmu seslal kouzlo pro slyšení.

Hlupáku, hlupáku, hlupáku. To, že se na tebe usmál a toleruje tvoji přítomnost, ještě neznamená, že si můžeš zaplňovat hlavu takovými fantaziemi, nadával si Snape, když mířil do sklepení. Pravděpodobně se díval na Draca. Jsi příliš unavený, abys uvažoval soudně. Potřebuješ se vyspat. Zůstat v blaženém nevědomí. Nedokážeš mu dokonce ani být nablízku. Musí zůstat čistý. Jak řekl Albus, zůstávám stále v jeho okolí, ale jsem navždy poznamenaný. Kdyby záleželo na Popletalovi, dostanu rovnou polibek. Harry si zaslouží někoho úplného, správného. Takže už přestaň se svými šílenými teoriemi a udělej si laskavost: drž se dál. Což se lehčeji řekne, než udělá, zvážíme-li, že s ním máš mít hodinu celý týden a každou sobotu až do konce roku, a pak celé léto. Kruci. Harry slyšel, jak Snape zasténal a zahrnoval se dalšími výčitkami, než si nakonec vzal lektvar na spaní a upadnul na postel jako mrtvola.

Harry v tuto chvíli skutečně nejvíce toužil po tom sejít dolů a vynadat mu osobně. Jak si může být tak jistý tím, co by Harry chtěl? A to údajně Harryho znal. Ale Snape ve skutečnosti nepřemýšlel o tom, co Harry *chtěl*, že ne?

Začínalo v něm klíčit rozhořčení. Snape byl opravdu hlupák, přesně tak, ale Harry se hodlal ujistit, že si Snape uvědomí, jak velký.

ooOoo

Téměř každý z ošetřovny odešel po několika dnech. Percy Weasley se přesunul domů a v práci ho povýšili za zásluhy. Lucius a Narcissa odpřísáhli svou věrnost světlu a poskytli řádu Manor jako další útočiště. Ministr byl z nějakého důvodu rozzuřený, ale stále menší a menší počet lidí tomu věnovalo pozornost, takže to jen stěží mělo význam.

A Severus směřoval na další lekci s Harrym. Byl čtvrtek a ztratili kvůli tomu přepadení několik dnů, ale zbytek prázdnin měl být stále určen pro výuku. Severus si vyžádal, že se po tom bude vracet do hradu navzdory Brumbálovu doporučení, aby prostě přespal tam.

Bylo to, jako by od poslední lekce lektvarů s Harrym v pondělí uběhl celý rok. Severus z nějakého důvodu pociťoval nervozitu, když mířil do ředitelny, aby použil letax. Při minulé hodině vypadal Harry pozitivně naladěný. Severus se sebou dlouze debatoval o tom, jak přiblížit tento předmět někomu, kdo k němu nemá žádný vztah. A nakonec se rozhodl, že si obnoví jednu vzpomínku z minulosti a využije ji pro svou lekci.

Když bylo Dracovi pouhých pět let, Severus se zastavil, aby Narcisse připravil lektvar plodnosti. V minulé válce ji brzy po Dracově narození zasáhla kletba, a proto lektvar nakonec nefungoval, ale něco dobrého z toho přece jen vzešlo. Draco se ho celou tu dobu držel a dával mu různé dotazy. Severusovi to připadalo zábavné i překvapující zároveň. Připomínal mu sám sebe stojícího u stolu své matky. Od toho dne si Draco lektvary oblíbil stejně jako Severus ve svém mládí. Možná by stejná taktika mohla fungovat i u Harryho? Tohle byl přinejmenším Severusův plán a Harry řekl, že lituje všech hrozných věcí, které o lektvarech kdy pronesl.

Jeho myšlenky byly přerušeny tím, že mu Brumbál popřál hodně štěstí, a brzy se ocitl na Grimmauldově náměstí. Kuchyň zela prázdnotou, ale Severu cítil ve vzduchu, že pár právě dosnídal. Přesunul se do tréninkové místnosti. Prázdná. Byl zvědavý, kde jsou. Nevadilo mu to, protože se začali zabývat i jinými předměty. Vyšel chodbou vzhůru a ještě dál až do přijímacího pokoje. Opět prázdná. Otočil se a už se chystal vyrazit do dalšího patra, když vzlédl a spatřil Harryho stát nahoře na odpočívadle.

Poklesla mu tím pohledem čelist.

Kapitola 23

Severus Snape *zíral* na Harryho Pottera, který postával na vršku schodiště a pokoušel se vypadat sebejistě. Severus samozřejmě věděl, že Harry vyrostl a zesílil. Dokonce už viděl i jeho obnaženou hrud', ale očividně si to *neuvědomoval*, protože jinak by po tom mladém, půvabném muži musel skočit už dávno.

Mladík nosil každý jednotlivý den od svého vyloučení pouze staré mudlovské oblečení, které mu zbylo. Severus věděl, že to bylo proto, že se Harry prostě vůbec nestaral o to, co má na sobě, zejména od té doby, co celý čas pobýval jen na Grimmauldově náměstí. Black nevěděl o týrání, a tak ani netrval na tom, aby si Harry pořídil nové oblečení a zbavil se té připomínky. A Harry se nemohl přinutit o ně požádat, až doposud. Avšak nechtěl nové šaty, to bylo více než jisté, protože tohle oblečení nové nebylo. Vlastně bylo skoro starodávné v porovnání s Harryho starými šaty.

Měl na sobě Blackovo oblečení z puberty. Mudlovský oděv, který si bývalý nebelvír pořídil tajně a rodičům o něm neřekl. Severus ho viděl v přesně stejném oblečení před mnoha a mnoha lety o víkendu v Prasinkách, ale pomyslel si, že Harrymu sluší *o mnoho* lépe.

Těsné přiléhavé džíny, které Severusovi prozradily, že Black byl v Harryho věku kostnatější, protože Harrymu sedly jako druhá kůže. Stejně přiléhavé zelené tričko zdůraznilo svaly, jež Harry zpevnil během ročního tréninku. Vlasy měl upravené kouzlem, které ho bez pochyb naučil Black. Kouzlem, které asi používal James Potter, aby jeho vlasy trčely, místo toho, aby byly absolutně neudržované. Harryho brýle už nebyly úplně kulaté, což se Severusovi vždycky protivilo, ale měly stejný tvar jako staré Jamesovy brýle, což Severusovi opět prozradilo, že je Black přeměnil. Ale to bylo lektvaristovi úplně jedno, protože tento mladý muž vůbec nevypadal jako James Potter. Samotné brýle učinily obrovský rozdíl a Harryho celá tvář se změnila na tvář dospělého, mladého muže. Zdůrazňovaly jeho lícní kosti, zatímco ty kulaté mu vždy propůjčovaly výraz naivního dítěte.

Severusovy oči sledovaly každý Harryho pohyb, když scházel ze schodů, až se zastavil na tom posledním, ale Severusova mysl to ještě ani nezpozorovala. Ústa měl zavřená, ale jeho překvapení nemohlo být zřetelnější. Harry se usmíval, trochu plaše, trochu samolibě.

„Líbí se vám to?“ zeptal se och-tak-nevinným hlasem, že Severus věděl, že to jen předstíral. Přinutil své oči, aby se přesunuly od Harryho těla až k jeho očím, které očekávaly Severusovu odpověď. Uvědomil si, že k němu vzhlíží, protože Harry stále stál na posledním schodě, a chtěl se k němu přiblížit, obejmout ho rukama okolo jeho štíhlého pasu a odnést toho mladého muže až do ložnice, zatímco by se celou cestu líbali tak, až by skončili úplně bez dechu. Ale tohle samozřejmě udělat nemohl. Kde byl vlastně Black? Neměl by hlídat počestnost svého svěřence? Jedna Severusova část toužila po tom, aby ten psotr přišel a *zachránil* ho před Harrym. Bylo to jako trest za jeho minulé hříchy. Zatracený vesmír se proti němu spolčil, aby mu předvedl něco, co prostě nikdy nebude mít. *Kruci*, ve kterém okamžiku se Harry tak přiblížil? A byl to vůbec on? Proč mu nefungují hlasivky? Kdyby Harry nakonec nesešel i ten poslední schod, byl by Severus ztracen, ale Harry tak učinil a ta změna úhlu zatřásla Severusovým vědomím a přinutila ho reagovat.

„Budeme dnes vařit lektvary, pane Pottere. Možná by bylo lepší, kdybyste se oblékl do nějakého starého oblečení?“ Harryho tvář pohasla, jako kdyby ho skutečně zajímalo, co si o jeho šatech Severus Snape myslí, ale pak se opět vzchopil a v očích se mu zatřpytilo, což v Severusovi vzbudilo obavy, respekt a také obdiv.

„Vlastně jsem doufal, že byste mě mohl prozkoušet z Obrany. Trochu jsem zanedbal teorii. Mohl byste? Prosím?“

„Už jsem sepsal rozvrh...“

„Rozvrh se může změnit. Pro jednou?“ Harry k němu vztáhl ruku a Severus si nemohl pomoci, aby neucukl. Nezvládl by to, kdyby se ho Harryho dotkl. Ovšem ta ryzí ublíženost v Harryho očích ho rozrušila víc, než by jakýkoliv dotek kdy dokázal.

„Tak dobře,“ slyšel se říkat Severus. Harry se trochu usmál, ale stále vypadal mrzutě. „Kde můžeme pracovat? V knihovně?“ Mladík přikývl a vedl ho do Blackovy knihovny. Snape tolikrát sníval o tom, že stráví hodiny jen tím, že si bude prohlížet všechny ty knihy, ale nikdy se nesnížil k tomu, aby toho moulu požádal o svolení. Harry vypadal, že přesně ví, o čem právě přemýšlí.

„Všechny ty opravdu vzácné a pojednávající o černé magii byly odstraněny, když byl dům renovován, ale stále je tu několik zajímavých svazků.“ Na Harryho tváři se mihl rozpačitý úsměv. „Stal se ze mě knihomol, když jsem se sem nastěhoval. Sirius tvrdí, že jsem někdy horší než Hermiona.“ Severus si nemohl pomoci, aby nepozdvihl obočí a ostře se nezadíval na Harryho hrud' a ruce.

„Těžko můžete očekávat, že vám uvěřím, že tu trávíte veškerý čas, že?“ Přes Harryho líce přeběhla jemná červeň. Severus ho toužil zulíbat.

„Uhm, ne, také jsem trénoval.“

„Viděl jsem.“ Předtím, než je mohl jakkoliv zastavit, vylétla ze Severusových úst zlověstná a skoro zastřená slova. Harry si Severuse prohlédl od shora dolů, všechen stud byl pryč.

„Musíte se udržovat ve formě? Pohybujete se tak lehce, jako kočka.“ A opět se Harrymu podařilo přiblížit, aniž by si toho Severus všiml. Což bylo, řekněme to narovinu, úplně nespravedlivé, protože Severus byl bývalý špion a měl by být schopen všechny takové věci zachytit! Stáli tak blízko, že se stačilo dotknout. Harry k němu vzhlížel. Bez těch strašlivých brýlí vypadal jako ten nejpohlednější mladý muž, jakého Severus kdy viděl, či snad chtěl kdy vidět. Toužil se ho dotknout.

„Máte svou učebnici Obrany?“ zeptal se Severus. Slova zněla nepatrně tlumeně a atmosféra okamžiku, ne že by tam snad panovala nějaká atmosféra, se rozplynula. Harry se díkybohu odtáhl a Severus dokázal znovu dýchat, a tak to také učinil a zhluboka se nadechl. Mladý muž se usadil před krbem a pokynul Severusovi, aby si přisedl. Ten si vzal židli a postavil ji vedle pohovky. Přijal od Harryho knihu a snažil se *neotřít* se o jeho prsty. „Už je to dávno, co jsem se díval na učební plány pro šestý ročník Obrany,“ pronesl Severus, když rychle zkontroloval obsah.

„Prošel jsem si šestý i sedmý ročník,“ řekl Harry a ani tím Severuse nepřekvapil. Ten jen přikývl a odložil knihu stranou. Začal se ho vyptávat na teorii ze šestého ročníku. Hovořili spolu o položených otázkách a Harry poukazoval na nějaké

nedostatky a nesrovnalosti. Severus se s Harrym dychtivě zapojil do debaty. Věděl, že je Harry bystrý, a že jen nikdy nedostal šanci to projevít. Ani si nevšimli, jak čas letí. Oheň už vyhasl, když Black neočekávaně zaťukal na dveře a strčil hlavu dovnitř.

„Harry, ještě jste neskončili? Večeře je hotová.“ Black se ani neobtěžoval podívat se Severusovým směrem.

„Och, skončili jsme, profesore?“ zeptal se Harry.

„V Bradavicích by už bylo dávno po vyučování,“ podotkl Sirius ostře. „Pojď na jídlo.“

„Ale my jsme právě...“

„Jsem si jistý, že můžeme pokračovat zítra,“ přerušil ho Snape a pohotově vstal. Nechtěl se stát předmětem hádky. „Vrátím se ráno.“ Harry se usmál a vypadal potěšeně, zatímco Black si jen něco zabručel. Severus svižně odešel v případě, že by ho ty zelené oči znovu zajaly. Nechtěl, aby si Black všiml jakýchkoliv pohledů, které se mezi nimi odehrávaly.

ooOoo

Harry se rozladěně přehraboval v jídle. Byl na Siriuse trochu naštvaný, že přerušil ten nejdelsí rozhovor, který se Snapem doposud vedli, aniž by se navzájem uráželi. Měl radost, že mluvil s někým, kdo nejen že znal dobře obranu proti černé magii, ale také měl s černou magií praktické zkušenosti a viděl ji i z druhé perspektivy. Jejich debata byla podnětná... ve více než jednom směru. Harry začal zjišťovat, že na Snapeovi dokáže každý den nalézt něco, za co ho obdivoval.

A pak tu byl stále ten fakt, že se Snape choval jako hlupák. Och, na Harryho představení zareagoval skutečně skvěle, ale pak to ten mizera utnul! Ucukl! Harry celý ten čas poslouchal Snapeovy myšlenky a věděl, že ho ten muž chce více než cokoli na světě. A Harry chtěl Snapea, to bylo bez debat, ale...

Cítil Harry ke Snapeovi něco víc? Obdivoval mužovu mysl, vědomosti, i jeho tělo, ale ve skutečnosti vlastně nemohl říct, že k němu cítí něco podobného, jako k němu cítí Snape. Takže to možná bylo jen dobře, že to utnul. Harry by se byl cítil opravdu strašně, kdyby Snapea jen využil. Ne, to nechtěl udělat. Už ho jednou zmanipuloval, když umisťoval Scios Totalus. A stále mu z celé té záležitosti nebylo moc dobře.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Sirius. Harry se na něj podíval a donutil se narovnat.

„Jo, jsem v pohodě. Jen jsem přemýšlel o některých věcech, které jsem se dnes dozvěděl.“

„Och.“ V Sirovově hlasu zaznělo něco divného. „Ty a Snape jste tam prostě celý den seděli a mluvili?“ Harry se pokusil jíst s větším nadšením. Zejména proto, že by mu to poskytovalo výmluvu a mohl se zaměřit na jídlo.

„Jo, profesor Snape je v Obraně opravdu dobrý. Zajímalo by mě, proč mu to místo Brumbál nikdy nenabídl.“

„Profesor Brumbál, Harry,“ opravil ho Sirius, což obvykle nedělal.

„Jo, to jsem řekl.“

„Ne, řekl jsi Brumbál a předtím *profesor* Snape.“ Harry pokrčil rameny a dal si do pusy o něco více štouchaných brambor. Sirius si povzdechl. „Něco tu není v pořádku.“ Harry se zamračil a zadíval se na svého kmotra. Sirius se také mračil.

„O čem to mluvíš?“

„Proč sis dneska chtěl vyzkoušet moje staré oblečení? Proč ty vlasy a brýle? Nikdy ses takhle předtím o svoje svršky nestaral.“ Harry znovu pokrčil rameny a předstíral nezájem, ale začal se čím dál více znepokojovat. „Chtěl jsi...“ Siriovo hrdlo se zachvělo, jak několikrát polknul. „Chtěl jsi na *Snapea* učinit dojem, Harry?“ Harry se pokusil udržet svou tvář bez výrazu, zatímco zoufale uvažoval o správné odpovědi. Nakonec shledal, že bude nejlepší trochu poupravená pravda.

„No jo, dobře?“ řekl a snažil se znít podrážděně s nádechem viny. „Ten muž mě nenáviděl a nazval mě během těch let hlupákem snad tisíckrát. Chtěl jsem, aby viděl, že dokážu být dobrým studentem, a tak jsem se pokusil vypadat dospěleji. Nezáleží na tom, co si o něm myslíš, stále je to jeden z nejlepších čarodějů, které znám. Ovládá svůj obor a já tyhle vědomosti potřebuju také, takže jsem na něj chtěl udělat dojem. Což se nepovedlo. Pochybuji, že si toho vůbec všiml.“ Harry se vrátil ke svému talíři, už nepotřeboval svou náladu předstírat, protože už byl opravdu rozladěný. Následovalo dlouhé ticho a Harry hloubal nad tím, jestli tomu jeho kmotr uvěřil.

„Stejně tě bude učit, i kdybys nevypadal dospěle, Harry,“ řekl Sirius jemně. „Nemusíš se mu snažit vlichotit, ano?“ Znělo to, jako kdyby ho Sirius prosil, aby to už znovu nedělal. Harry se rozhodl, že se nad tím mužem slituje.

„Já vím. Nebudu. Budu prostě sám sebou. Můžu si i tak zítra půjčit to oblečené? Opravdu se mi líbí.“ Nevinně se usmál a starší čaroděj se na oplátku ušklíbl. Očividně se mu ulevilo.

„Jistě, Harry, cokoliv chceš.“ Harry si pomyslel, že by asi nebylo vhodné říct, že by si přál mít Severuse Snapea naservírovaného se šlehačkou a čokoládovou polevou.

Zbytek jídla dojedli v tichosti.

ooOoo

Jak prázdniny ubíhaly, Snape přicházel každý den. Probrali všechny Harryho předměty, dokonce i Lektvary, a Harry se přistihl, že se zoufale snaží Snapeovi zavděčit v každém oboru. Na Lektvarech se na něj Snape snažil neječet, když

udělal něco špatně, což stále občasně dělával, ale bez obvyklé nálady, která panovala v učebně, se Harryho zručnost značně zlepšovala.

Někdy se v podtextu jejich rozhovoru po praktických lekcích, z nedostatku vhodnějšího času, objevilo i koketování. Harry si byl vědom toho, že se Snape občas zapomněl a až posléze si náhle uvědomil, že s Harrym flirtuje. Pak se ovšem na celé odpoledne tvrdě stáhl a udržoval profesionalitu. Harry se na takové momenty zapomnění ohromně těšil.

Když se vyučovací hodiny začaly omezovat pouze na soboty, Harry se vrátil k používání Scios Totalus. Poskytlo mu to nejenom náhled do každodenního života Severuse Snapea, ale i informace o průběhu války. Což bylo něco, o čem ho jeho takzvaný mentor Brumbál informoval jen zřídka. Voldemort byl rozrušený, že utrpěl při v pádu na ministerstvo větší ztráty, než plánoval. A když se dozvěděl o sběhnutí Luciuse Malfoye, zešlel a zaútočil na Manor. Ve svém spěchu a hněvu značně podcenil sílu ochran a to ani nezmiňujeme připravené nástrahy. Uspěl tak jedině tím, že ztratil další Smrtijedy. A teď se skrýval a lízal si rány, jak to v duchu trefně nazval Severus, když jim to Malfoy oznamoval.

Harry se snažil, aby mu Scios Totalus nenarušovalo čas potřebný na trénink a učení, a tak Snapea sledoval po večeri, jako to minulý rok dělával on jemu. Muž většinou trávil své večery o samotě, ale častokrát se stávalo, že si jeho pozornost žádali zmijozelové. Mladík byl udivený, když viděl, jak jemný dokáže být na mladší studenty, kteří se báli o věrnost svých rodičů během války, a ještě více se strachovali, jak to dopadne. Teď, když už lidé věděli, na které straně Snape stojí, přicházelo za ním mnoho zmijozelů a ptalo se ho, jestli je strana světla ochrání. Snape je uklidňoval, jak jen mohl, a celou dobu doufal, že učiní správné rozhodnutí, ale vždy to nechal na nich. Odmítl je do čehokoliv tlačit.

Stále se měl samozřejmě co učit, když přišlo na jeho učební metody, a Harry absolutně nesnášel některé mužovy manýry. Scios Totalus mu někdy poskytlo až příliš mnoho vědomostí a Harry šlel rozpaky, když přemýšlel o všech těch věcech, které na něm Snape viděl. A byl upřímně ohromený, že ho Snape stále dokázal milovat. Snape se nezatěžoval s každodenním umýváním vlasů, čemuž Harry nevěřil, ani když byl ještě v Bradavicích. Muži vystavenému neustálým výparům z lektvarů se zamastily během okamžiku. Jinak měl samozřejmě perfektní hygienické návyky, ale vlasy a vzezření prostě ustupovaly stranou, zejména protože o sobě Snape uvažoval jako o škaredém člověku, který by o něčem takovém jako profesor neměl ani přemýšlet. Což byl jeden z hlavních důvodů, proč Snape absolutně opovrhoval Lockhartem. Samozřejmě existovalo kouzlo, které by jeho vlasy od výparů uchránilo, ale Snape se o něco takového prostě nestaral.

Ve všem byl až přehnaně pečlivý. Puntičkářský. A když se něco dokonale nepovedlo, nemělo to pak pro něj vůbec žádnou hodnotu. Harrymu se někdy chtělo křičet, když Snape vyhodil použitelný lektvar jen proto, že prostě neměl tu *správnou* vůni. Většinu času ho pozoroval při výrobě lektvarů, což, když o tom Harry později uvažoval, nebylo až tak špatné. Připadalo mu to jako tanec a Snapeovy uhrančivé oči byly čarovné samy o sobě.

Harry dobře vnímal, jak po něm starší muž touží, jak ho chce alespoň spatřit, a vždy ho polilo horko, když o něm Snape začal přemýšlet. Snape byl ohromně

silný a vždy odolal nutkání použít na Harryho své vlastní Scios Totalus. Místo toho si svůj pocit marnosti vybíjel... jinak. Harry ho sledoval s pocity viny a hanby a vždy vyvrcholil dříve než Snape, ale zmijozel přece neměl Harryho optickou stimulaci. Hodiny potom Harry kreslival. Vytvořil velký tmavý obrázek, na kterém byl Snape usazený na měkké posteli a laskal své tělo a ztuhlý penis. Harry si tím odůvodňoval správnost častějšího používání Scios Totalus. Také se kvůli tomu zakoktával a červenal na jejich hodinách, vlastně se tak dělo na obou stranách, a Harry považoval za své poslání donutit Snape zrudnout o jednu navíc, než se to stávalo obvykle. Ne vždy uspěl, protože Snape se opětovně odtahoval.

Brzy, nebo spíš dříve, než Harry očekával, školní rok skončil. Pan a paní Weasleyovi, dvojčata, Bill a Charlie se do štábu přesunuli den před odjezdem bradavického expresu. Oba starší bratři opustili svou práci, aby se mohli zaměřit jen na válku. Dvojčata si obchod ponechala zejména proto, aby povzbudila morálku a přicházela na Grimmauldovo náměstí přespávat, kdyby jich bylo potřeba. Percy žil s Penelopou, ale slíbil, že budou pravidelně docházet. Remus se navrátil z mise, aby několik týdnů zůstal, a přivedl Ginny, Hermionu a Draca ze školy. Dům byl najednou plný života, až byli Harry a Sirius úplně zahlcení. Ale byla to zábava. Taková zábava, že Harry úplně zapomněl na Snapeovu sobotní hodinu.

Sirius, Harry a Draco opět začali trénovat ve třech. Ginny a Hermiona je sledovaly z ústraní. Sázely se mezi sebou a čekaly, kdo z nich vyhraje. Harry a Draco se potají tiše dohodli, že se jen tak z legrace spolčí proti Siriusovi, a brzy ho odzbrojili a mířili na něj hůlkami.

„Hej, to není fér!“ vykřikl Sirius. Ginny a Hermiona se hihňaly, zatímco ti dva chlapci se jen šklebili.

„Nikdy bych si ani ve svých nejdivočejších snech nedokázal představit, že zmijozel dokáže s nebelvírem tak spolupracovat. Draco, musíš mít na pana Pottera opravdu pozitivní vliv,“ promluvil ode dveří beze spěchu chladný hlas. Všichni se rychle otočili a uviděli tam stát Severuse Snape. Ušklíbal se a ruce měl založené na hrudi. Harry k němu zoufale zatoužil dojít a omluvit se mu, že zapomněl, protože věděl, že to Snapea zranilo, i když to nedal nijak znát.

„Profesore Snape. Co budeme dneska dělat?“ zeptal se Harry, stále trochu zadýchaně. Vrátil Siriusovi hůlku a tu svou si strčil do kapsy. Čarodějky v rohu jako na povel nadzdvihly překvapeně obočí nad jeho přátelským tónem. Draco vyklenul jedno obočí a díval se na Snapea pochybovačně, pravděpodobně očekával výbuch emocí.

„Měli jsme připravovat lektvar prachového míčku, jak jste jej trefně nazval.“ Harry si skousl spodní ret, aby se nezahihňal způsobu, jakým Snape našpulil rty, jako by z nich mělo vyjít něco nečistého, když zmiňoval ten název.

„Vážně si myslíte, že už to můžu zkusit?“ zeptal se Harry.

„Věřím, že by to stálo za zkoušku,“ odpověděl Snape a ukázal mu své pochyby.

„To je ten balónek, který exploduje do oblaku červeného kouře?“ optal se Draco zvědavě. Harry přikývl. „Vím, jak se to vaří. Severus mě to naučil ve čtvrtáku,“ vychloubal se. Harry se na něj pochybovačně obrátil.

„Proč jsi ho na mě potom nikdy nepoužil?“ zeptal se.

„Děláš si srandu? Severus by samozřejmě hned věděl, že jsem to byl já.“

„Tohle žertování je opravdu rozkošné,“ utnul je Snape. „Pokud to umíš, pak to můžeš naučit Pottera sám, že? A v tom případě mohu mít také volnou sobotu, když si pan Potter usmyslel, že si vezme volno.“ Pak se ostře otočil a odešel z místnosti. Harry se zadíval na své přítele a kmotra.

„Budu hned zpátky,“ prohlásil a pospíšil si za Snapem, než mohl kdokoliv protestovat. Odchytil ho v kuchyni, ve které naštěstí právě nepobývala Molly Weasleyová. Snape si zrovna nabíral letaxový prášek.

„Počkejte, pane,“ řekl Harry.

„Prosím, Pottere, nedovolte, abych vás zdržoval od vašich přátel.“

„Vy jste ale idiot,“ vybreptnul Harry. Snape se otočil a vztyčil se nad Harrym, což bylo asi jeho druhou přirozeností. Nebylo to už tak efektivní, protože Harry už muže viděl snad v každé pozici.

„Jak jste mě to nazval, pane Pottere?“

„Právě přijeli. Chyběli mi a jen jsem s nimi chtěl strávit jeden den. Je tomu tak těžké porozumět? Nemyslel jsem tím něco takového, jako že s vámi nechci mít hodinu, ale oni by to nechápali, takže jsem se vás chtěl zeptat, jestli byste třeba nemohl přijít zítra? Nebo bych mohl dorazit do Bradavic?“ Harry se pokusil zdržet se prosebného tónu hlasu, ale stejně do jeho řeči prosákl.

„Žádáte mě, abych obětoval ještě i neděli?“

„Ne, žádám vás, abyste mě učil zítra *místo* dneška, abych něco nezameškal.“

„Nejste ve škole, pane Pottere, nemůžete nic zameškat.“ Ta slova ho zasáhla hlouběji, než by si Harry pomyslel. Jelikož už Snapea znal lépe, mohl vidět za jeho maskou emoce. Severus svých slov okamžitě litoval. Harry se odvrátil a zíral do podlahy. Chtěl, aby muž odešel. Nechápal, jak mohl někdo, kdo ho snad miloval, říct něco takového. Slyšel, jak si Snape povzdechl. „Bylo to ode mě... hrubé.“ Harry napřímil hlavu. „Jestli si přejete, můžete přijít zítra do Bradavic.“

„To bych rád,“ pronesl Harry měkce. Dlouhou dobu se na sebe jen tak dívali.

Harry se přistihl, že se stále lehčeji a lehčeji dokáže ztratit v temných očích, protože v nich už mohl vidět ukrytou lásku. Podívoval se, co asi Snape vidí v jeho očích. Tiše vybídnul magii, uzamkl ji v sobě a soustředil se, aby v duchu vyslovil kouzlo. O vteřinu později k němu směřovaly Snapeovy myšlenky.

Jsi hrozná koketa, Harry. Někdy si myslím, že tě těší, když mě můžeš mučit. Ve chvílích, kdy říkáš takové věci, kdy usiluješ o moji společnost. Netuším, jak dlouho ještě budu schopen zůstat ve tvé blízkosti, protože každým dnem jsem ti blíž a jen hořím... Tolik mě mrzí ta krutá slova, která mi vyklouzla z úst. Přál bych si, aby mi upadl jazyk. Starých zvyků se člověk těžko zbavuje. A já jsem příliš popudlivý člověk, abych ti mohl být nablízku. Harry si uvědomil, že tohle přiznání bylo nejbližší omluvě, kterou kdy mohl dostat. Snape připustil svou chybu, a když o tom Harry pak přemýšlel, byl to vlastně první krůček. I když Harry vlastně netušil, kam ty kroky vlastně směřují. Harryho tělo se samo od sebe pohnulo, ale Snapeova náhlá prudká myšlenka ho zastavila. *Ne, prosím! Nezvládl bych to!* Snape ustoupil.

„Musím jít,“ zamumlal a začal se obracet ke krbu.

„Počkejte,“ prosil ho Harry znovu, ale nebyl si ani jistý, co přesně chce. Snape na vteřinu zaváhal, ale pak se znovu chopil letaxového prášku.

„Nemůžu,“ řekl tak tiše, že si byl Harry jistý, že to ani nebylo myšleno pro jeho uši. A pak byl pryč. Harry uvnitř pocítil zvláštní prázdno, které ho celý den neopustilo. Bylo to jako bolest, ale nevěděl, jak ji utišit. Rodina i jeho přátelé se zajímali, proč je tak zadumaný, ale on jen zavrtěl hlavou a řekl, že ho bolí hlava, což byla na konci dne pravda.

ooOoo

Harry se setkal s velkým odporem, když všechny informoval, že bude mít svou hodinu se Snapem v Bradavicích. Sirius prohlásil, že je to od Snapea typické, že nechce přijít na Grimmauldovo náměstí, když je teď zahlceno nebelvíry. Hermiona a Draco řekli, že je to nespravedlivé, když bude mít Harry více možností se něco naučit než oni, a Ginny jen pronesla, že by profesor neměl Harryho takhle trápit. Nakonec je všechny umlčel Brumbálův vzkaz, že je Harry očekáván v Bradavicích. Harry tam odešel a strávil velmi příjemnou hodinu se Snapem. Vypadalo to, že se všechno z předcházejícího dne urovnalo, a když se vrátil domů na večeři, jeho bolest z nějakého důvodu zmizela.

Utvořili i nový rozvrh. V týdnu bude cvičit s nebelvíry a Dracem a v neděli se přesune do Bradavic na Snapeovu hodinu. Léto tímto uspořádáním letělo zběsilou rychlostí.

Popletal byl konečně odvolán a volby měli proběhnout na svátek všech svatých. Do té doby bude na jeho místě Pastorek. Začalo přicházet daleko více informací o místech pobytu Smrtijedů. Ministerstvo ještě nikdy nebylo tak výkonné v pomoci lidem. Začínalo se šeptat, že nebude třeba se zatěžovat s volbami, zejména od doby, co byl tento bystrozor tak úspěšný. Voldemort se stále skrýval a zaměřoval se na taktiku rychlého útoku, zatím jen malého rozsahu, protože stále ještě nenashromáždil dostatek následovníků. Vybíral si zejména mudlovské cíle. Vypadalo to, jakoby mělo v tuto chvíli ministerstvo navrch, ale Harry cítil, že je to jen klid před bouří.

Harry vyvinul určité úsilí a neflirtoval se Snapem tolik během jejich vyučování od té doby, co tím tomu muži očividně ubližoval. Ale nezáleželo na tom, co Harry

dělal, stále se mezi nimi objevovaly takové momenty, kdy se čas jakoby zastavil a oni si nemohli pomoci, aby se na sebe jen nedívali. Harryho kresby se změnily. Začal zpodobňovat sebe a Snapea, jak dělají úplně obyčejné věci. Jeden ho rozesmál na dobrý dvacet minut. Zobrazil na něm sebe házejícího po Snapeovi narozeninový dort. Za týden oslaví své sedmnácté narozeniny.

Měl z toho strach a zároveň byl rozrušený, jen když na to myslel. Bude z něj muž, čaroděj i přes to, že byl vyloučen. Mohl by si koupit legální hůlku, ale to by pak znamenalo, že by se musel zaregistrovat jako kouzelník nebo moták, který nedokončil vzdělání. A z toho nebyl moc nadšený. Zdálo se, že na něj kouzelnický svět pod nápojem hrozby Voldemorta zapomněl a zamekl celý ten incident s vyloučením pod koberec spolu s veškerým povědomím o Harry Potterovi. A s tímto stavem byl Harry spokojený.

Narozeniny vycházely shodou okolností na neděli a Snape řekl Harrymu už týden předtím, že neočekává, že přijde na hodinu. Harry na tom z nějakého důvodu skoro trval, ale pak si uvědomil, že by to určitě neprošlo přes Siriuse.

Toho dne se Harry úředně stal mužem kouzelnického světa a všechno bylo perfektní. Byla tam celá jeho rodina a přátelé. Dostal dort ve tvaru třpytivé zlatonky. Dokonce i Brumbál se zastavil, aby Harrymu předal dárek. Všechno bylo dokonalé až na to, že Snape se neobjevil. Po celém tom dni to bylo jako kopanec do břicha. Muž přišel i na Vánoce, ale teď zůstával v Bradavicích? Udělal snad Harry něco špatně?

Všichni se shromáždili v přijímací místnosti. Po skončení otvírání dárků, Harry rozřízl dort a všichni se hodně nasmáli a žertovali. Ukradli si šťastné momenty uprostřed války, ale bylo stále horší je najít, než bude po všem. Harryho pozornost ovšem rozptyloval Snape. Nakonec už to nemohl vydržet a zaběhnul do koupelny, aby ho skontroval pomocí Scios Totalus. K jeho nesmírnému překvapení postával v prázdné ředitelně před krbem. Vypadal jako muž, který hluboce přemýšlí o tom nejhorším možném scénáři. V ruce držel menší, hnědý zabalený balíček. Harry rychle mávnul hůlkou, aby slyšel mužovy myšlenky.

Co to dělám? K čemu jsi mě to přiměl, Harry? Nemůžu tam jít. Bylo šílené už jen to zvažovat. Harry mě tam jistě nechce. Dost na tom, že snese společnost zarputilého mistra lektvarů jednou za týden. Takové věci by ale samozřejmě nikdy neřekl. Harry si povzdechl. Snape byl pořád takový hlupák. A tak se mladík slavící narozeniny rozhodl, že to vezme do vlastních rukou. Brumbál před chvilkou odešel, omlouval se kvůli nějakým řádovým povinnostem, takže se Harry propířil do kuchyně a klekl si před krb. Použil trochu prášku a zavolal do ředitelny. Výraz absolutního překvapení ve Snapeově tváři skoro donutil Harry vyprsknout smíchy, ale místo toho se jen zešíroka usmál.

„Zdravím, pane, jen jsem zapomněl něco říct profesoru Brumbálovi, ale odhaduji, že se asi do Bradavic nevrátil. Chcete projít skrz?“ Snažil se vypadat nedočkavě, ale ne zas příliš, aby Snape nepojal nějaké podezření. Muž jen několikrát zamrkal. Harryho nikdy neunavilo vyvádět ho z rovnováhy.

„Ano... Vlastně, ne...“ Harry lehce našpulil rty. „Ano, jakmile se mi uhnete, pane Pottere.“ Snape se snažil znovu nasbírat svou vyrovnanost, takže se Harry

smiloval a vytáhnul hlavu z plamenů. Čekal velmi blízko krbu, a když Snape vstoupil, skoro se srazili.

„Pottere! Je toto váš způsob, jak uvítat hosta?“ reptal Snape, když se pokoušel urovnat si hábit a nepřijít při tom s druhým kouzelníkem do kontaktu. Harry věděl, že nehrál poctivě zejména potom, co se tak snažil s mužem během minulých týdnů neflirtovat, ale dnes měl koneckonců narozeniny. Když otevřel ústa, neměl na jazyku žádnou sexuální narážku. Jak zvláštní.

„Jsem rád, že jste přišel,“ prohlásil Harry srdečně a usmál se na Snapea. Cokoliv chtěl muž říct, se vypařilo jedním výdechem. Jejich oči se na dlouhou dobu setkaly.

„Všechno nejlepší, Harry,“ pronesl Severus jemně. Harryho úsměv se ještě víc rozšířil.

„Dnešním dnem je za mě muž,“ řekl Harry s troufalým úšklebkem.

„Ano, tím zcela určitě jsi.“

Kapitola 24

Snapeův jemný úsměv otřásl Harryho nitrem. Cítil, jak se jeho vlastní úšklebek přeměnil do nesmělého úsměvu. Přinutil své oči odtrhnout se, protože jinak by nikdy nepřerušili soupeření v zírání. Pohledem zachytil hnědý balíček, který Snape svíral v ruce. Kdyby měl Harry hádat, řekl by, že je to malá knížka, ale nedokázat si představit, jakou knihu by mu Snape vybral.

„To je pro mne?“ zeptal se a vzhlédl znovu ke Snapeovi.

„Ano,“ přiznal muž. „Není to nic moc, ale... Tady.“

Harry převzal dárek a navzdory tomu nezajímavému přebalu cítil, že tohle bude ten nejlepší dar ze všech. Rozhodl se, že jej nechce otevírat přede všemi, takže roztrhl papírový obal a ohromeně zíral. Bylo to pouzdro, přesněji pouzdro na tužky, vyrobené ze dřeva a obsahovalo několik barevných pastelek. Harry si uvědomil, že to byl promyšlený dárek, ale trochu zbytečný. Snape si musel všimnout jeho zmatku.

„Můžete změnit odstín každé pastelky tak, aby přesně odpovídala vašim potřebám bez toho, abyste si musel kupovat celou sadu,“ vysvětlil.

Harry se cítil jako hlupák, ale ve tváři mu zasvítit radostný úsměv. Pomýšlel na to, co všechno by se s tím dalo podniknout.

„Děkuji vám, pane, je to dokonalé,“ pronesl vděčně.

„Není zač,“ zamumlal Snape v odpověď a Harry cítil, jak mu po páteři přejelo zachvění spokojenosti i žádostivosti.

„Zůstanete?“ zeptal se Harry a nejasně mávnul směrem ke schodům. Mohl s určitostí tvrdit, že se Snape ve skutečnosti nechtěl připojit k nebelvírskému shromáždění tam nahoře, ale muž vypadal, že neodmítne.

„Ano, pokud si to přejete,“ řekl.

„Přeji,“ pronesl Harry. Nemohl odolat, aby Snapea trochu nepoškádil, když profesor použil takový divný formální tón. Snape se zřejmě rozhodl soustředit se jen na Harryho slova a jeho rty se znovu zvlhnuly. Harry došel k závěru, že se musí přesunout nahoru, než ztratí úplně soudnost a muže před sebou políbí. Ta potřeba byla tak silná jako fyzická bolest na jeho hrudi. Otočil se a přinutil se přejít do přijímací místnosti. Zevnitř uslyšel živý rozhovor a dokázal se dovtipit Snapeových myšlenek o *nebelvírských chuligánech* dokonce i bez použití Scios Totalus. Otevřel dveře a vstoupil. Všichni utichli.

„Podívejte, koho jsem to objevil v kuchyni,“ prohlásil Harry tak zvonivě, jak jen dokázal, aby bylo všem jasné, že tohle je jeho narozeninový den a pro jednou si může dovolit udělat cokoli, co jen chce. No, ne úplně *všechno*, protože to by pak nezahrnovalo nic ve tvaru zlatonky vyrobeno Molly Weasleyovou, ale bylo by to pokryto polevou... nebo čokoládou. Harry zavrtěl hlavou a pokusil se vstřebat reakce okolí. Jediná Molly povstala ze židle a přišla blíž, ačkoliv pan Weasley kývl na pozdrav a Remus stejně tak.

„Severusi, jaké milé překvapení,“ řekla a potřásla mu rukou. Tentokrát se zdržela objímání, za což jí byl Snape podle Harryho vděčný. Zaslechl Siriuse zamumlat něco ve smyslu – *překvapení jistě, ale milé?* A okamžitě vyslal kmotrovým směrem naštvaný pohled. Byly to zatraceně jeho narozeniny a všichni by se měli chovat podle toho, sakra!

Sirius se zatvářil rozpačitě i rozladěně zároveň. Remus se k němu naklonil a zašeptal mu něco do ucha, ale Harry už se pak zaměřil na své přátele. Ginny se na profesora dívala varovně, zatímco Hermiona a Draco byli uvolnění. Zmijozel se dokonce ušklíbl a mávnul na Snapea.

„Ahoj, Severusi, myslel jsem si, že tě tu uvidím,“ řekl. Hermiona protočila panenky. Seděla na pohovce u Draca velmi blízko a Harry si zoufale přál, aby takový prostor mohl sdílet on se Severusem.

„Ano, jistě,“ odpověděl Severus. Harry muže nakonec popostrčil k židli, kterou vyčarovala paní Weasleyová, zatímco se sám bohužel musel znovu usadit mezi Siriuse a Remuse.

„Oj, Harry,“ poznamenal George z druhé strany pokoje, nebo možná Fred, Harry nevěděl. „Co jsi od něj dostal?“

„Lektvar, samozřejmě!“ prohlásilo druhé dvojče. Zcela jasně si nedokázali představit, že by mu Snape mohl přinést opravdový dárek, a protože se na to nezeptal ani nikdo jiný, bylo očividné, že o tom ostatní smýšleli podobně. Paní Weasleyová přinesla Snapeovi kousek dortu a Harry musel potlačit nutkání se zahihňat nad mužovým výrazem, když mu došlo, že to byla původně zlatonka.

Brzy se konverzace obnovila. Většina prostě Snapeovu přítomnost ignorovala, samozřejmě kromě Molly, která se ho na každém setkání snažila zapojit do dění.

Harry se zoufale nutil nezírat na muže naproti příliš dlouho, ale bylo to zatraceně těžké, možná až směšné, vezmeme-li v úvahu *důvod*, proč se na něj Harry díval. Bylo to tak jednoduché a stále si lámal hlavu, proč si toho nevšiml ve chvíli, kdy Snape prošel skrz letax. Bylo až absurdní, že mohl být posedlý takovým detailem. Ale faktem zůstávalo, že si Snape umyl vlasy. A samozřejmě, proč by také ne? Jako každý jiný člověk se na společenské setkání upravil. Ovšem už jen ta možnost, že Snape považoval Harryho narozeniny za tak zvláštní událost, aby si ještě odpoledne umyl vlasy a zbavil se tak dřívějších výparů z lektvarů, Harryho znovu zahřála na duši. Snape chtěl na jeho den vypadat dobře. Navzdory tomu, že se štítil lidí, kteří se jakkoliv starali o svůj vzhled.

Snažil se na něj moc nedívat, aby ho ostatní nezačali podezřívat, alespoň v to doufal. Draco po něm tu a tam házel vědoucí pohledy, ale Harry ho důsledně ignoroval. Bill, Charlie a dvojčata si dělali nekončící legraci z Harryho nastalého mužství a Sirius se k nim často připojoval, než ho ovšem Remus utnul. Protože už bylo dost pozdě, oslava pomalu končila. Ginny a Hermiona šli spát první následované Billem a Charliem, kteří měli ráno něco na práci. Draco a dvojčata to vydrželi déle, ale nakonec odešli spolu se Siriusem a Remusem. Sirius vypadal, že chce počkat na Harryho, ale Remus ho odvedl nahoru.

„No, poklidím,“ pronesla nakonec paní Weasleyová. „Měl bys jít spát, Harry,“ dodala a Harry souhlasně kývl.

„Už půjdu,“ řekl najednou Snape. „Přemístím se zpět.“ Paní Weasleyová přikývla a popřála oběma dobrou noc. Pan Weasley se připojil k rozloučení, a pak šel pomoci své ženě. Trval na tom, že jim Harry nemůže asistovat, protože to byly *jeho* narozeniny. A Harry se v duchu ušklíbl, když mu Arthur popřál hodně štěstí.

„Vyprovodím vás ke dveřím,“ pronesl tak nenuceně, jak jen dokázal. V tichosti došli dolů, minuli paní Blackovou, která byla, jako vždy, pověšená na zdi. Zavedl Snapea ven a zůstal poblíž dveří, aby si mohli bez omezení promluvit. Stáli dost blízko sebe na prvním schodě. Museli zůstat uvnitř domovních ochran v případě, že by tohle místo měli Smrtijedi pod pohledem.

„Děkuji za hezký večer,“ řekl Snape a tentokrát se Harry neudržel a zasmál se.

„Nevypadalo to, že byste se bavil,“ komentoval. Jeho výraz neočekávaně zjemněl a znovu se na Snapea zadíval. „Ještě jednou vám děkuji za dárek. Je to geniální.“

„To nic nebylo. Jsem si jistý, že už jste dostal všechno, co by mohl mladý muž chtít.“

Harrymu se uvnitř chtělo radostně zaječet, že ho Snape nazval mladým mužem, a potutelně se usmál.

„Vlastně všechno, kromě jedné věci,“ pronesl nejasně.

Snape povytáhl jedno obočí. „A co by to mělo být?“ zeptal se svým obvyklým ospalým tónem.

„Narozeninový polibek,“ prohlásil Harry. Jeho hlas zazněl něžně místo škádlivě, jak si plánoval. Celé Snapeovo tělo ztuhlo a oči se mu naplnily zmatkem a nevírou. Harry se přiblížil, skoro se Snapea dotýkal, a zaklonil hlavu.

„Nezasloužím si jeden?“ zeptal se nevinně a navzdory všemu doufal, že ho od Snapea dostane.

„Já... Tohle je sotva vhodné, pane Pot...“

„Harry,“ přerušil ho mladý muž. „Nejsem student a v současné době nemáme hodinu. Chtěl bych, abyste mi říkal Harry, pokud budete chtít.“

Harry se toužil naklonit a uzmut si ten polibek třeba násilím, ale věděl, že by tím jen docílil Snapeova odtáhnutí. I přes ten volný prostor mezi nimi úplně cítil, jak muži divoce buší srdce.

„Harry... Nemyslím si, že jsem tou pravou osobou, od které bys měl dostat... narozeninový polibek.“

„Prosím?“ prakticky žadonil Harry.

Severus na něj zmateně shlížel. *Baví ho mě mučit?* pomyslel si sklíčeně. Tolik toužil políbit tyhle rty, ale nemohl. Nebylo by to k Harrymu spravedlivé, protože k němu Harry necítil nic víc než žádostivost, správně? Kdyby znal Severusovy pravé pocity, nebyl by tak ochotný věnovat mu svůj půvab. Proč by po něm také měl někdo toužit? Viděl skrz Scios Totalus dost, aby věděl, že ho Harry chce jen v tomto směru.

Zelené oči se do Severuse zavrtávaly takovou intenzitou, jakou na něj ještě nikdy nikdo nepohlížel. Copak by snad opravdu Harry, mladý muž, kterého Severus poznával od toho osudového dne minulý rok, žadonil, aby ho Severus políbil, předtím než se rozejdou, kdyby necítil nic jiného než tělesnou touhu? Dokonce i tato nová maličká naděje zažehla v Severusovi jiskru. Severus rozechvěle zvedl ruku a jemně uchopil Harryho čelist. Naklonil se a trochu Harryho hlavu pootočil, než na bělostnou tvář vtiskl polibek lehký jako peříčko. Pak se rychle stáhl. Byl trochu zděšený, ale rovněž docela hrdý sám na sebe, že se toho odváží.

„Dobrou noc,“ pokusil se zamumlat a zavřel oči. Nemohl by se přenést před bradavické brány, pokud by se zadíval do Harryho nadšených očí a na jeho našpulené rty. Přemístil se.

Harry přestal špulit pusy, když Snape zmizel. Na tváři se mu rozlil úsměv. Byl to další krok správným směrem. Harry si v duchu vytvořil obraz toho, kam povede jejich cesta a ta byla teď jasnější, než kdy dřív.

ooOoo

Čas mezi narozeninami a začátkem školního roku uplynul rychleji, než by si Harry v duchu dokázal představit. Nejvíce se těšil na neděle, zejména proto, že mu Snape slíbil, že budou v lekcích pokračovat, i když se studenti vrátí. Každý týden pracovali na praxi nebo teorii. Harry se s ním už nepokoušel flirtovat jako předtím a místo toho se ve Snapeově přítomnosti více usmíval. Na oplátku z těch měkkých rtů vydobyl více vtipkování a to stála za to.

Sirius měl v neděli vždycky špatnou náladu, zejména tehdy, když tam Remus nebyl. Pan a paní Weasleyovi, Charlie, Bill a dvojčata zůstávali na Grimmauldově náměstí, pokud nedostali nějaký úkol. Harry přesně nevěděl proč, ale domníval se, že se Voldemort ze svých ran brzy vylíže.

Draco, Hermiona a Ginny se s ním prvního září ráno rozloučili a Harry je sledoval s menší hořkostí než posledně. Skoro mohl říct, že být vyloučen se stalo tou nejlepší věcí, která se mu mohla stát. Bral v úvahu všechny ten trénink, nepřítomnost lidí, kteří by na něj zírali, a to ani nezmiňoval jistého mistra lektvarů. Usmál se sám pro sebe, když si uvědomil, jak daleko se dostal, a jak dospěl, pokud by se měl porovnat s přáteli, kteří se vraceli zpátky do školy.

ooOoo

Už byl skoro Halloween, přesněji sobota před tím svátkem, a Severus vstupoval do ředitelny na jeden z častých čajových dýchánek, ve kterých si Brumbál tak lebedil, a které Severus pouze útrpně snášel. Jako vždy našel rozzářeného starého čaroděje za jeho stolem. Bez vyzvání se usadil a popadl svůj šálek čaje, jakmile se objevil.

„Jak to jde s Harrym?“ zeptal se Brumbál.

„Prošli jsme celý studijní plán pro sedmé ročníky a teď se zaměřujeme na magii, která mu poslouží v bitvě i při léčení,“ odpověděl Severus.

„Jsem rád, že to slyším, ale neptal jsem se na vaše hodiny,“ podotkl Brumbál a zadíval se na Severuse přes obroučky svých poloměsíčitých brýlí.

„Pak nemám tušení, co máš na mysli,“ odpověděl Severus podrážděně. Očima se díval kamkoliv jinam, než do těch jiskřivých panenek, protože jejich jas by jej určitě oslepil.

„Vypadá to, že jste si vytvořili blízký vztah,“ vyslovil ředitel opatrně.

„Vycházíme spolu,“ prohlásil Severus. Odmítl se jen tak vzdát. Neměl pražádnou chuť se tu svému starému učiteli zpovídat.

„No tak, Severusi, buď přívětivější. Harryho zřejmě těší tvá společnost. Vždy je tu velmi brzy a usmívá se. Minimálně, když přijde do Bradavic.“

„Má ze svého studia radost, což je podle mě chvályhodné.“

„Severusi...“

„Nebudu se o tom bavit!“ Postavil se jiskření tváří v tvář a zlostně se zadíval na Brumbála. Byl jeho otázkami už tak unavený. „Už víš, jak z Harryho odejmout Scios Totalus?“ zeptal se. Zoufale toužil po změně tématu.

„Stále pátrám. Nepoužil jsi jej, že ne?“

„Ne, nic takového,“ pronesl Severus trochu obranně, než dodal. „Nutmání už teď není tak silné. Myslím si, že je to proto, že se vídáme každý týden.“

„Ano, to je možné,“ zamumlal Brumbál. „Přemýšlel jsi už o tom, že bys Harrymu sdělil, jaké k němu chováš city?“ Otázka přišla z tak čistého nebe, že Severusovi přišlo komické, že dokázal jen zírat. „Možná by to byl klíč k odstranění. Čaroděj, který psal ten deník, s tím přestal po svém doznání.“

„Protože následně bez pochyby kvůli své posedlosti zemřel,“ skočil mu do řeči Severus.

„Možná, kdybys Harryho častěji vídal nebo dovolil, aby se váš vztah ještě více prohloubil.“

„Přestaň s tím.“ Severus vyskočil z křesla. „Chceš tím říct, že sám *chceš*, abych...“ přestal mluvit a zhluboka se nadechl. „Už jsem se k tomu chlapci dostal až moc blízko. Měl bych jeho další výcvik přenechat ostatním. Já... Omluv mě.“

Kvapně odešel z pracovny a zavířil pláštěm. Pospíchal do podzemí. Nemohl uvěřit Brumbálovým slovům. Bylo to šílené! Jak mohl ten muž vzít vůbec takové myšlenky do úvahy? Pokaždé, když se Harryho na hodině dotkl, byla to čirá agónie. A vždy, když se na něj Harry usmál, chtěl Severus klesnout na kolena a všechno přiznat. Ale nemohl a bral na sebe už v tomto směru příliš velké riziko. Měl by Harryho přestat vídat, než úplně ztratí hlavu. A kontrola byla pro Severuse stejně drahocenná jako důstojnost.

ooOoo

Harry to nechápal. Byl úplně zmatený. Obdržel od Snapea dopis, nebo spíš vzkaz, ve kterém mu psal, aby v neděli nechodil. Proč? Nejprve byl Harry tak rozzlobený, že mu něco důležité ujde, že požádal Siriuse, aby se s ním trochu pobavil, téměř jako kdyby si chtěl dokázat, že Severuse vůbec nepotřebuje. Kmotr s ním ochotně souhlasil a oba si tropili žerty celý den a přejídali se dobrým jídlem paní Weasleyové.

Ale pak přišel večer a s tím i čas, kdy Harry obvykle používal Scios Totalus, a jeho ruka ho začala svrbět po hůlce. Stále byl rozčilený, ale teď to už přerostlo stejnou měrou ve zvědavost. Proč muž zrušil jejich schůzku?

Po večeři se omluvil a odešel do svého pokoje. Bezpečně uzamkl dveře a usadil se na posteli. Mžoural skrz Scios Totalus a jeho rysy kazily drobné vrásky.

Snape seděl před krbem, jako to obvykle touto dobou dělával, ale nedíval se do ohně. Shlížel na obrázek, který držel v rukách. Harry upravil výhled a uviděl, že to byla jeho kresba zakladatelů, kterou mu věnoval na Vánoce. Snape nemyslel

na nic, byl plně soustředěný na detaily kresby. Harry se zamračil. Co to dělá? A proč vypadá tak smutně?

Náhle někdo zaťukal na dveře a Snape vzhlédl. Vstal a na tváři se mu objevilo zmatené zamračení, když přecházel místnost, aby otevřel. Harry se ještě více zachmuřil, když si uvědomil, že venku stojí Blaise Zabini. Od svého pátého ročníku toho chlapce neviděl. Chlapec – ne, teď už to byl muž – vypadal příliš pohledně na to, aby se mohl nacházet kdekoliv v Severusově blízkosti. Tohle si alespoň Harry pomyslel. Chtěl, aby zmijozelák okamžitě odešel a z tváře mu toužil setřít ten potutelný úsměv nebo mu ho odstranit násilím! A užil by na to jedno z mnoha kouzel, které ho Snape naučil.

„Profesore Snape, mohu na slovíčko?“ zeptal se Zabini. Jeho hlas zněl tak hladce, jak toho mohl docítit snad jen zmijozel. Harry si poprvé přál, aby byl býval souhlasil s volbou Modrého klobouku. Jeho hlas takhle nikdy znít nebude.

„No dobře. Nemohlo to počkat do zítřka?“ zeptal se Snape, když vpouštěl toho potměšilého zmijozela do svých komnat. Copak tu nebyla nějaká pravidla proti přítomnosti studentů v profesorských pokojích? Harry si v duchu poznamenal, že se na to musí Brumbála při nejbližší příležitosti zeptat.

„Možná, ale byl to tak příjemný večer, že jsem cítil, že se potřebuji projít,“ odpověděl Zabini hebce.

„*Procházet se sám* po vyučování, dokonce i před večerkou, není v těchto časech vhodné, pane Zabini,“ protáhl Snape. Harry se vítězně ušklíbl.

„To proto jsem přišel za vámi,“ oznámil mu mladý čaroděj. Harryho úšklebek povadnul. „Mohu si přisednout?“ Snapeův zmatek byl Harrymu zřejmý, mohl přece číst jeho myšlenky, ale lektvarista to na sobě nedal nijak znát a pouze pokynul Zabinimu, aby si posloužil.

Jak mohl tak bystrý muž jako Severus přehlédnout, že přišel do jeho komnat za výhradním účelem a to, aby ho svedl?! Harryho namíchlo, že si také někdo jiný všiml jisté přitažlivosti, kterou byl Snape obdařen, zejména někdo tak vysoký a zatraceně hezký jako Zabini. Mladík určitě používal zkrášlující kouzla. Snape ho musí prohlédnout každou vteřinou!

„Takže, o čem byste si se mnou rád pohovořil?“ zeptal se Snape a usadil se do svého křesla. Zabini vypadal zklamaně, že s ním nebude sdílet pohovku, ale přesto se posadil.

„No, abych byl upřímný, jsem trochu... vyděšený.“ Zabini si skousl ret a stydlivě se odvrátil.

„Vyděšený? Kvůli Temnému pánovi?“ *Ale, no ták, Severusi!* zakřičel Harry v duchu. Přece mu to ten muž neskočí, že ne?

„No, vlastně je to proto, že něco tajím a bojím se, aby mě za to lidé nezačali nenávidět.“ Zabini se na Snapea zadíval prosebně a přesunul se ke křeslu tak

blízko, jak jen to bylo možné. Položil svou ruku na opěradlo a nahnul se dopředu. „Nevím, komu mohu věřit,“ zašeptal.

„Můžete mi to říct, pane Zabini, vaše tajemství je u mě v bezpečí,“ odpověděl Snape klidně, jako kdyby na něj snad Zabini nekoukal jako had, který ho chce oblíznout! Harry toho měl tak akorát. Už napřahoval hůlku, aby Scios Totalus vypnul a odešel do kuchyně, když se Zabini očividně rozhodl, že už mu to také stačilo. Mladý zmijozel se na Snapea zamračil, jako by pochopil, že mistr lektvarů a bývalý špion v jednom nemá náladu. Náhle se natáhl, zachytil Snapea za týl a než měl Snape čas něco pronést, přitáhl si jej Zabini k polibku. Zabini zasténal, ačkoliv Snape zůstával absolutně netečný. Harry viděl rudě.

Švihnul hůlkou a obraz se rozplynul. Otočil se na patě, cestou popadl svůj neviditelný plášť a vyběhl z místnosti. Udržel si své tempo až do suterénu. V kuchyni byla jen Molly. Uklízela a vypadala polekaně, když tam tak náhle Harry vrazil. Ani se na ni nepodíval, přešel přímo ke krabu a sebral trochu letaxového prášku.

„Harry, kam...?“

„Musím do Bradavic,“ utnul ji Harry, než vhodil prášek na zem a zmizel v zelených plamenech.

ooOoo

Harry si po svém příchodu do ředitelny ani nevšiml, jestli byl Brumbál přítomen. Sprintoval dolů po schodištích. Jeho nohy byly určitě vidět, jak na něm plášť jen vlál, ale neviděl žádné studenty, a tak se o to nestaral. Dostal se k nyní již známým vyřezávaným dveřím a pánovitě zaťukal. Jestli Severus neotevře přesně do dvou...

Dveře se rozletěly a objevil se v nich rozlícený Severus zírající do zdánlivě prázdné chodby. Jeho zlostný pohled se rychle změnil ve zmatený.

Harry neztrácel ani vteřinu a zatlačil Severuse zpět. Muž klopýtnul, ale neupadl. Harry za sebou zabouchnul dveře a stáhnul si plášť.

„Harry?“ zvolal Severus. „Co tu děláš tak pozdě?“

„Na tom nezáleží,“ zabrblal Harry. Rozhlížel se po místnost, ale nenašel žádnou známku po Zabinim, ani důkaz nedávného hýření. Místnost byla jako obvykle bez poskvrnky. Přišpendlil Severuse zlostným pohledem. Starší čaroděj měl v obličeji vepsaný ještě větší zmatek. Fakt, že to ukázal na své tváři, byl dostatečným důkazem toho, jak dalece ve svém vztahu pokročili. Ale to Harryho v tuto chvíli vůbec nezajímalo. Vykročil přímo k Severusovi a jednou rukou ho postrčil dozadu, dokud se neocitl na pohovce. Severus byl příliš ohromený emocemi, které viděl v Harryho očích, aby odpořoval.

Beze ztráty jediného odbití srdce se Harry obkročmo posadil na Severusův klín, vzal mužovu tvář do dlaní a nahnul se pro náležitý polibek. Severusovy rty byly vlhké. Možná, že ho Zabini oslintal! Harry ty rty překryl svými a ujistil se, že

budou vláčné jen kvůli němu. Právě chtěl Severusovi říct, aby spolupracoval, když byl prudce odstrčen a stihl se jen taktak zachytit mužových ramen.

„Co to děláš?“ dožadoval se Severus. Jeho hlas prozníval směsicí hněvu, zmatku a spousty dalších emocí.

„Jsi můj,“ prohlásil Harry a pokusil se ukrást si další polibek, ale Severusova ruka na jeho hrudi ho zastavila.

„Harry, přestaň. Tohle nechceš,“ skoro jej prosil Severus.

„Ale ano, chci. Chci tebe.“ Harry si navlhl rty a upřel na Severuse oči. „Miluji tě.“ Věděl, že právě tohle musí říct jako první, ale když to učinil, zjistil, že je to vlastně ta nejjednodušší věc na světě, protože to byla pravda. Už neměl strach z odmítnutí. Byla to osvobozující zkušenost a Harry to chtěl říkat znovu a znovu a znovu. Toužil být jedinou osobou, kterou bude Severus objímat po zbytek jejich života. Stalo se ironií osudu, že Severus strávil tak dlouhou dobu v Harryho mysli a v okamžiku, když ji opustil, Harry nechtěl nic víc, než mít tohoto muže pro sebe. Temný hrdina jeho snů, který se jmenoval Severus.

„Co? Ne...“ Harry překryl Severusovu ruku svou vlastní, jemně ji odložil, aby se k němu mohl opět naklonit. Nahnul se k Severusově levému uchu.

„Ano, je to pravda. Prosím, nebojuj s tím. Nech to být,“ zašeptal. „Miluji tě, Severusi.“ Poválel to jméno na jazyku a okamžitě si zamiloval způsob, jak znělo. Mužem proběhla zimnice a Harry se znovu domáhal jeho rtů. Vložil do polibku veškerý svůj cit a sexuální frustraci. Fantazíroval o tom tak dlouho, že bylo téměř bolestné, že se to ve finále opravdu splnilo. Severusovy paže se náhle obtočily okolo Harryho pasu a muž mu začal polibek oplácet, až sám zanařikal. Harry zjistil, že si užívá způsob, jakým se Severusův nos tiskne na jeho tvář. Dodávalo to polibku větší surovost a zanícenost. Otevřel ústa a Severus se okamžitě chopil příležitosti. Harry nikdy nic takového necítil a vydal zasténání, kterého si ani nebyl vědom, že je schopen, když ho Severusův jazyk laskal.

Oddělili se jen na tak malou vzdálenost, aby Severus mohl ochraptělým hlasem zašeptat: „Také tě miluji.“ Harry v duchu radostí zavýsknul.

Znovu se políbili, tentokrát Severus uvítal Harry jazyk ve svých ústech. Harry se pokusil vynahradit svou nezkušenost elánem a dělal vše, co mohl, aby uspěl. Severusova pravá ruka se přesunula do jeho vlasů a druhá se držela jeho košile, jako by to bylo záchranné lano. Harry doufal, že nedělá nic špatně. Byl by to dokonalý polibek, všechno, o čem Harry kdy snil a ještě víc, jen kdyby neskočil. Harry roztáhl ruce na Severusově hrudi a dokázal cítit svaly, které se rozprostíraly pod ošacením. Vnímal, jak se Severusova levá ruka zdržuje u jeho boku a povzbudivě zaskučel. Jenže těsně předtím, než se Severus propracoval pod jeho košili, uslyšeli ve vzdáleném rohu vědomí dvě *kliknutí*. Následující věcí, kterou Harry ucítil, byla bolest, jak mu něco těžkého a kovového spadlo na hlavu.

„Au!“ vyjekl, když se prudce odtáhl. Severus zaúpěl velmi podobně. Harry si promnul hlavu a zadíval se na pohovku vedle nich. Severus sledoval jeho pohled.

Oba zůstávali zticha. Na Severusově gauči ležela dvě Scios Totalus, jedno mělo tvar srpku a druhé bylo úplně kulaté. Severus zvolna zvedl to, které ukořistil Lucius Malfoy a prohlédl si jej. Vzhlédl zmateně na Harryho a jeho tvář ukazovala tolik emocí, že se Harrymu provinilostí téměř rozskočilo srdce.

„Harry?“ zeptal se tiše a zvedl Scios Totalus nahoru. Znělo to, jako by se umírající dožadoval posledního přání. „Nechtěl bys mi to vysvětlit?“

Kapitola 25

„Harry? Nechtěl bys mi to vysvětlit?“

Harry nervózně polknul. V mysli se mu naléhavě ozývalo: *To byl Brumbálův nápad!* Pokusil se dívat Severusovi do očí, ale bylo to těžké. Sklonil hlavu a pohlédl na Scios Totalus, které držel v ruce, a pak na to druhé na pohovce.

„Jak jsi k tomu přišel?“ Severusův hlas Harryho donutil znovu vzhlédnout.

„Brumbál mi to dal,“ řekl tlumeně. Opětovně se cítil jako patnáctiletý kluk v učebně Lektvarů.

„Ten všetečný starý...!“ Severus se zarazil před posledním slovem a pevně stiskl oční víčka. Jeho tvář se bolestně zkřivila. Harry byl ztracený a nevěděl, co dělat, a tak pozvedl ruku a pohladil muže před sebou po tváři. Když se černé oči prudce otevřely, Harrymu se zadrhl dech v hrdle.

„Prosím...“ Harry se k němu znovu nahnul. Zoufale se toužil vrátit k líbání. Přál si mít obraceč času, aby mohl posledních několik minut vymazat. „Miluji tě.“

„Jak je to možné?“ zeptal se Severus zhrublým hlasem. Harry jej za celý ten čas, kdy ho pozoroval přes Scios Totalus, neviděl tak zranitelného. Vypadal na pokraji zhroucení.

„Zamiloval jsem se do tebe. Když jsem tě pozoroval, pracoval s tebou...“ Harryho rty si mapovaly cestičku k Severusovým ústům, zatímco polibky kopíroval jeho čelist.

„Ale tys věděl... Viděl jsi...“ Severus nedokázal zformulovat slova a jeho úsilí odstrčit Harryho se postupně zmenšovalo. Harry věděl, že se chová nečestně, když Severuse takto rozptyluje, ale nemohl tomu muži jakkoliv dovolit, aby se nad tím vším zamýšlel. To byl znak zmijozela – posuzovat věci ze všech možných úhlů.

„Ano, věděl jsem, že mě miluješ, ale neměl jsem z toho obavy. Vážně tě mám rád. A teď mě, *prosím*, polib.“ Harry se konečně dostal k těm nepolapitelným rtům, a když ho Severusovy paže znovu těsně objaly, zadrhl se mu dech. Polibek se zvolna ale jistě zintenzivňoval a Harry byl vzrušený. Znovu se oddělili a Harry už chtěl něco namítnout, nežli však Severus začal svými rty cestovat po jeho

krku. Sténal, když ho Severus líbal, a on ho líbal opravdu urputně a skoro zoufale.

„To nemůže být skutečné,“ šeptal mu Severus mezi polibky. Harry naklonil hlavu, aby mu umožnil lepší přístup.

„Ano, ano, je,“ zaúpěl Harry, když Severus stiskl citlivou kůži mezi zuby a nasál ji. „Ach!“ Severus se přísál důrazněji, Harrymu tam bez pochyby zůstane znaménko. „Prosím.“ Muž se stáhl. Harry se zadíval do těch černých očí, které na něj shlížely s ryzí touhou a obdivem. Ještě nikdy neviděl něco tak úžasného. „Pomiluješ se se mnou?“ Severusovi se rozšířily oči. Harry se zvolna vyhoupl z mužova klína a postavil se. Natáhl ruku.

„My... Neměli bychom,“ pronesl Severus tiše. Díval se na nabízenou dlaň, jako by ho měla uštknout pouhým dotekem.

„Proč ne?“ zeptal se Harry a povytáhl jedno obočí vzhůru. Nějak mu Severusova nejistota dodala odvahy. Namísto čekání na odpověď, či aby si odpověděl sám, pevně sevřel Severusovu ruku a zatáhl za ni. A muž vstal docela ochotně nebo možná nebyl schopen vzdorovat.

Harry jej vedl do jedné dveří. Doufal, že si správně pamatoval, které to jsou. Měl radost, když se opravdu odhalila ložnice. Postel měla na sobě těžký přehoz tak tmavě zelené barvy, že vypadal skoro černý. Zbytek místnosti měl středověký ráz, jinými slovy úplně holé kamenné zdi. Byl tam šatník z tmavého dřeva s řezbami ve tvaru hada a nad ním zdobené zrcadlo. Následoval výklenek a dveře vedoucí do koupelny. Huňatý koberec byl pravděpodobně očarovaný, aby hřál, a ozdobený složitým vzorem. Byla to docela odlišná místnost než obývací pokoj, ale nepůsobila chladně. Byla osvětlená lákavým světlem z mnohoramenného svícnu umístěného na nočním stolku. Harry cítil vzrušení i nervozitu současně.

„Harry?“ Otočil se při zaznění svého jména a byl náhle vtažen do polibku, který v porovnání s předchozími blednul závistí. Zavzdychal a přitisknul se k Severusovi, který si ho na oplátku přitáhl blíž. „Musím se zeptat,“ vydechl Severus proti Harryho rtům. „Ještě než ztratím... kontrolu.“ Znělo to, jako by mu ta slova působila bolest.

Harry ho znovu krátce políbil, než promluvil. „To je v pořádku,“ pronesl něžně. „Pro tentokrát můžeš ztratit kontrolu a nechat to na později. Není třeba se ptát, toužím po tobě.“

„Dobře, tedy,“ Severus jej znovu políbil, tentokrát pomaleji, ale Harrymu i tak chvilku trvalo, že si všiml, že mu prsty rozepíná košili. Brzy ji měl staženou z ramen, a pak ty prsty najednou putovaly všude a zanechávaly za sebou vzrušující rozpálenou cestičku. Harry ztěžka dýchal. Byl tak blízko k naplnění svých snů, ale cítil se neskutečně napjatý. Avšak jeho nebelvírská povaha mu to nedovolovala ukázat. Zašmátral, aby se pokusil rozepnout Severusovy dlouhé šaty, tolik chtěl *na vlastní oči* vidět tělo, které vídával nesčetněkrát, ale Severus Harryho ruce odtláčil a poklesl k jeho kolenům.

Rozepnul Harryho kalhoty, černýma očima byl stále zaklesnutý v zelených. Harry cítil, jak se rozechvěl očekáváním. Severus ho sledoval, hledal jakýkoliv náznak zaváhání, ale Harry mu ho nehodlal dát. Vyrovnaně na něj hleděl dokonce, i když ho Severus pomalu donutil vyklouznout z bot a ponožek a poté i z kalhot. Jako poslední následovaly trenýrky. Nebylo to, jako by Harryho nikdy předtím neviděl nahého, že ne? Severus zvolna vstal, jeho ruce klouzaly po Harryho těle. Znovu mladíka políbil.

„Polož se.“ Harry se neochotně odtrhnul od Severusova horkého těla a rychle se vrhnul k posteli. Vklouzl pod pokrývku, kde, jak zjistil, byla další ohřívací kouzla. Po očku sledoval Severuse, který se svlékal pomocí kouzel. Harry si vzpomněl, jak si jednou přál, aby si Severus vyzkoušel mudlovské oblečení, ale vůbec ho teď nemrzelo, že jediná věc, kterou měl starší muž pod svými svršky, byly černé boxerky, které už spatřil při mnoha příležitostech. Jeho přirození už také předtím viděl, ale to jeho srdce ani tak nezastavilo před zběsilým cvalem jako o závod, ani jeho oči od kochání se pohledem.

Severus nadzvedl peřinu a Harry se spěšně posunul, aby mu udělal místo. Ovšem ve vteřině, kdy si Severus lehl, už se k němu mladší čaroděj tisknul. Severus se otočil a přitáhnul si jej k sobě. Pokrýval jeho hrdlo a ramena snad miliony drobných polibků.

„Mám tě ve své posteli,“ zašeptal Severus téměř uctivě, když rukama hladil Harryho záda, dokud nezůstal stát nad jeho pozadím. Harry souhlasně zabručel a lehce se zavrtěl, aby ho donutil k další akci. Severusovy rty se opět tiskly na jeho a Harry zasténal a přivinul se tak blízko, jak jen to bylo možné, zatímco se stále pokoušel natlačit svůj zadek do Severusových velkých dlaní. Nikdy si nedokázal ani představit, jaké potěšení mohou právě tyto ruce vyvolat.

„Prosím,“ zašeptal Harry. „Chci na tobě prozkoumat každý centimetr a dělat všechny ty nekonečně příjemné věci, ale právě teď prostě potřebuji, abys mě pomiloval.“ Severus ustal a Harry skoro zaburácel nevolí.

„Možná bychom si měli nejprve promluvit.“ Severus vypadal, že z něj ta slova vycházejí jen silou vůle.

„Už žádné mluvení,“ žádal ho Harry. „Teď sex, rozmluva potom.“ Sklonil hlavu, aby mohl políbit Severusovu klíční kost. Ten muž musel pochopit, že Harry už dávno překročil bod, ze kterého nebylo návratu. A pokud bude Severus ještě stále přihlouplý, pak hodlal Harry bádát dál a důrazněji více než jedním způsobem.

„Jsi si tím jistý? Mohl bys být napoprvé nahoře, kdyby tě to tolik nezervozňovalo.“ Takže Harryho nervozita nezůstala nepovšimnuta. Téměř řekl, že ano, protože už jen ta myšlenka přiměla jeho jižnější partie k pohybu, ale zároveň chtěl, aby to byl právě Severus, kdo ho zbaví tohoto tíživého panictví.

„Severusi,“ pronesl Harry tak přísně, jak to jen dokázal svým udýchaným hlasem. Odvážně se natáhl dolů a našel jeho objemný penis, který předtím tak obdivoval. Severus zaúpěl. „Jestli do mě tohle brzo nestrčíš, tak já... Koukni, vím, co chci... Remus a Sirius mě zahltili encyklopedickými znalostmi z této oblasti.“

„Nevyslovuj jejich jména v mojí posteli,“ zavrčel Severus, ale vyznělo to přidušeně. „A přestaň s tím nebo nebudu schopen udělat to, co po mně žádáš.“ Harry stáhnul ruku a Severus se odvrátil. Prohledal noční stolek a vrátil se s lahvičkou čehosi, co Harry určil jako vlastnoručně vyrobený lubrikant. „Otoč se a roztáhni nohy.“ Harry mu vyhověl rychleji než zlatonka.

Severus odkryl příkrývku a uviděl, že se Harry rozechvěl. Přivolal si hůlku a seslal další ohřívací kouzlo. A pak se dal pečlivě do práce na tomto drahocenném daru. Byl rozhodnutý to Harrymu zpříjemnit. Harry... v jeho posteli, to byla snad ta nejneskutečnější zkušenost v celém Severusově životě. Pomyslel si, že jeho hlava, stejně jako další části jeho tělesné anatomie, explodují, až Harry začne sténat a prosit o víc. Severus obrátil mladšího muže na záda a pozvedl jeho dobře osvalené nohy, aby si je přehodil přes ramena. Vidět Harry v takové pozici přinutilo Severuse, aby zaváhal a zhluboka se nadechl. „Připravený?“ Harry přikývl a Severus věděl, že je nebelvír nervózní, ale odhodlaný, a tak se přesunul do správné polohy a vtláčil se dovnitř.

Harry tlumeně vykřikl. Cítil se, jako by ho nabodávali na koště, dokonce i po důkladné přípravě. Pokusil se zašeptat: „Pomalou,“ a Severus přikývl. Zůstal nehybně, aby se Harry mohl přizpůsobit. Brzy se začal zvolna pohybovat a Harry ucítil, jak pálení nahrazuje příjemný pocit zejména, když ho jedna z těch rukou s dlouhými prsty začala laskat. Takové vzrušení ještě nikdy předtím necítil.

„Rychleji,“ zaskuhral. Ten pomalý rytmus ho už začínal přivádět k šílenství. Severus mu ochotně vyhověl. Mužova kůže se v mihotavém svitu svíček zatřpytila. Harry stěží udržel oči otevřené. Cítil se šťastný a plně propojený s tímto mužem. Jeho prsty se sevřely. Jedna věc byla jistá, tohle bylo daleko lepší, než jakákoliv příjemná fantazie nebo cokoliv, čeho by mohl dosáhnout vlastníma rukama. Ruka zrychlila a přiváděla Harry stále blíže k naplnění.

„Harry,“ zaskučel Severus a bylo to, jako by se v mladším muži sepnul nějaký spínač. Harry se prohnul a vyvrcholil se slabým výkřikem. Severus pokračoval ještě o několik okamžiků déle a Harry si užíval ten pocit, jak bylo najednou všechno skutečné. Další zasténání „Harry“ a muž také přišel k vrcholu. Harry uchváceně sledoval, jak se ta obvykle zdrženlivá tvář křečovitě stahuje potěšením. Potěšením, které mu poskytl on sám. Severus se na něj nezhroutil, ale ztěžka oddechoval. Zvolna z něj vyklouznul a sejmul Harryho nohy ze svých ramenou. Až potom se svalil na bok. Harry se rychle přisunul blíž a znovu je přikryl peřinou. Zadnice ho páčila, ale bylo to, jako by v sobě mohl Severuse stále cítit, takže mu to nevadilo. Severus napřáhl ruku, aby si na ni mohl Harry položit hlavu.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Severus. Harry jen něco nesrozumitelného zamumlal. Cítil se příliš zahlcený a unavený, aby ještě dokázal náležitě zformulovat slova. „Promluvíme si zítra.“ Možná Harry slyšel právě takhle slova, než odešel do říše snů.

ooOoo

Harrymu bylo tak příjemně a teplo, že se ani nechtěl pohnout z místa. Přál si zůstat přesně tam, kde byl. Jen jedna věc mu chyběla - hřejivé tělo po jeho boku. Byl si dost jistý, že minulá noc nebyla jen sen takže, když zašmátral kolem

sebe a nikde po Severusovi nebyla ani známka, otevřel oči a zjistil, že je sám. Posadil se na posteli a rozhlédl se. Denní světlo jako by přicházelo odnikud, rozsvěcovalo místnost bez oken. Harry se protáhl a všiml si, že je jeho oblečení úhledně složené a položené na pokrývce u nohou postele. Vstal a oblékl se, dokonce si natáhl i ponožky a boty, aby se mohl vydat do obývacího pokoje hledat Severuse.

Našel ho sedět u kulatého stolku ve výklenku. Četl si Denní Věštec a pil čaj. Zbytek stolu byl přeplněn vším, co si Harry v Bradavicích obvykle dával k snídani. Byl si dost jistý, že Severus takové množství jídla nesní ani za celý den.

„Ahoj,“ řekl Harry. Pokoušel se soustředit na ten vnitřní mírumilovný pocit, který pocházel z vědomí, že je všechno venku a zbavili se Scios Totalus. Severus vzhlédl a jen sledoval, jak se Harry přiblížil, jak zaváhal, a pak se naklonil pro polibek. Harry byl opravdu vděčný, že mu to Severus dovolil a nemohl si pomoci, aby nezavřel oči a nevychutnal si to. Z nějakého důvodu měl radost z toho měkce mlaskavého zvuku, který jim unikl, když se oddělili. Na tváři se mu objevilo pousmání. Usedl naproti Severusovi, který právě složil noviny.

„Čaj?“ zeptal se Severus a Harry přikývl. Muž mu nalil. Harry popadl toast a začal ho uždibovat. Nedokázal se rozhodnout, zdali má hlad nebo ho bolí břicho. „Mléko nebo cukr?“

„Obojí.“

Severus před něj odlevitoval šálek.

„Díky.“

Harry nevěděl, jestli by se mu mělo následující ticho líbit nebo ne. Necítil se ohledně takových věcí pevný v kramflících. Severus vypadal dost klidně, ale to mohla být jen přetvářka. A pak Harrymu došlo, že není důvod se znepokojovat kvůli ranní troše klidu, ne? Nepohádali se od... Už si ani nepamatoval od kdy. Něco takového se zřídka kdy konalo i na hodině, tak proč by se teď mělo něco změnit?

„Musíme prodiskutovat několik záležitostí,“ promluvil Severus.

„Jakých záležitostí přesně?“ zeptal se Harry.

„Nejprve Scios Totalus, a pak také naši... situaci.“

Harry se nad takovým termínem zamračil.

„Máš na mysli náš vztah?“ zeptal se, jen aby viděl, jak bude Severus reagovat.

Muž si povzdechl a odvrátil se. „Harry...“

„Ne,“ utnul ho mladší muž. Znal ten tón a tentokrát nehodlá nechat Severus jednat tak hloupě. Už mu z toho bylo upřímně na nic. Vstal a obešel stůl. Popadl

Severuse za týl hlavy a sklonil se k hrubému polibku. Když se pak neočekávaně odtáhl, stále se pevně držel černých vlasů, ještě tak jemných a neumaštěných, protože se muž ráno osprchoval. „Copak jsi mě minulou noc neslyšel?“ zeptal se přísně. Upíral své oči do Severusových černých. „Jsi můj, jen můj, a já tě nenechám jít. Takže si můžeš něco namlouvat a znovu a znovu opakovat tu svou verzi o tom, že *jsi pro mě moc starý a bývalý Smrtijed a můj učitel*, jak dlouho chceš. Teď už jsem dospělý a nebelvír, ať se děje, co se děje. Jsi mou součástí.“ Po tomto projevu následovalo ohlušující ticho, ale trvalo snad jen jeden úder srdce.

„Už jsi úplně skončil?“ zeptal se Severus a pokoušel se na něj dívat nadřazeně a zmijozelsky dokonce, i když se ho Harry držel. Avšak sotva mladší muž povolil svůj stisk, Severus ho zajal v dalším majetnickém polibku. Harry lehce vklouznul do mužova klína a jejich jazyky začaly bojovat o nadvládu. Harry ho tentokrát nenechal jen tak běžet. Severus se po chvíli vzdal a opřel se v židli, když to vypadalo, že ho Harry hodlá pohltnout. Nakonec se oddělili, oba dýchali přerývavě. „Vyrostl jsi do působivého mladého muže, Harry,“ komentoval Severus stručně. Harry se trochu samolibě rozzářil a políbil jej znovu prostě jen proto, že mohl. Pokusil se vstát, ale Severus ho přidržel na místě. „Obávám se, že i ty jsi mou součástí,“ promluvil líně Severus a Harrymu unikl úlevný smích. Hlavu si položil na Severusovo rameno, nasával mužovu svěží vůni.

„Připomeň mi, abych Zabinimu poděkoval,“ zamumlal Harry, když obtočil paže kolem Severusova krku.

„Zabinimu?“

„Nehraj hloupého.“ Harry do něj ze strany štouchnul. „Políbil tě a já to viděl. To proto jsem přišel.“

„Ach,“ byla Severusova jediná odpověď.

„Vyhodil jsi ho, že ano?“ zeptal se Harry podezřívavě.

„Samozřejmě,“ odpověděl měkce Severus. Následné mlčení bylo tak divné, že Harry pozvedl hlavu a zadíval se Severusovi do tváře. Muž měl na obličeji zase ten výraz – neutrální masku. „Viděl jsi nás skrz Scios Totalus?“ zeptal se, aniž by to bylo potřeba. Harry přikývl. „Které ti dal Brumbál. Co ti vlastně přesně řekl?“

„Ehm, no, abych tě pozoroval.“ Severus vydal syčivý zvuk, což byla pravděpodobně nadávka, a přitáhnul si Harry těsněji do náruče. „Koukni, kdyby nebylo jeho, nikdy bych tě nebyl poznal,“ pokusil se Harry namítnout, ale Severus ho postavil na nohy a sám vstal. Začal přecházet po místnosti.

„A co kdyby se ti nelíbilo, co jsi viděl, Harry? Co pak? Co kdybys zjistil, že tě miluju a... Mohly nastat stovky odlišných závěrů, ale ten muž vsázel na to nejméně pravděpodobné řešení.“

„Vlastně jsem věděl, že mě miluješ ještě před tím, než jsem použil Scios Totalus.“ Severus se neočekávaně zastavil a zíral na Harryho, který trochu naklonil hlavu na stranu. „Vyslechl jsem tvůj rozhovor s Brumbálem.“

„Chápu. Vypadá to, že proto, aby ses stal dobrým špionem, vůbec Scios Totalus nepotřebuješ, Harry.“

„Opravdu na tom záleží? Jsme spolu, ne? Všechno se vyřešilo.“ Harry se k němu přiblížil. Chtěl se ho jen dotknout, ale Severus zavrtěl hlavou a pozvedl ruku.

„Záleží na tom, Harry. Později to proberu s ředitelem. Teď si musíme promluvit o tom, jak to vyřešíme s ostatními lidmi a s naším... vztahem.“ Harry se usmál a ukázal tak Severusovi, jak ho těší, že použil právě tohle slovo.

„Abychom si to ujasnili. Co se ostatních lidí týče, nejsem takový blázen, abych kolem tebe nechával kroužit jakéhokoliv nažhaveného zmijozela. To bude pravidlo číslo jedna,“ pronesl Harry nestoudně. Severus si odfrkl a protočil panenky. „Můžu o tobě říkat, že jsi můj milenec?“

Severus lehce vykulil oči. „Harry, to není dobrý nápad.“

Harry už věděl, jak tohle překonat. Přesunul se blíž a přitiskl své tělo proti Severusovu velmi podobně jako v ten osudový den, kdy na něj měl v plánu umístit Scios Totalus. Jenže tentokrát ho jen nedráždil. Mohl to dokončit a ta myšlenka ho rozechvěla.

„Prosím?“ zeptal se nevinně. Zaklonil hlavu a nabídl mu své rty v tichém pozvání.

„Harry, přemýšlej. Víš přece, jak kouzelnický svět nahlíží na homosexualitu.“

„Nechtěl jsem to sdělovat každému na potkání,“ ujistil ho rychle. Zvedl ruku a odstranil Severusovi z tváře několik černých pramenů tak, jak to vždy chtěl udělat a teď už mohl. „Sirius, Remus, Hermiona a Draco vědí, že jsem gay a nevadí jim to.“

„Což mě jen těžko překvapuje. Troufám si tvrdit, že ten moula i vlkodlak jsou gayové, zatímco Draco zná až příliš dobře čistokrevnou subkulturu. Grangerová má, předpokládám, tolerantní mudlovské rodiče.“ Harry do muže znovu trochu strčil.

„Neříkej jim tak,“ vynadal mu. Odkazoval na *moulu a vlkodlaka*. Severus pozvedl neradostně obočí. Zcela jasně nevěřil, že by ho Harry dokázal za něco pokárat. Harry nasadil svůj nejzlobnější pohled. „Myslím to vážně. Buď milý, nebo nebude žádný sex.“

„Odepírání sexu? Jak feministické,“ pronesl líně Severus a nechal svá zlomyslná obočí pozvednutá. Nebelvírský lev uvnitř Harryho okamžitě zaburácel na protest.

„No fajn,“ řekl Harry zlehka. „Pokud budeš urážet mou rodinu, budu tě muset přehnout přes jídelní stůl a ošukat tě tak tvrdě, že mě budeš cítit ještě při našem příštím setkání.“ Severusovy oči potemněly a obočí znejistěla. Harry se překvapeně přitisknul blíž, ale byl nadšený svou smělostí. „V okamžiku, kdy na tvých rtech spatřím náznak urážky, bude mi stačit se na tebe podívat a ty mě ucítíš.“ Jejich rty byly jen kousíček od sebe, mohli cítit svůj dech.

„A co vy, pane Pottere,“ pronesl Severus hlubokým chraplavým hlasem, který donutil Harryho polovztyčený penis ztvrdnout. „Stále mně můžete cítit?“ Samozřejmě, že mohl a Severus to moc dobře věděl, ale stejně se Harrymu jeho zčervenalé tváře zbarvily ještě víc. Doufal, že to bylo z celého toho vzrušení.

„Ano,“ sykl Harry, než se jejich rty spojily.

„Vážně bychom měli dokončit náš rozhovor,“ podotkl Severus, když se oddělili.

Harry nespokojeně zaúpěl. „Ted?“

„No, mohlo by to počkat, pokud mi dopřeješ.“

„Dopředu ti co?“ Severus neodpověděl slovy, ale místo toho se sehnul a zvedl Harryho do vzduchu, ruce měl pod jeho stehny. Harry se automaticky zachytil Severusových ramen.

„Polib mě.“ No, nic víc nebylo třeba říkat, že? Harry nohama objal Severuse kolem pasu, když se zaníceně líbali. Spíš cítil, než že by viděl, jak se znovu přesouvají do ložnice.

Severus se tiše zaradoval, že se mu jeho fantazie plní, a měl vážné tušení, že se mu takových potěšení dostane i v blízké budoucnosti.

ooOoo

Později vyšel Harry z ložnice. O něco rozbolavější, ale velmi uspokojený. Severus přešel pokoj a zdvihl neviditelný plášť z místa, kde ho Harry předchozí noc odhodil, a podal jej Harrymu.

„Doufám, že ti tvoje... rodina moc nezatopí, že ses minulou noc nevrátil,“ zamumlal Severus. Harry se usmál. Byl z té myšlenky trochu nervózní, ale setřásl ten pocit.

„Moc na Brumbála nekřič,“ odpověděl Harry, když si přehazoval plášť přes ramena. Srdce se mu rozbušilo, když se k němu Severus sklonil pro poslední dlouhotrvající polibek.

Harry se nepřestal usmívat ani po cestě do Brumbálovy kanceláře. Starý čaroděj nebyl přítomen, což bylo jeho jediné štěstí, a tak se Harry přesunul na Grimmauldovo náměstí. Žaludek se mu stáhl na uzel. K jeho nevýslovné hrůza našel v kuchyni Remuse, Siriuse, pana a paní Weasleyovi i s Brumbálem. Seděli u stolu. Všichni vzhlédli současně, když vyklopýtal z ohniště. Brumbál se spěšně usmál.

„Tady jsi, Harry. Právě jsem jim říkal, že jsi v Bradavicích. Měli o tebe strach.“ Brumbál se odmlčel a přehlédl místnost. „No, musím jít.“ Harry nesmírně doufal, že se do něj Severus odhodlaně pustí. Muž rychle přešel kolem a zmizel v zelených plamenech. Nastalo ticho, dokud se nezvedl Remus s dosti nuceným úsměvem.

„Moly nám řekla, že jsi odešel do Bradavic, ale když ses pak nevrátil domů... No, už jsi tady, tak...“ Harry byl ztracený. Se Severusem nemluvili o tom jak, či jestli, to lidem řeknou, ale Harry nabyl zřetelného dojmu, že to Severus chtěl uchovat jako tajemství. Avšak Harry už nechtěl žádné takové tajnosti zejména, když Remus a Sirius jako jedni z mála lidí přijali jeho orientaci.

„Kde jsi byl?“ Sirius náhle vstal. Pan a paní Weasleyovi vypadali krajně nesví, takže odešli z kuchyně tak tiše, jak jen mohli.

„V Bradavicích,“ odpověděl Harry. Pod kmotrovým čekajícím pohledem rozvedl pravdu, ovšem také ji trochu poupravil. „Se... Snape mi poslal vzkaz, jestli bych i přesto nebyl ochotný přijít na hodinu. Zřejmě jsem musel usnout na pohovce.“

„Zřejmě jsi musel usnout na pohovce?“ zopakoval Sirius. Remus položil ruku na milencovu paži, ale Sirius se na něj zadíval se zlostí.

„Siriusi...“ začal Remus, ale druhý kouzelník to utnul.

„Remusi, tohle je šílené!“

Harry zůstal nejistě stát a střídavě sledoval jednoho a druhého.

„Siriusi, dohodli jsme se...“

„To je mi jedno!“

„Děláš předčasné závěry,“ prohlásil Remus klidně. „Tohle nemá s tím, co víme, nic...“

„To zatraceně má! Všechno sedí!“

„Kromě faktu, že Severus je *vysoce nepravděpodobný* kandidát.“

Sirius si hlasitě odfrkl.

„Nemyslím si, že je tak nepravděpodobný. Viděl jsi poslední dobou mého kmotřence? Nedal bych ruku do ohně...“

„Dobře. Stačí!“ zaječel Harry, čímž efektivně umlčel oba kouzelníky a strhnul na sebe jejich pozornost. Harry kvůli Siriusovu komentáři o tom, jak vypadá, zčervenal. Věděl, že se proměnil z odporně štíhlého, drobného, jizvami pokrytého zakrslíka, kterým předtím byl, ale nečekal, že si toho všimne i někdo jiný, natož jeho kmotr. „O čem to tu mluvíte? A laskavě hovořte normálním tónem, děkuji.“

Sirius vypadal trochu zahanbeně, že křičel, ale jeho postoj byl obranný. Naštěstí promluvil první Remus.

„Sirius a já jsme se dohodli, že kdyby ses jednou zamiloval do nějakého muže, podpoříme tě. Sirius došel k závěru, že je tou osobou Severus. Zřejmě viděl, jak ho kreslíš, a pak ta jeho narozeninová návštěva a to ani nezmiňuji všechny vaše hodiny a skutečnost, že býváš o nedělích veselejší, *ale*,“ dodal Remus a zacítil

svůj pohled na Siriuse, „to všechno je velmi vzdálené opravdovým důkazům. Pokud říkáš, že jsi usnul na gauči, pak ti budeme věřit.“

Harry se najednou samozřejmě cítil provinile, ale on jim přece mohl odhalit pravdu, ne? Nesměl jim ovšem říct o Scios Totalus, to by je oba jen přivedlo do větších problémů.

„Severus je ten, kdo se do mě zamiloval,“ vyhrkl Harry, než se mohl zastavit. Vrhнул se do toho po hlavě jako nebelvír, kterým stále byl.

Sirius nasadil triumfální i vražedný výraz naráz. „Věděl jsem to!“ vyjekl a ukázal na Remuse prstem. Ten vypadal skutečně překvapeně, ale ne rozzlobeně. „Teď, když jsi dospělý, po tobě ten umaštěnec chlípně pokukoval. Přísahám, jestli sem strčí jen prst...“

„Taky ho miluju,“ přerušil Harry Siriusovu tirádu, než mohl jeho kmotr říct něco, co by mu Harry už nebyl schopen odpustit. Sirius připitoměle zamrkal, zatímco Remusova tvář zjemněla. „Jsme teď spolu. A nezáleží na tom, co řekneš, stejně hodláme být spolu, vzhledem k tomu, že už jsem plnoletý, Siriusi.“

Remus k Harrymu přistoupil a položil mu ruku rameno. „Samozřejmě, Harry. Ale kdyby sis někdy potřeboval promluvit, jsme tu stále pro tebe.“ Harry po těch slovech pocítil obrovskou úlevu. Stále od tohoto moudrého muže před sebou potřeboval vedení, i když už byl dospělý. Harry mu dovolil, aby ho objal. A když se Remus odtáhl, upřeně se na Harryho zadíval. „Vážně tě miluje?“

„Ano, velmi,“ odpověděl Harry upřímně. Věděl to tak jistě, že pocítil závrať, kdykoliv na to jen pomyslel.

„Dobře. Pak ti přeji štěstí,“ řekl Remus. Harry v jeho hlase uslyšel špetku škádlení, a tak si nemohl pomoci, aby se neušklíbl. Následně se oba s velkou dávkou rozehvění zadívali zpátky na Siriuse. Muž na ně jen chvíli zlostně zíral, než se otočil a odešel z místnosti. Slyšeli, jak jde po schodech nahoru k ložnici.

Remus Harrymu povzbudivě stiskl rameno. „Dej mu čas,“ pronesl měkce.

Harry přikývl. Oči upíral na dveře, žaludek měl svázaný na uzlu.

ooOoo

Mezitím v Bradavicích...

Kapitola 26

Poté, co Harry odešel, Severus chvíli přecházel po místnosti sem a tam. Čelo mu pokrývaly vrásky a ruce svíral v pěst. Cítil se tak rozpolcený. Na jedné straně nikdy nebyl *tak šťastný*. Zvláštní pocit. A jedna myšlenka se mu stále vynořovala v mysli: *Harry mě miluje*. Vzpomínka na minulou noc na něj bezustání útočila. Nemohl uvěřit svému štěstí. Chtěl se štípnout do tváře, aby vystřízlivěl. Harry byl

tak vnímavý a vstřícný. A jejich milování bylo něco, co Severus nikdy předtím nezažil. V porovnání s tímto jeho ostatní vzpomínky bledly závistí.

A pak tu byla druhá stránka jeho osobnosti. Stránka, která chtěla běsnit a křičet a proklít všechno na dohled. Brumbál, ten vměšující se starý *parchant* se zase jednou zapletl do života ostatních. Ten muž byl beznadějný romantik. Jak mohl takto hazardovat se Severusovým zdravým rozumem? Kdyby ho Harry otevřeně odmítl, zničilo by ho to daleko víc, než strávit zbytek života v nevědomosti.

Ale Harry ho neodmítl. Avšak ani tohle vědomí jeho hněvu neulevilo. Severus náhle přestal přecházet a dokráčel ke dveřím. Prudce je otevřel a prošel skrz. Nezastavil se dříve než u chrliče. Uvažoval, jestli se má zhluboka nadechnout a vstoupit s rozumem pevně v rukách, ale pak si pomyslel – *proč by to zatraceně vůbec chtěl dělat?* - a tak zavrčel heslo a vyšel po schodech. Vstoupil přímo do místnosti, zapomněl zaklepat či se o to spíše vůbec nestaral. Brumbál, ten domýšlivý bastard, seděl jako obvykle za svým obrovitým stolem a před sebou už měl připravené *dva* zpropadené šálky s čajem. Ale Severus se k čaji nehodlal ani přiblížit. Vyrazil si to přímo vpřed, dokud se nad Brumbálem netyčil v plné výšce, jen to nefungovalo příliš dobře, protože ten stůl byl tak proklatě velký.

„Severusi,“ pronesl Brumbál žoviálně, jako by si s ním Severus přišel zažertovat. A to byla poslední kapka. Severus na něj zíral s takovou zlostí, že by kterýkoliv jeho zmijozel strachy prchal.

„Tohle překonává všechno, co jsi kdy předtím udělal,“ obvinil ho zdánlivě klidným hlasem. Brumbál na okamžik překvapeně vykulil oči, ale potom jeho výraz zjemněl, když mu došlo, o čem to Severus mluvil. *Alespoň něco.*

„Nemohl jsem jen tak stát opodál a nechat tě trpět, když jsem měl možnost ti pomoci,“ řekl vážně.

„Neměl jsi žádné právo!“ vykřikl Severus, všechna trpělivost byla ta tam. Prudce se odvrátil a začal rázovat přes ředitelnu. „Riskoval jsi všechno, co bylo jen mé. A nejen to. Nařídil jsi mému studentovi, aby zneuctil mé soukromí, a dal jsi mu k tomu nástroj! A pak jsi tu seděl na tom svém trůnu a lhal jsi mi pokaždé, když jsem přišel. A ještě jsi mi navrhoval, *abych se Harrymu přiznal* a řekl mu, že *ho miluji.*“ Severus přerušil svůj povyk a zaměřil se na Brumbála. Stařík vypadal opravdu smutně, ale ne tak provinile, jak Severus zamýšlel. „Co kdyby jediným výsledkem této tvé šarády bylo, že Harry každému řekne, jakého měli hrozného a nepřijatelného mistra lektvarů?“

„Sám víš, že by se to nikdy nestalo, dokonce i kdyby se do tebe Harry nezamiloval.“ Severus přikývl. Věděl to, ale tohle byla přece věc principu!

„Dobře, tak by nikdo jiný *kromě Harryho* neznal můj soukromý život! Přemýšlel jsi na chvíli, že bych chtěl žít po zbytek svého života s tím, že ten chlapec ví o tom, že po něm prahnu jako nějaká šíleně zamilovaná holka? Jen zřídka rozumím tvému uvažování, ale tohle mi prostě nejde na rozum!“

„Jen jsem ti chtěl dát možnost být šťastný. Máš samozřejmě plné právo být na mě našťvaný.“ Brumbál teď už vypadal provinile a trochu nejistě. Severusovi došlo, že muž neví o tom, že jsou jeho city opěťované.

„*Sám vím dobře*, že mám plné právo být na tebe rozzlobený!“ rozčiloval se Severus. „Mám plné právo i na to už s tebou nikdy v životě nepromluvit!“ Brumbál jen přikývl a Severus si unaveně povzdechl. Být našťvaný bylo dost těžké, když věděl, že to bylo konec konců úplně zbytečné. I když - nechtěl to tomu muži dát zadarmo. Přešel místnost a klesnul do křesla. Zanořil tvář do dlaní a doufal, že to vypadalo sklíčeně.

„Vážně mě to mrzí, Severusi,“ pronesl Brumbál měkce. „Mohl bys mi říct, co ti Harry řekl? Co se minulou noc stalo?“ *Och, teď už byl ten starý kouzelník zoufalý, že ano?* I přes to mu Severus nehodlal svěřit žádné detaily.

„Copak jsi mě neslyšel? Nemluví s tebou, pokud si nebudu chtít ventilovat svůj hněv,“ odpověděl. Usadil se zpříma a zaklonil se, takže na Brumbála mohl hledět efektivněji. „Jsi bez nejmenších pochyb ten nejpotměšilejší, nejvíce vměšující se staroch, který kdy existoval!“ vyštěkl. „Dal bych nevím co za to, kdybych tě už nikdy neviděl...“ A pak konečně Brumbál vypadal poraženecky a opravdu provinile. Ale nebylo to tak uspokojivé, jak si Severus představoval. Rychle dokončil větu. „Kdyby nebylo faktu, že tvůj malý plán vyšel pravděpodobně tak dobře, jak jsi zamýšlel.“ Brumbál vypadal překvapeněji, než ho Severus kdy viděl, což už bylo uspokojující. „Vypadá to, že Harry uviděl Zabiniho přicházet do mých komnat a přiřítit se jako žárlivá střela do Bradavic,“ pronesl zvolna Severus a uvolněně se opřel do křesla. Nedokázal ovšem udržet nezúčastněný tón, když něžně dodal: „Vyznal mi své city a řekl, že jsem jeho součástí a on mojí až do konce našich dnů.“

„Severusi!“ vyjekl Brumbál šťastně. Doslova zářil, když se postavil a obešel stůl. Než si to Severus uvědomil, byl vyzdvižen z křesla a objat. Pokud by počítal i ta objetí od paní Weasleyové a *objetí* od Harryho z minulé noci, pak byl Brumbál třetí osobou, která něco takového udělala za celý Severusův život. Poplácal starého čaroděje na oplátku po zádech, a když se Brumbál odtáhl, byl si jistý, že si ředitel potajmu otřel slzu. „Pěkně jsi mě vystrašil,“ zasmál se Brumbál. Láskyplně zavrtěl hlavou. „Gratuluji ti.“

„Děkuji,“ odpověděl Severus formálně.

„*Mrzí mě*, že jsem to učinil za tvými zády, ale musíš uznat, že výsledky se dostavily!“ Severus protočil panenky nad jeho dramaticností a znovu si sedl, když se Brumbál vrátil do svého křesla.

„Takže,“ řekl Brumbál nenuceně, když usrkával čaj. „Jak to minulou noc šlo?“

Severus stěží dokázal potlačit zasténání. „Stále na tvé otázky neodpovídám,“ uzemnil ho.

„Ale no tak. Neměl jsem na mysli *tyhle* detaily,“ pronesl Brumbál a pohlédl na něj přes své poloměsíčné brýle. Severus zjistil, že se červená. „Myslel jsem na to, jak to šlo ráno. Oba jste velmi paličatí mladí muži. A to ani nemluví o tom, jak

jste horkokrevní." Nad Severusovým nevěřícím pohledem se Brumbál zasmál. „Minimálně, když přijde na vás dva," dodal Brumbál závdavkem.

„Všechno šlo dobře. Já..." Severus zjistil, že neví, co by měl Brumbálovi říct. Měl by říct, že je šťastný? Nadšený? Že prožili *překrásné* ráno a na rozloučenou dostal zamilovaný polibek? Taková slova mu byla naprosto cizí a sám dumal nad tím, jestli by se neměl přesvědčit, že to nebyl jen sen. „Šlo to dobře," připustil.

Brumbál se vědoucně usmál. „To rád slyším."

„Samozřejmě, že ano," odfrkl si Severus. „Tvůj plán vyšel."

„Přeji vám jen štěstí, oba pro mě hodně znamenáte. A věř mi, když přijde na přísloví: *Je lepší milovat a lásku ztratit, než nikdy nemilovat*. No, nikdy jsem s tím nesouhlasil." Severus si povšiml jeho smutných očí a způsobu, jak Brumbál pomalu míchal svůj čaj, aniž by se napil. Zavládlo ticho, ale nebylo nepříjemné, jen ztěžklé vším tím vědomím a vzpomínkami.

„Je mi to líto," řekl Severus, ale přišlo mu to nedostačující. Brumbál jen mávl rukou.

„Stalo se to už před dávnou dobou, Severusi. Jsem už tak starý, že si to už jen stěží pamatuji." Severus věděl, že to byla lež, ale nehodlal o tom Brumbálovi říkat. Místo toho upíjel čaj a přemýšlel o tom, kdo mohl být tou osobou, která uchvátila Brumbálovo srdce a neopětovala jeho lásku.

ooOoo

Remus a Harry odešli nahoru do přijímací místnosti, kde našli pana a paní Weasleyovi, jak spolu tiše hovoří. Harry si náhle prudce připomněl, že to byl právě jejich syn, kdo zjistil pravdu o jeho orientaci. Měl tyto předsudky od svých rodičů? Remus se k němu trochu sehnul a zašeptal mu do ucha. Byl teď jen asi o deset centimetrů vyšší než Harry.

„Myslím, že bychom jim to měli říct, ale je to na tobě," řekl. Harry přikývl, nebyl si jistý, zda by dokázal slovně souhlasit. Weasleyovi si náhle všimli jejich přítomnosti. Remus se zadíval na Harryho. Jeho oči se v tichosti ptaly na svolení a Harry znovu kývl. Byl si docela jistý, že prostě nedokáže promluvit. „Skvělé zprávy," prohlásil Remus a jemně se usmíval na pár sedící na pohovce. „Harry se zamiloval a jeho city jsou opětované."

„A tou osobou je... Severuse?" zeptala se Moly Weasleyová nejistým hlasem, ale naštěstí to neznělo zhrozně. Remus přikývnul a položil Harrymu ruku na rameno, aby ho uklidnil. Harry si nemohl pomoci, ale viděl před sebou záblesky Ronovy rozchechtané tváře. Jen těžko si někdy dokázal vybavit nějaké normální chvíle, když byly ještě přátelé, ale právě nyní si vzpomněl jen na ty poslední měsíce v Bradavicích a zejména ty poslední dny.

„Ano," řekl Remus. „Myslím, že se k sobě hodí, a vím, že na něj bude Severus hodný." Harry vzhlédl a zadíval se Remusovi do zjemnělých očí. Cítil k tomu tichému a bystrému vlkodlakovi nesmírnou vděčnost. Remus tu vždycky bude,

aby ochránil své štěně proti komukoliv, kdo by mu snad chtěl ublížit. I když to štěně už povyrostlo. „Přál bych jim oběma štěstí. Merlin ví, že pokud si ho někdo zaslouží, pak je to Harry a Severus.“

„Och...“ Remus a Harry pohlédli k Weasleyovým. Oba zrzci vypadali trochu ztraceně. Očividně netušili, jak reagovat, zejména tváří v tvář Remusovu srdečnému souhlasu. Molly vypadala zneklidněně. Pokusila se znovu promluvit. „No, pokud tě to učiní šťastným, Harry,“ řekla s nuceným úsměvem. A to bylo víc, než v co mohl Harry doufat. Byl rád, že se alespoň snažili.

Pan Weasley si odkašlal a letmo pohlédl na svou ženu. „Ano, samozřejmě, Harry, pokud je to to, co si přeješ...“

„Ano, je,“ ujistil je Harry okamžitě. „Velmi Severuse miluji.“ A tohle prohlášení utišilo všechno, co by snad ještě chtěli říct, i když Harry se stále cítil rozpačitě.

„No,“ paní Weasleyová tleskla rukama. „Půjdu připravit oběd, ne? Arthure, měl by ses vrátit do práce, když už je Harry zpátky.“ Harry zčervenal, protože si uvědomil, jak se o něj strachovali. Doufal, že se to nijak nezměnilo po tom, co se právě dozvěděli. Oba Weasleyovi odešli a ještě ho nešikovně poplácali po rameni, ale jejich úsměvy vypadaly opravdově. Remus si povzdechl.

„Kouzelnický svět by měl překonat více než jeden předsudek. Než Weasleyovi potkali mně, měli na vlkodlaky stejně zkažený pohled.“ Harry tím prohlášením vypadal překvapeně a Remus se pousmál. „Ale přenesli se přes to stejně, jako se vyrovnají s tímto, až uvidí, že to jsi stále ty, Harry, a že jsi šťastný.“ Harry přikývl. Znovu byl vděčný tomuto rozváznému příteli. „Ron byl mladý a impulzivní a možná kdyby dostal více času, zjistil by i on, jakou udělal chybu.“

„Jo,“ pronesl Harry přiškrceně. Vůbec nechtěl na Rona myslet.

„Půjdu nahoru a zkontroluji Siriuse, ano?“ Harry přikývl a byl opětovně překvapen, když ho Remus sevřel v náruči. Objal ho také a zhluboka vdechl trochu jeho poklidné síly. Nechal ho jít s úsměvem na rtech. Sledoval jeho odchod, a pak se usadil před krbem.

ooOoo

„Siriusi?“ Remus strčil hlavu do dveří. Jeho milenec seděl sklíčeně na posteli. Remus vstoupil a zůstal stát před postelí. Sirius se na něj nepodíval.

„Jak jsi mohl prostě jen tak akceptovat *Srabuse*? Vždycky na tebe byl děsný.“

„Nemyslíš, že už je na čase, abys přestal s tou přezdívkou?“ oplatil mu to Remus. „Jsi dětinský.“

„Já?“ zeptal se Sirius. Zavrtěl hlavou. „Nemyslím si. Jak si zatraceně můžeme být jistí, že se ten umaštěnec o Harryho postará?“

„Musíme věřit Harryho úsudku,“ odpověděl Remus okamžitě.

Sirius se na něj nakonec podíval. „Ten drobec je stále ještě moc mladý. Nikdy neměl žádnou známost! Snape ho může lehce napálit!“

„Siriusi,“ řekl Remus uklidňujícím tónem, který užíval, když byl jeho partner vyvedený z míry. Bylo ironií osudu, že právě vlkodlak vždy uklidňoval obyčejného čaroděje. Sedl si k němu na postel. „Harry možná nemá dostatečné zkušenosti, ale není hloupý.“

„To přece vím!“ vyjekl Sirius obranně. „Přestaň se mnou mluvit, jako by mi byly čtyři,“ zabručel, na což se Remus láskyplně usmál.

„Siriusi, já tě znám, a to co děláš je nesmyslné. Nikdy bys neobětoval svůj vztah k Harrymu jen proto, že neschvaluješ jeho milence.“

„Při živého Merlina, Snape... milenec,“ Sirius zasténal a sklonil hlavu. Remus protočil oči. Byl na podobné melodrama zvyklý. Přisunul se blíž a přivinul se do vlasů přímo za Siriovým pravým uchem.

„A ty jsi můj milenec,“ zašeptal Remus a políbil ho pod uchem.

Sirius si spokojeně povzdechl. „Myslel jsem, že jsem to já, kdo používá sex pro odvedení pozornosti,“ podotknul, když otáčel hlavu, aby si ukořistil jeho ústa.

Remus se tiše zasmál, když se oddělili. „A kdo tvrdí, že nabízím sex?“ zeptal se. Sirius pohotově zavrčel a povalil rozesmátého muže do postele. Přišpendlil šklebícího se vlkodlaka na místě. Sehnul se a hladově ho políbil, ale dál nepokročil. Ne uprostřed dne, když byl Harry dole a Molly bez pochyby chystala za malou chvíli oběd. Když skončili, Sirius shlížel na Remuse s vážným výrazem.

„Jestli Snape Harrymu ublíží, pak si bude přát, aby se nikdy nenarodil.“

„Já vím,“ řekl Remus. Natáhl ruku a pohladil strniště na jeho tváři. „Ale můžeš Harryho milence zabít až potom, co to udělá sám Harry, protože nepochybuji, že se s tím kdyžtak dokáže vypořádat sám.“ Sirius protočil panenky, ale neměl námitky. Náhle Remus zaznamenal v jeho očích takový zvláštní pohled, jaký nikdy předtím neviděl.

„Přál bych si, abys nebyl můj milenec,“ prohlásil náhle Sirius smutným hlasem. Remus se zamračil, nerozuměl tomu, ale nedělal z toho žádné závěry. Pohladil Siriuse po tváři a čekal, až bude pokračovat. „Přál bych si, abys byl můj manžel.“ Remusovy rty se překvapením lehce pootevřely. „Omlouvám se,“ řekl Sirius okamžitě a potřásl hlavou, jako by se toho chtěl zbavit. Ten zvláštní pohled byl pryč. „Neměl jsem to říkat. Znáš mě, vždycky něco plácnu. Zapomeň na to.“ Sirius se chtěl odtáhnout, ale Remus si ho přivinul dolů k dalšímu vášnivému polibku. Remus měl vždycky rád, když Sirius něco jen tak plácnul. Díky tomu se vlastně dali dohromady.

„Moc rád bych si tě vzal,“ prohlásil Remus, když se oddělili. Sirius teď ležel úplně na něm. Samozřejmě se nemohli vzít, nejen kvůli zákonům o vlkodlacích, ale i kvůli těm proti gayům. Ale v Siriových očích zasvítilo světlo a to pro Remuse znamenalo víc, než nějaký slib.

„Měli bychom jít dolů,“ řekl Remus neochotně a oba vstali. „Musíš se Harrymu omluvit.“ Sirius přikývl, taktéž neochotně, a oba vyrazili. Ruku v ruce kráčeli ze schodů.

Harryho našli v přijímací místnosti, psal dopis. Když vstoupili, vzhlédl.

„Píšu Hermioně a Dracovi,“ řekl a upřel na Siriuse trochu nejistý pohled. „Doufal jsem, že jim to budu moci říct příští neděli, ale myslím, že je na to raději připravím.“

„Poslouchej, Harry,“ začal Sirius, když přistoupil blíž. Harry vstal, aby mu čelil. „Je mi líto, že jsem tě vystrašil. Vždy tě budu mít rád a budu tě podporovat. Víš to, doufám? Jen to byl pro mě trochu šok.“ Harryho úlevný úsměv donutil Siriuse cítit se ještě provinileji kvůli tomu, že svého kmotřence znepokojil.

„Takže, až příště Severuse uvidíš, nebudeš ho chtít zabít?“

„Ne...“ Harry přimhouřil oči. „Ale musím dodat, že kdyby ti ublížil, pak za sebe nemůžu odpovídat!“ Harry se zasmál a Sirius ho popadl a objal. „Nezranil tě, že ne?“ zeptal se Sirius. „Mám na mysli... minulou noc.“ Harry se rychle odtrhl a díky ruměnci na jeho tváři Sirius poznal, co už správně odhadoval. Jeho kmotřenec minulou noc přišel o panictví. Se *Snapem*.

„Nepřiváděj ho do rozpaků,“ vyhuboval mu Remus. Harry se znovu posadil a zaměstnával se dopisem. Remus se usadil vedle a Sirius si vzal židli.

„Víš, že nám můžeš říct cokoliv,“ řekl Sirius. „Už se nás na to vyptával předtím.“

„Tohle je trochu jiné,“ podotkl Remus.

„Jen jsem se chtěl ujistit, že mu Snape nic neudělal!“ vyjekl Sirius, ale pak se zklidnil, když mu Remus věnoval takový pohled, který sliboval ukrutnou bolest, jestli to nenechá být.

„Bylo to skvělé,“ promluvil náhle Harry trochu tlumeným hlasem. „Jsem v pořádku.“

„Jen skvělé?“

„Siriusi!“

„Myslím, že nás už paní Weasleyová volá,“ řekl Harry rychle. Vstal a vyběhl z místnosti.

Pod Remusovým podrážděným pohledem, Sirius zvolal: „Co?“ Remus jen protočil oči a následoval Harryho.

„Sex se Snapem...“ Sirius se zachvěl, ale pak mu na mysl náhle přišla myšlenka. Pokud by byl ve psí podobě, pak by jeho uši byly zbystřené. Bryskně vstal a opustil místnost. Jen místo, aby šel dolů do kuchyně, zamířil nahoru do Harryho pokoje.

ooOoo

Harry volal na Siriuse, aby přišel na oběd, ale nedostal žádnou odpověď. Vyšel do knihovny a zase nic, takže se odebral do dalšího podlaží k ložnicím. Už chtěl znovu zavolat, když uviděl, že jsou dveře do jeho pokoje pootvřené. Zamračil se. Vždy za sebou zavíral. Byl to zvyk. Dělal to pokaždé. Přišel blíž a podíval se otvorem. Sirius byl uvnitř a díval se na něco na stole, jenž byl obvykle pokrytý jeho kresbami. Harry zalapal po dechu, když zjistil, že tam měl i jeho desky. Otevřené.

„Siriusi!“ vykřikl, když se vřítel do místnosti. Čaroděj se tázavě otočil.

„Och, já jsem jen...“

„Jo, vím přesně, co jsi jen,“ zabručel Harry. Prohnal se kolem a loktem sirazil cestu přes Siriuse jen, aby zalapal po dechu znovu při pohledu na jednu z mnoha odvážných kreseb Severuse. Tu, kterou vytvořil po tom, co muže viděl přes Scios Totalus nahého. Rychle zavřel desky a otočil se k Siriovi se zlostným pohledem.

„Jen jsem chtěl vidět některé z tvých kreseb,“ řekl Sirius zaraženě.

„Ale ne moje *desky*,“ pronesl Harry příkře. Zjistil, že jedině hněv dokázal zabránit zrudnutí. „Ty jsou soukromé.“

„Jo, to už jsem zjistil, ale nevěděl jsem to Harry. Je mi to líto. Chtěl jsem vidět Snapeovy kresby, co jsi maloval. Myslel jsem si, že možná...“ Sirius si povzdechl a sklonil hlavu. „Možná bych pak mohl pochopit, proč se ti líbí.“

„Och,“ řekl Harry nepřesvědčivě. Říkal si, že přece nemůže být tak naivní. Hrozilo, že se zčervenání znovu objeví. „No, ale neměl jsi mi slídit ve věcech,“ usoudil.

„Já vím. A je mi to vážně líto. Už to znovu neudělám.“ Harry náhle musel bojovat s nutkáním se usmát. Byly časy, kdy nevlastnil vůbec *nic* a neměl nikoho, kdo by respektoval jeho soukromí. Bylo hezké vědět, že Sirius splní své slovo jen proto, že ho požádal, aby neslídl.

„Tak dobře... Pojdme na oběd.“ Harry se už otáčel ke dveřím, ale Siriova otázka ho zastavila.

„Opravdu vypadá takhle?“ Harry ztratil kontrolu nad rudnutím. „Protože pokud ano... pak to docela chápu.“ Harry na Siriuse zíral s otevřenými ústy, ale úšklebek na tváři staršího muže byl rošťácký a příliš nakažlivý. Harry ho udeřil do paže a Sirius mu přehodil ruku přes rameno, když scházeli na jídlo. Na posledním schodišti před kuchyní se k němu Sirius nahnul a zašeptal: „Víš Hermiona o tom, že jsi maloval Draca nahého?“

ooOoo

Harry byl celý týden jako na trní. Všichni byli skvělí, dokonce i pan a paní Weasleyovi s tím nedělali velkou vědu. Ale vypadalo to, že jediná osoba, u které

Harry chtěl, aby z toho dělala velkou vědu, nedělala nic. Harry v duchu uvažoval, jestli má nebo nemá Severusovi poslat dopis, ale byl v rozpacích, co vlastně napsat. Celý týden nedostal z Bradavic žádnou zprávu a už neměl Scios Totalus, takže to bylo vážně rozčilující. A ještě otravnější byly ty vědoucí a soucitné pohledy, které dostával od Remuse, a způsob, jakým se Sirius vyptával na jeho kresby. Ten muž byl prostě úplný zvrhlý. Bylo to umění! Na tom Harry trval. A ne materiál k sebeuspokojování. To jen při rozhovorech s kmotrem nedokázal najít ta vhodná slova.

Nakonec přišla neděle a Harry vstal dřív než obvykle. Přesunul se krbem do Bradavic bez snídaně. Věděl, že by stejně nebyl schopný nic sníst. Brumbál byl v ředitelně, když přišel. Usmíval se a v očích mu jiskřilo.

„Harry, můj chlapče, mohu ti pográtulovat? Jsem za tebe a Severuse tak šťastný.“ Harry zamrkal. Překvapilo ho, že se Severus řediteli svěřil. Ale ten muž to mohl také jen odhadovat.

„Eh, děkuji,“ řekl.

„Stále prozkoumávám Scios Totalus,“ pokračoval Brumbál. „Chci se ujistit, že se nestane nic špatného, až je dáme dohromady. Severus mi řekl, že odpadly. Ale už tě nebudu zdržovat. Jen běž.“ Harrymu vyrazilo dech, že ho jen tak propustil z kanceláře. Než Brumbál zamřel dveře, ještě dodal: „Och, pan Malfoy a slečna Grangerová by tě po tvé hodině rádi viděli. V komnatě nejvyšší potřeby.“ Harry byl vystrčen na chodbu a rychle si přes sebe přehodil svůj plášť, když ho míjel párek studentů. Zavrtěl hlavou a otočil se ke schodům. Byl trochu nervózní, když vstupoval do podzemí, ale vešel do Severusova bytu tak jako vždy. Obývací pokoj byl prázdný.

„Severusi?“ zavolal tiše. Sundal si plášť a přehodil ho přes opěradlo pohovky. Dveře, které vedly do lektvarové laboratoře, se otevřely a Severus vyšel. Na okamžik tam jen tak stáli a dívali se na sebe. Harry opětovně zatoužil po Scios Totalus, protože pak by byl schopen odhadnout, na co muž právě myslí. Ale ve chvíli, kdy ho to napadlo, si uvědomil, o čem přesně Severus přemýšlí. Muž byl pravděpodobně nejistý stejně jako on sám, ale Harry držel v rukách otevřené karty, protože Severus nenahlédl do Harryho mysli a neviděl v ní lásku. Harry přešel k Severusovi s úsměvem a všiml si, že Severusova ramena lehce poklesla, jako by se muž trochu uvolnil.

„Ahoj,“ řekl Harry a natočil hlavu k polibku. Severus se s ním setkal na půli cesty a bylo to dokonalé na rozdíl od té předešlé noci, díky vzájemné vzrůstající důvěrnosti a vědomí, že tohle Harry bude moci dělat tak dlouho, dokud budou naživu.

„Dobré ráno,“ zamumlal Severus, když se oddělili. Stále zůstával v jeho blízkosti. „Harry, během hodiny...“

„Neboj se,“ přerušil ho Harry. Věděl přesně, co chtěl Severus říct. „Potřebuješ profesionální odstup, abys mohl učit. Chápu to, ale ve chvíli, kdy skončíme, si to můžeme dovolit.“ Harryho nestoudný úsměv zvedl koutky Severusových úst do drobného pousmání.

„Takže,“ pronesl měkce. „Mluvil jsi s Brumbálem, než jsi přišel dolů?“ Harry přikývl.

„Pogratuloval mi. Já, uh... musel jsem to říct všem na Grimmauldově náměstí.“ Severus na své tváři ukázal překvapení, ale nevypadal naštvaně, jak se Harry obával.

„Dokonce i Weasleyovým?“ zeptal se Severus. Harry už otvíral ústa, aby řekl *samozřejmě*, ale pak mu náhle došlo, že Severus ví o Ronovi, i když mu o něm sám nikdy neřekl. Viděl to skrz Scios Totalus.

„Jo, musel jsem,“ řekl místo toho. „Myslím, že vypadali v pohodě. Sirius se to pokouší... pochopit.“ Severus něco nesrozumitelně zavrčel, a pak se odebral do laboratoře, aby začali hodinu.

Kapitola 27

Harry a Severus horlivě pracovali na přípravě lektvarů, a pak Severus Harryho cvičil, jak je využít v bitvě. Byla to úplně normální hodina, navzdory těm plachým pohledům a letným dotekům rukou. Harry potom vzal Severuse za ruku a zavedl ho přímo do ložnice.

„Neměli bychom si nejprve promluvit?“ zeptal se Severus. Harry prostě jen zavrtěl hlavou a pohládl muže po hrudi.

„Ne, máme příliš mnoho práce,“ odvětil, jak doufal, svůdným hlasem.

Severus pozvedl obočí. „Nejsem si jistý, jestli bys to měl nazývat prací,“ pronesl líně, ačkoliv jeho ruce už pracovaly na Harryho košili.

„Jen jsem si myslel, že musíme zrealizovat několik svých fantazií,“ odpověděl a přitiskl se ke svému milenci.

„Hmm,“ zabručel Severus a zlehka Harryho kousnul do krku. „A kterou z nich máme dnes na programu?“

„Ach, eh,“ zajíkal se Harry udýchaně, když Severus použil koleno, aby se o Harryho vhodně otřel. „Rád bych prozkoumal... začal bych s tvým klínem.“ Severus zachrčel a chvatně Harryho zbavil oblečení, toužil se té kůži znovu dotknout. Tohle byla jedna z chvil, kdy si na Harryho nebelvírskou zvědavost *nehodlal* stěžovat. Vlastně jim to posloužilo oběma.

A Harry se projevil jako odborník na průzkumy.

ooOoo

O hodně později se z ložnice vynořil lehce omámený Harry následovaný Severusem se samolibým výrazem.

„Musím jít za Dracem a Hermionou,“ pronesl Harry omluvně. Přisunul se blíž a nahnul hlavu k polibku, který okamžitě se vší nedočkavostí obdržel. „Mohl bych tě vidět dříve než příští neděli?“

„Nevydržíš týden, Harry?“ zeptal se Severus. Jeho oči Harrymu napovídaly, jak moc ho to zjištění potěšilo.

„Rozhodně ne,“ řekl Harry. Zlíbal cestičku k Severusově uchu. „Proč se nezastavíš na Grimmauldově náměstí? Mohl bys mi... zapózoovat?“ Severusem přešlo zachvění a Harry se díky tomu nesměle usmál.

„Uvážím to,“ odpověděl Severus a odtáhl se od Harryho, ale předtím si ještě ukořistil jeden poslední polibek. „Běž na setkání s přáteli.“

„Uvidíme se,“ řekl Harry a přešel lehkým krokem, který, jak už to tak vypadalo, dokázal použít jen v Severusových komnatách. U dveří mu na rozloučenou zamával, pak si přes sebe přehodil plášť a zmizel.

Severus zůstal stát v místnosti. Měl pocit, jako by to byl jen nějaký krásný sen. Ale všechno bylo opravdu, opravdu reálné. Harry, ten mladý muž plný života, který vlastnil Severusovo srdce, ho chtěl. A Severus toho nebelvíra nehodlal *nikdy* odmítnout. Přemítal, že s tím vztahem ještě není všechno úplně v pořádku, ač mu páteří přeběhla vlna vzrušení při myšlence na slovo *vztah* s Harrym. Vešel do lektvarové laboratoře a začal přerovnávat přísady.

Harry byl stále ještě velmi mladý, to Severus věděl, a jak si sám pro sebe říkal, když poprvé zjistil, že po něm Harry touží – nikdy by neměl zájem o vztah s někým, kdo by mu nemohl být rovnocenný partnerem. A tady bylo stále něco, co Harryho dávalo na ne docela stejnou úroveň. Možná to bylo způsobeno tím, že měl Severus stále pocit, že má na starosti Harryho ochranu, zatímco by ho ani nenapadlo, že by se Harry mohl starat o něj. Zachránit ho, možná, Harry by zachránil každého, ale to bylo prostě *proto*, že byl mladý a lehkomyšlný. Ještě stále musel dospět, minimálně v Severusově podvědomí.

Ale samozřejmě že to neznamenal, že by Severus Harryho požádal, aby počkali nebo něco takového. Nebyl tak hloupý. Jednoduše doufal, že Harry nebude trvat na splnění toho slibu zahrnující jídelní stůl, aniž by byl dostatečně a opravdu připravený, protože to by jinak bylo trochu směšné. Takže pro teď byl Severus vcelku šťastný, že mohl Harryho dále učit a ujistit se, že doroste do náležitě zralého muže.

ooOoo

Harry se vydal do Komnaty nejvyšší potřeby. Pečlivě se vyhýbal každému, kdo by mu vstoupil do cesty. Potom přešel třikrát kolem zdi a myslel na to, že by se chtěl setkat se svými přáteli. Objevily se dveře a místnost uvnitř vypadala velmi útulně. Byla tam velká pohovka a před krbem stálo pohodlné křeslo. Draco a Hermiona seděli spolu na gauči a... líbali se.

Pozdrav, který Harry užuž vypouštěl z úst, mu zamrzl na rtech. Díval se, jak Draco tiskne Hermionu na opěradlo pohovky. Hermioniny ruce svíraly Dracovu

hlavu a zátylek, zatímco ty jeho obkružovaly její pas. Harry si pomyslel, že se skoro muchlují, když se Draco náhle stáhl a políbil Hermionu zlehka na tvář a nos, zatímco se odkláněla.

„Musíme přestat,“ řekl Draco s očividnou neochotou. Nahnul se pro další polibek, jako by se nedokázal udržet. Hermiona se přidušeně zasmála.

„Samozřejmě,“ odpověděla, ačkoliv ho vtáhla do dalšího vášnivého objetí. Harry si byl jistý, že zaslechl, jak Draco mumlá něco o *nenasytné nebelvíře*. Nahlas si odkašlal a oni se oddělili. Prudce obrátili hlavy a podívali se na něj.

„Och, ahoj, Harry,“ pronesla Hermiona rozpačitě, když se odtahovala od Draca. Zmijozel se na ni nepatrně zlobně zadíval, ale když se od ní usadil dál, vypadalo to, že ten arogantní pohled raději věnuje Harrymu.

„Tak už pojd', Harry,“ protáhl.

„Jste si jistí, že vás od něčeho nevyrušují?“ zeptal se Harry, když vstupoval a zavíral dveře. Přijal protějšší křeslo a pozvedl obočí. Draco se začal pochechtávat.

„Strávil jsi v podzemí příliš mnoho času, když se ti podařilo nasadit takový výraz a nevypadat přitom úplně směšně,“ řekl. „A já jen dumám nad tím, jestli tohle není pravým důvodem našeho setkání?“ Draco pozvedl své obočí a Harry musel uznat, že zmijozel při tom vypadal opravdu rafinovaně.

Hermiona ho štouchla loktem do boku. „Nech Harryho, aby nám to řekl sám,“ zasyčela. Draco obrátil oči v sloup, ale překvapivě zmlknul. Oba se s očekáváním zadívali na Harryho, který nervózně polkl.

„Já...“ zhluboka se nadechl. Tohle byli jeho přátelé. Oni tomu budou rozumět lépe, než kdokoliv jiný. „Chodím... se Severusem.“

„Věděl jsem to!“ vyjekl Draco.

Hermiona ho zpražila podrážděným pohledem, než se otočil na Harryho s laskavým výrazem. „Jsme moc rádi,“ řekla.

Harry zamrkal, jen stěží vnímal Dracovo pochechtávání. „Jak jsi to věděl?“

„Ale no tak,“ řekl Draco a zatřepal hlavou. „S těmi kresbami? Nikdy jsem neviděl tak tmavé a zasmušilé obrázky něčích očí.“

„Takže vám dvěma to nevadí?“

„Že by mi nemělo vadit, že se scházíš s mým kmotrem?“ zeptal se Draco a přimhouřil oči. Hermiona ho znovu štouchla loktem. „Au, nech moje žebra být,“ otočil se k ní. „Ano. Nevadí nám to,“ dodal směrem k Harrymu.

„Och.“ A s touto poměrně neuspokojivou odpovědí se začali bavit o ostatních věcech. Harry byl lapen do vyprávění o Bradavicích. Jak zmijozelové chodili za Severusem, nebelvíři si stále mysleli, že byl Harry nemocný, a že se kolem jeho

vyloučení začaly tvořit šušky. Harry jim řekl o výcviku a oni ho oba ve vzájemné shodě podrobili výslechu z učiva pro sedmé ročníky. Bylo očividné, že Hermiona našla svého parťáka, když přišlo na vědomosti, protože se mezi nimi najednou rozhořel spor o nějakém faktu a ani jeden z nich nechtěl ustoupit, dokud Harry nenavrhl, aby si prostě zašli do knihovny, protože už stejně musel jít. Stále je ještě slyšel handrkovat se, i když už zmizeli za rohem. A Harry neměl prázdnou chuť zjišťovat, kdo z nich nakonec vyhraje.

ooOoo

Jakmile se Harry dostal k ředitelně, nejprve zaklepal, když uslyšel zevnitř hlasy. Brumbál ho vybídl, aby šel dál, a Harry překvapeně uviděl u velkého stolu Luciuse Malfoye. Oba čarodějové popíjeli čaj. Harry Malfoye seniora neviděl od té chvíle v nemocničním křídle. Muž vypadal skoro stejně jako předtím, ačkoliv byl trochu uvolněnější. K Harryho překvapení vstal, aby se s nově přichozím pozdravil.

„Harry, pojď dál. Doufám, že bylo tvé setkání s přáteli příjemné?“ zeptal se Brumbál.

„Ano, pane,“ odpověděl Harry. Uvědomoval si, že bude Brumbál chtít vědět, jestli bylo všechno v pořádku.

„Jak se má můj syn, pane Pottere?“ zeptal se Malfoy a lehce na pozdrav kývl.

„Dobře.“ Harry si vlastně nebylo moc jistý, jak se k tak zdvořilému Malfoyovi chovat, ale pokud si zvykl na Draca, pak si byl jistý, že si dokáže zvyknout i na Luciuse. Brumbál jim oběma pokynul ke křeslům a nalil Harrymu čaj. Očividně se tedy nijak brzy na Grimmauldovo náměstí nepřesune.

„Lucius a já jsme právě probírali Scios Totalus,“ vskočil do toho Brumbál bez předmluvy. Harry si povšiml použití Malfoyova křestního jména. Blondatý aristokrat Harryho zvědavě pozoroval. „Ještě jsme je nespojili, ale já si myslím, že už jsme přišli na řešení našeho hlavního problému.“

„Ne,“ přerušil ho Lucius jemně a stočil svou pozornost k Brumbálovi. „Vy jste přišel s řešením. Já, pokud si vzpomínám, jsem s tím vůbec nesouhlasil.“ Jeho tón nebyl hrubý, ale bylo jasné, že se mu vůbec nelíbilo, že se ho Brumbál snažil ignorovat. Ať už měli ohledně toho jakoukoliv rozepři.

„Och, ano, samozřejmě,“ pronesl Brumbál žoviálně. „Možná tě Harry přesvědčí?“ Harry z toho všeho lehce znervózněl, zejména když se na něj ty zářivě modré oči zaměřily a s nimi ještě ledově šedé. „Petr Pettigrew ti dluží život, že ano?“

Harry byl tou otázkou na okamžik vylekaný, ale pak pohotově odpověděl. „Ano.“

„To nemusí stačit,“ zdálo se, že Lucius vyjádřil předchozí obavu. „Zůstal dlouhou dobu bez dozoru.“

„Myslím, že Harry bude souhlasit s tím, že Pettigrew nemá dost sil, aby svému dluhu odolal,“ řekl Brumbál. Harry si nebyl jist, jestli je to dobře, že je vtahován

do jejich sporu, ale zároveň byl radostí bez sebe, že opravdu chtěli znát a zvažovali jeho názor.

„Pettigrew je zvěromág, ne?“ zeptal se Lucius, i když jistě znal odpověď. „Jeho síla musí být na určité úrovni, když se mu to podařilo už během jeho školních let.“

„Jeho moc uchvátil Voldemort a nemyslím si, že je nějak moc silný. Temnému znamení také nedokázal vzdorovat, že?“ poukázal Brumbál na zřejmé. „Rychle zradil své přátele, bez jejichž pomoci by nikdy neovládl přeměnu.“

Lucius naklonil hlavu, ale neznamenalo to ani uznání ani odmítnutí. Povzdechl si a zadíval se na Harryho. „Vy jste s Pettigrewem chvíli pobyl. Myslíte si, že je schopen nějak výrazně vzdorovat?“

Harry neodpověděl okamžitě. Snažil se pochopit, na co a proč se vlastně vyptávají. „Nejsem si jist. Co vlastně přesně chcete, aby udělal?“

„Aby vaším jménem upevnil na Voldemorta Scios Totalus,“ řekl Lucius a upřeně se na Harryho zadíval. „Musí to být někdo, koho máte plně pod kontrolou, nebo byste to musel udělat sám. Jinak by vám to pak nefungovalo.“

Harry polkl, když mu došel význam slov. Sledování Severuse si užíval asi více, než bylo zdrávo, ale byl si jistý, že sledování Voldemorta rozhodně nebude zábavné. A ne jen sledování, ale rovněž ponoření se do mužovy mysli s oběma Scios Totalus současně.

„Já...“ zarazil se. Červíček nevypadal jako silný čaroděj, ale zdání může v kouzelnickém světě klamat. Pomatoval si dobře, jak se ten muž plazil ve Voldemortových šlépějích v noc jeho návratu. Zůstal po více než deset let v podobě krysy, a pak přeběhl přímo k Temnému pánovi. Nevypadal jako muž, který by zvládl něco udělat sám o sobě.

„Životní dluh spočívá i na tobě, Harry,“ přerušil Brumbál jemně tok Harryho myšlenek. „Musíš si splacení dluhu vynutit.“

„Zvládnou to,“ odpověděl Harry a setkal se s ředitelovým pohledem. Brumbál kývnul. „Vím, že to zvládnou.“

„On je plně vyvinutý čaroděj, zvěromág. Přiznávám, že je sice zbabělým a ne právě tím nejzářivějším světlem hůlky, ale pan Potter sotva dospěl,“ nenechal se tak snadno přesvědčit Lucius.

„Harry je velmi silný kouzelník,“ sdělil mu Brumbál. „Vlastně silnější než většina.“ Harry se pokoušel v křesle příliš nevtět, když na něj oba muži zírali, jako by se snažili tu úžasnou moc zahlédnout. Nikdy o sobě nesměšlel jako o mocném čaroději, ačkoliv musel připustit, že už se mu párkrát povedlo učinit něco, co by jiní nezvládli. Jako třeba naučit se Patronovu zaklínadlu ve třinácti, zůstat naživu v turnaji pro sedmnáctileté, několikrát se setkat s Voldemortem, zabít obrovského baziliška a nesměl zapomenout to bezhůlkové maskovací

kouzlo, které od svých pěti až donedávna podvědomě používal. A se vším tím výcvikem, který od té doby podstoupil, by měl zvládnout postavit se Červíčkovi.

„Ale mám na to jen vaše slovo,“ zdůraznil Lucius. „Nehodlám vsadit celý plán na čaroděje s tintěrnějším mozkiem a odvahou, než má krysa, do které se dokáže přeměnit, pokud si nebudu jistý, že se s ním ten chlapec dokáže vypořádat.“ Harry potlačil touhu říct, že už *není chlapec*.

„Obávám se, že ukázka Harryho surové magie není možná, a to ani neříkám, že by to bylo nebezpečné.“ Harry slyšel, jak Lucius vydal zvuk velmi podezřele podobný odfrknutí.

„Dokážu si s Pettigrewem poradit,“ pocítil Harry potřebu říct. „Také nechci zbytečně riskovat, ať už tomu věříte nebo ne. Měl jsem dobrý výcvik. Mohu to udělat.“ Brumbál za svým stolem zářil, zatímco Lucius vypadal spíše zvědavě než skepticky, díky čemuž se Harrymu ulevilo.

„A kdo vás trénoval?“ optal se Lucius.

„Sirius, Remus a Severus a to ani nezmiňuji své soubojnický lekce s vaším synem,“ řekl Harry sebejistě a napřímil se v zádech. Brumbál si očividně myslel, že je důležité, aby tento plán měl Luciusovu důvěru, a tak Harry doufal, že udělal, co Brumbál chtěl.

„Severus, říkáte?“ pronesl Lucius. „Nemluvil jsem se svým přítelem už docela dlouho. Budu za ním muset později zajít.“

„Ale nejprve musíme Harrymu objasnit, jak využít životní dluh.“ Brumbál už nevyपाल nijak šťastně, zatímco Luciusova tvář se stáhla do úšklebku.

„Myslím, že nikdo z nás není z tohoto řešení příliš nadšený,“ podotkl Lucius.

„Ne, ale nemáme jiný způsob, jak Pettigrewa kontaktovat, aniž by Voldemort pojal podezření,“ řekl Brumbál. „Na Malfoy Manor se plánuje útok.“

Harry zamrkal a zadíval se na Luciuse. „Kdy? Jak to víte?“

„Neznáme přesné datum,“ řekl Lucius a zamračil se. „Belatrix řekla Narcise, že by měla prchnout. Očividně zbyla v té poblázněné čarodějce ještě trocha sesterské náklonnosti. Narcissa mi to následně sdělila. Stane se to do dvou týdnů.“

„Proč Malfoy Manor? Voldemort byl poslední dobou zticha.“

„Ano,“ přikývl Brumbál. „Byl posedlý získáváním nových následovníků. Dokonce se pokusil kontaktovat i zmizeli ze sedmých ročníků. A také proběhlo o dost více únosů než při minulé válce. Bez pochyby na ně použil *Imperius*, aby je donutil přijmout znamení. A nyní Voldemort touží po magických artefaktech, která jsou umístěny na Malfoy Manor, nebo možná jen chce odplatu za svého nejvěrnějšího služebníka.“

„Takže, co budeme dělat?“ zeptal se Harry.

„Ministerstvo na ochranu Malfoy Manor neuvolní žádné bystrozory,“ pokračoval Brumbál. „Uvnitř Manoru se shromáždí Řád a odvede pozornost Smrtijedů, kteří by se pokusili překonat ochrany kolem pozemků. Tvým úkolem bude během bojů zahnat Pettigrewa do kouta a vynutit si na něm životní dluh. S největší pravděpodobností bude v krysí podobě, aby se dostal do domu skrz ochrany a sebral nějaké artefakty či snad strhnul ochrany zevnitř. Je to jediný způsob, jak proti němu užít jeho dluh bez toho, aby o tom Voldemort věděl.“

„Pokud o tom Temný pán ještě neví,“ dodal Lucius. „I když pochybuji, že by se Pettigrew nějak dychtivě vrhal do toho sdělit svému mistrovi, že dluží Harrymu Potterovi život.“

Brumbál souhlasně kývnul.

„Dobře,“ řekl Harry pomalu. V duchu si procházel celý plán. „Jak budeme vědět, kdy se na Malfoy Manor shromáždít?“

„Nebudeme. To proto stěhujeme všechny členy Řádu, kteří tam ještě nejsou, na Manor.“

Harry často dumal nad tím, jak se asi Lucius Malfoy cítí, že se jeho dům mění na pevnost řádu. Ale nechal si své myšlenky pro sebe.

„Zahrnuje to i mě a Siriuse?“ zeptal se Harry.

Brumbál kývnul. „Ano a domnívám se, že na tom bude Severus rovněž trvat.“

„To nejde,“ řekl Harry okamžitě. Vzedmul se v něm strach. „Co jeho hodiny? Všichni sedmáci loajální k Voldemortovi mu řeknou, že je pryč!“

„To proto *budu* trvat na tom, aby zůstal v Bradavicích,“ řekl Brumbál s náznakem chápavého úsměvu. „Ale musím tě varovat, že se v prvním okamžiku útoku pravděpodobně přesune na Manor.“

Harry cítil, jak se jeho srdce potápí. Nechtěl vidět Severuse nikde poblíž Malfoy Manoru. Pokud Voldemort chtěl odvetu za Luciuse, jak moc pak ten šílenec touží po Severusovi, který byl aktivním špiónem daleko déle?

„Draco to bude asi cítit stejně,“ zamumlal Lucius netypicky smutným tónem. Brumbál se na něj soucitně zadíval. „Ale už je mu sedmnáct,“ řekl Lucius rezignovaně. „Má právo chránit svůj dům, pokud si to bude přát.“

„Proč si s ním nejdeš promluvit?“ navrhl Brumbál. „Pošlu za ním Fawkese, že se s ním setkáš u Severuse. Tak si budete moci popovídat.“ Harry byl Brumbálovi *velmi* vděčný, že Luciusevi nenavrhl, aby ho šel hledat sám. Kdo ví, které dveře by tento muž otevřel, aby v nich našel svého syna muchlujícího se s jistou kučeravou nebelvírkou.

„Ano, děkuji vám,“ řekl Lucius a zvedal se z křesla. Brumbál učinil to samé a oba si potřásli rukama.

„Můžete okamžitě začít obesílat Řád.“ Brumbál děkovně přikývl a nechal muže odejít. O chvíli později Fawkes zmizel v plamenech.

Harry po dlouhou dobu sklíčeně seděl a v hlavě se snažil přijít na úplně absurdní nápad, jak udržet Severuse v Bradavicích, ať to stojí, co to stojí.

„Proč nejdeš domů a neodpočineš si Harry?“ řekl po chvíli Brumbál měkce. Harry vzhledl do zasmušilých modrých očí. „Všechny detaily probereme později.“

Harry roztržitě přikývl. Odolával nutkání vrátit se do podzemí, místo aby se přesunul zpátky na Grimmauldovo náměstí.

ooOoo

Sirius seděl za kuchyňským stolem a hrál verzi Řachtavého Petra pro jednoho. Moly postávala u kamen a překvapivě... vařila.

„Ahoj, Harry, drahoušku,“ řekl a usmála se na něj. Byl jí vděčný, že to stále dokáže dělat. Musela přece vědět, že se právě vrátil od Severuse. „Máš hlad?“

„Jo, umírám hlady,“ řekl Harry. Náhle si uvědomil, že to byla pravda, a že vlastně ani nesnídal.

„Naučil ses něco?“ zeptal se Sirius, oči měl přišpendlené na kartách.

„Jo,“ řekl Harry náhle přiškrceným hlasem. Také nechtěl Siriuse nikde poblíž Malfoy Manoru. „Zejména lektvary.“

„Dobrý pokus,“ reptal Sirius. Harry se necítil na rozepři, a tak ho ignoroval. Sirius měl v neděli vždycky strašnou náladu. A jen těžko se to mohlo zlepšit, když už teď věděl, že jsou Harry a Severus milenci.

„Myslím, že si půjdu zdřímnout,“ řekl Harry a vyslal k paní Weasleyové omluvný pohled.

„Jestli jsi si jistý, drahý,“ řekla. „Přinesu ti nahoru něco později, ano?“

Harry jí poděkoval a odešel do svého pokoje. Padnul do postele. Jeho myšlenky byly zmatené na nesoustředěné. Nechtěl, aby Severus nebo Sirius či kdokoliv jiný, koho znal, byl na Malfoy Manoru. Co když Voldemort získal více Smrtijedů, než Brumbál očekává? Samozřejmě věděl, že to, co dělali, bylo důležité. Na Manoru byly pravděpodobně všechny druhy předmětů z černé magie a měli teď na své straně Luciuse. A jak řekl v Brumbál v nemocničním křídle, strana světla se o své lidi vždy postará. Měl pocit, jako by od minulého útoku utekly celé věky. Bude to pořád takové? Bude se před koncem války Harry cítit starší než sám Brumbál?

Další a další myšlenky ho také unášely ve směru toho, co asi najde pomocí Scios Totalus. Jaká tajemství chce Voldemort ochránit v takové míře, aby kvůli tomu artefaktu prohledával celý svět? Harry si pomyslel, že to ani nechce vědět. Instinkty mu říkaly, že to má něco společného s tím, jak Voldemort přežíval celé ty roky po jejich osudné Halloweenské noci. Tajemství nesmrtelnosti? Harry ho nechtěl znát.

A právě byl pouhý týden před nocí všech svatých. Harry měl vždy pocit, jako by se na Halloween mělo něco stát a také měl tušení, že Voldemort tento rok nebude sedět stranou.

Než si uvědomil, že už v posteli proležel hodiny, ťukala na dveře paní Weasleyová a přinesla mu podnos s obědem.

ooOoo

V úterý seděl Harry na posteli, stále na Grimmauldově náměstí, a kreslil. Vlastně ani nevěděl, co kreslí, a tak skončil u obrázku kysele se tvářícího se chlapce s černými vlasy a modrýma očima oblečeného ve zmijozelské uniformě. Právě si pomyslel, že by kresba potřebovala nějaké náležité pozadí, když zcela jasně uslyšel zezdola křik. Nemohl vědět, co bylo přesně řečeno, ale znělo to jako štěkání.

Vstal a rychle seběhl schody. Věděl, že musí být ten křik velmi hlasitý, když se rozléhal až od kuchyně. Smykem se zastavil až ve dveřích.

Severus a Sirius si prakticky šli po krku. Nikdo ještě nezvedl hůlku, ale bylo jasné, že se oba jen třesou na to, aby to mohli udělat.

„Přestaňte!“ zařval Harry, když uviděl, že opravdu šklubli rukou a chystali se použít hůlky. Oba se na něj otočily a jejich rozběsněné výrazy opadly.

ooOoo

Severus se dokázal udržet celý den, než si uvědomil, že musí Harryho vidět znovu. Mladík ho o to mimoto požádal a kdo byl on, aby ho odmítl? V úterý něco málo po obědě se přesunul na Grimmauldovo náměstí. Ignoroval jiskření Brumbálových očí, když ho plameny pohlcovaly. Jakmile se s ním přestal svět točit, vystoupil ladně z krbu a zachmuřil se. Za kuchyňským stolem seděl Black, sám, a četl si noviny, zatímco ze všech věcí na světě jedl právě hrušky. Kvůli tomu ovoci vydával ten moula při kousání hrozivě mlaskající zvuky. Severusovi se chtělo zvracet. Náhle Black vzhlédl a usrknul. Přimhouřil oči, když odkládal hrušku, a otřel si ústa hřbetem ruky. Severus se ušklíbl.

„Vidím, že dokážeš jíst jako pes, v jakékoliv formě se nacházíš, Blacku.“ Urážku vypustil Severus z úst dřív, než si stihl uvědomit, že by to neměl dělat. Urážení Blacka bylo jeho druhou přirozeností, a proč by toho měl nechat jen proto, že byl ten muž Harryho rodinou? Harry tu nebyl, tak na tom sotva záleželo.

„Sklapni, Srabusi,“ vyštěkl Black. Zvedl se ze židle a obešel stůl, aby se postavil před Severuse.

„Neotřelý jako vždy, Blacku,“ protáhl Severus. Black prudce vytáhl hůlku a *dloubnul* s ní Severuse do hrudi.

„Jednu věc si ujasníme. Pokud Harrymu *někdy* ublížíš, buď si jistý...”

„Na tvém místě bych tu větu nedokončoval,“ zasyčel Severus. Cítil, že v něm kypí známý hněv ze všech těch potyček s jedním nebo více Poberty. Byl tehdy překvapený, že začali bojovat tak rychle, ale možná to bylo způsobeno nedostatečným dohledem. „To není tvoje věc.“

„Je to moje věc, když ses... *zapletl* s mým kmotřencem!“ Severus by se asi vysmál Blackovu lehkému zaváhání před slovem *zapleten*, ale nikdy by neznehodnotil to, co sdílel s Harrym, jen kvůli urážce proti Blackovi.

„Je už dospělým mužem, Blacku, a udělá, co bude chtít. Už pro něj sotva zastáváš otcovskou roli. Jsem si docela jistý, že ti bude stačit pozice mudlovské ženušky ve vztahu s tvým vlkodlakem. Už jsi v *domě* přece strávil dost času.“

„Jak můžu vědět, že Harry dělá jen to, co chce?“ zeptal se Black. Ignoroval Severusovy posměšky ohledně jeho virtuálního vězení na Grimmauldově náměstí. „Vím, že zvládneš *Imperius*. Kletbu, o které jsem si jist, že je ti *důvěrně* známá. Ale také jsem přesvědčen, že umíš tisíce lektvarů, které by posloužily tvému účelu, aniž bys potřeboval tohle kouzlo!“

„Ještě jedno slovo, Blacku, a ukážu ti přesně, jak užitečné mohou lektvary být v jakékoliv situaci!“ zavrčel Severus. Plamen hněvu v něm jen sílil. Toužil Blackovi proklít jeho jazyk, aby už nikdy nemohl říct nic tak strašného.

„VE SVÉM DOMĚ si budu zatraceně říkat, co chci!“ zařval Black.

„Řekni Harrymu, že se uvidíme příští neděli,“ pronesl Severus jízlivě. Věděl, že se musí rychle dostat z Blackovy blízkosti, než ho prokleje neodpuštělnou.

„TO TEDY NE!“ zaječel Black. „Nechci tě vidět kdekoliv v jeho blízkosti!“ Black byl téměř na dosah jeho tváře a Severus cítil z mužova dechu ty odporně sladké hrušky. Zavánělo to obrazem Blacka jakožto masožravého psa, který se mu chystá prokousnout hrdlo. Black trhnul rukou a Severus jeho pohyb automaticky zkopíroval.

„Přestaňte!“

Severus zbledl, když ve dveřích uviděl Harryho. Tohle určitě nedopadne v jeho prospěch.

Kapitola 28

Harry zíral na svého milence a kmotra s vražedným leskem v očích. A oni zírali na něj. Severusův výraz byl nečitelný, ale Sirius vypadal být rozpolcený mezi naprostým šokem a provinilým štěňátkem.

„Vy dva jste naprosto nemožní, víte to?“ řekl nakonec Harry. Ve skutečnosti nevěděl, co říct. Byl úplně znechucený celou to situací. „Jak dlouho vám dvěma trvalo, než jste se začali chovat jako malí?“ Chtěl se prostě otočit a nechat je tam, ale zároveň si přál jít k Severusovi a zůstat v jeho blízkosti. Obě tyto touhy ovšem převážilo nutkání ječet na ně ještě víc.

„Harry,“ začal Sirius. Snažil se využít Harryho odmlky pro vysvětlení nebo spíše omluvu, ale Harry okamžitě zvedl ruku a umlčel ho.

„Nechci to slyšet,“ odvětil.

„Ale on si začal!“ vyjekl Sirius. Harry se na něj dlouhou dobu nevěříčně díval. Zdálo se, že si Sirius uvědomil svůj dětinský výbuch, protože zrozpačitel.

„Na hádku jsou potřeba dva,“ procedil Harry přísně, a pak si unaveně povzdechl. Nepřemýšlel právě o tom, jak se kvůli válce cítí starý? No, očividně mu s tím jeho milenec ani kmotr nehodlají pomoci. Harry se v tomto bodě cítil jako Brumbálův prastrýc. „Nikdy jsem nečekal, že by z vás mohli být přátelé na život a na smrt jen proto, že jsme Severus a já spolu.“ Harrymu se *vůbec* nelíbil způsob, jakým sebou Sirius trhnul, když to řekl, a příkře se na muže zadíval. „Vlastně jsem doufal, že prostě dokážete být zdvořilí i bez dozoru! Draco a já jsme měli také mizernou minulost, ale když se sem nastěhoval, už jsme nebojovali! Nechodili jsme si na oči, a pak se z nás stali přátelé.“ Protočil panenky a zavrtěl hlavou.

„Merlin jen ví, že takové zázraky se tady nestanou. Oba se chováte jako prváci!“ Harryho pocit marnosti dosáhl vrcholu, když se Severusův výraz nijak nezměnil po celou dobu jeho kárání. „Pokud prostě nedokážete zůstat v jedné místnosti, aniž byste se jen uboze neuráželi, jak pak *zatraceně* můžete čekat, že budete spolupracovat v Řádu?“

„Nehádáme se, když přijde na skutečný boj,“ zamružel Sirius.

Harry se na něj jen tiše zlostně díval, než pokračoval. „Oba byste se měli vzpamatovat. Urychleně.“ Prudce se otočil a odešel nahoru. Zanechal tam oba ty *dospělé* osamocené. Praštil sebou na pohovku v přijímací místnosti a zíral do stropu.

ooOoo

Severus byl napjatý během celého Harryho projevu. Vlastně úplně očekával, že ho odsud mladík vyhodí. Jiná část v něm doufala, že bude více křičet na Blacka. Ale Harry neudělal ani jedno z toho. Ječel na oba dva úplně stejně a ani nevypudil Severuse za svého života.

„Sakra,“ zabručel Black a rukou si vjel do svých hustých, po ramena dlouhých vlasů. Severus se už chystal komentovat mužovu slovní zásobu či její nedostatek, ale nakonec stiskl rty. „Asi bychom měli jít nahoru a omluvit se.“ Severus už se předtím Harrymu omluvil, a to více než jednou, ale udělat to před Blackem nebylo právě to, po čem by toužil. Ovšem Harryho slova se mu stále ozývala v mysli a on věděl, že to musí udělat. Chovali se jako děti. Ale ač na ně

mladík ječel, znělo to daleko dospěleji. A když si pak povzdechl, vypadal skoro staře.

Severus Blackovi neodpověděl a vykročil přímo ke schodům. Slyšel, že ho Black následuje, a vůbec se mu nelíbilo, že je k tomu moulovi otočený zády.

„Jen abys věděl, Snape,“ promluvil náhle Black během stoupání, „vždy sebou budu pohrdat, ale neobětují proto svůj vztah s Harrym, takže tě budu do určité míry tolerovat.“

„Navždy šlechtný nebelvír,“ řekl Severus, aniž by se otočil. „Já budu tvou náklonnost samozřejmě opětvovat.“ Pravdou bylo, že by k tomu muži dokázal být Severus *milý*, kdyby o to Harry požádal. Jednoduše proto, že by si Severus nebyl úplně jistý, jestli by si Harry vybral jeho, kdyby k tomu byl přinucen. A to ho vyděsilo. Nechtěl ztratit to, co měl možnost teprve ochutnat.

„Harry,“ řekl tiše, když vstupoval do přijímací místnosti. Úplně při tom zapomněl na Blackovu přítomnost. Mladý muž na pohovce se zvolna a rozvážně posadil, jako by jeho kosti byly staré a opotřebované. Vypadal tak unaveně a Severus mu toužil pomoci nést jakékoliv břímě, které Harryho tížilo. Ovšem samozřejmě některá břemena nemohou být z určitého čaroději sejmuta. Severus k němu přešel a usadil se vedle něj. Natočil se na stranu, aby mohl svému milenci čelit. „Odpusť mi,“ začal. „Starých návyků se jen těžko zbavuji, ale od teď už znovu nebudu napadat Blacka či kohokoliv, koho máš rád.“ Byl to relativně jednoduchý slib. Severus věděl, že dokáže držet jazyk za zuby i za těch nejbezpečnějších situací. Během svého studia to musel dělat často, když se proti němu Pobertové spojili. Pak bylo totiž chytřejší raději mlčet. To bylo hlavní důvodem, proč teď nikdy nevynechal vhodnou příležitost k odvetě. Banda těch ničemů už neměla převahu. Lupina ve skutečnosti nepočítal, protože ten ho nikdy neurazil.

„Slibuješ? Jen tak?“ zeptal se Harry trochu pochybovačným tónem.

„Přisahám,“ řekl Severus. „Máš mé slovo.“ *Máš mé srdce. Vlastníš všechno, čím jsem,* pomyslel si a věděl přitom, že by Harrymu dal ještě víc, kdyby o to požádal.

„Děkuji ti,“ řekl Harry a už se usmíval. Nahnul se k němu a Severus nemohl vymyslet žádný vhodný důvod, proč by měl odmítnout nabízený polibek. Takže naklonil hlavu a přitiskl své rty na Harryho. Jeho nos se jako vždy dotýkal Harryho tváře. Nenáviděl se za to, ale Harry si nikdy na jeho polibky nestěžoval.

Urychleně se odtáhl až potom, co zaregistroval prudký nádech, který nepocházel od Harryho. Severus se zadíval ke dveřím a uviděl tam stát Blacka. Ruce měl pevně založené na hrudi a tvář urputně zacílenou směrem od nich. Vypadal, jako by se musel držet, aby nevybuchl.

„Siriusi?“ zeptal se Harry tiše. Muž se na ně podíval.

„Přisahám, že se pokusím, Harry,“ pronesl srdečně. Vypadal trochu zoufale. „To jen...“ Učinil neurčité gesto směrem k nim.

„Je na mě hodný,“ řekl Harry a vyslal k Severusovi rychlý, drobný úsměv. Tomu z nějakého důvodu zahořely tváře. Black nemusí vědět takové věci, ale Severus nemohl říct Harrymu, aby byl zticha, protože si chtěl uchránit své soukromí. „Milujeme se. Jsem šťastný a to je vše, na čem záleží.“ Black trochu zdráhavě přikývl. Díval se ke dveřím, jako by na něco čekal. A vypadalo to, že Harry ví, na co. „Remus se zítra vrátí.“ Black znovu kývnul a Severus právě přemýšlel, jak moc tento čaroděj svého uklidňujícího vlkodlaka potřebuje. Byla to divná myšlenka a zřejmě i divný pár. Trpěl Black stále následky Azkabanu? Možná. Vysvětlovalo by to mnohé... A zejména způsob, jakým se nyní držel. I jeho zvraty nálad.

„Máš sbaleno na zítra?“ zeptal se náhle Black. Severusovu přítomnost vedle svého kmotřence úplně opomíjel.

„Ano a ty?“ Black přikývl. V očích se mu trochu zalesklo.

Obyvatelé Grimmauldova náměstí se na Malfoy Manor přesunou zítra. Weasleyovi, uprchlý trestanec a chlapec-který-přežil budou bydlet na Malfoy Manor? Severus by si to nenechal ujít za nic na světě. Bylo životně důležité tam být, aby viděl výraz na Luciusově tváři. Od jejich nedělního setkání, které zahrnovalo i Draca, určitým způsobem oživilo své staré přátelství. Teď, když už se bez pochyb vědělo, které straně jsou věrní, bylo jednodušší si promluvit bez toho, aby museli svá slova hlídat.

„No, chtěl bych Severusovi něco ukázat. Tak, kdybys nás omluvil,“ prohlásil náhle Harry. Vzal Severusovu ruku do své. Byla rozpálená. Severus už chtěl ohledně toho něco podotknout. Ale znovu zružověl, když uviděl, že si toho Black všiml. Takže, co kdyby Harrymu dovolil projevit mu své city? S nikým ještě takto nikdy nebyl, takže to měl jistě dovoleno.

„Nehodláte jít... nahoru?“ zeptal se Black vyděšeně.

Harry ho probodával pohledem. „Jdeme do mého pokoje, ano.“

„Nebudete...“ Black se zarazil v polovině věty. Harry obrátil oči v sloup.

„Při nejdražším Merlinovi! Jen mu chci ukázat své kresby! Ne, že by to byla tvoje věc.“

Black vypadal, že se mu ulevilo a už neřekl nic, když ho Harry následovaný Severusem minul a vyšel nahoru. „Jako bych se s tebou chtěl milovat, když vím, že bude určitě poslouchat za dveřmi,“ zabručel Harry, zatímco vedl Severuse za sebou. „Upřímně, někdy se chová jako patnáctiletý.“

Uvnitř pokoje Harry nakonec zavřel dveře, ale nezamknul. „Věděl by o tom, kdybych je zablokoval kouzlem,“ oznámil Severusovi omluvně.

„To je úplně v pořádku,“ řekl Severus a díval se zvědavě na svého přítele, svého milence. „Nechováme se jen dětinsky, ale jak to vypadá, já se cítím i mladší.“ Rty se mu stočily do téměř úplného úsměvu. „Přiznám se, že jsem nikdy nebyl

vyvlečen rozlíceným opatrovníkem po tom, co mi bylo řečeno, že se svým přítelem nesmím mít v jeho pokoji žádný sex.“

Harry se zasmál a natáhl se, aby udeřil Severuse do hrudi. „Sirius je znechucený něčím, čemu stejně neporozumíme. Ale on ano. Jen potřebuje důkaz toho, že mě miluješ. Vím, že nechceš nikomu ukazovat své emoce, ale Sirius se s naším vztahem nikdy nesmíří, pokud si nebude jistý, že mi neublížíš.“

„A to je pro tebe důležité,“ prohlásil Severus. Ruce mu vklouzly kolem Harryho pasu.

Mladý muž přikývl. „Remus mu pomůže se přes to dostat,“ řekl. „On jediný dokáže do Siriuse vtlouct trochu rozumu.“ Severus už to nemohl vydržet ani o vteřinu déle a nahnul se pro polibek, ale Harryho ruce na jeho hrudníku ho zastavily. „Chceš to vidět?“ Na prchavý okamžik si Severus v duchu pomyslel, že existuje mnoho věcí, které by chtěl *vidět*, než ho to trklo a uvědomil si, že Harry mluvil o svých kresbách.

„Samozřejmě,“ řekl. Harry ustoupil a pokynul Severusovi, aby přistoupil ke stolu. Bylo tam rozmístěno mnoho jednotlivých kreseb. Hodně z nich nedokončených, ale všechny velmi zdařilé. Všiml si i jedné či dvou zachycujících jeho. Harry zvedl zavřené desky a Severus je okamžitě poznal. Podíval se na Harryho, kterému se lehce začervenaly tváře.

„Předpokládám, že z toho už jsi mnohé viděl?“ zeptal se a tentokrát zčervenal Severus. Ano, viděl, a také viděl, co Harry dělal, když si své vlastní práce prohlížel.

„Některé, ano,“ odpověděl a doufal, že Harry nebude naštvaný. Oba se sledovali navzájem, tak to snad nechají minulosti.

„Ale žádnou po tom... co jsi Brumbálovi slíbil, že už Scios Totalus nepoužiješ?“

Severus zavrtěl hlavou. Držel své slovo. Harry popadl desky a usadil se na postel. Poklepal na místo vedle sebe, aby si tam Severus sedl. Byli tak blízko, že se Severus celou pravou stranou dotýkal Harryho levé. Jeho milenec otevřel desky v zadní části a procházel směrem dopředu. Severus si nemohl pomoci, aby nezářel. Ztratil kontrolu nad červenáním tváří, které více a více pocházelo ze vzrušení. Harryho kresby, na kterých se sám uspokojuje, nebyly ničím, co by si Severus dokázal představit. Přišlo mu divné, že je vzrušený z kreseb sebe sama, ale možná bylo ještě divnější, že Harrymu připadal tímto způsobem téměř sexy.

Jakmile Harry otočil další stranu, Severusovy trenýrky se začaly napínat pod nápořem jeho mužství. Seděl bez hnutí a sledoval sám sebe, jak ho Harry důkladně pomilovává. Letmo pohlédl na skutečnou postavu svého milence a uviděl, že se Harryho tváře zbarvily do odstínu nebelvírské rudé, ať už rozpaky nebo vzrušením či obojím. Severus si jen přál, aby desky nezakrývaly jisté další partie Harryho stavu. Rozpačitý nebo ne, Harry odhodlaně otočil stranu. Severusova hlava byla zvrácená, páteř svévolně prohnutá, jak se ho Harry dotýkal prsty. Skutečný Severus už teď dýchal docela ztěžka. Cítil narůstající teplo z Harryho těla. Na dalším mu Harry seděl na klíně, rukama svíral opěradlo

židle, zatímco ho Severus naváděl nahoru a dolů na své erekci. Severus si v duchu poznamenal, že musí naučit Harryho kouzlo, kterým své obrázky rozpohybuje.

Pak tam bylo i několik obrázků Draca, ale byly jen variací na stejné téma Severusova kmotřence sedícího na stole v Harryho ložnici. Když narazili na jeden obzvláště pěkný, plně probarvený, na němž Harry očividně strávil hodně času, Severus zauvažoval, že pro něj možná Draco opravdu pózoval. Rozhořel se v něm plamen žárlivosti.

„Kdy jsi tenhle dělal?“ zeptal se.

„Před Vánoci. Neviděl... Myslel jsem tím, neviděl jsi nás?“ Harry vzhlédl k Severusovi, ale rychle pohled odvrátil. „Je to jen kresba.“ Severus byl před Vánoci minulý rok v Kyjevě. Zřejmě o tuto malou scénku přišel.

„Vím, že je to jen kresba,“ řekl jemně. Věděl, že to postrádá špetku rozumu, a tak v sobě žárlivost potlačil. „Je velmi krásná.“

„Ty s tebou se mi líbí víc,“ řekl Harry a otočil stránky na první obrázek, na který se už dívali. Byl na něm Severus pohlcený rozkoší, stál pod něčím, co vypadalo jako vodopád. Od té doby, co Harry věděl, že se Severus nejraději uspokojuje ve sprše, neměl Severus pochybnosti, odkud získal Harry svou inspiraci.

„Všechny jsou velmi zdařilé,“ řekl Severus důvěrným tónem. „Avšak myslím, že bys je měl dát stranou.“ Ani jeden z nich nepotřeboval Scios Totalus, aby věděli, na co ten druhý myslí. Oba byli jen vteřiny od toho přikročit právě k tomu, co Harry řekl Blackovi, že dělat nebudou. Severus se cítil jako neposlušný puberták, což bylo vlastně něco, co nikdy nepoznal, ale ten pocit se mu zamlouval. Harry zvedl hlavu a zadíval se Severusovi do očí. Jejich rty byly velmi blízko. Bylo tak mučivě nádherné, že se Severus prostě mohl nahnout a prohlásit tato lehce pootevřená ústa za svá a nebýt za svou opovážlivost proklet do zapomnění. A tak to chtěl udělat. Mohl na ty rty dosáhnout, protože byly tak rozkošně blízko, že mohl ochutnat Harryho dech, ale necítil...

Dveře se prudce otevřely. „Harry!“ vykřikl Black, když zachytil pohledem, jak se nevrle odtrhli. Severus odmítal cokoliv podniknout, zejména proto, že jakýkoliv pohyb by mohl Blackovi prozradit jeho současný problém. Harry zavřel desky, ale nechal si je bezpečně na klíně.

„Co?“ zeptal se Harry podrážděně, když na ně Black prostě jen tak zíral.

„Eh... Dostal jsem dopis od Brumbála. Letaxový průchod na Malfoy Manor bude otevřený v deset hodin.“

„Dobře... Děkuji za zprávu,“ řekl Harry. Black zaváhal a pohledem přeskakoval z jednoho na druhého. Vypadal, jako by chtěl Harryho popadnout a někam zamknout. Severus této konkrétní touze dokázal porozumět – chtěl udržet Harryho v bezpečí. „Ještě něco?“ zeptal se Harry. Black otevřel ústa, ale znovu je zavřel a sklíčeně se otočil ke dveřím. Pomalu za sebou zavřel, očima oba sledoval až do posledního momentu.

Když bylo zavřeno, Harry si povzdechl a zadíval se na Severuse. „Možná bychom prostě měli odejít do Bradavic?“

„Myslím, že já bych měl, ale ty musíš zůstat tady,“ řekl Severus.

„Proč?“

Harry zněl tak ublíženě, že by to Severuse nemělo zahřát u srdce, ale bylo to tak, protože Harry s ním chtěl zůstat nebo ho následovat.

„Požádal jsi mě, jestli bys mě mohl vidět dříve než v neděli a stalo se. A mimoto se uvidíme znovu zítra, až se po vyučování přesunu na Malfoy Manor.“

„Ano, ale to mi jen sotva pomůže s...“ Harry učinil neurčité gesto směrem k deskám.

„Myslím, že protentokrát se o to dokážeš postarat sám,“ pronesl Severus. Rty se mu nepatrně zvlínily.

„Fajn, běž. Odejdi si.“

Severus se nahnul a políbil Harryho jemně na tvář. „Nikdy od tebe neodejdu,“ zašeptal.

„Já vím. Miluji tě.“

Bylo to proti Severusově přirozenosti říkat to často, ale když přišlo na Harryho, bylo to snadné říct, protože to o sobě oba bez pochybností věděli. A nemělo žádný smysl neodpovědět na Harryho vyznání. „A já tebe.“

Severus se postavil. Přerovnal si oblečení, aby zakryl zřejmé, zatímco se Harry hihňal. Úplně to ignoroval a před odchodem z ložnice ještě Harrymu věnoval letmý pohled.

Na cestě pryč se, díky Merlinovi, vyhnul Blackovi a přenesl se letaxem zpět do Bradavic. Dokonce měl to štěstí, že byl i Brumbál pryč, a raději si pospíšil do sklepení. Byl velmi rád, že se i on o sebe dokáže postarat sám.

ooOoo

Draco přecházel sem a tam v chodbě na sedmém podlaží. Nedělal to proto, že by byl nervózní, ale proto, že chtěl, aby se objevily jisté dveře. Při třetím průchodu tam byly a on vstoupil dovnitř. Za dveřmi našel nyní už známou útulnou místnost s prostornou pohovkou před krbem. Byla tam dále dvě křesla a stěna pokrytá stovkami knih. Jedinou věc, kterou ještě nepoužil, byla postel stojící v druhém rohu. Do teď byla něčím jako tabu, které se nevyslovuje, a protože byl Draco gentleman, tak on jistě nebude tím prvním, kdo to udělá.

Hermiona na něj již čekala a nemohla skrýt úsměv, když vešel a sehnul se pro polibek. Její rty byly jako vždy tak nesnesitelně sladké. Přál se jich dotýkat celý den. Mimo jiné byl známý tím, že měl sladký jazýček.

„Kolik máš času?“ zeptala se, když se oddělili.

„Jen chvíli. Severus mě čeká o půl deváté.“ Usmála, aby mu dala najevo, že je to v pořádku, a oba si sedli na pohovku. Hermiona se opřela zády o jeho hrudník. Takové momenty byly vždycky tak neskutečné. Draco si pomyslel, že si na to vlastně nikdy nezvykl - že dívka, která mu kdysi jednu vrazila, bude jeho přítelkyní.

„Už jsi napsal úkol z Přeměňování?“ zeptala se po chvíli. Draco se pro sebe usmál. Asi by nikdy nepřiznal, jak je vděčný, že se Hermiona vůbec nepodobala Pansy Parkinsonové.

„Samozřejmě,“ odpověděl a Hermiona začala mluvit o svých nejdůležitějších dohadech. Chtěla slyšet, jestli je přijme. Draco souhlasil docela ochotně.

Zanedlouho už Draco kráčel do podzemí. Myšlenky se mu stáčeli směrem, o kterém se pokoušel vůbec nepřemýšlet. Už nějaký čas se tomu vyhýbal, ale nehledě na to, jak moc se snažil, vždy se to vrátilo. Co bude, u Salazarova jména, dělat? Jak může sdělit svým rodičům, že se schází s mudlorozenou? Jedna věc byla přidat se ke straně světla. To šlo jednoduše vysvětlit. Draco věřil tomu, že Brumbálovi spojenci zvítězí. Ideologie v tom nehrála žádnou roli. Přidat se na jeho stranu bylo čistě zmijozelským tahem. Jeho otec udělal to samé kvůli Malfoyovskému jménu, a možná i trochu pro svého syna, to by si Draco rád myslel. Avšak instinkty, které dovolovaly zmijozelovi přežít, mu nepomohou vysvětlit to, že miluje mudlorozenou. A on ji miluje, že ano? Pro nic menšího by otcův hněv neriskoval. To bylo jasné.

Draco věděl, že jeho otec miluje jeho matku. Byl z nich dokonalý čistokrevný pár. Na veřejnosti ukazovali jen málo emocí kromě pohrdání, ale Draco věděl, že dokážou být i milující, zejména v časech napětí a kritických situací. A také si uvědomoval, že ho jeho otec také miluje, a doufal, že chce, aby byl Draco šťastný více, než aby po něm chtěl, aby byl věrný čistokrevnosti. I přes to, kdykoliv si Draco jen představil tento rozhovor se svým otcem, všechno, co viděl, byl lord Malfoy lkající nad faktem, že je ministerstvo přehlčeno mudlorozenými a nečistokrevnými. A jediným představitelným výsledkem bylo okamžité vydědění následované několika kletbami.

Než si to uvědomil, stál u Severusových dveří. Vedoucí Zmijozelu na něj čekal u krbu. Přelétl Draca očima a pozvedl obočí. Draco dumal nad tím, co asi viděl. Cítil, že se od té osudové noci na ministerstvu, když si zvolil strany, hodně změnil. Nikdo z nich ovšem neřekl nic a oba se společně přesunuli na Malfoy Manor.

ooOoo

Severus si povzdechl a poděkoval všem čtyřem zakladatelům, že už je konečně po večeři. Atmosféra byla tak přehnaně zdvořilá a napjatá, že zatoužil Lucius ohnout přes stůl a nařezat mu na ten jeho aristokratický zadek. Takový projev neupřímné zdvořilosti na Weasleyovi či kohokoliv jiného jen sotva zapůsobí. Bylo to zřetelné jako noc a den, že by Malfoyovi raději ve svém domě bydleli bez nich, avšak Lucius zůstal i nadále politikem a objednal honosné jídlo pro všechny.

Brumbálový šíleně jiskřivé oči svítily po celý čas, jako by se velmi dobře bavil nad nešikovností a nevhodností Weasleyových a úzkoprsostí Malfoyových. Jen Draco a Harry se už od začátku rozhodli všechny ignorovat, ačkoliv Draco vypadal jaksi nesvůj. A Severus dokázal odhadnout proč.

Ted' už všichni odešli spát. Draco a Brumbál zpátky do Bradavic, kam se Severus vrátí také. Avšak nejprve souhlasil, že si dá se svým přítelem v pracovní skleničku. Jeho myšlenky se zatoulaly k Harrymu. Ležel úplně sám v obrovské posteli, pravděpodobně nahý? Zahalený v hedvábném povlečení?

„Ohnivou whisky?“ Luciusova otázka ho vytrhla od jeho nestoudných myšlenek. Taktně přijal sklenku a vypil ji na jeden lok, aby mohl být vysvětlen jeho náhlý ruměnek. Lucius se na něj vědoucně ušklíbl. Přešel do zadní části k polici s knihami, ale oči nespustil ze Severuse, když promluvil. „Umístil jsem mladého pana Pottera do zeleného pokoje pro hosty,“ protáhl. „Přímo nad námi.“ Bledý prst ukázal směrem vzhůru a Severusovi se zkroutil žaludek. „Pamatuješ si, jak jsi tam spal naposledy?“ Luciusova ruka se přesunula ke knihám a tím stejným prstem vyklonila do prostoru objemný zelený svazek, až se celá police pohnula a objevil se tmavý průchod. Ten, který už Severus jednou viděl a ve kterém z druhé strany spočívalo povlečení ze zeleného hedvábí.

„Neměl bych,“ slyšel se říkat Severus. Luciusův úšklebek se rozšířil.

„Ale samozřejmě, že bys měl, můj starý příteli,“ zapředl. „Je to můj dar pro tebe.“

Severus odložil prázdnou skleničku na stranu a náhle zatoužil po další. Líbilo by se to Harrymu? Severus plížící se do jeho pokoje, zatímco jeho kmostr pobývá ve stejném domě?

„Proč tam prostě neproklouzneš jako správný had,“ naznačil mu Lucius. Severus se přesunul ke vchodu, ale Lucius mu položil ruku na rameno. „Nejprve ti položím otázku.“

„Jistě,“ řekl Severus a obrátil oči v sloup. „Tvé dary nikdy nebyly zadarmo.“ Lucius jen naklonil hlavu jako projev uznání. „Co chceš vědět?“

„Draco dnes vypadal trochu zádumčivě. Znáš důvod jeho nálady?“

„Mohu jen hádat,“ řekl Severus. Pod Luciusovým čekajícím pohledem to rozvedl. „S někým se schází, vlastně už nějaký čas.“

Pokud to Lucius překvapilo, nedal to nijak najevo. „A jelikož jsou nyní Malfoyovi oficiálně na straně světla,“ poslední slovo Lucius pronesl, jako by měl na jazyku něco odporného, „domnívám se, že to není to Parkinsonovic děvče?“ Severus zavrtěl hlavou. „A jelikož ty se mi to nejspíš bojíš říct, také se domnívám, že je tu jen malá naděje, že by byla z Havraspáru?“

„Je chytřejší než Parkinsonová,“ byla Severusova jediná odpověď.

Lucius si tiše odfrkl, než si povzdechl. „Tak už vklouzni do toho lvího doupěte,“ prohlásil a ustoupil stranou.

Severus kolem něj prošel do tmy a vynořil se na dalším podlaží za podlouhlým zrcadlem. Když zvedl hlavu, všiml si, že je postel prázdná a zamračil se. Ihned potom vyšel Harry z koupelny, jednou rukou si ručníkem vytíral vlasy, zatímco druhou si další ručník přidržoval kolem pasu. Koutkem oka zahlédl Severuse a cuknul sebou.

„Severusi!“ vyjekl s ústy dokořán. Severus rychle vstoupil do místnosti a zavřel dveře. „Ty jeden záludný zmijozeli!“ Harry se zazubil, když Severusovi prakticky vběhnul do náručí. Objal ho kolem krku, a pak se vášnivě políbili.

„Odvážně jsem vniknul přímo do lvího doupěte,“ zašeptal Severus chraplavě, když se oddělili. Ruce měl na jeho bocích a odváděl Harryho pozornost dalším polibkem, zatímco jeho prsty už zručně pracovaly. Stačilo jen pár pohybů, aby ručník spadl a Harryho celé tělo se prudce zachvělo. Jeho mužství se na Severuse natlačilo. Starší muž nedokázal zastavit své ruce, aby se nepotulovaly po té vlhké a sladce voňavé pokožce.

„Ach!“ vydal ze sebe Harry, když se Severusův prst propracoval až mezi jeho půlky. „Ne, přestaň.“ Severus se okamžitě stáhl, ale Harry se ujistil, že zůstane stát blízko. Vyhoupl se pro něžný polibek, když se Severus trochu zamračil. „Když jsi vniknul do lvího doupěte, budeš muset odčinit to, že jsi byl přistižen,“ zašeptal. Severus nedokázal potlačit vlastní zachvění. Harry ho naváděl přímo k posteli. Prsty lehce zkrabacenými od vody začal pracovat na knoflíčcích, ale rychle ho to znechutilo. Severus ucítil jiskru magie a najednou byly všechny rozepnuté. Harry se pousmál a stáhl mu sako. Kdyby to byl kdokoliv jiný, Severus by žádal důkladné vysvětlení, ale v Harryho případě věděl, že to bylo jen jeho podvědomí, které dokázalo vhodně používat stínovou magii, aby mu sloužila.

Následoval Harryho na postel a nechal se uložit do jakékoliv pozice, ve které ho Harry chtěl. Když Harry zjistil, že se s ním nebude muset handrkovat, zašmátral po lubrikantu, o kterém mu Severus řekl, že je v nočním stolku (a který tam, děkujeme Luciusovi, opravdu byl). Byl vzrušený a nervózní, ale Severus to nijak nekomentoval, jen ho povzbuzoval, když to bylo potřeba. Harry se snažil být tak rozvážný, že Severus hrdelně zasténal, když do něj Harry konečně pronikl. Už to byl nějaký čas, ale bylo to stokrát lepší, než si pamatoval. Harry balancoval nad ním.

„V pořádku?“ zeptal se.

„Lvi se své kořisti neptají, jestli jsou v pořádku, když ji hodlají sežrat,“ vydechl Severus. Harry se proti své vůli zasmál. „Sledoval jsi mě, Harry?“ zeptal se Severus, když Harry nasadil plynulé tempo. „Uspokojil jsi své voyeuristické sklony?“ Harry zaskučel, zrychlil přírazy, oči měl pevně zavřené. „Uspokojoval ses sám ve svém pokoji, zatímco jsi mě pozoroval?“

„Ano, ó Bože, ano,“ sténal Harry. Severus zavrčel, protože Harry se teď pohyboval docela energicky. Miloval ten pohled na kapky vody a potu na hrudi

mladého muže, kapičky stékající po vypracovaných svalech. Severus obtočil nohy okolo Harryho pasu. Sevřel prostěradlo, když ho Harry pevně přidržel na bocích.

„Cítil ses potom provinile? Zahanbeně?“

„Ano, ano, ano.“

„Vyvrcholil jsi, zatímco sis přál, abych tě mohl vidět? Přichytit při činu?“ Severusovi se podařilo spokojeně zavrnět, i když jeho hlava skoro narazila do čela postele.

„Och, *zatraceně*, Sev´rusi,“ odsekl Harry. „Nepřestávej mluvit. Nepřestávej!“

„Pronikal jsi do mých myšlenek?“ zeptal se Severus, když se začínal laskat. Zanaříkal, jak se snažil pokračovat v mluvení, protože jeho mozek slova už nevnímal. „Slyšel jsi, jak jsem snil o tom, že mě pohlcuješ ústy?“

„Krucí, ano,“ zamručel Harry.

„Snil jsi o tom, že to uděláš?“ Severus teď pohyboval rukou velmi rychle. Sotva při sténání dokázat ta slova vypustit.

„Snil jsem o tom, že ti udělám *tohle*,“ řekl Harry a přerušil svá slova tvrdým pohybem boků. „Snil jsem o tom, že ti vrátím pár bodů, které jsi mi vzal!“ Severus cítil, jako by jeho celé tělo zahořelo jeho slovy. Prohnul se v zádech a vytryskl mezi jejich břicha. Harry vykřikl a rozklepal se orgasmem, který ho zasáhl. Pak se zhroutil a oba dlouhou dobu ztěžka dýchali. Severus si ani nebyl úplně jistý, jestli si pamatoval všechno, co řekl, ale Harryho slova mu uvízla v mysli. Lámal si hlavu nad tím, jestli je to špatně, že mu zněla tak smyslně.

„Přibrál jsi,“ pronesl nakonec. Harry si odfrkl, ale odsunul se a místo toho se stočil vedle svého milence.

„Lepší?“ zeptal se. „Nezranil jsem tě, že ne?“

„Už jsem zažil horší výprask než tento,“ protáhl.

Harry ho plácnul do ramene. „Mizero... Sakra, to bylo silné. Nikdy jsem si ani nepomyslel, že to bude takové.“ Harry si položil hlavu na Severusovu hrud', v těsné blízkosti lepkavé bílé skvrny.

„Vskutku,“ řekl Severus. „Musím jít.“ Harry tiše zaprotestoval. „Zítřka mám hodiny... a musím ještě Nebelvíru odebrat nějaké body.“

Vyklouzl z postele. Harry se rozhořčeně posadil a pochechtával se, protože mu do zad hodil polštář. Severus měl jen zřídka tak lehký pocit u srdce. Harry se na něj láskyplně díval z postele, když se očišťoval a oblékal. I s rozbolavělou zadnicí a válkou zuřící kolem nich byl Severus Snape šťastný. A Harryho zářivý úsměv, když se vrátil pro jeden poslední polibek, donutil Severusovo srdce léhat. Ale ve stejném okamžiku se jeho maličká část odvážíla vyslovit jeho největší strach:

Vážně si myslíš, že to potrvá? Severus Snape a šťastný? To dříve nastane konec světa.

Kapitola 29

Čekání bylo vždy to nejhorší, to Harry věděl. Raději by se rozběhl, aby se se svými nepřáteli utkal, než aby čekal, až se sami ukáží. Draco dorazil těsně před obědem. Hermiona mu nakázala, aby Halloween strávil raději s Harrym. Harry jí byl vděčný a také věděl, že se Dracovi ulevilo, že tu Hermiona nebude. Ale ani jeden z nich nebyl moc nadšený, že tento svátek stráví na Malfoy Manor.

„Když jsem byl malý, míval jsem svátek všech svatých rád,“ poznamenal Draco, zatímco dojídali své dezerty. Večeře už díkybohu nebyla tak vypjatá. Lucius a Narcisa stále ještě tu a tam utrousili znechucená odfrknutí, ale většinou prostě jen nechali Weasleyovi a členy Řádu mluvit mezi sebou. Narcisa dokonce dovolila Tonksově, aby se s ní bavila bez přerušování. Blondýnka prostě seděla a přikyvovala ve správných chvílích, zatímco Tonksová mlela o své matce a otci. Pošukovo oko bylo bez ustání upřené na zed' po jeho levici, hledajíc jakékoliv známky prolomení ochrany. Brumbál a Severus ještě nedorazili, protože bylo nutné, aby byli viděni na hostině v Bradavicích.

„A už nemáš?“ zeptal se Harry a čelo se mu zachmuřilo.

„V Bradavicích to nebylo takové jako doma,“ pronesl Draco, očima hypnotizoval svou tiramisu.

„U Dursleyových jsme ho nikdy neslavili,“ řekl Harry. „A předpokládám, že kouzelnické děti nechodí koledovat, že?“

Draco vzhledl se zmateným výrazem, než zareagoval na Harryho otázku. „A to je co?“

Takže Harry strávil zbytek večeře vyprávěním o tom, jak si mudlové vysvětlují staré tradice. Svítilna z vydlabané dýně byla stále docela přesná, alespoň podle Draca, což Harrymu přišlo znepokojující. Bylo právě něco po deváté, když se dostavil Brumbál a Severus... spolu s Hermionou.

Všichni se shromáždili už předtím ve velkém přijímacím salónu rozprostřením tak, že Malfoyovi vlastně nepřicházeli do kontaktu s ostatními, třebaže většina Řádu se rozmístila po domě a hlídkovala. Harry a Draco byli usazeni na jedné z pohovek před obrovským ohništěm. Náhle plameny vzplály a Brumbál vystoupil z ohně. Severus ho následoval a Harry zachytil jeho pohled a usmál se. Severus mu na oplátku prostě kývl, a pak plameny vzplály znovu a upoutaly pozornost všech, kromě nově příchozích profesorů. Vypochoďovala Hermiona, zatímco si oprašovala saze z oděvu.

„Hermiono, co tu děláš?“ zeptal se Harry, než vstal, aby se s ní na uvítanou objal.

„Prostě jsem požádala, abych se mohla připojit,“ řekla jednoduše. „Možná nejsem oficiální členkou Řádu, ale chci vám pomoci.“

Harry se letmo zadíval na manžele Malfoyovi. Oba vypadali, jako by chtěli zakřičet něco hrubého, ale raději se zdrželi komentáře. Všichni, kdo sem přišli, tu koneckonců byli, aby ochránili domov Malfoyů. Harry se podíval na Draca, který stále seděl na pohovce a vypadal nejistě. Když se jejich oči setkaly, šedé panenky získaly odhodlaný lesk. Blondák ladně vstal a přistoupil k nim. Natáhnul ruku na přivítanou.

„Grangerová, je od tebe milé, že jsi přišla,“ pronesl, jako by byli staří známí. Hermiona se kousla do rtu, aby zadržela úšklebek nad šokovanými výrazy na tvářích Malfoyů.

„Je mi potěšením,“ řekla a přijala jeho ruku. Drželi se možná o jeden úder srdce déle, než to bylo nutné, a Lucius přimhouřil oči a propaloval je přes místnost pohledem.

„Hlídky už byly určeny?“ Brumbál směřoval tu otázku k staršímu Malfoyovi, který pevně přikývl. „Paní Malfoyová, jste si jistá, že vaše sestra nic netuší?“ Narcisa zavrtěla hlavou a něco neidentifikovatelného přešlo jejím výrazem. „Dobře, pak můžeme jen čekat.“

Harry skoro flustrovaně zaskučel. Všichni se usadili s Harrym uprostřed.

ooOoo

„Harry, můžeme si promluvit?“ zeptal se Brumbál laskavě.

Harry vzhlédl a přikývl. Zvedl se z pohovky a nechal tam Draca a Hermionu samotné. Když s ředitelem opouštěl místnost, slyšel ještě, jak Draco pokračuje v rozhovoru i bez něj. Přešli do místnosti, ve které Harry ještě nebyl, ale to nebylo žádným překvapením. I kdyby tu snad strávil týden, jen těžko by prozkoumal všechny místnosti. Byla to další přijímací místnost, pokud alespoň mohl soudit, tentokrát vyzdobená v Havraspárské modré. Nábytek byl starobylý a pozlacený, na svitu slunce vypadal skoro křiklavě. Zastavili se uvnitř, ale nasedli si.

„Myslím, že bude nejlepší, když ti tohle teď dám. Jistě si pamatuješ, jak aktivovat životní dluh?“ Brumbálova poznámka byla spíš prohlášením, než otázkou, ale Harry i přesto kývl. Starý čaroděj sáhl do šatů a vyndal dva předměty, jeden kulatý a druhý ve tvaru srpku měsíce. Harry je přijal, každý do jedné ruky. „Dej je dohromady,“ nabádal ho Brumbál. Harry polkl, náhle byl trochu nervózní a pomalu přiložil oba předměty k sobě. Míček a půlměsíc do sebe skvěle pasovaly. Harry zaslechl zřetelné *klik* a vzhlédl k Brumbálovi, který s drobným úsměvem kývl.

„Pane,“ začal Harry, když si zastrkával nyní už jen jeden předmět do kapsy. „Je tu jedna věc, která by mě zajímala.“

„A to je co, Harry?“

„Proč dělali dva? Pokud byste byl špion, proč prostě nepoužít jeden nebo jich neudělat víc? Proč se musí dát zrovna dva dohromady?“ Brumbál vypadal na okamžik tou otázkou zaskočený a Harry si lámal hlavu nad tím, jestli se nezeptal na něco hloupého nebo bolestně jasného, ale pak Brumbálovy oči zajiskřily.

„Nezmínil jsem to? Scios Totalus nebylo vyrobeno pro špiony. Skutečnost, že jejich moc společně vzrůstá, je vlastně jen... vedlejší efekt.“ Harryho nechápavý pohled donutil Brumbála k pokračování. „Bylo určeno pro milence,“ řekl měkce.

„Cože?“ zeptal se Harry překvapeně. Nevěřičně pozvedl obočí.

Brumbál se zasmál. „Bylo určeno pro páry, kteří se sezdali velmi brzy, aby se mohli navzájem dostatečně poznat, aniž by byli fyzicky spolu. To proto jsem ti dal to druhé Scios Totalus. Protože, jediné tehdy, když si ti dva vyznají lásku, může být Scios Totalus odstraněno.“ Harry vypadal, jako by mu tím vyrazil dech. Brumbál pokračoval vážnějším tónem. „To proto se může stát, že osoba, která jej používá osamocně, se může stát závislou. Je to proto, že její láska není opětovaná. A dohromady se Scios Totalus stává ohromujícím kouzelným artefaktem. Je to také důkaz toho, jaká byla starobylá magie...“ Brumbál se pozastavil, jako by hledal vhodné slovo. „Váhám, zda použít slůvko primitivní, ale můžeš si být jist, že v našich dnech by se jen málo lidí mohlo pochlubit tak mocnou a nepředvídatelnou magií.“

„Používal jsem ho sám, pane,“ podotkl Harry trochu úzkostlivě. „Severus neporušil své slovo. Připouštím, že to bylo trochu nutkavé, ale nic, co by se nedalo zvládnout.“

„Ach. Ale tvoje láska *byla* opětovaná. A také to jen dokazuje, jak silní oba dva jste. Připomeň mi, abych ti dal přečíst deník někoho, kdo Scios používal sám. Na konci bylo zcela jasné, že si kvůli tomu vzal život.“

Harry přikývl, znepokojený tou myšlenkou, nicméně přesto cítil jistou potřebou ten deník si přečíst. Také byl zneklidněný tím, že by měl použít tu věc na Voldemorta. Dívat se do mysli šílence jistě nebude dobrá zkušenost.

„Věděl jste, že bych se mohl do Severuse... zamilovat?“ zeptal se Harry, aby se rozptýlil. Brumbálovy oči znovu zářily.

„Pojď, Harry, měli bychom se mít na pozoru,“ byla Brumbálova jediná odpověď, než se otočil a odešel.

Harry zavrtěl hlavou. Stále přemýšlel nad tím, jak necítit k tomu muži nepřekonatelnou nenávist, zatímco ve stejnou chvíli si nebyl jistý, jestli se z toho muže někdy nezblázní. Když se vrátil za ostatními, byl velmi zmatený. Přešel k Severusovi a okamžitě si přisvojil mužovu pozornost, ostatně jako i všech ostatních, i když se pokusil být nenápadný.

„Můžeme si promluvit? Jen na chvíli,“ zeptal se Harry. Severus na moment studoval jeho tvář, viděl na svém milenci, že ho něco znepokojilo, a pak kývl.

Odešli spolu do chodby u velkého schodiště.

„Věděl jsi, že Scios Totalus bylo určeno pro milence?“ zeptal se Harry otevřeně.

Severus zamrkal. „Měl jsem jisté podezření, ano. Minimálně jsem věděl, že nebylo původně navrženo pro sledování.“ Harry si povzdechl a zamračil se. Odvrátil pohled. Severus by si býval přál, aby právě teď měl své Scios, ale byl si dost jistý, že ho Brumbál už dal Harrymu.

„Myslíš si,“ začal Harry, ale na Severuse se nedíval, „že jediným důvodem, proč jsme spolu, je Scios Totalus?“ Severus po dlouhou dobu neříkal nic, čekal, až se na něj Harry podívá. Jeho mlčení nakonec vedlo ke kýženému výsledku, když Harry zvedl hlavu.

„Ano,“ řekl Severus. „Dovolilo nám porozumět si. Což bylo něco, čeho bychom sami jinak nikdy nedosáhli.“ Harryho obočí se spojila. Severus měl možná zalhat, ale nebylo to v něm, zejména když přišlo na tohle. To, co se stalo, byl fakt a žádná romantická slůvka by to nezměnila.

„Ale co kdybychom dostali šanci se poznat?“ trval na svém Harry.

„Tu bychom nedostali,“ řekl Severus prostě.

„Ale co kdyby...“

„Není žádný důvod zabývat se takovými *kdyby*,“ utnul ho Severus.

Harry začal vypadat rozčileně.

„Koukni. Kdybys na mě Scios nikdy nepoužil a my bychom byli nuceni strávit spolu nějaký čas spolu...“

„Pak bych tě nenáviděl a ty bys mnou opovrhoval,“ dokončil Severus hladce.

„Necháš mě domluvit?“ zeptal se Harry podrážděně. Severus jenom pozvedl obočí. „Proč musíš být takový!“

„Protože tvá slova nemají význam,“ vysvětlil Severus.

„To tedy ne!“ vykřikl. Jeho tvář byla zrudlá a pěsti zaťaté. Severus se na něj chtěl vrhnout a možná i dostat Harryho do... „Takže, ty říkáš, že tu není žádná zatracená šance, jak bychom mohli být spolu bez tohoto letitého zařízení?“

„Ano,“ odpověděl Severus klidně. „Proč je to pro tebe tak důležité?“

„Protože nic z toho mi nepatří!“ křičel Harry. Zlostně na Severuse zíral. „Buď je to nějaké proroctví nebo Brumbálova manipulace nebo zatracený artefakt! Všichni tvrdí, že jsem předurčen k hrdinství, ale nic v mém životě se nestalo jen proto, že bych to *sám* chtěl!“

„Chováš se směšně,“ řekl Severus, aniž by se pokusil se zastavit. Harry toho učinil tolik, a tak Severus nedokázal pochopit, proč mladík říká takové nesmysly.

„Já jsem směšný? Tak proč jsme tedy stále spolu, pokud se milujeme jen kvůli tomu kouzlu?“

Severus skoro protočil panenky. Harry ho vůbec nepochopil, což nebylo vůbec překvapující. Scios jim dalo šanci mít se rádi, ale to nebyla přímá příčina jejich lásky. Severus by mohl znát celého Voldemorta a stále by ho nezahrnul jiným citem než čistou záští.

„Přestaň s tím, ty jeden pošetilý kluku,“ zasyčel Severus zneklidněný Harryho otázkami ohledně jejich vztahu. Začal mít ohledně toho všeho obavy.

„Pošetilý kluku?“ zopakoval Harry. V očích měl výraz chladnější než ocel. „Teď nejsme v nějaké sakramentské třídě, Snape. Takhle se mnou mluvit nebudeš. Jestli nedokážeš...“

„Jsou tady!“ dolehl k nim výkřik a způsobil tak, že se oba otočili.

Severus se rychle znovu podíval do Harryho očí. „Nechod' ven,“ řekl a prosměkl se ke dveřím. Harry neztrácel čas svým hněvem. Pospíšil si do knihovny, kde se chystal vyčkat na Cervíčka.

ooOoo

Smrtijedi postupovali k Malfoy Manoru ze všech stran, ale největší skupinka se zaměřila na přední dveře. Jestli byli překvapeni náhlým protiútokem od členů Řádu, pak měli jen sotva čas to vyjádřit. Čarodějové a čarodějky byli plně zaneprázdněni. Jedna osamocená krysa jim pelášila pod nohama směrem ke dveřím, které byly stále otevřené, jak jimi proudily zástupy lidí, snažící se čelit svým nepřátelům.

Krysa zavětrila v chodbě, očima se rozhlédla kolem, aby se ujistila, že si jí nikdo nevšiml. Dveře se za ní s prasknutím zavřely. Nyní byla sama v celém ohromném domě. Krysa už tu byla, věděla, kam jít. Kde leží jisté ukryté věci. Prolomení ochran bude složitější, ale Pán na tom již pracoval zvenku. Zůstávala v těsné blízkosti zdi a vůbec se jí nelíbilo, jak na ni portréty podezřívavě a s odporem mhouřily oči.

Dveře do knihovny byly otevřené. Krysa si pospíšila dovnitř a zkontrolovala situaci. Zavětrila zcela automaticky. Zarazila se. Z levého rohu k ní něco doléhalo. Zvuk? Cizí pach a zvuk obvykle znamenal jen jedinou věc. Krysí instinkty jí říkaly, aby se otočila za ocasem a mazala domů, ale Pánovi by se to nelíbilo. Její osud by byl horší, než tady. To jistě. Petr Pettigrew se přeměnil, a když získal svou výšku a postavu, vytáhl hůlku.

Bylo slyšet zašustění látky.

„*Confringo!*“ Purpurový paprsek zamířil do rohu, než se chlapec stačil celý objevit, ale zasáhl zeď. Chlapec se odkutálel a zvedl se na nohy rychleji, než by si Petr pomyslel.

„*Stupefy!*“

„*Protego! Crucio!*“ Kletba zasáhla desku stolu. Zatímco se kluk krčil za ním, Petr získal svou šanci. Krysa se rozběhla dřív, než kletba zasáhla podlahu. Ale nebyla dost rychlá. Strašlivé kouzlo bylo vysloveno a zasáhlo ho do špičky ocásku, ale to bylo všechno. Bolest zachvátila krysu, až opět dosáhla těla velkého, avšak zhrouceného muže. Zalapal po dechu a pokusil se chytit dech tím, že se přetočil na záda a namířil hůlkou.

„*Expelliarmus!*“

„*Impedimenta!*“

Hůlka mu vylétla z ruky, ale jeho kouzlo zasáhlo svůj cíl, čímž odzbrojující kouzlo ztratilo svůj účinek a hůlka spadla mezi ně. Petr se vydrápal na všechny čtyři, zapomněl, že byl nyní v lidské podobě. Natáhnul se po své hůlce. Z nějakého důvodu věděl, že jeho kouzlo nebude mít dlouhého trvání.

ooOoo

Severus divoce sesílal své kletby, zatímco před ním padl další Smrtijed. Byli silou Temného pána překvapeni. Ten šílenec opravdu ve chvílích klidu nemarnil čas. Bylo jich daleko více, než jaké byly Brumbálovy nejhorší předpovědi, ale díky Merlinovi, a to Snape užíval toto sousloví s trochou pochybností, byla většina mladých Smrtijedů pod *Imperiem* nebo prostě jen natolik nezkušená životem, aby věděli, pro co se upsali. Možná, že dokonce většině z těch školou povinných dětí bylo jen něco nad patnáct. Byli tu samozřejmě také Carrowovi, Nott, Crabble a Goyle, a stejně tak ostatní starší Smrtijedi. Temný pán byl rozhodnutý se Luciusovi náležitě pomstít.

Lestrangleovi, a toho si Snape všiml se smíšenými pocity, tu nebyli. Ne, že by je byl stejně viděl. Bellatrix byla s největší pravděpodobností se svým pánem, který mohl být kdekoliv na pozemcích a snažil se prolomit ochrany sídla.

Severus se pokusil zaměřit na bitvu zuřící před ním. Výkřik a zachvění přerušily jakékoliv vědomé myšlenky. Nebyl schopen zaslechnout, co nebo kdo vykřikl, ale nějak mu to projelo celým tělem. Zachvění. Ochrany Zakolísaly...

ooOoo

Hermiona nebyla vystrašená. Byla vyděšená k smrti, ale neměla čas si to ani přiznat. Začala bojovat po Dracově boku, rozhodnutá ho chránit, ale nějak se během bitvy rozdělili. Nemohla se jen otočit a vyhledat jeho blondaté vlasy, protože by to mohlo znamenat jistou smrt.

„*Mdloby na tebe!*“ Další, sotva starší čaroděj, než byla sama, před ní padl, když selhal ve včasném vykouzlení štítu. Rychle si přivolala jeho hůlku a chňapla po ní, sotva stačila odskočit před další střelou. Vstala, jen aby byla hrubě odtlačena z cesty, až se uhodila do hlavy. Vzhledla a zadívala se na rozevláté blondaté vlasy, ale daleko delší, než ty Dracovy. Zazněla kletba, jedna, kterou neznala, a další Smrtijed bolestně vykřikl. Jeho bolest byla sotva slyšitelná v celé vřavě křičících a proklínajících lidí. Vypadalo to, jako by si jí Lucius ani nevšiml, protože

už ho upoutal další útočník. Nikdy dřív ho neviděla takhle rozrušeného. Naštěstí kolem nich nebylo v tomto okamžiku mnoho lidí.

„Luciusi!“ pisklavý chechot donutil Hermionu se otočit. Lucius se zvrtnul na místě. „Nemohu se dočkat, až tě uvidím krváčet!“ Rudá střela, silnější než *Mdloby na tebe*, vytryskla z hůlky maskovaného Smrtijeda.

„*Protego!*“ Luciusovo tělo se zachvělo, když kletba dosáhla jeho štítu, ale ten to vydržel, i když jen sotva. Hermiona viděla dalšího Smrtijeda, který se blížil k Luciusovi zezadu. Pozvedla hůlku a vykřikla kletbu ve stejném okamžiku jako pán Manoru, ačkoliv jejich kouzlo mělo odlišný cíl. Smrtijed se vyhnul jejímu paprsku a ona rychle vstala, aby zasáhla jeho protikouzlo. Stáli s Lucielem téměř zády k sobě, když si na straně povšimla mladé dívky, sotva šestnáctileté, s letícím kamenem. Otočila se za ní...

„Ha! Máme tvého syna, Luciusi!“ vykřikl Smrtijed a škodolibě ukazoval nalevo. Kdyby Hermiona zaregistrovala jeho slova, možná by se také otočila a překvapeně uviděla Draca svázaného těsnými kouzelnými provazy, ale to by udělala chybu. Lucius přestal dýchat a zíral. Kletba k němu dolétla a zasáhla ho přímo do hrudě. Hermiona pozvedla svou hůlku, když zakolísal a svezl se na kolena.

„*MDLOBY NA TEBE!*“ zakřičela, hlasitěji, než by si kdy pomyslela, že dokáže. Smrtijed vypadal stejně tak překvapeně jako ona její zuřivostí, když ho kouzlo zasáhlo. Hermiona ho dokonce ani neviděla spadnout. Zkontrolovala své okolí. K její úlevě se nyní boj soustředil na levou stranu a žádný Smrtijed se neměl sklony přesouvat jejich směrem, pryč od hlavních dveří Manoru. Klesla na kolena. Luciusovy šaty byly světlé, aby se odlišil od Smrtijedů, ale s černým lemováním. Zlatá a černá, všechny pokrytá krví, dokonce i platinové lokny, nyní zacuchané a zaneřáděné. Sípal a kašlal.

„Och můj... Draco!“ vyjekla Hermiona a trochu pozvedla hlavu, ale věděla, že se teď musí zaměřit jen na Lucie. Vroucně doufala, že budou ta léčitelská kouzla, která se naučila, fungovat. Luciusovy bledě šedé oči si ji náhle prohlížely. Zalapal po dechu. Hermiona uslyšela vzdálené výkřiky. Ochrany zakolísaly spolu s Luciusovým životem.

ooOoo

Draco měl dávat pozor. Věděl, že Crabbe i Goyle nestáli za moc, ale stále na něj mohli vrhnout několik kleteb. Ale ani tak to nemusel být problém, jen kdyby nehledal Hermionu. V jeden okamžik bojovali bok po boku, Draco dokonce zapomněl cítit něco jiného než nelítostné odhodlání, ale v další byl vystrašený, protože byla pryč, a Crabbe starší se ho pokusil svázat. Což nebyla ta nejlepší kletba na souboj, zejména když byla seslána tak chabě a obzvláště když svázané osobě nebyla okamžitě odejmuta hůlka. Ale i tak, prostě z principu!

Namířil hůlkou na stranu, jak nejlépe dokázal svou pevně spoutanou rukou, zakřičel kouzlo a sledoval, jak se Goyle kácí dolů s hlasitým žuchnutím. Rychle přerezal provazy, právě včas, aby uslyšel pronikavý výkřik.

„MDLOBY NA TEBE!“

Přikrčil se a odkutálel, využíval tak trénink od Harryho a Siriuse, a rozhlížel se po Hermioně, která, jak si byl jist, byla tou osobou, která křičela. Jeho srdce tlouklo skoro tak nahlas, že přehlušilo i celou bitvu. „Draco!“ Krev mu zamrzla v žilách, a pak si povšiml jejích vlasů. Klečela na kolenou mimo hlavní bitvu, díky Merlinovi. Draco omráčil dalšího Smrtijeda v současné době bojujícího s jedním členem Řádu a vzpamatoval se natolik, aby se rozběhl napůl skrčený mezi bojovníky až ke své přítelkyni.

„Krucí!“ zaklel Draco, když se řezací kletba odštěpila od hlavní části bitvy a škrábla ho do paže. Avšak při pohledu na Hermioninu hůlku rychle pracující nad zakrvácenou osobou, okamžitě zapomněl na jakoukoliv bolest. Stále znovu a znovu mávala hůlkou, zatímco zběsile mumlala zaklínadlo. Byla tak soustředěná, že si jej sotva povšimla, když se naproti ní sesunul na kolena s tělem mezi mini.

„Draco!“ napůl vykřikla, napůl vzlykla. „Pokouším se, ale nejsem si jistá, jakou kletbu použili!“ Fungovalo to, cokoliv dělala. Draco zíral do bledé tváře svého otce. Tak strašně, straně bledé. Krev jeho tváři dodávala rudou barvu. Šedé oči přeskakovaly z Dracovi přítelkyně na něj.

„Draco...“ promluvil chraplavý hlas, který jako by jeho otci ani nepatřil. Neměl nic společného s Malfoyovským rozkazovačným tónem nebo jízlivosti, takže tu sotva mohla být řeč o Luciusovi Malfoyovi. Draco se přesto nahnul a přiložil ruku kolem otcova krku, aby podepřel jeho blondátou hlavu. Měl nyní na rukách také krev.

„Otče,“ řekl, přál by si, aby mohl být velkým básníkem a vyjádřit tak všechnu životní lítost, lásku a obdiv jedním slovem. Ale všechno, co měl, byl nepřesvědčivý třas, když polkl ta slova, která už byla na půl cesty ven.

„Postarej se o... všechno.“ Výboj Dracovi projel rukou a on v tomto okamžiku rozpoznal, co se dělo. Zatlačil tu magii zpět svými prsty, zpátky do Luciuse. Tohle nechtěl. Ještě ne.

„Ne!“ zavrčel Draco. „Tohle nebude tvé rozhodnutí! Rozhodoval jsi o všem, ale o tomhle nebudeš! Už ne o mém životě! Nestanu se Lordem předtím, než budu starší než sám Brumbál, slyšíš mě!“ Lucius zalapal po dechu a zaklokotalo to v něm. Možná to měl být smích? Hermiona nepřestávala ve svém zaříkávání. Její hůlka se míhala nad jeho krkem, jak se snažila zastavit krvácení v těchto místech.

„Ochrany se hroutí, Draco,“ řekl Lucius, teď už se mu mluvilo snáze. „Jestli je nepřevzmeš, Manor bude dobyt!“

„Pak je udrž!“ zakřičel Draco. „Žádný Malfoy nikdy neodvrhuje své pozemské statky, než je doopravdy mrtev.“

„Nemůžeš dovolit Voldemortovi, aby vztáhl ruce na naše sbírky. Ochrany potřebují někoho silného. Smrtijedi jsou... téměř... tady.“ Draco se chopil šance a vzhledl směrem k Manoru. Dveře byly otevřené. Remus Lupin, Sirius Black a

několik členů Řádu postávali ve dvojitých zádveřích, bojovali s postupujícími Smrtijedy. Draco si uvědomil, že byly jejich síly příliš osamocené. Ostatní bojující členové Řádu a Smrtijedi byli rozptýleni všude kolem. Kdyby se jen dokázali přeskupit.

ooOoo

Harryho pohyby se zpomalily, až se zastavily úplně, když ho kouzlo zasáhlo. Okamžitě do té magie zatlačil a cítil, jak se od něj skoro lehce odsouvá. Červíček se právě plazil pro svou hůlku. Harry sáhl do své kapsy a odhodil na zem vedle sebe kulatou lahev. Rychle seslal na svůj krk vzduch-čistící kouzlo, přesně jak ho to Severus naučil. Následně se celá místnost zaplnila rudým kouřem. Přivolal si hůlku té krysy a uložil ji do kapsy. Odstranil kouř a skoro se ušklíbl nad tím ubožákem, který na podlaze lapal po dechu.

Neztrácel čas. Přešel až ke krysímu muži, přikrčil se a popadl ho za šedivější skalp, až hrubě vyškubl pár vlasů. Červíček zakřičel, ale otevřel oči a zadíval se na Harryho. Korálkovité oči se vykulily hrůzou.

„Harry!“ vyjekl, jako by si právě až teď uvědomil, s kým to zápasil. „Harry, pamatuješ si na mě? Projev trochu slitování! Slitování pro starého přítele tvého otce!“

„Zmlkni!“ vyštěkl Harry. Pozvedl svou hůlku a přidržel její konec před Červíčkovým nosem. Muž uboze zakňoural.

„Prosím, slitování, Harry! Tvůj otec by chtěl, aby ses slitoval!“

„Nemluv o mém otci!“ varoval ho Harry. Z jeho hůlky vylétla osamocená jiskra. Červíček oněměl. Harry začal odříkávat inkantaci životního dluhu, který byl úplným magickým závazkem, trochu podobným jako *Imperius*, ale s větší zárukou. Červíček vypadal, že to nepoznává, ale dobře rozuměl tomu, že se teď odehrává něco velmi důležitého.

„Co to děláš? Přestaň!“

„Poslouchej dobře, Petře Pettigrew,“ pronesl Harry poté, co skončil. „Hodlám ti teď dát jedno zařízení. Půjdeš zpátky za svým Pánem a řekneš mu, že ses nedokázal dostat do knihovny nebo zrušit ochrany. Použiješ kouzlo, které tě naučím, abys na Voldemorta to zařízení *tajně* umístil. S nikým o tom nebudeš mluvit a všechno zapomeneš v okamžiku, kdy to všechno provedeš. Rozuměl jsi?“ Červíčkovy oči bledly, zatímco Harry mluvil, a teď několikrát přitakal. Harry pronesl kouzlo, které se užívá pro umístění Scios Totalus, a Červíček znovu kývl. Jeho oči pomalu získávaly normální barvu. „A teď mi jdi z očí,“ vysmál se mu Harry, vrazil mu hůlku do kapsy a postavil se. Trvalo další okamžik, než se toho Červíček dovtípil. Když mu to nakonec došlo, rychle se přeměnil. Harry si uvědomil, že bude muset otevřít dveře, aby se ta věc dostala ven. Když Červíček prve vešel, kouzlem je zavřel, a to patrně způsobilo ten jeho první útok.

Rána a náhle se dveře otevřely zvenčí. Severus se vrátil dovnitř, hůlku v ruce, výraz tak rozdivočený, že ho tak Harry nikdy neviděl. Krysa byla zapomenuta...

„Harry,“ vydechl Severus. „Udělal jsi to?“ Harry přikývl. „Pak musíme jít. Ochrany se hroutí, zatímco mluvíme. Musíme vypadnout!“

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Harry, když ho Severus popadl za ruku, jako by ho chtěl fyzicky vyhodit z Manoru.

„Venku, uvnitř, všude,“ odpověděl Severus roztržitě. „Někteří se přesunuli na ministerstvo, aby si vyžádali pomoc bystrozorů, ale pochybuji, že přijdou.“

Harry mu ruku instinktivně vytrhl, aby si ji uvolnil. „Nemůžu prostě odejít!“

„Jsi příliš důležitý, abys teď bojoval!“ zasyčel Severus a snažil se Harryho znovu popadnout, ale on ustoupil z jeho dosahu.

„Už nejsem tvůj student! Kdy ti to konečně dojde? Udělám své vlastní rozhodnutí!“

„Budeš riskovat celý kouzelnický svět pro podřadnou bitvu?“

„Pokud moji přátelé zemřou, pak už nebudu mít důvod bojovat.“

„Tohle není správný čas pro hádku...“

„*Confringo!*“ vyjekl hlas. Harry šokovaně zakřičel, když byl Severus odmrštěn přes celou místnost do zdi nad krbovou římsou. Jeho tělo padlo a tvrdě bouchlo do kamene, než se sesunulo na podlahu jako hadrová panenka. Harry zvedl hůlku a zmrazil Červíčka dřív, než druhý muž stačil mrknout. Nevěnoval kryse už ani jeden další pohled, ačkoliv si v duchu vynadal, že na něj zapomněl, a pospíšil si ke svému milenci.

„Severusi!“ Rychle na něj seslal diagnostické kouzlo a zjistil, že má několik zlomených kostí a pohmožděnin. Byl teď velmi vděčný za všechna ta léčebná kouzla, která se naučil a která dokážou v bitvě rychle léčit, i když ne zcela. Správně srovnal Severusovy končetiny a snažil se je napravit tak nejlépe, jak to jen dokázal. Pak sebral svůj plášť a přehodil jej přes muže, zatímco na něj umisťovat statické kouzlo. Ještě předtím než zakryl i mužovu hlavu, nahnul se a políbil ho na zpoceně čelo. „Omlouvám se, Severusi. Musím jít.“

Odlevitoval svého milence do vzdálenějšího rohu, pak nechal kouzlem proletět i krysu skrz okno na pozemky. Sňal z něj svou kletbu a sledoval, jak se Červíček zmateně belhá pryč. Doufal, že zpátky ke svému mistrovi. A pak Harry vyběhl z místnosti, aby se připojil k ostatním v bitvě.

Kapitola 30

Harry se zaklonil, seděl hluboce schoulený na židli, ale byl příliš vyčerpaný, aby učinil něco jiného. Měl pocit, jako by mu i ty poslední částičky magie odtékaly konečky prstů, ale on se ani neznepokojoval tím, že by je měl zastavit. Vlastně se děl pravý opak. Po vyčerpávající bitvě se Harryho magie pomalu navracela do

plné síly, i když se nejprve roztříštila, když boj ustal. Zanechalo to na Harryho kůži zvláštní pocit. Byl jen v tu chvíli rád, že se mohl něčeho držet. Nebyl navyklý bojovat takhle dlouho.

Harry pospíchal ke vstupní bráně do Manoru s hůlkou v ruce. Noha mu podklouzla, jak se při tom pohledu snažil zastavit. Kde byli všichni? Dveře bránila jen hrstka lidí. Harry cítil, že ochrany jsou slabé a chvějí se. Pokud se Smrtijedi dostatečně přiblíží, budou je tentokráte už pravděpodobně schopni prolomit. Učinil tedy okamžité rozhodnutí. Otočil se a běžel zpět do knihovny. Zastavil se až přede dveřmi. Rychle sesbíral tolik surové magické energie, kolik mohl dát v ten moment dohromady.

Magie vždy učinila, co chtěl, ne to, co chtěli ostatní. Tak tomu bylo už od té doby, co byl dítětem. A dnes se na to byl nucený plně spolehnout.

Vytáhnul hůlku a mávl s ní v schématu ochran. Ulevilo se mu, když se následně dostavil specifický pocit a magie kolem něj stvořila sérii ochran obdobného charakteru, jakým byl chráněn sám Malfoy Manor. Dokud bude žít, budou ho chránit. A nejenom jeho. Pokud však zemře, ochrany se zhroutnou a zmizí spolu s jeho životem. Tiše jen doufal, že pokud by k tomu přeci jen došlo, někomu se podaří Severuse pod pláštěm najít.

Ač se následně ocitl zpět v chodbě, nepřestal se soustředit. Zavřel oči. Užil tu stejnou surovou magii, která se v něm vzdouvala, a zatlačil na ochrany Malfoy Manoru. Teď jich už nebylo třeba. Stejně, ve stavu těsně před zhroucením, jim byly beztak k ničemu.

Ochrany Manoru jeho tlaku jen taktak odolaly, jako by to byl automatický reflex, ale pak se zřítily.

Harry namířil hůlkou na své hrdlo. „Sonus! ČLENOVÉ ŘÁDU! K PŘEDNÍM SCHODŮM!“ Jeho hlas zaduněl celým sídlem a všechny oči a uši se k němu otočily. Trvalo možná vteřinu, kdy si všichni lámali hlavu nad tím, kdo to volal a co jim přesně bylo řečeno. Ale pak uslyšeli charakteristické praškání, jako by na tvrdou dřevěnou podlahu dopal déšť kamenů. Všichni členové Řádu, kteří tam zůstali, se shromáždili u dveří, někteří také uvnitř nebo venku na schodišti. Harry si zkontroloval, že se všichni drží v jeho blízkosti v oblasti ochran, jenž kolem sebe seslal a rozběhl se ke vchodovým dveřím Malfoy Manor. Ještě cestou, než se mu podařilo k nim dostat, na ně namířil hůlkou a provedl rychlé, ochranné kouzlo odpuzující nepřátele v naději, že jim to snad zabrání v dalším přemístování k nim. Pak svou pozornost zaměřil zpátky na Smrtijedy. Mnoho z nich bylo stále ještě lehce šokovaných, ale většina se i tak už stihla ke vchodu do budovy přemístit.

„Expelliarmus!“ zakřičel Harry a zasáhl nejbližšího Smrtijeda do hrudi. Hůlka dotyčným vylétla z ruky, zatímco zahalená osoba byla stržena dolů ze schodů a do křoví, které lemovalo přístupovou cestu, ačkoliv většina z rostlin byla nyní ožehlá a pošlapaná. Harryho výkřik byl následován mnoha dalšími a Smrtijedi začali zvolna ustupovat.

Harry si ten boj jen stěží pamatoval. Když většina ze skutečných Smrtijedů uprchla a zbylo jen asi tucet mladých čarodějek a kouzelníků, kteří spíš připomínali zombie, objevili se jako zázrakem bystrozoři. Už zítra se o bitvě na Malfoy Manoru bude mluvit jako o vítězství ministerstva. Voldemort nebyl opět spatřen, ale Popletal se dal slyšet, jako by to on sám vyvedl Temného pána z pozemků jeho bývalého následovníka.

Ne, že by jich mnoho zemřelo, díky Merlinovi, většinou to bylo způsobeno nezkušeností Smrtijedů. Členové Řádu je nechtěli zabít, takže to byla poměrně obtížná bitva a vyskytlo se mnoho zraněných. Smrtijedi byli zajati, včetně Goylea staršího, ale nikdo s vyšším postavením nežli on mezi nimi nebyl. Bystrozoři je odvedli pryč. Harry předpokládal, že také zatkli mnoho z těch, kteří byli pod *Imperiem*. Doufal, že je nebudou zadržovat příliš dlouho.

Severus byl tím prvním, na koho Harry posléze myslel. Ujistil se, že madam Pomfreyová zkontroluje, že není v nebezpečí. Muž nyní ležel na posteli a Harry seděl vedle něj. Severusova bledá tvář byla jedinou viditelnou částí jeho těla bez pokrývky. Vypadal, jako by měl nasazenou masku. Masku smrti. Harry si povzdechl a přešel pohledem po místnosti. Mnoho postelí bylo dnes večer plných a ještě hůře to vypadalo u svatého Munga. Harry se zadíval na místo, kde stála postel Luciuse Malfoye. Draco seděl na jedné straně, Narcisa na druhé. Oba byli bílí jako stěna a zírali na Luciuse.

„Harry?“ Siriusův hlas donutil Harryho vzhlédnout. Muž stál těsně vedle něj a on si toho ani nevšiml. „Měl by sis trochu odpočinout,“ naléhal na něj Sirius a položil kmotřenci ruku na rameno.

„Ne,“ zavrtěl Harry hlavou. „Neopustím ho.“

„Je v bezvědomí, Harry,“ podotkl Sirius.

„Opravdu brilantní pozorovací schopnosti, děkuji, že 's mi to řekl,“ pronesl Harry sarkasticky, setřásl Siriusovu ruku a zkrřížil si ruce na hrudi. Znovu se zadíval na Severuse.

„Hej, co je s tebou?“ Sirius zněl našťavaně a trochu ublíženě.

„Koukni, já jen...“ Harry si povzdechl a rukou si promnul oči. Během bitvy přišel o brýle. „Omlouvám se, Siriusi, ale potřebuji tady být.“

„Teď mu ale nemůžeš pomoci, Harry.“

„Já to vím,“ řekl Harry znaveně. „Ale...“ Severusovy vlasy byly na omak tak jemné, když se natáhl a dotkl se jich. „Nechci propásnout jeho probuzení.“ Vzhlédl k Siriusovi, jako by chtěl hodnotit mužovu reakci. „Pohádali jsme se. Vlastně hned dvakrát. Mohl jsem ho dnes ztratit a při představě, že poslední slova, která jsem mu řekl, byla zlostná a zraňující... Jen tu chci být a omluvit se, až se probudí.“ Sirius na Harryho jen nějakou chvíli zíral, pak letmo pohlédl na Severuse, než přikývl. Poplácal Harryho jednou po rameni a odešel. Harry se sklonil ke svému milenci a věnoval mu polibek na čelo.

ooOoo

Draco seděl. Cítil se, jako by byl z kamene a ve stejnou chvíli z křehkého skla. Nedokázal se ani pohnout. Ani nechtěl uvažovat nad možností, že by si něčeho nevšiml a jeho otec by je opustil. Pomfreyová udělala to nejlepší, co dokázala, ale teď to bylo jen na Luciusově těle a magii, aby dokonala zbytek. Draco měl pocit, jako by snad jeden slabounký větřík mohl rozdrtit nejen jeho otce ale i jeho. Jeho matka nevypadala lépe, ačkoliv vyschlé cestičky slz na její tváři naznačovaly, že už tomu trochu podlehla.

Kroky v jinak ztichlém nemocničním křídle nakonec donutily Draca se pohnout. Vzhlédl a uviděl svého bratrance odcházet od Harryho židle a přecházet uličkou k východu. Jak muže sledoval, všiml si někoho dalšího postávat u dveří. Hermiona zachytila jeho pohled a tiše se ho zeptala, jestli chce, aby k němu přišla, nebo jestli nechce on přijít za ní. Draco letmo pohlédl na svou matku, ale ona neměla oči pro nikoho jiného než pro Luciusa. Rychle vstal a pospíšil si za svou přítelkyní.

„Jak je mu?“ zašeptala, když se k ní dostal. Vzal ji za ruku a vyvedl ven za dveří, jen pro případ. Jakmile byli z dohledu, přitáhl si ji k sobě a pevně ji objal. Nadechl se její vůně. Vždy voněla jako knihovna a to ho uklidňovalo jako nic jiného. Objala ho také těsně, i když Draco měl podezření, že jí tím působí bolest.

„Bojuje,“ řekl, když se oddálil.

„Je silný. On to zvládne,“ pronesla věcným tónem, na který se Draco už začal spoléhat.

„Chtěl bych ti poděkovat,“ řekl náhle. Natáhl se a pohladil ji po tváři, jen proto, že to tak cítil. „Zachránila jsi ho.“ Překryla jeho dlaň svou. „Ne mnoho lidí by to v takové situaci udělalo, zejména vezmeme-li v úvahu...“

„O tom jsem vůbec nepřemýšlela,“ řekla Hermiona. Draco vždycky obdivoval, jak rychle dokáže odpouštět téměř všechno. Jak snadno se dokáže přenést přes minulost, když na ní už nezáleželo. Zmijozelové byli známí udržováním zášti a také tím, že nikdy nic nenechají jen tak plavat. Hermiona přinutila Draca cítit se tak... ponížným. Ale místo, aby na ni začal žárlit nebo na ni byl našťvaný, nutilo ho to snažit se víc.

„Miluji tě,“ řekl. Věděl, že mu nedovolí trvat si na tom, že ne každá mudlorozená by z vlastní vůle pomáhala bývalému Smrtijedovi. Usmála se, takovým skrytým úsměvem, který znal jen on, a přiblížila se. Sehnul hlavu a přijal od ní polibek, který mu nabízela.

„Luciusi!“ Dveře byly stále otevřené, a tak dolehlo to syčivé zašeptání až k nim. Draco jen stěží rozeznal matčin zoufalý hlas. Okamžitě se otočil a vběhnul zpátky dovnitř, Hermiona ho následovala. Když pohlédl na postel, srdce se mu na okamžik zastavilo, ale když znovu začalo bít, téměř se složil úlevou. Narcisa přidržovala Luciusovu hlavu a Draco si na kratičký moment pomyslel, že je jeho otec mrtvý, ale když ho políbila na tvář, jeho ruce se zvedly, aby ty její sevřely.

„Otče,“ vydechl Draco. Narcisa se odtáhla a Lucius otočil hlavu směrem k synovi. Jeho tvář byla velmi bledá a zdál se unavenější, než ho Draco kdy viděl, ale už nevypadal jako těsně před smrtí. Dokonce se trochu usmál a pozvedl ruku. Draco přistoupil blíž a uchopil ji. Najednou mu všechno připadalo optimističtější, když v tom stisku ucítil otcovu sílu.

„Synu,“ řekl Lucius, jen hlas byl jen o něco tišší než obvykle. „Z toho, kde se moje postel nachází, usuzuji, že strana světla zvítězila?“

„Ano, Manor je v bezpečí.“

Luciusovo obočí se spojilo dohromady. „Ale ochrany... Cítil jsem je padnout.“

„Ano,“ řekl Draco. „Ale to bylo jen proto, že se Harry rozhodl je zrušit na vlastní pěst.“ Lucius překvapeně vykulil oči. „Všechno ti vysvětlím, až budeš trochu silnější.“ Otec přikývl a nechal svou ruku spadnout zpátky na postel. Narcisa se k němu natáhla a pohládila ho po čele. „Mám zavolat madam Pomfreyovou?“ zeptal se Draco.

„Prosím, jen to ne,“ řekl Lucius. Nijak si neužíval ženinu péči ani minule, když se ocitl v této posteli. Draco se ušklíbl. „Zavolej ji, až znovu usnu... A teď... Kde je ta dívka, která mě zachránila?“ Dracův úšklebek zmizel. Luciusovy oči se přesunuly na někoho, kdo stál za Dracem. „Slečna Grangerová, že?“ Draco se otočil a pokusil se ukázat svůj výraz. Hermione vypadala rozhodnutá zůstat neutrální, ale Draco mohl s určitostí říct, že byla nervózní. Lucius pokynul rukou a ona přistoupila. Narcisa se na ni dívala nejistě. „Musím vám poděkovat, slečno Grangerová, bez vás bych už byl mrtvý.“

„To nic nebylo,“ řekla Hermione. Pronesla automatickou šlechetnou nebelvírskou odpověď. Pozvedla oči a upřela je na Draca o dvě vteřiny déle, než by bylo obvyklé. Oba věděli, že byl ten druhý nervózní.

„Když zachráníte někomu život, tak to my zmijozelové nebereme na lehkou váhu. A také je tu Malfoyovská tradice, kterou musíme brát v úvahu.“ Draco se málem zadusil vlastními slinami. Nevěřičně na otce zíral. Ten muž musel být jistě ještě v šoku. Hermione vypadala zmateně.

„Luciusi, drahý, není to koneckonců trochu... nevhodné?“ pronesla Narcisa tiše, přelétávala pohledem mezi svým manželem a jeho záchránkyní.

Otočil hlavu a zadíval se na ni. „Byl bych mrtvý, kdyby nebyla poblíž,“ řekl klidně. Narcisa sebou viditelně cukla. „Byla bys raději, abych to nebral v potaz?“

Lady Malfoyová vypadala rozpolceně a trochu nešťastně při myšlence na Luciusův blížící se proslov. „Ne, ne, samozřejmě, že ne.“ Vrátila se zpátky k hlazení jeho tváře, což asi více utěšovalo jí než jeho. „Ale jsi si tím zcela jistý, drahý? Je to opravdu... nebývalé.“ Zvolna pozvedl svou bledou ruku a zastavil její konání. Dlouhou dobu si jen tak hleděli do očí. Draco měl pocit, že by se měl odvrátit, ale nestávalo se často, že by viděl, jak moc jsou do sebe jeho rodiče zamilovaní, a tak si to místo toho vychutnával, i když s trochou rozpaků.

„Je to jediný způsob, jak může být náš syn šťastný a přitom zůstat mým dědicem,“ zašeptal Lucius, ale v tiché místnosti se to neslo. Draco náhle pocítil ve svém břiše osten nervozity a vzrušení. Pokud všemu dobře porozuměl, bylo by to úžasné i děsivé zároveň. Narcisa přikývla a popotáhla.

„O co tu vlastně přesně jde?“ zeptala se Hermiona tiše a dívala se na Draca, jako by hledala nějaký klíč, který jí unikal.

„Myslím, že můj otec má na mysli následovat tradici,“ řekl Draco tak formálně, jak jen dokázal. „Což znamená, že pokud nějaký kouzelník zachrání Malfoye, pak se on či ona pokládá za člena rodiny v každém slova smyslu.“

Hermiona automaticky směšně vykulila oči. „Dokonce... Mám na mysli, dokonce...“ zakoktala se.

„Ta tradice byla zapsána v Malfoyoském kodexu dlouho předtím než všechny obavy kolem krevního původu povstaly na světlo,“ řekl Lucius. „Nebyla přesně takto specifikovaná. Ovšem náš manželský kodex,“ dodal a směřoval svůj pohled na Draca, „ano.“ A teď se Hermiona podívala trochu rozpačitě znovu a Draco nedokázal odtrhnout z otcova upřeného pohledu. Jediná myšlenka, kterou dokázal vydolovat, byla: *Och, kruci, on to ví...*

„Pane, já...“ začala Hermiona, ale zmlkla, když Lucius zvedl ruku, i když jen trochu. Byl očividně velmi unavený, ale jeho pronikavý pohled ani nezakolísal.

„Takové obavy by byly samozřejmě zbytečné,“ pokračoval Lucius, jeho pohled trochu změknl, „kdyby tato dívka byla součástí rodiny nebo jedné z rodin, která má s Malfoyovými spojení.“

„Otče...“

„Ušetři mě takových vysvětlení,“ pronesl Lucius unaveně. „A než na to byt jen pomyslíš, Severus tě nevyzradil, ačkoliv mám pocit, že to věděl možná ještě dřív než ty sám. Avšak i já jsem schopen jistých pozorovacích dovedností. Den už je téměř u konce, ale myslel jsem si, že by bylo nejlepší vypořádat se s tímto co možná nejdříve, abys nám tu nezešedivěl obavami. A teď běž, musím se prospat.“ A s tím si Lucius znovu lehl a zavřel oči. Narcisa se posadila, jednou rukou ho hladila ve vlasech a nevěnovala už svému synovi či jeho přítelkyni žádnou pozornost. Draco zůstal chvíli ohromeně stát na místě, než popadl Hermionu za ruku a znovu ji odvedl ven.

„Nejsem si jistá, jestli jsem porozuměla...“ Hermiona tu větu už nikdy nedokončila, protože Draco ji obral o dech zoufalým a hluboce láskyplným polibkem.

ooOoo

Severus cítil, jak ho bezvědomí opouští a jeho tělo začalo zvolna registrovat, že se nachází v měkké posteli. Byl zvyklý na neobvyklé a nebezpečné situace, a tak se okamžitě pokusil upamatovat na poslední věc, která se mu stala, když byl ještě při vědomí. Jelikož byl v posteli, tak mu očividně někdo pomohl. *Harry!*

Vzpomněl si. Snažil se donutit Harryho k návratu do Bradavic a pak... Znamenalo to tedy, že selhal? Co se stalo jeho milému?

Donutil své oči se otevřít, i když věděl, že jeho tělo by dalo přednost přetrvávajícímu spánku. Uviděl strop ošetřovny, což nebylo nic tak úděsně překvapujícího. Pokusil se otočit trochu hlavu ve směru, kde doufal, že by mohly být dveře. Možná, že by mohl někoho zavolat.

Harry seděl přímo tam, na židli vedle postele. Zhrouceně spal. Vypadal docela v pořádku a Severus téměř zanaříkal úlevou. Harryho vlasy, jako obvykle rozstřapatělé, mu padaly do očí. Hlavu měl nakloněnou a opřenou o skrčená kolena. Severus dlouhou dobu jen tak ležel, ani se nehnul, a jednoduše sledoval, jak jeho milý pravidelně dýchá. Uslyšel kroky a otočil hlavu, každou vteřinou se cítil probuzenější.

„To je dobře, že jsi vzhůru,“ řekla Pomfreyová, když k němu přichvátala. „To znamená, že ti mohu podat další bezesný lektvar, než půjdu spát.“ Severus téměř zasténal, ale zůstal jen u zlobného zírání.

„Ne, děkuji,“ řekl. „Přesunu se do svých komnat, co nejdříve to bude možné.“ Pomfreyová si povzdechla, jako by snad ani nic jiného neočekávala.

„Domnívám se, že je to dobře,“ řekla, čímž Severuse překvapila. „Jsi plně vyléčen. Ale i tak požaduji, aby ses příštích několik dnů šetřil.“

„Což se snadněji řekne, než udělá,“ zamručel Severus, když se Pomfreyová přesunula k další posteli.

„Hmmm, Sev´rusi?“ zamumlal Harry. Zelené oči se otevřely. Harry se narovnal rychleji, než by si Severus pomyslel, že by bylo vůbec možné. „Jsi vzhůru. Jak se cítíš?“

Severus měl pocit, jako by se něco uvnitř něj zatřepotalo, když se k němu Harry přiblížil a položil mu ruku na čelo.

„Jsem v pořádku. Pomfreyová řekla, že mohu odejít.“ Harryho obočí se nad tím proslovem spojila dohromady.

„Myslel jsem si, že bys měl spát po zbytek noci tady.“

„Daleko raději bych spal dole ve své posteli... s tebou,“ řekl Severus měkce a velmi ho potěšilo, když se Harry usmál.

„To bych také rád...“ Harryho tvář se znovu zachmuřila. „Severusi, mrzí mě, že jsem na tebe křičel. Neměli bychom spolu takto bojovat. Byla to hloupá rozepře.“

„Ta první byla možná trochu... zbytečná, ale v tom druhém případě jsi měl pravdu.“ Nad Harryho nic neříkajícím pohledem si Severus povzdechl. „Měl jsem si uvědomit, že jsi dospělý muž a můžeš dělat svá vlastní rozhodnutí. Jen bych si přál, aby sis uvědomoval svou vlastní důležitost.“

„Tu si uvědomuji, Severusi. Jen jsem je nemohl takhle opustit.“

„Já... to chápu.“

„Opravdu?“

„Nemusí se mi to líbit nebo to schvalovat, ale nemůžu ti v tom bránit.“

Harry si povzdechl. „Nechci, aby ses cítil tak, že mě musíš před něčím bránit,“ řekl a vzal Severusovu tvář do dlaní. „Budu se snažit být opatrný a ty se budeš snažit chovat se ke mně jako k sobě rovnému. Co myslíš?“

„To je něco, co bych mohl přijmout. A teď mi pomoz dolů. Místní zápach už nevydržím ani minutu.“ Harry se tiše zasmál a pomohl Severusovi z postele. Také nesnášel nemocniční pach, ale pomyslel si, že je docela zábavné, že se s tím Severus, který denně pracuje s lektvary, nedokáže srovnat. Přehodil mu plášť přes ramena a podepřel ho. Severus se ho několikrát pokoušel odstrčit, trval na tom, že nepotřebuje takovou pomoc, ale Harry ho držel celou cestu až do sklepení.

Když byli dole a v ložnici, Harry Severusovi pomohl do jeho nočního úboru a sám se také převlékl. Spočinuli si v objetí. Harry se přitiskl těsně k Severusovi a usnul rychleji, než bylo podle něj vůbec možné.

ooOoo

Jakmile nastala noc a účastníci bitvy o Malfoy Manor se dostali z denního stresu a strádání, mnoho lidí se seskupilo do párů, jako by všichni podvědomě věděli, že to nebude dlouho trvat, než nastane bod zlomu. Dokonce, i kdyby všechny hlavní postavy věřily, že jsou vítězství nablízku, nic jim nemohlo zaručit, že jejich milovaní přežijí budoucí bitvy. A tak se všichni připojili a přitulili se ke svým lepším polovičkám.

Narcisa zůstala se svým manželem a celou noc ho ve spánku sledovala. Vískala ho ve vlasech a pokoušela se něžně usmívat namísto pláče. Té chvíli, kdy mohla ztratit oba své silné muže z rodu Malfoyů, byla tak blízko a ona nemohla udělat vůbec nic, aby zastavila hrozbu, která se před koncem objeví znovu. Ano, věděla, že všechno může být ještě horší, a tak se usmívala a nevěděla si slz, které hyzdily její atraktivní tvář.

Draco vzal Hermionu za ruku a zavedl ji za hranice Bradavických ochran. Jen stěžl si všiml těch milionů hvězd, které zářily nad ním na nebi. Přemístil je na Manor. Pozemky byly stále úplně zničené, ale jeho ložnice byla hřejivá a bezpečná. Položil ji na postel a nadechl se její vůně. Zcela ignoroval všechny dnešní události, stejně jako zítřek. A když ignoroval všechno mimo Hermionu, mohl tak předstírat, že jsou kdokoliv jinde. Jejich totožnosti byly bez významu, jejich krev neměla žádné důsledky. Nechtěl doufat, protože naděje byla pro nebelvíry a bláznů, a tak okázale ignoroval i lehkost, kterou cítil v srdci z otcova dřívějšího prohlášení, a přitáhnul si ji blíže k sobě.

Sirius se vrátil k Remusově posteli. Jeho milenec byl znovu tím, kdo byl raněn, ale díky Merlinovi to nebylo nic vážného. I tak ho to ale bodlo u srdce více, než by kdy mohla myšlenka na jeho vlastní smrt. Budou mít příště stejné štěstí? Anebo potom? Kolik bitev budou ještě muset vybojovat? A dokonce ještě horší než tohle, byla možná myšlenka, že tak dlouho, jak oni budou bojovat, tak dlouho nebude Harry čelit Voldemortovi naposledy. Sirius chtěl, aby byl Remus mimo nebezpečí, ale ukončení toho všeho by znamenalo mnohem větší ohrožení zaměřené na jeho kmotřence. A s těmito myšlenkami, které v něm bouřily, se Sirius přeměnil na Tichošlápka, vyskočil si na postel a přitulil se Remusovi k nohám.

Brumbál seděl ve své kanceláři, nepřítomně hladil Fawkese, zatímco nahlížel do minulosti a budoucnosti. Skočí tato válka stejně jako ta poslední Velká válka, ve které bojoval? Bude zkáza pro nepřítele znamenat i zkázu pro jeho milované? Harry mu byl drahý jako syn a Severus stejně tak. Kdyby jeden z nich zemřel, ten druhý nebude žít dlouho, tím si byl jist. Věděl to, protože ten druhý by následoval svou lásku kamkoliv. Minulá válka skončila podobně, pomyslel si Brumbál mnohokrát, nepřítel a milovaný byl jeden a ten samý, a když neměl, koho by miloval, stal se z něj vrah. Jeho staré oči se nepatrně zakalily a přesunuly svou pozornost na Fawkese. Pohládl svého přítele ještě naposledy, než zhasl svíčky a odešel do postele. Sám.

ooOoo

O týden později všechno vypadalo ještě chaotičtěji. Nedávný útok Voldemorta opětovně přesunul do povědomí kouzelnické veřejnosti. Hodně studentů opustilo školu. Ministerstvo rozeslalo ještě více příruček. A Harry se stahoval do sklepení při každé příležitosti.

Od bitvy se Harryho a Severusův vztah definitivně změnil. Nebylo to nic, čeho by si ostatní mohli všimnout. Vlastně si Harry ani nebyl jistý, co to bylo, ale něco bylo jinak. Naštěstí v dobrém. A cokoliv to bylo, učinilo to v jejich milostném životě zázraky. Severus se díval více do budoucnosti a Harry si byl jistější s každým následujícím dnem. Jen jedna věc ležela v jeho hlavě jako závaží a to zejména v tento konkrétní den, týden po svátku všech svatých. Brumbál sezval všechny na Malfoy Manor, kde Harry a další členové Řádu stále zůstávali. Všichni tentokrát čítali Harryho, Severuse, Siriuse, Remuse, McGonagallovou, Pomfreyovou, Malfoyovi, starší Weasleyovi a Hermionu, kterážto se po bitvě oficiálně přidala k Řádu spolu s Dracem a Harrym.

A příležitost pro takovéto velké setkání byla právě důvodem Harryho znepokojení. Směřoval po schodech nahoru pod neviditelným pláštěm vedle Severuse a pokoušel se nepředstavovat si sám sebe pohlceného zaživa tím monstrem, které bez pochyby najde uvnitř Voldemortovy mysli. Děsilo ho to jako nic jiného, co předtím kdy udělal. Jakmile dorazili do ředitelny, Harry sejmul svůj plášť a přistoupil k Severusovi blíž, nasával mužovu přítomnost. Přesunuli se letaxem přímo do přijímací místnosti, společně, takže Harry ani neupadl. Pokývnul na uvítanou všem, kdo byli přítomni, a pokusil se vyslat ke svým přátelům a kmotrovi úsměv. Sirius mu opětoval úsměv, který byl však trochu nucený. Stále mu nebylo příliš po chuti, že Harry tráví tolik času se Severusem, ale snažil se, jak dokázal nejlépe, nedávat to na sobě znát. Harry uviděl, jak Remus položil ruku na Siriusova záda jako známku uznání a podpory.

„Prosím, shromážděte se kolem,“ řekl Brumbál. Kdokoliv, kdo chtěl, si mohl vzít nebo vykouzlit židli, ale většina zůstala prostě stát ve velkém kruhu. Harry si stoupl přímo naproti Brumbálovi a snažil se, aby se mu ruce nechvěly. „Všichni, kdož jste tu, jste byli v krátkosti spraveni o Scios Totalus. Ovšem to, co se Harry chystá udělat, je něco zcela jiného. Se spojenými Scios Totalus se v podstatě přesune do Voldemortovy mysli, kde si bude schopen prohlédnout cokoli bez Voldemortova vědomí. Jelikož je toto vlastně experiment, a také neznámá magie, seznámil jsem s celou situací i Poppy.“ Všichni na Harryho vysílali nervózní pohledy a on se pokoušel vypadat statečně, ale náhle mu došlo, že vlastně neví, jak má vypadat statečný člověk, kromě té skutečnosti, že o něm ostatní tvrdili, že takovým je.

„Doporučuji vám si minimálně sednout, pane Pottere,“ pronesla Poppy a znělo to skoro, jako by ho napomínala. Očividně se jí celá ta myšlenka nezamlouvala. Severus mu položil ruku na záda a Harry mu dovolil, aby ho odvedl na nedalekou pohovku. Ostatní postávali okolo v dostatečné vzdálenosti. Harry se posadil, ale Severus ho posunul ještě dál, takže se natáhl a pokusil se představit si, že se cítí pohodlně.

„Pamatuj na kouzlo, kterým se to vypíná,“ zamumlal Severus. „Využij ho v okamžiku, kdy budeš mít pocit, že něco není v pořádku.“

„A co by mohlo být v Voldemortově mysli v pořádku?“ zeptal se Harry tiše, ale o nic méně nedůvěřivě. Pomyslel si, že slyšel Severuse si odfrknout. Severus sebou při zmínce jeho jména už ani necuknul. Něco v Harryho očích mu muselo říct o jeho současném strachu, protože se natáhl a v netypickém projevu náklonnosti překryl Harryho ruku svou vlastní a stiskl ji. Pak vstal a ustoupil.

„Pamatuj si, že hledáš tajemství nesmrtelnosti,“ připomněl mu Brumbál. Harry přikývl a zavřel oči. Zvedl ruku ke své tváři a zašeptal slova kouzla. Fungovalo to okamžitě.

Co Harry už neviděl, když se propadl do propasti Voldemortovy mysli, byly šokované a ohromené pohledy na tvářích ostatních, kteří byli právě svědky ukázky složitého bezhůlkového kouzla, aniž by si to mladík dokonce sám uvědomil.

„Hodně štěstí, můj chlapče,“ pronesl Brumbál laskavě a v hlase mu zazněla špetka pýchy.

Kapitola 31

Harry se o nitrozpyt nikdy předtím nepokoušel, ale měl zkušenost s tím, když se někdo probíral jeho myšlenkami, a dokázat si moc dobře představit, jaké to je. Avšak to, co se stalo, když vyslovil kouzlo, bylo v porovnání s tím ničím. Nitrozpyt byl vyzkoušenou a otestovanou technikou praktikovanou mistry a jejich učedníky. Tohle... Tohle bylo neznámé, nevyzkoušené a strašlivě děsivé.

Nejprve cítil, jako by ho spláchli do stoky. Tmavé a mokré stoky, která vedla, jen Merlin možná věděl kam. A ihned potom Harrymu došlo, že nic nebylo *v pořádku*. Bylo tam vlhko, aniž by vlastně bylo mokro. A temnota vypadala jako by byla ze samotné temnoty stvořená, místo toho, aby byla způsobená absencí světla. *Dýchala* a pulsovala těsně obtočená kolem něj jako nějaká obluda. Mohl ji cítit tak blízko, že ani nevnímal své vlastní tělo. Byl jako utkvělý, volně se vznášející v nedefinovatelné hmotě a najednou se stal součástí té substance.

A to bylo možná ta nejhrůzostrašnější věc ze všech – být toho součástí. Nedokázal odlišit hranici mezi sebou a tou věcí. Dusilo ho to, i když věděl, že by se měl přestat snažit dýchat, protože toho nebylo třeba. Ta věc dýchala za něj.

Chtěl otevřít ústa a vyslovit kouzlo, které by ho vrátilo domů, zpět do náruče svého milence, ale nedokázal najít svá ústa, aby cokoliv řekl. Och ne, usoudil, pravděpodobně uvízl uvnitř nestvůrné mysli Voldemorta navždy. Zalapal po dechu, ale nebyla to jeho ústa a nic se nestalo.

„Argh! Neschopní idioti!“ zasyčel odněkud hlas. Harry si nejasně uvědomoval, jak se ten zvuk nesl substancí, až dosáhl jeho neexistujících uší. Pak začal dumat nad tím, kdo to křičel. Byl to Severus? Byli snad ve třídě?

Ne. Takhle to nepůjde. Harry se pokusil zavrtět hlavou a zjistil, že ta se nalézá někde na sotva patrných ramenou. Potřeboval se soustředit. Ztrácel uvnitř té věci části sebe samého. Musel jednoduše převzít kontrolu.

„Všechno, co jste měli udělat, bylo přivést je sem!“ hlas pokračoval a Harry k němu stočil svou pozornost. Naslouchal a soustředil se, až si začal uvědomovat sám sebe v celém dění. Ano, byl Harry Potterem uvnitř Voldemortovy mysli a nyní naslouchal samotnému Voldemortovi. Sesbíral svou magii a pozvedl ruku. Ano, ta tam už teď byla. Oddělil se od záhybů té cizí temnoty a našel okno. Mohl se podívat ven.

Viděl muže na kolenou s hlavou skloněnou a opatřenou kápí. Voldemort na něm trénoval svou hůlku. Smrtijed skučel.

„Prosím, můj pane! Snažil jsem se to provést, jak nejlépe jsem dokázal! Ale Ministerstvo se má více na pozoru! Po tom incidentu na Malfoyových pozemcích už nemáme dostatečné množství ochotných následovníků. Prosím, kdybyste jen...“

„*Crucio!*“ zasyčel Voldemort. Muž padl na bok a jeho výkřiky trhaly Harryho uši na kusy. Temný pán ho držel pod kletbou po celých pět minut. Na konci šla muži pěna od úst a byl v bezvědomí. „Odvedte ho!“ vyštěkl Voldemort. „A ujistěte se, že nezemře.“ Dva Smrtijedi vystoupili z půlkruhu, kterého si Harry všiml až teď. V místnosti byla taková tma, že je sotva zahlédl, ale i tak tam bylo více světla než uvnitř Voldemortovy mysli. A také se ještě nechtěl otočit zpátky. „Bello!“

„Ano, můj pane!“ Bellatrix poklekla a vzhlédla k němu s výrazem zbožného uctívání. Byla mu nejbližší po pravé straně a on na ni nyní přimhouřil oči. Harry se vylekal, když si uvědomil, že se tím vlastně přimhouřily jeho vlastní oči.

Naklonil hlavu a zaposlouchal se, jestli bude moci slyšet mužovy myšlenky. Byly nezřetelné a zněly cize, téměř, jako by syčely.

„Už jsem se ohledně Francie rozhodl,“ řekl Voldemort. Bellatrix zasvítily oči zvědavostí. „Vyšlu tam Rabastana a Carrowovi. Ty zůstaneš tady.“

„Můj pane, nechci vás opouštět, ale tento úkol je jistě tak důležitý, takže...“

„Ticho,“ zasyčel Voldemort. Ona se okamžitě sklonila. „Potřebuji více ochotných následovníků, ne ty pod *Imperiem*. Nejsou tak silní. Tvůj osud byl zpečetěn.“

Ztuhla a pomalu vzhlédla. Ve tváři měla vepsaný zmatený výraz. „Můj pane?“ zeptala se.

„Dlouho jsem o tvé zradě přemýšlel, Bello,“ pronesl Voldemort. Jeho slova oplývala špetka potěšení. Vykulila šokované oči, ve kterých se zrcadlil nechápavý strach. Pokusila se zavrtět odmítavě hlavou. „Och, ano, vím to. Byla jsi za svou sestrou a pověděla jsi jí o chystaném útoku. A nyní jsem se rozhodl.“ Celá se chvěla, hlava se jí zvrátila dozadu a zpět tak rychle, že si Harry byl jistý, že si musela zlomit vaz. „Nehýbej se!“ nařídil jí Voldemort, když znovu sklonila hlavu natolik, až se s ní dotkla kamenné podlahy.

„Můj pane, prosím, nezamýšlela jsem...“

„Dost!“ utnul ji Voldemort. „Už nikdy nechci vidět tvou tvář. Macnaire, Crabbe, víte, co máte dělat.“ Jmenovaní Smrtijedi přistoupili. Na očích se jim zračily samolibé výrazy, ačkoliv zbytek tváře měli zakrytý. Odvlekli vrískající Bellatrix z místnosti. Proklínala je, aby se jí nedotýkali, a skuhrala u svého Pána o milost, které se jí nikdy nedostane. Harry letmo střelil pohledem po jejím manželovi, ale on měl také masku a jeho oči postrádaly jakýkoliv výraz.

Voldemort se zaměřil na další záležitosti. Něco o mudlech propojených přes Ministerstvo s čaroději a čarodějkami. Harry si uvědomil, že informace, které potřebuje, nezjistí prostým sledováním. Stáhnul se zpět a černá hmota okamžitě spolkla prostor, který opustil. Zachvěl se, cítil, jak se ho ta temnota pokouší pohltit také. Měl pocit, jako by se jeho hranice rozpouštěly. Soustředil se a snažil se udržet se vcelku, ale jeho propojení s Voldemortem bylo zcela zřejmé. Nechtěl ani uvažovat nad tím, co to znamená.

Pokusil se rozhlédnout, ale nebylo tu nic k vidění. Zaměřil se tedy znovu na Voldemortovy myšlenky a přemýšlel, proč mu znějí tak cize, když mu náhle svitlo. *Hadí jazyk!* V okamžiku, kdy mu to došlo, se syčivé zvuky staly angličtinou. Avšak ani přesto mu nedávaly přílišný smysl. Voldemortova mysl byla jedním slovem chorá. Zmítal se mezi jasným soustředěním a přemýšlením o deseti věcech zároveň, až z toho Harryho rozbolela hlava. Co teď?

Znovu se vnitřně zkoncentroval a dokázal cítit magii, která ho zde držela. Stále si připomínal, že ho Voldemort nedokáže objevit, a pokoušel se rozehnat strach, který ho do této chvíle téměř paralyzoval. Nemohl se zhluboka nadechnout, a tak prostě zatnul zuby a rozprostřel svou magii. *Nesmrtelnost*, zvolal do temnoty.

Čekal na odpověď a měl pocit, jako by ho ta černá hmota měla pohltit. A o úder srdce později to opravdu udělala.

Bylo to, jako by se ocitl ve vzdušném víru. V jeden okamžik byl vržen do nejhlubších propastí a v další nahlížel na scénu s Tomem Raddlem, kde mohl poslouchat jeho myšlenky a sledovat jeho úvahy. Šlo to příliš rychle, ale v okamžiku, kdy na to Harry pomyslel, se všechno zpomalilo. Ta chorá, černá substance se přeměnila do scény, která vypadala jako mlžné miazma čistého zla. Harry dokázal jen zděšeně zírat, než se pro něj všechno vyjasnilo. Stál tam Tom Riddle, vysoký a odpudivý, dokonce i ve svém mladém obdivuhodném těle, a označoval svého následovníka znamením.

Ano, zasyčela temná mysl, už tehdy zkažená a pološílená. Všichni mi pomůžete připoutat se k této zemi... Harry se prudce odvrátil, když rozeznal bledou tvář mladého Severuse Snapea, klečícího a se zatnutými zuby, jak se kůže kouzlem žhavila. Temnota ho znovu obklopila. Propadl se do ní, nechtěl si připustit, co právě viděl. A pak mu na mysl přišla náhlá myšlenka.

Halloween 1981, pomyslel si a otočil se, aby mohl sledovat události, které se k němu zlehka přibližovaly. Nechtěl vidět všechno, ale musel se podívat na moment, kdy se smrtící kletba obrátila proti jejímu sesílateli. Sledoval, jak se Voldemort ďábelsky ušklíbl, tyčící se nad dítětem v postýlce. A o jednu Avadu později to Harry uviděl. Spatřil část duše opuštěnou Voldemortem, která směřovala k dítěti, zatímco zbytek šokovaně a zmateně odletěl. Vypadalo to, jako by ten kousek následoval zelené světlo vyzařované ze stále plačícího dítěte, aby nakonec dosáhl jizvy. Ta na okamžik zeleně zazářila, a pak si Harry uvědomil, že už nesleduje vzpomínky uvnitř Voldemortovy mysli. Díval se na Voldemortovy vzpomínky uvnitř něj samého. Scios Totalus mu opravdu dalo přístup ke všemu, co Voldemort...

„Dost,“ vydechl Harry ztěžka. Týral svůj mozek, aby se znovu pokusil zkusit to návratné kouzlo. Pohnul rukama, jako by plaval a snažil se dosáhnout povrchu. Znovu zakřičel kouzlo a zatlačil magií, ale stále tam zůstávala část, která si nepřála odejít, která byla s hmotou pevně spjatá. Harry sebou mlátil a opětovně křičel. Připadalo mu, jako by se topil v tekoucím písku. Nadechl se něčeho, o čemž věděl, že to nebyl opravdový vzduch a povolal svou magii. Zavřeštl, když zatlačil vším, čím mohl, a pocítil, jak temnota konečně povolila a odtáhla se, jako by jí bodlo žihadlo.

„Nesahej na mě!“ zaječel Harry, když se posadil. Usilovně se vzpíral tomu, co ho drželo. Temnota se náhle stala pevnou a silnou.

„Harry! Uklidni se! To jsem já, Severus!“ Tím jménem, jako by skrz všechno prozářilo světlo, a Harry se utišil. Stále ještě lapal po dechu, změnil polohu a zachytil se Severusova těla. „Harry?“ Silné paže ho objaly a Harry se pokusil ustálit své dýchání. Seděl na pohovce a Severus zřejmě klečel vedle něj. Z mysli se mu okamžitě vynořila vzpomínka, kterou před nedávnem viděl, a odtáhl se. Ale stačil jeden pohled do Severusovy znepokojené tváře a nedokázal se ovládnout. Tlumeně zaskuhral a přitáhl si Severusovu hlavu blíž, až přitiskl své rty k těm jeho.

Místností se rozlehlo mumlání a reptání a Harry se stáhl. Trochu se začervenal, když mu došlo, kde se nachází. Všichni postávali kolem pohovky a měli na tvářích výraz někde mezi zmatením, pobavením a překvapením. Sirius skoro zezelenal. Poppy se přiblížila a donutila Severuse odstoupit. Už měla hůlku vytaženou a začala s ní nad Harryho hlavou mávat.

„Jak se cítíš?“ zeptala se ho. Harry se pokusil navrátit do přítomnosti. Jeho myšlenky stále těkaly ohledně toho, co se dozvěděl.

„Mám závrať a pocit... na zvracení,“ dodal Harry. Ten pocit ho náhle přemohl a on se nahnul vpřed a přiložil si ruku na ústa. Pomfreyová rychle vyčarovala džber a Harry už to nezadržel. Prudce se vyzvracel. Měl pocit, jako by mu ta černá hmota procházela hrdlem. Vnímal, jak se vedle něj usadila nějaká osoba a položila mu ruku na záda. Doufal, že to byl Severus. Jakmile skočil, byla mu okamžitě podána sklenice s vodou. Žízňivě se napil. Pomfreyová se postarala o džber a zápach. A když Harry vzhledl teď, viděl v očích všech jen znepokojení. Dokonce i Lucius vypadal, že má obavy, nebo že je vyplašený.

„Už je mi líp,“ řekl Harry mdle. Pomfreyová ho spěšně zkontrolovala několika kouzly. Harry se přimknul k Severusovi a velmi ho potěšilo, když ho jeho milenec objal kolem pasu.

„Neobjevila jsem žádné fyzické potíže,“ prohlásila Pomfreyová.

„Měl by ses prospat, než nám vysvětlíš, co se stalo,“ řekl Remus starostlivě.

Harry zavrtěl hlavou. „Ne, musím to ze sebe dostat.“

„Dozvěděl ses něco, co by nám pomohlo?“ zeptal se Severus. Harry přitakal a vzhledl k Brumbálovi.

„Bylo to, jako by mě obklopila nějaká obrovská černá věc. Měl jsem pocit, jako bych se topil...“ Harry se zhluboka nadechl, než znovu promluvil. „Voldemort využívá ke svému svázání se s tímto světem své označené Smrtijedy.“ Všichni zalapali po dechu, Severus ztuhnul a Narcisa stiskla manželovu paži. Brumbál se zachmuřil a vypadal zamyšleně. Začal pomalu přecházet po místnosti a očividně horečně uvažoval.

„Zjistil jsi ještě něco?“ zeptal se. Všichni zůstali úplně zticha.

„Jo,“ pronesl Harry nervózně. Zadíval se na Severuse. „Tu noc, kdy Voldemort zabil mé rodiče...“ Brumbál se zastavil a vážně na Harryho pohlédl.

„Zanechal v tobě část své duše,“ odhadoval Brumbál. Harry polkl a přikývl. „Měl jsem už předtím jisté podezření. Naštěstí to není náš současný problém. Ovšem to znamená...“ Brumbál začal znovu pochodovat.

„Není nějaký způsob, jak by se dalo odstranit?“ promluvil Draco.

„Žádný, který bych si uměl představit,“ zamumlal Severus. „Voldemort tu značku sám vymyslel, ačkoliv se zde už podobná pouta objevovala v minulosti.“

Obávám se, že existují jen dva způsoby, které by Voldemortovi dovolily zemřít nebo ho na smrt poslaly." Vypadalo to, že celá místnost zadržuje dech, když přestal mluvit. „Jedním z nich by bylo, kdyby Voldemort vědomě propustil všechny označené... Anebo zpřetrhat to pouto smrti těch, kdož znamení nesou.“

Harry byl v okamžiku na nohách, vůbec se nestaraje o to, že se zakymácel. „To není žádná možnost,“ zavrčel. „Ani o tom neuvažuj!“

„Harry...“ začal Severus a také se postavil, ale Brumbál ho přerušil.

„Má pravdu, Severusi. Nehledě na to, že bych o tom ani neuvažoval, by bylo nemožné se o to vůbec pokoušet. Smrtijedů je prostě příliš mnoho.“

„Ta druhá možnost je stejně neproveditelná,“ řekl Severus.

„Ano,“ zašeptal Brumbál. „Harry, když jsi byl uvnitř jeho mysli, mohl jsi to spojení mezi vámi cítit?“

Harry přikývl. Nebyl si jistý, co to s tím vším má co dělat. „Bylo to, jako by to byla část mě, jeho část ve mně, a nechtěla mě nechat jít,“ rozvedl.

„Ne,“ zvolal náhle Severus. „O čemkoliv přemýšlíš, prostě ne!“ skoro zavrčel na Brumbála.

„No tak, vyslechněte mě,“ řekl Brumbál a pohledem přecházel mezi Harrym a Severusem. „Kdyby Harry použil Scios Totalus v souladu se spojením přes svou jizvu, mohla by tu být možnost, že by mohl ovlivnit Voldemortovu mysl. Pokud je ovšem dostatečně silný, o čemž věřím, že je, mohl by Voldemortovi podvědomě vnutit myšlenku o propuštění Smrtijedů.“

„Udělám to,“ prohlásil Harry okamžitě. „Vím, že to dokážu.“ Popravdě to nevěděl, ale právě teď se o to nestaral.

„Ne,“ odporoval Severus znovu. „Je to směšné. Při všem co víme, strhnul by tě do hrobu s sebou. Označení Smrtijedi jsou pravděpodobně jedinou věcí, která ho drží při životě.“

„Protože už je vlastně mrtvý,“ zamumlal Harry v porozumění. „Stihnu se stáhnout dřív, než se to stane, stejně jako teď. Mé spojení s ním se také zpřetrhá.“

„Ne, nestojí to za to riziko,“ řekl Severus hrubě.

Harry se na něj zadíval, než se otočil na Brumbála. „Co se stane se Smrtijedy, až se spojení přeruší?“

„Obávám se, že nevíme nic jistě. Všechno to závisí na tom, jak na ně znamení působí. Abych k tobě byl upřímný, Harry, mohou v okamženi zemřít anebo mohou být úplně v pořádku. Není žádný způsob, jak to zjistit.“

Harry zavřel na chvíli oči. Uvědomil si, že neexistuje cesta, jak udržet mimo nebezpečí i Severuse. „Musíte to zkusit,“ prohlásil.

„Nic nebudeme zkoušet!“ Severus popadl Harryho za ruku, nehty se zarýval do Harryho kůže.

Mladík k němu s klidným výrazem vzhledl. „Co kdybych se sám k někomu připoutal podobným způsobem?“ zeptal se náhle a zadíval se na Brumbála. „Mohlo by mě pak pomoci se tady udržet, když bude Voldemort umírat.“

„To je možné,“ pronesl Brumbál a dovolil si drobné přikývnutí.

„Pak bychom se mohli svázat magickým poutem,“ řekl Harry a otočil se na svého milence se zarputilým výrazem.

„Jsi snad šílený?“ zeptal se Severus nevěřícně. O krok ustoupil a pustil Harryho ruku. „A co když zemřu, jakmile se moje spojení s Temným pánem zlomí? Pak bych to byl já, kdo tě vezme s sebou!“

„Přesně!“ vykřikl Harry, než se dokázal zastavit. „Nechci se vrátit a zjistit, že jsi mrtvý!“

Severus na něj zíral s šokovaným výrazem, oči zeširoka otevřené. Zvolna omámeně zavrtěl hlavou. „Ne,“ skoro zašeptal a Harrymu se sevřelo srdce. „Nepřipoutám se k tobě.“

V celé místnosti bylo po dlouhou dobu ticho, když na sebe oba milenci prostě jen zírali. Harry věděl, že Severus řekl ne proto, že nechtěl riskovat, ale ve svém srdci měl pocit, jako by jeho milenec právě odmítl žádost o ruku. Nebyla to žádost, to nebylo možné, ale i tak ho to zranilo.

Harry se odvrátil a skoro vyběhl z místnosti. Severus ho okamžitě následoval. Remus a Sirius si vyměnily pohledy a také se odebrali za nimi. Měli dojem, že se musí ujistit, že se nikomu nic nestane. Všichni ostatní vypadali příliš ohromení, aby se byť jen pohnuli.

Ve vstupní hale Harry vběhl ke schodišti. Slyšel, jak se Severusovy kroky rozléhají po kamenné podlaze.

„Okamžitě se zastav, ty jeden bláznivý nebelvíre!“ vyštěkl Severus právě, když Harry dosáhl prvního schodu. Zvrtnul se na místě a zlostně se zadíval na staršího muže.

„Bláznivý nebelvír? To je všechno, čím pro tebe jsem?“ Remus a Sirius se zastavili ve dveřích. Mohli cítit magickou energii, která tam proudila.

„Ne, ještě si myslím, že jsi ten nejsobečtější muž, jakého znám,“ vyplivl Severus a popadl Harryho za paži.

Harry mu to nechtěl dovolit, a tak se vytrhl. „Nejsobečtější?!“ zvolal Harry.

„Všichni mluví o šlechtném a sebeobětavém Harry Potterovi!“ pronesl Severus sarkasticky. „Ale ty jsi *sobecký*! Chceš zemřít se mnou, aby ses uchránil před trochou žalu, a ani *nepomyslíš* na všechny ty lidi, které bys tu nechal, a kteří by pro tebe truchlili! Tvoje rodina a přátelé, copak pro tebe nic neznamení?“

Harryho oči se zalily slzami a sám se otřásal emocemi. Zavrtěl hlavou. „Znamenají pro mě hodně, ale bez tebe nemůžu žít,“ odpověděl.

„Ještě nejsem mrtvý,“ řekl Severus měkce, skoro prosebně.

Jedna slza vyklouzla Harrymu z oka a razila si svou cestu po jeho tváři. Pevně se objali a Harry brzy vyhledal Severusova ústa svými. Líbali se, jako by jediný vzduch, který mohli dýchat, byl ten, který sdíleli se svým milencem. Když se Harry stáhl, zůstal hlavou opřený o Severusovo rameno.

„Co budeme dělat?“ zeptal se, nestaraje se o vzdalující se postavy Remuse a Siriuse, kteří je nakonec nechali o samotě.

„Zkusíme to a budeme bojovat,“ řekl Severus. „Ty uděláš všechno, co zmůžeš, abys *zabil* toho parchanta. A pak budeme prostě doufat.“

Harry přikývl, ale hlavu nezvedl. „Kdyby Voldemort nikdy neexistoval,“ pronesl Harry tiše. „A kdyby to pro dva muže bylo legální...“

„V okamžení,“ přerušil ho Severus, ani nepotřeboval, aby Harry dokončil otázku. Harry zvedl hlavu, aby se mohli znovu políbit. Sňatek byl něčím, o čem Severus věděl, že nikdy nebude mít a nikdy v to ani nedoufal, takže nezáleželo na tom, že to dvěma mužům nebylo dovolené... až do tohoto okamžiku. Harry ho líbal s takovým smutkem a zoufalstvím.

„Chtěl bych bojovat a udržet tak všechny své drahé v bezpečí,“ zašeptal Harry, když se oddělili. Jejich čela se dotýkala.

„Nemůžeš nás všechny udržet v bezpečí,“ řekl mu Severus. „To si musíš ujasnit nebo bys zešílel zármutkem a vinou.“ Severus se odtáhl natolik, aby mohl Harrymu pohlédnout do očí. Po bitvě získal své brýle zpět, ale stále měly ten moderní tvar, který jim propůjčil Black. Severus si už od té doby zvykl na Harryho vyspělé rysy. Ale právě teď, když se zelené oči zaplnily slzami zoufalství, si nemohl pomoci, aby si nepřipomněl, že je Harry stále tak mladý. „Jednou jsem ti řekl, že ho přemůžeš, až budeš dostatečně silný a připravený,“ pronesl Severus měkce. „A ten čas už je téměř tady. Jsi připravený.“

„Ano,“ souhlasil Harry tiše. „To jsem.“ Vzal Severusovu dlaň do své. „Pojď se mnou do postele.“

Severus věděl, že neexistuje žádný způsob, jakým by to mohl zamítnout, když ho Harry sebejistě odváděl nahoru do pokoje. Dobře si pamatoval jejich poslední milování, když tam díky Luciusovi proklouzl. Pokoušel se ani neuvažovat o té poměrně velké skupince lidí shromážděné dole, kteří bez pochyby budou moci odhadnout, čemu se budou za chvíli věnovat. Ale to bylo jedno. Všechno, na čem záleželo, bylo, že si Severus vychutnával každou vteřinku. Jako něco nádherného

a dobrého. Jeho čas s Harrym se s jistotou chýlil ke konci a to až příliš rychle. Brzy proběhne finále, které bude soupeřit s pádem velkého impéria.

Kapitola 32

Příštího rána Harry po probuzení málem spadl z postele. Rychle překontroloval své vzpomínky a zjistil, že byla sobota. To byl totiž jediný důvod, který by vysvětloval, jak to, že s ním byl Severus stále ještě v posteli. Moc často si nemohli užívat společná rána. Když jeho šok odezněl, Harry se sám pro sebe usmál a přitulil se k Severusovi blíž, položil si hlavu pod jeho bradu a ruku si přehodil přes jeho pevný hrudník. Jeho milenec si spokojeně povzdechl a přitáhl si Harryho k sobě, čímž mladšího kouzelníka donutil k blaženému zavrnutí. Harry věděl, že Severus už teď byl vzhůru. Poznal to z mužova dýchání.

„Chtěl bych se celý den jen válet v posteli,“ zašeptal Harry. Severus neodpověděl, ale po chvíli se zpod Harryho vymanil a posadil se. Harry ho sledoval, jak se v tichosti obléká. Jakmile Severus skončil, otočil se a zkoumavě se na Harryho zadíval.

„No tak, vstávej,“ řekl. Harry ho poslechl a tentokrát to byl Severus, kdo se díval. Když byli oba hotoví, společně opustili ložnici a přesunuli se dolů do jídelny, kde se na Malfoy Manor obvykle podávala snídaně. K Harryho překvapení tam byla celá skupina lidí ze včerejška. V místnosti bylo cítit napětí spolu s velkou dávnou obav. Všichni vzhlédli, když oba kouzelníci vstoupili. Harry se zmateně rozhlédl, zatímco usedali bok po boku, vedle Hermiony a Draca a naproti Siriovi a Removi.

„O co tu jde?“ zeptal se Harry a upřel pohled do čela stolu, kde Brumbál v tichosti hovořil s Lucieusem. Sirius a Remus si vyměnili pohledy, a pak ten hnědovlasý zvolna zvedl výtisk Denního věštce a beze slova mu jej podal. Harry jej převzal a zadíval se na titulní stranu. Severus mu četl přes rameno. Harrymu se zhoupl žaludek.

Útok na mudly propojené s ministerstvem, od Rity Holoubkové

Minulou noc došlo po celé Británii k sérii útoků. Dosud nemáme dostatek informací o rozsahu útoků či počtu obětí, jsou to jen útržky. Cílem se stali mudlové nějakým způsobem propojení se zaměstnanci Ministerstva kouzel. Až dosud bylo potvrzeno minimálně dvacet pět zasažených rodin. V nemocnici u svatého Munga musela být odstraněna téměř všechna kouzla proti mudlům, aby mohli pojmout tak vysoké množství pacientů. To také naznačuje, že těmito útoky byli zasaženi i mudlové propojení se zaměstnanci Ministerstva, kteří nebyli na seznamu mudlů zpravených o našem světě.

Pachateli byli zřejmě Smrtijedi, ačkoliv toto tvrzení zůstává nepotvrzeno. Na Ministerstvu vznikl chaos, jak se čarodějové a čarodějky z každého oddělení snažily kontaktovat své rodiny a přátele z mudlovského světa. Jedna věc je ale jistá: až dosud došlo k útoku na každý dům, který byl na seznamu mudlů informovaných o kouzelnickém světě, jak zkontrolovali sami bystrozoři. Nás by

ovšem zajímalo, kolik dalších mudlů zemřelo, aniž by se zjistilo, kdo to způsobil nebo proč?

Jak se Vy-víte-komu podařilo tyto mudly najít? Dnešního rána mi zdroj z Ministerstva prozradil, že během posledního útoku na Ministerstvo Vy-víte-kým byly odcizeny záznamy o všem mudlech informovaných o našem světě a rovněž záznamy zahrnující mudlorozené, vlkodlaky, magické tvory a kriminální živly. Proč o tom nebyla veřejnost zpravena? A proč Ministerstvo nepodniklo patřičné kroky, aby už předtím zkontrolovalo lidi ze seznamu? Ani ministr, ani vedoucí zasažených oddělení nebyli k dispozici, aby se mohli vyjádřit. Avšak snadnost, s jakou byly útoky provedeny během jedné noci, nevypovídá jen o síle Vy-víte-koho, ale i o další ukázkě neschopnosti Ministerstva. Tento zpravodaj stále čeká na odvetnou akci. Veřejnost potřebuje více než jen pouhé nezbytné minimum informací, kterých se jim od Ministerstva dostává, ale také Ministerstvo, které, jak všichni pevně věříme, bude ochotné zahájit protiútok. Vybízím ministra, aby za sebe a svůj přístup, nesl patřičnou odpovědnost.

Když Harry dočetl, okamžitě vzhlédl k Hermioně a v očích měl vepsané obavy. Konejšivě se usmála, když ten pohled rozpoznala.

„Poslala jsem je pryč už před měsícem, Harry,“ řekla měkce. Harry si všiml, že oba, Draco i Hermiona, měli ruku schovanou pod stolem. „Nic o kouzelnickém světě nevědí a sama jsem se ujistila, že budou daleko odsud.“

Harry přikývl, velmi se mu tím ulevilo a pohledem se vrátil k novinám. Stále věděl o mnohých dalších mudlorozených. A co třeba Dursleyovi? Ve skutečnosti se o ně nestaral, ale nepřál si jejich smrt. A podle všeho mu také připadalo nepravděpodobné, že by se alespoň na nějaký čas měli dostat na seznam případných obětí. Ale i tak, vina se mu zařízla hluboko do vnitř.

„Měl bych užít Scios Totalus co nejdříve to bude možné,“ řekl Harry, stále zíraje na ten článek.

„Ne,“ vyjekli ostře Severus, Remus a Sirius zároveň, čímž Harryho donutili poplašeně vzhlédnout. Severusovi to zřejmě došlo, protože mu položil svou silnou dlaň na rameno. „Nebudeš dělat nic neuváženého,“ řekl příkře.

„Není důvod čekat, až zemře ještě více lidí, když už vím, jak ho porazit!“ odporoval mu Harry a zíral na Severuse trochu nazlobeně, i když nechtěl, aby se znovu pohádali.

„Harry,“ promluvil Brumbál a všechny hlavy se k němu otočily. „Samozřejmě, že musíš užít Scios Totalus, co nejdříve to bude možné, ale to není myslitelné, dokud se mnou neprovedeš pár cvičení.“ Jeho hlas zněl vážněji, než bylo obvyklé, a v očích neměl žádné jiskřičky, takže Harry věděl, že na argumenty není žádný prostor. Přikývl, že rozumí, a jeho milenec spolu s jeho „rodiči“ si viditelně oddechli.

„Cvičení jakého druhu?“ zeptal se Harry.

„Máš v sobě mnoho magické energie, Harry,“ řekl Brumbál. „Chtěl bych se pokusit zjistit, zda se na ni dokážeš zaměřit, i když nejsi pod palbou, a užít ji na sesílání skutečných kouzel, jako jsi to provedl během bitvy.“

Harry se zamračil a zamyslel se. Přemýšlel o způsobu, jakým zlomil ochrany, a potom místo nich vytvořil nové. Pro ty nové užil skutečné kouzlo, ale prolomení ochran provedl podobně, jako když užíval svou nahodilou magii z dětství, teď to jen udělal vědomě.

„Pane, když jsem zrušil ochrany, žádné kouzlo jsem nepoužil,“ řekl Harry. Vypadalo to, jako by všichni u stolu jen zamrkali. „Užil jsem kouzlo až následně, ale... ani si nevzpomenu, jaké to bylo.“

„A co když jsi byl uvnitř mysli Temného pána?“ zeptal se Severus.

„Pronesl jsem kouzlo, kterým se Scios Totalus vypíná,“ pokrčil rameny. „Ale ta černá hmota mě nechtěla pustit, tak jsem na ni prostě... *zatlačil*.“ Všichni si vyměnili pohledy, kromě Harryho, který vypadal ještě více zneklidněný.

„Harry,“ promluvila Hermiona. „Takové kouzlení obvykle přísluší jen dětem, které se ještě nenaučily žádná kouzla, ale nikdy nemívá takovou sílu... Vždy jsem se domnívala, že kdybys dokázal ovládnout část nebo všechnu tuto energii, pak bys s ní mohl skutečně kouzlit.“ Podívala se na Brumbála pro potvrzení svých slov a ten zamyšleně kývl.

„Zcela správně, slečno Grangerová. Už od Harryho dětství jsem obeznámen s tím, že vládne neobyčejně velkou silou.“ Otočil se k Harrymu. „Avšak i tak se domnívám, že by ses na to měl nejprve zaměřit. A mimoto ty mimovolné výbuchy magie ustaly, když jsi začal navštěvovat Bradavice.“ Severus si odkašlal a Harry se k němu prudce otočil. „Severusi?“ zeptal se Brumbál zvědavě.

„Nepotřebuješ sklenici vody, Severusi?“ dotázal se Harry trochu uspěchaně.

„Harry...“ začal Severus, díval se na svého milého prosebně.

„Nedělej to,“ řekl Harry.

„Harry, oni to musí vědět.“

„Není to jejich věc. Nedokážu uvěřit, že bys mě mohl takhle podrazit,“ zasyčel Harry a díval se na Severuse vyloženě zlostně.

„Albus potřebuje vědět o tvojí magii všechno. V sázce jsou životy lidí.“ To byla rána pod pás s ohledem na Harryho sklony k pocitu odpovědnosti za všechny životy. Chvilku na něj pevně zíral, než se odvrátil a zkrřížil si ruce na hrudi.

„Harry, o čem to mluví?“ zeptal se Sirius. Ve tváři měl vepsané znepokojení, ale to bylo v současné době v obličejích všech lidí, kteří zírali na mladého čaroděje. Lucius upíral svůj zvědavý pohled na Severuse a Narcisa vypadala, že si prohlíží své nehty. Harry neodpověděl, jen prostě zavřel oči a čekal, že to za něj udělá Severus.

„Harry užíval podvědomě maskovací kouzlo přes celá svá záda, hrud' i paže od té doby, co začal chodit do mudlovské základní školy. Teprve o minulých Vánocích od toho upustil.“ Po tom prohlášení následovalo ticho a Harry sevřel svá víčka ještě pevněji. Připravoval se na následné otázky, i když ho velmi překvapilo, kdo se zeptal jako první.

„A jak přesně to maskování zatajil?“ zeptala se madam Pomfreyová. „Nikdy jsem u něj nenašla ani stopy po nějakém kouzle a to jsem ho prohlížela mnohokrát.“

„To jen dokazuje, jak byla účinná,“ podotkl Severus. „A vzhledem k tomu, co zakrývala si myslím, že jen Harry má právo vám to říct.“ Pohlédl na svého partnera a Harry do něj zabodl svůj pohled.

„Jémine, tak to ti děkuji,“ pronesl sarkasticky. „Přesně takhle jsem si představoval ráno poté, co strávím večer v mysli šílence. Děkuji ti pěkně.“

„Harry,“ promluvil Sirius a zněl ublíženě. „Proč jsi užíval maskovací kouzlo?“

Harry se odvrátil ode všech ustaraných tváří a upíral svůj pohled do zdi. „Kvůli jizvám,“ řekl. Jeho hlas byl zcela oproštěný od jakýchkoliv emocí. „Jizvám od Dursleyových. Povětšinou od pásku, ale někdy také od popálenin od mé laskavé tety. Dudley mi uštědřil jen pár modřin, ale ty se zahojily bez jizev.“ Harry se nedíval na nikoho, ale dokázal si docela živě představit jejich výrazy. Sirius a Remus vypadali přepadle, stejně jako Draco. Hermioně kanuly z očí slzy a starším Weasleyovým taktéž. Dokonce i Lucius a Narcisa neskrývali svůj šok, ti svého rozmazleného syna hýčkali. Vypadalo to, že měli problém s tím si jen představit, že by někdo mohl udělat něco takového malému dítěti. Brumbál se zdál, že zestárl, a když zavřel oči, vyklouzla mu z nich slza. Severus se natáhl a položil mu ruku na rameno.

„Nesahej na mě,“ zasyčel Harry. Severus se stáhl, jako by se spálil.

„Myslím,“ začal Brumbál tiše, „že by Harry dal přednost tomu, kdybychom se prostě přesunuli k dalším věcem.“ Harry střelil po řediteli očima, měl v nich vepsané očividné překvapení a úlevu. „Ovšem tohle také dokazuje, že je Harry schopen manipulace se surovou magií a dokáže ji ovládat svou vůlí. O této schopnosti se věřilo, že už neexistuje od té doby, co nám kouzla dovolují ovládat všechno, co potřebujeme zvládnout magií. Moc a síla, která si vyžaduje vůli, je někdy pro průměrné kouzelníky a čarodějky nezvládnutelná. Dokonce ani Voldemort toho není schopen. Vypadá to, že Harry opravdu vládne mocí, kterou Temný pán nezná.“ Harry se zachmuřil, ten výklad se mu moc nepozdával. Nechtěl být mocný. „Jeho vlastní moc a vnitřní síla vhodně propojená se Scios Totalus...“ Brumbál si na okamžik odmlčel, jak se snažil přemýšlet. „Kdybys mě teď doprovodil do Bradavic, Harry, musíme provést nějaké testy.“ Vstal od stolu a pokynul hostiteli a hostitelce.

Harry se okamžitě postavil, vděčný za to, že se dostane daleko od všech těch litujících pohledů. Na Severuse se ani nepodíval.

Letaxem se přesunuli do Bradavic a zanechali celou jídelnu v naprostém tichu. Severus se zadíval na židli, na které Harry předtím seděl, s nečitelným výrazem ve tváři.

„Učinil jsi správné rozhodnutí, Severusi,“ zamumlal Remus měkce, čímž donutil mistra lektvarů prudce vzhlédnout. „Brumbál to musel vědět.“

„Co bych ale chtěl vědět já, je, jak jsi to zjistil a jak to, že jsou ty jizvy pryč,“ řekl Sirius příkrým hlasem.

„Nějaký čas po Harryho vyloučení jsem byl poslán, abych ho u Dursleyových zkontroloval,“ zalhal Severus, aby tak zamlčel užití Scios Totalus. „Zachránil jsem ho před bičováním Vernonem Dursleym.“

„Bičováním?“ vyjekla Hermiona zděšeně.

Severus se na ni zadíval, jako by si až teď všiml, že tam je také. „Ano,“ pokračoval. „Bičováním. Harry to maskovací kouzlo bezděčně sejmul, když ho Dursley mlátil, aby tak nebyl potrestaný za to, že nechával ty předchozí jizvy zmizet. Slíbil jsem mu, že to nikomu neřeknu, a také jsem mu o minulých Vánocích poskytl léčebnou mast.“

„Minulé Vánoce...“ vydechl Sirius. A pak náhle přimhouřil oči. „To bylo, jak jsem šel po tvém odchodu nahoru a našel jsem ho bez trička a kreslíčího tvou kresbu.“

„Jen jsem mu pomohl, nic víc,“ řekl Severus a v jeho hlase zaznělo jasné varování, že by ho Sirius neměl obviňovat z ničeho dalšího.

Remus položil Siriusovi ruku na rameno, aby ho uklidnil. „Myslím, že nejlepší bude, když se vrátíme do práce,“ řekl Remus. „A také mám za to, že bychom před Harrym už o těch jizvách neměli mluvit. Zcela jasně nechtěl, abychom to vůbec věděli.“

Všichni kolem stolu souhlasně přikývli, a pak se začali sbírat k odchodu. Lucius a Arthur odešli do práce. Hermiona a Draco se vrátili do Bradavic, stejně tak Pomfreyová a Severus. Sirius, Remus a Narcisa byli jediní, kteří zůstali, a Remus se brzy také vydal na pochůzku pro Řád. Rozumělo se samo sebou, že ti dva zbývající strávili celý den na opačných koncích panství.

ooOoo

„...Ups...“ Harry civěl na ruiny, které kdysi bývaly Komnatou nejvyšší potřeby, jež rovněž bývala tréninkovou místností. Jakmile Harry plně užíval svou magickou sílu a jednoduše vědomě chtěl, aby se věci udály, výsledky měly sklon být... *výbušné*. Harry díky tomu dumal nad tím, kolikrát se Komnata nejvyšší potřeby dokáže přeměnit, než ji to vyčerpá. Sám Merlin věděl, že Harry už rozhodně vyčerpaný byl. Výbuchy mohly být rovněž propojeny s jeho momentální náladou, která se od opuštění Malfoy Manoru nijak nezlepšila. Jeho myšlenky ubíhaly přímo k Severusovi. Chtěl být na toho muže našťvaný, ale všechno, co dokázal cítit, byla vina ohledně svého chování k němu. Severus toho

pro něj za ty roky tolik vykonal a tohle si nezasloužil, zejména ne přede všemi ostatními.

Pokračovali v procvičování a Harry začal být rychle zběhlý v ovlivňování své magie. Jakmile přestal přemýšlet o kouzlech, jako třeba v průběhu bitvy a jen prostě reagoval, všechno měl kupodivu pod větší kontrolou. Právě se pokoušel přeměnit polštář v mixér, když ho Brumbál zarazil.

„Skvělé, Harry,“ pronesl Brumbál. Jeho oči neměly celý den svůj obvyklý jas, ale Harry byl velice rád, že ředitel vůbec nezmínil Dursleyovi. „Myslím, že to stačí. Je zcela jasné, že máš dostatek síly, abys mohl vládnout svou magií. Myslím, že by tě ve Voldemortově mysli kouzla jen zbytečně zpomalovala.“

„Jo,“ přikývl Harry. „Jen stěží jsem většinu času dokázal promluvit.“

„Ano... Myslím, že už jsi připravený, můj chlapče,“ řekl Brumbál.

Harry se na něj trochu překvapeně zadíval, ale byl tomu rád. „Děkuji, pane,“ řekl. „Vím, že jsem připravený.“

Brumbál přikývl. „Vrať se zpátky na Malfoy Manor a odpočiň si. Ujisti se, že se na svou sílu dokážeš čas od času zaměřit. Jen ji prostě vnímej. Během několika dní za tebou přijdu a budeme pokračovat. Nepokoušej se aktivovat Scios Totalus bez mé přítomnosti.“

Harry přikývl, v tomto bodě s ním zcela souhlasil. Už přecházel ke dveřím a natahoval se po klice, když Brumbál znovu promluvil.

„Nikdy bych tě k nim nedal, kdybych to býval věděl.“

Harry se otočil zpět a zadíval se do smutných modrých očí. Vypadaly tak staře a opotřebovaně, že se Harrymu chtělo jít spát jen z pohledu do nich.

„Vím to, pane,“ pronesl tiše a vyndal si svůj neviditelný plášť. Přehodil si jej přes ramena a zmizel. Chtěl se rychle dostat zpátky do ředitelny. Už stál před chrličem a ústa se mu otvírala, aby pronesla heslo, ale pak je znovu zavřel a otočil se. Instinkt mu napovídal, že už se Severus vrátil. Pomalu procházel do sklepení a přemýšlel o tom, co by měl říct. Jestli to, že se stále ještě zlobí, nebo že se chce Severusovi omluvit, či že prostě chce na všechno, co se dnes stalo, zapomenout a strávit chvíli se svým milencem. Po chodbách se nepotulovalo mnoho studentů, protože většina z nich lenošila ve společenských místnostech. Harry nakonec dosáhl zdobených dveří a zaváhal. Nakonec se rozhodl pro změnu zaklepat.

Když Severus otevřel dveře, trvalo mu jen zlomek vteřiny, co se díval do prázdné chodby, aby porozuměl, kdo to tam stojí. Ustoupil na stranu a dovolil Harrymu vstoupit. Toužil ho odprosit za odpuštění, ale ve stejnou chvíli věděl, že učinil správnou věc, když to Brumbálovi řekl. Ovšem možná to neměl dělat při snídani. Ale pokud byl mladší muž tady, pak se jistě chtěl udobřit, ne? Nebo chtěl na Severuse jen ječet? Harry se objevil a pohodil plášť přes židli. Stáli v uctivé vzdálenosti a jen na sebe tak hleděli.

„Omlouvám se,“ řekl Severus tiše a doufal, že to Harry nebude mít za zradu, která se neodpouští. Severusův jediný pravý strach pramenící z toho, že je jejich vztah příliš křehký, vypadal v tuto chvíli až příliš opravdově.

Harry si povzdechl. „Taky se omlouvám,“ prohlásil, čímž Severuse překvapil. „Nechci se hádat. Ve světě je už tak dost zloby. Je mi to jedno, jestli to lidi vědí.“ Severus věděl, že v tomhle lhal, ale neřekl na to nic. „Jen bych chtěl být s tebou tak dlouho, jak to jen bude možné.“

Severus cítil, jak se mu při té myšlence sevřelo srdce, a tak k němu rychle přešel a sklonil hlavu, aby to stvrdil polibkem. Harry se kolem Severuse ovinul jako liána. Severus se sehnul a vzal mladšího muže pod stehny, aby ho mohl zvednout. Poslepu zamířil přímo do ložnice. Harry ho líbal a hladil dost na to, aby ve chvíli, kdy propletení dopadli na postel, sotva popadal dech a touha s ním jen lomcovala.

„Něco zkusím,“ zašeptal Harry. Severus ho sotva slyšel přes pokračující polibky a doteky a jeho podráždění množstvím oblečení mezi nimi jen vzrůstalo.

Náhle hlasitě zalapal po dechu. Otevřel zeširoka oči a uviděl ušklibajícího se Harryho obkročmo sedět na svém klíně. Byl úplně nahý, stejně tak jako on sám. Harry se k němu nahnul a pohnul tak boky, až Severus znovu zalapal po dechu. Zelené oči hořely nezbednými plameny, což bylo něco, co by mělo profesora donutit k nedůvěře, ale Severus pro jednu nechtěl strhávat body, místo toho je chtěl udílet a... dávat.

„Myslím, že si začínám svou vůlí ovlivnitelnou magii užívat,“ zašeptal Harry a sklouzl rukou Severusovi přes hrudník. Trochu se tak zhoupł dopředu a oba naráz zasténali. Harry dlaní lehce pohyboval po Severusově paži nahoru a dolů, až s ní spočinul na znamení. „Chtěl bych ho donutit zmizet.“

„Magie má vždy své hranice,“ řekl Severus. „Můžeš být mocný, ale nejsi všemocný.“

Harry si povzdechl a přitiskl své rty na Severusovy. Jejich jazyky na chvíli sváděly boj, dokud Harry rukou neproklouzl mezi jejich těla, čímž si vysloužil od Severuse toužebné hrdelní zasténání.

„Myslím, že by se mi líbilo, kdybych tě dnes pomiloval,“ zašeptal Harry a sevřel Severusovo mužství skoro hrubě.

Severus zaúpěl.

„Myslím, že to by se líbilo i mně,“ byla jediná věc, kterou dokázal na dlouhou dobu souvisle vyslovit.

ooOoo

Když se Harry vrátil na Malfoy Manor, cítil se po uspokojivém a dlouhém milování o hodně lépe. Siriuse našel ve svém pokoji. Bývalý vězeň nemohl vycházet ven, zatímco ostatní upravovali zahradu a obnovovali ochranná kouzla. Kmotr jeho

jizvy nezmínil, ačkoliv Harry si byl jistý, že by chtěl. Strávili zbytek dne pospolu. Harry se čas od času zastavil a pokoušel se vnímat svou magii. Všiml si, nakolik se zlepšil v oproštění své mysli od okolního světa, na rozdíl od svého pátého ročníku.

Harry byl moc rád, když si Severus odskočil z Bradavic a povečeřel na Malfoy Manoru. Byla to vážně zvláštní skupinka: Harry, Severus, Sirius, Remus a oba Malfoyovi. Jestli všichni ostatní členové Řádu pracovali mimo, nebo jen Lucius nedovolil nikomu jinému jít s nimi, tím si Harry nebyl jist. Ale mohl tak alespoň popřát Severusovi dobrou noc o samotě před krbem. A až ve své posteli, kdy ho temnota obklopila, se k němu vrátily myšlenky, kterým se snažil vyhnout celý den.

V hlavě mu rezonovaly informace o útocích na mudly. Nedokázal si ani představit krutost Smrtijedů. Zachvěl se, když na návrat do Voldemortovy mysli jen pomyslel, ale věděl, že to musí udělat. A také přemítal o Severusovi a temném znamení a přál si celou svou bytostí i magií, aby jeho milý přežil. Věděl, že magie takovýmto způsobem nefunguje, a tak nakonec upadl do nepokojeného spánku.

ooOoo

Následujícího dne se Harry po příchodu na snídani nachomýtl k velmi hlasité scéně. Jídelna byla plná lidí, sotva že si mohli sednout. Všichni se pokoušeli mluvit jeden přes druhého. Harry si povšiml, že u Remusových nohou sedí Tichošlápek. Rozhlédl se a zpozoroval několik bystrozorů. Nakonec zahlédl Brumbála. Starý čaroděj pozvedl hůlku a vystřelil do vzduchu několik rachotivých jisker. Všichni zmlkli.

„Prosím všechny, aby se usadili. Bystrozore Pastorku, kdybyste si vy a vaši muži mohli sednout zde.“ Pokynul na konec stolu, který byl prodloužen, aby pojal takové množství lidí. Draco a Hermiona byli také přítomni a Harry jim na pozdrav kývl. Vypadali nervózně. „Harry, prosím, posaď se.“

Přešel ke stolu a sedl si po Brumbálově pravici, bystrozoři byli naproti. O chvílku později se vedle něj objevil Severus. Harry byl zmatený a napjatý. Pohlédl na Severuse, který zavrtěl hlavou, čímž Harrymu naznačil, že musí počkat, až jim to Brumbál objasní.

„Nejprve to nejdůležitější,“ prohlásil Brumbál. „Pro ty z vás, kteří neznají celý příběh, po útoku a článku v Denním věštci se ministr rozhodl přejít k ofenzivě. Plánuje napadnout místo, které, jak se domnívá, je Voldemortovou základnou. Raddleovo panství. Bystrozore Pastorku?“ Brumbál se usadil, zatímco si bystrozor stoupl a pohlédl na lidi usazené kolem stolu.

„Tohle je ministrova akce. Chce vzbudit zdání kontroly a dokázat tak schopnost převzít dozor nad válkou. Riskuje tím ovšem naše životy. Každý odborník a také vedoucí našeho oddělení ho od toho odrazuje. Už jen samotné ochrany panství budou mít bezpochyby za vinu více životů, než kolik jsme jich ztratili v poslední bitvě. Proto jsme sem přišli s žádostí o pomoc. Mnoho bystrozorů se více a více přiklání na stranu Řádu a sám vím, že moji muži by jen uvítali, kdyby mohli

bojovat po vašem boku. Problémem ovšem je, že máme jen málo času na přípravu. Popletal hodlá zaútočit už dnes."

Celou skupinou proběhlo mumlání. Pastorek zřejmě naklonil na Brumbálovu stranu více bystrozorů, ale přesto Harry přemýšlel nad tím, jak by se jim útok mohl zdařit i s posilou.

"To je sebevražda," promluvil Lucius zřetelně. "Ochrany jsou ničím. Temný pán má v držení stvůry, které to místo střeží. A bez jakékoliv přípravy nebudete vědět, co očekávat."

Pastorek se naklonil dopředu, ruce měl položené na stole. "Takže potvrzujete, že je na Raddleově panství?"

"Nic takového netvrdím. Jen říkám, čím ho chrání," odpověděl Lucius hladce.

"Vy víte, kde se nachází, a když to *potvrdíte*, pak budeme mít alespoň o jednu pochybnost méně k obavám!"

"Všechno, co vím, je, že se Temný pán mohl přesunout, od té doby, co jsem byl v jeho službách."

"Jednou Smrtijed, navždy Smrtijed," zamumlal jeden z bystrozorů.

"Takhle v domě mého otce mluvit nebudete," pronesl Draco úsečně. "My pracujeme pro Řád a ne pro nějakého tupého idiota, který si říká ministr."

"Vypadá to ale, že pro stranu světla mnoho neděláte, když jen vysedáváte v Manoru a..."

"To stačí," přerušil je Pastorek. Draco už otevíral ústa, aby něco odsekl, ale zůstal zticha, když Lucius pozvedl ruku. "Tohle nemá význam. Řediteli, potřebujeme vaši pomoc. Byl byste ochoten?" Brumbál se zadíval na Harryho, jejich oči se bez vyřčeného slova setkaly, než se otočil zpět k bystrozorovi.

"Bude to nebezpečná bitva," řekl, jeho slova byla ztěžklá jejich významem. "Možná dokonce úplně poslední. Musím dát každému na výběr, aby se rozhodl, zda bude bojovat nebo ne. Já tam být, naneštěstí, nemohu, stejně tak Harry Potter."

"Cože? Proč?" zeptal se Pastorek. "Potter byl v minulé bitvě úžasný. Výrazně podpořil morálku."

Harry nad tou chválou uhnul pohledem, ale Brumbál naštěstí odpověděl za něj. "Budu spolu s Harrym pracovat na způsobu, jak Voldemorta zničit. Je životně důležité, abychom začali co nejdříve."

Pastorek se na okamžik zamyslel, a pak v porozumění přikývl. Přehlédl dlouhý stůl. "Takže, kdo jde s námi?"

Znovu se ozvalo mumlání, ale po chvíli se Remus, Weasleyovi a několik dalších zkušených členů Řádu postavilo. O úder srdce později se zvedla i Hermiona, Draco a stejně tak Severus a Lucius, který pozvedl výsměšně obočí na bystrozora, který o něm pochyboval. Pak ještě pevně položil ruku na rameno své ženy, bez pochyby kvůli tomu, aby jí odradil od účasti. Zbledla, ale neodporovala. Každý kolem stolu, kromě Harryho a Brumbála, na konci povstal. Bystrozori vypadali trochu šokovaní, ale velmi se jim ulevilo.

„Dobře,“ řekl Pastorek, „Tady je plán...”

Kapitola 33

Trvalo několik hodin, než Pastorek odešel, a ještě déle, než se všichni připravili. Bystrozor se pak vrátil asi hodinu před soumrakem a věci se konečně daly do pohybu.

Jak postupně na Malfoy Manor nastával shon a čas přemístění se blížil, Harry a Severus se setkali a v tichosti odešli do prázdné knihovny. V okamžiku, kdy se dveře zavřely, přitiskli se k sobě, pevně se drželi a líbali se skoro zběsile. Brzy zpomalili své počínání a polibky se staly něžnými namísto zoufalých. Severusovy ruce se přesunuly z Harryho pozadí na jeho pas, lehce mladšího muže hladily.

„Buď opatrný,“ zašeptal Harry, když se oddálili, ačkoliv stále zůstávali v objetí.

„Jen když i ty budeš,“ zamumlal Severus. „Musíš se dostat...”

„Ššš,“ přerušil ho Harry a jemně ho políbil. „Instrukce v poslední minutě nejsou potřeba. Jen mě líbej.“ A to Severus udělal rád. Oba mysleli na to samé – že tohle může být poslední okamžik, kdy se políbí. Severusovy myšlenky se také zaměřily na to, jak úžasně se jeho život změnil, když se zamiloval do takového nádherného stvoření a když Harry jeho lásku opětoval. Mladší čaroděj na druhou stranu vzýval všechny božstva na nebi, aby si Severus pamatoval, jak moc ho Harry miloval, a kdyby Severuse Voldemortova smrt chtěla stáhnout s sebou, aby s tím bojoval ze všech sil.

Dveře se otevřely a oba otočili hlavu jejich směrem. Když z nich vykoukla Siriusova hlava, zdráhavě se oddělili. Siriuse se zamračil, když si všiml, že se objímali, ale pokusil se své pocity překovat, zatímco vstupoval do místnosti. Remus přišel s ním.

„Odcházíme, abychom se připojili k bystrozorům,“ řekl Sirius a zadíval se na Harryho s nečitelným výrazem. Napřáhl k němu ruku. „Hodně štěstí.“ Harry ji uchopil a nebyl překvapen, když ho Sirius pevně objal.

„Jak budeš bojovat?“ zeptal se Harry, jeho hlas byl tichý a sotva slyšitelný.

„Pod maskovacím kouzlem,“ odpověděl Sirius, jakmile ho propustil. „Doufejme, že v době, kdy začnou bystrozori bojovat, tak se budou prostě jen dívat po těch

v maskách." Harry přikývl a tiše doufal, že bude Červíček tentokrát dopaden. Přál si, aby to mohl udělat sám, už jen pro to potěšení.

Remus Harryho také objal, ačkoliv ten alespoň Harryho nepřipravil o dech. Všichni si pokynuli navzájem. Remus vzal Siriuse za ruku, protože muž vypadal, že se zdráhá odejít, a odtáhl ho pryč. Harry a Severus se objali naposledy.

„Budeš v pořádku,“ přinutil se říct Severus ve zvláštní chvíli optimismu.

Harry se jen pousmál a přikývl. Díval se, jak za sebou jeho milenec nehlučně zavíral dveře. Zavřel oči a zaposlouchal se do sotva patrných přemístovacích zvuků, když členové Řádu odcházeli.

Netrvalo to dlouho a obrovský dům zůstal zcela v tichosti. Pak Harry uslyšel pomalé kroky a otevřel oči, když se dveře znovu otevřely. Brumbál stál na prahu, v očích neměl žádné jiskřičky, ale stejně svítily nějakým zvláštním světlem.

„Můžeme to udělat v přijímací místnosti? Madam Pomfreyová se rozhodla zůstat a pomoci nám.“

Harry přikývl a namáhavě polkl. Nedokázal najít vhodná slova. Následoval Brumbála do přijímacího pokoje.

Madam Pomfreyová seděla na jedné pohovce. Harry se usadil naproti a lehl si. Brumbál ho poklepal po rameni. „Hodně štěstí,“ řekl. Harry děkovně přikývl a zadíval se na lékouzelnici. Sesílala na něj diagnostická kouzla a Harry si všiml, že si s sebou přinesla i několik nástrojů z Bradavic, které Harry předtím viděl jen zřídka. Jen když byl zraněný opravdu vážně. Vzhlédl ke stropu. Byl opravdu překrásný, ve středu byl umístěn starodávný lustr, který odrážel světlo z okna.

„V pořádku,“ řekla Pomfreyová. Očividně byla hotová s kouzly i nástroji.

„Dobře,“ pronesl Brumbál a shlédl na Harryho. „Pamatuj na to, co jsme probírali v průběhu tréninku. Musíš využít vaše spojení. Neodtahuj se. Jdi hlouběji. Pokud tě objeví, pak se stáhni a začneme znovu. Doufejme, že bude příliš zaneprázdňný bitvou, aby si tě všiml.“

Harry přikývl. Věděl, že většina věcí, které se chystá udělat, bude podléhat jeho instinktům. Strašně se bál vrátit se do té temnoty, ale zároveň si uvědomoval, že tentokrát ví, co má očekávat... alespoň trochu.

„Kdybych se nedokázal stáhnout včas, dáte moji hůlku Severusovi?“ zeptal se Harry. „A všechno ostatní Siriusovi?“

„Neboj se Harry. Postarám se o to,“ řekl Brumbál laskavě.

Harry přikývl, ale ještě musel požádat o jednu poslední věc, než se všechno seběhne příliš rychle a on už se o to nebude schopen sám postarat. „Mohl byste všem rozdat moje kresby? Kromě těch v deskách. Ty jsou soukromé, ty musí dostat Severus. Všechny jsou nahoře v mém pokoji.“

„Ano, samozřejmě,“ řekl Brumbál. „Ale jsem přesvědčený o tom, že to nebude potřeba.“

Harry se pokusil usmát, ale nepovedlo se mu to. Zhluboka se nadechl. Věděl, že to bude naposledy, kdy pro něj bude vzduch takto svěží. Zvedl ruku, znovu zavřel oči a úplně zapomněl na svou hůlku. Podvědomě věděl, že ji nebude potřebovat. Zašeptal kouzlo a znovu se propadl do temnoty.

Brumbál přiložil ruku na Harryho čelo. Cítil, jak chlapcova teplota znatelně poklesla. To stejné se stalo i minule, ale ne nijak nebezpečně. Seslal na něj jednoduché upozorňovací kouzlo a sedl si do blízkého křesla. Zhluboka se nadechl a zavřel oči. Cítil magii, která proudila místností.

Jeho vlastní byla značná, jako ostatně vždy. Madam Pomfreyová byla silná čarodějka, ale byla jen nepatrnou hvězdičkou, v porovnání se sluncem, jakým byl Harry. Chlapec magii prostě vyzařoval a každá osoba, která dokázala vnímat jemné rozdíly, jako Brumbál, mohla jednoduše odhalit, kdy už Harry nebude ve svém těle. Slunce se utlumilo, jako by Harry umíral, ale Brumbál věděl, že chlapec je jen někde jinde, uvnitř myslí jiného člověka. Avšak bude schopen cítit, pokud by Harry zemřel a nadobro opustil tento svět. Doufal jen, že to slunce brzy opět vzejde.

ooOoo

Velký Visánek se nacházel jen šest mil od Malého Visánku, ale nikde poblíž velkých měst. Bystrozorři se setkali u zašlé policejní stanice, která sloužila pro obě města. Nyní se proměnila ve shromáždění všech, kteří se hodlali připojit k boji. V suterénu se v současnosti nacházela místnost zaplněná až po stěny čaroději a čarodějkami. Skupina vysoce postavených bystrozorů postávala kolem rozlehlého stolu, vášnivě diskutovala nad mapou. Mnoho bystrozorů se dívalo na přemísťující se členy Řádu s nedůvěrou, ale nikdo z nich nic nenamítal. Pastorek přešel ke stolu a šeptem o něčem hovořil s Amelií Bonesovou, která zaujala místo v přední části stolu a vypadala velmi nespokojeně.

Severus rychle a důkladně prozkoumal místnost. Přitáhl si těsněji k sobě svůj zimní plášť. Nejen, že bylo venku chladno, ale jeho černý zimní plášť mu dodával tu nejlepší magickou ochranu. Dumal nad tím, proč ministr nechal jednat vedoucí jednotlivých oddělení, místo aby se o všechno postaral sám. Ale to znovu nebylo velkým překvapením. Amelie Bonesová nevypadala, že by tuhle práci nějak moc chtěla. Očividně nechávala na zkušených bystrozorech, aby se vypořádali s taktikou. Poté, co s ní Pastorek promluvil, se zadívala na stále přibývajících skupinu členů Řádu. Usmála se a přešla k nim. Vzala McGonagallovou za ruku.

„Velice vám děkuji, že nám poskytnete pomoc,“ řekla.

„Není třeba děkovat,“ pronesla McGonagallová. „Každý člen Řádu je tu sám ze své vůle. Byla jsem také v Bradavicích a získala i některé další učitele.“

„Doufám, že je škola zabezpečená?“ zeptal se Bonesová.

„Samozřejmě,“ odpověděla McGonagallová lehce popuzeně. „Albus zabezpečil ochrany a bude si plně vědom čehokoliv, co by se dělo. Zůstává na Malfoy Manor a bude se mnou v kontaktu.“

Bonesová přikývla. Vypadala spokojeněji, když si prohlédla nově příchozí. „Pastorek mi sdělil, že pan Potter pracuje na něčem důležitém, je tomu tak?“

„Ano, zatímco mluvíme, on a Brumbál na tom pracují, ale obávám se, že vám nemohu prozradit více.“

„Dobře, chápu.“ Bonesová znovu děkovně kývla a vrátila se ke stolu.

Po chvíli vedoucí bystrozor učinil prohlášení. „Zbývá nám jen pár minut do západu slunce. Vedoucí jednotlivých skupin mají přemístovací schémata. Členové Fénixova řádu k vám budou rozděleni.“

Severus, spolu s Remusem a zamaskovaných Siriusem byli přiděleni, díky Merlinovi, ke starším bystrozorům. Když Severuse poznali, byli očividně překvapení, ale vypadalo to, jako by se jim zároveň ulevilo a dokonce se ho vyptávali, jestli zná nějaké vhodné kletby. Když obdrželi své pokyny a pozice, Severus si nemohl pomoci, aby si nepomyslel, že je celá ta akce odsouzená ke zkáze, pokud se Harrymu nepodaří nejprve zlikvidovat Temného pána. Nikdy si nebyl tak dobře vědom svého znamení na předloktí, když nebylo aktivované.

ooOoo

Harry se pokoušel necítit zcela zděšeně, když byl znovu uvržen do temnoty. Nemohl si pomoci a zachvěl se a trochu sebou trhnul, jak se kolem něj ta hmota stáhla ještě více než minule. Jediný problém byl v tom, že tentokrát, se *předpokládalo*, že, abychom tak řekli, jí to dovolí.

Věděl, že to nebude o nic snazší, a tak se nejprve snažil docílit toho, aby zůstal celý a oddělený od mysli, ve které se nacházel. To mu samozřejmě nijak nepomohlo, ale i tak neudělal další krok. Místo toho se natáhl a oddělil se od té temné hmoty, aby si vytvořil okno jako minule. Cítil se lépe, protože temnota se udržovala za ním a neměl pocit, jako by se rozplýval. Díval se skrz Voldemortovy oči. Čaroděj byl v místnosti. Vypadalo to tam, jako by všechno roky zešedlo. Dřevěné zdi i holá podlaha byla už na pohled chladná. Krb byl vpředu po pravé ruce od Voldemortova křesla, ve kterém podle všeho seděl. Harry také viděl malý stůl se sklenicí pravděpodobně vína, ale Harry by na tento předpoklad nevsadil ani srpec. Ruka s dlouhými šupinstými prsty se natáhla a popadla sklenici. Harry byl vděčný, že nemusí ochutnat cokoli, co Voldemort pil. Rozhodně to vypadalo více jako krev, když se ve sklenici odrazilo světlo z krbu. Harryho zajímalo, na co ta stvůra myslí, a tak naklonil hlavu a zaposlouchal se.

Bylo to stejně chaotické jako posledně, ale některé myšlenky zněly jasně. *Pošetilí mudlové. Vždycky jsou zdrojem pobavení. Takové historky! Škoda, že jsem je nezabil sám. Ale on přijde. Musí přijít. Je příliš velký nebelvír, aby nepřišel. Už brzy, velmi brzy. A pokud se nedostaví, tak prostě jen znovu udeřím.*

Harry věděl, že Dursleyovi jsou mrtví. Necítil vůči nim výčitky svědomí, ale měl pocit viny, že se nepřesvědčil, že jsou lépe chráněni. Dveře se se skřípotem otevřely a Voldemort střelil očima na stranu, ale dveře byly za ním, takže jediné, co Harry viděl, bylo okno. Slunce právě zapadalo a obloha zčervenala.

„Co je?“ zasyčel Voldemort. Bylo slyšet nějaké šustění, a pak do výhledu vešel Petr Pettigrew. Nervózně si mnul ruce a vypadal provinile jako hřích sám.

„Můj pane...“ začal Červíček. „Dawlish je tady se zprávami...“

„A proč mě tím zatěžuješ? Co se stalo?“ dožadoval se Voldemort.

„Mohu ho vpustit? Může vám to říct osobně. Myslím, že by to bylo lepší.“ Červíček byl očividně vyděšený z toho, že by to svému pánovi měl sdělit sám.

„Řekni mi to hned!“

„Bystrozoři na nás hodlají zaútočit!“ vyhrkl Červíček. „Připravují se na to právě teď.“

„A proč jsem nebyl informován už předtím?“ zeptal se Voldemort, ačkoliv v hlase mu nezazněla žádná zášť, což Červíčka viditelně překvapilo.

„Dawlish řekl, že o útoku nevěděl, dokud to nezjistil před několika hodinami. Měl včera den volna a oni ho nepovolali.“

„To stačí,“ utnul ho Voldemort. „Řekni Macnairovi, aby toho hlupáka zabil. Pomalu. A teď mi jdi z očí.“

„M-můj pane?“ vykoktal Červíček. „Co ten útok? Neměli bychom povolat ostatní Smrtijedy?“

„Ty se mě opovažuje vyslyšet, Červíčku?“ zasyčel Voldemort.

Pettigrew okamžitě klesl na kolena a sklonil hlavu, celé tělo se mu chvělo. „Ne... ne, můj pane! Prosím! Nic jsem tím nemyslel!“

„Zmlkni,“ pronesl Voldemort znaveně a mávl rukou. „O bystrozory se postarají ochrany a nemrtví. Už mě nevyrušuj.“

„Ale...“

„VEN!“

Červíček pelášil tak rychle, jako by se přeměnil do krysy. Harry byl velmi rád, že ten parchant byl příliš zbabělý, aby mu sdělil, že s nimi bojují i členové Řádu. Jen doufal, že tam těch nemrtvých není příliš. Pamatoval si, jak o nich četl v učebnici Obrany.

Nakonec došel k závěru, že nyní je stejně vhodný čas jako kdykoliv jindy. Stáhl se zpátky a nechal tu díru se uzavřít. Spolkl pocit absolutní hrůzy a nechal se

unášet, upustil od udržování svého těla. Temnota jako by ho okamžitě prolнула a smísila se s jeho částí. S částí, která patřila Voldemortovi. Místo toho, aby se ze strachu vzepřel, Harry jí dovolil, aby ho pohltila. Na okamžik to vypadalo, jako by se nestalo nic, a pak se v jednom okamžiku stalo všechno.

ooOoo

Severus se instinktivně přikrčil ve chvíli, kdy se přemístil k Malému Visánku. Raddleův dům ležel na kopci nad nimi. Sluneční světlo se za ním vytrácelo a zanechávalo dům tmavý a zapomenutý. Severus tady nikdy dříve nebyl. Než Severus otevřeně projevil svou věnost, Voldemort je vždy povolával na hřbitov.

„Tak pojďme,“ zašeptal jeden z bystrozorů.

Vytáhli hůlky a stoupali na kopec. Nebylo příliš větrno, ale bylo chladno a Severus mohl vidět svůj dech. Když se přiblížili k rozlehlému, plochému vrcholu, v jehož středu stál dům, Severus ucítil ochrany a zvedl ruku. Skupina se okamžitě zastavila. Všichni došli k závěru, že bývalý Smrtijed znal Voldemortova zabezpečení. Dívali se nalevo a napravo a viděli, jak se zastavily i ostatní skupinky lidí. Nebylo jich dost, aby obklopili celý dům, protože ochrany ležely v širokém kruhu kolem něj. Severus měl pocit, že je to beznadějně, ale pak si v duchu odříkal tichou žádost, že Harry jistě vyrovná všechny jejich bezúčelné snahy, a začal pracovat na prolomení ochran.

ooOoo

Něco cvaklo, něco se propojilo a Harry cítil, jako by se jeho plíce měly ve vteřině rozmáčknout. A pak byl najednou všude, ve všech Voldemortových vzpomínkách i v jeho myšlenkách. Harry se stal Voldemortem, ale ještě stále byl *uvnitř* černokněžníkovy myslí. Sotva dokázal definovat, kde jeden končí a druhý začíná.

Dobře, dobře, uklidni se. Zůstaň klidný. Najdi znamení. Harry se otočil, jasně si představil znamení zla ve své hlavě a náhle čelil nespočtům vzpomínek. Odsunul je na stranu, nepomohly by mu. Soustředil se na sebe a pocítil svou magii. Ano, stále ji měl pevně pod kontrolou. Jak měl, při Merlinovi, tohle zvládnout? Cítil se ztracený, ve více než jednom směru.

„Můj pane?“ zeptal se hlas plný strachu.

Harry zjistil, že si Voldemort neuvědomil, že je v jistém smyslu zase celý, a že je nyní s Harrym propojen ještě více než kdy dřív.

„Tohle by měla být dobrá zpráva,“ zasyčel hlas. Voldemortův. Harryho.

„Snaží se prolomit ochrany.“

„Ha! A proč by to měl být problém? Nikdy je nedokáže zlomit.“

„Ale... Můj pane, prosím, je jich tu tolik...“

Ochrany, pomyslel si Harry. Hmmm.

„...a také si myslím, že je s nimi i Řád.“

„COŽE?“ Harryho hlava se málem rozskočila tím zvoláním. „Brumbál?“

„N-n-ne, ale všichni ostatní... jak to vypadá.“

„Proč jsi mi to neřekl! *Crucio!*“

Harryho hlava se zaplnila Červíčkovými výkřiky, které po chvíli přešly ve skučení.

„To nevadí,“ řekl si Voldemort sám k sobě. „Ani tak se jim nepodaří proniknout ochranami... Dej mi svou ruku.“

ooOoo

Bylo to beznadějně, přesně jak Severus předvídal. Dokonce i se všemi vycvičenými bystrozory z Ministerstva a celým Fénixovým řádem jen těžko ochrany byt jen oslabili. Možná, kdyby tu byl Brumbál, ale Severus toho muže nechtěl kdekoliv jinde než vedle Harryho.

Najednou něco zadunělo a pozemky se otřásly, čímž mnoho kouzelníku a čarodějek klopýtlo. Severus udržel rovnováhu a zadíval se na dům. Nemohl si být jistý, ale cítil až v kostech, že odtamtud slyšel zuřivý výkřik.

ooOoo

Harry zcela ignoroval mučení Červíčka. Krysa očividně ztratila vědomí. Zavřel oči a zavrtal se do Voldemortova podvědomí. *Ochrany*. A náhle tam byl, před Raddleovým panstvím. Voldemort stál na místě, mumlal si něco sám pro sebe a mával hůlkou v širokých obloucích a malých kruzích. Harry dokázal vidět, jak se magie formovala. Viděl, jak ochrany obklopily dům a propojily se s Voldemortem. Bylo to něco zcela odlišného od všeho, co kdy viděl. A nejlepší na tom všem bylo, že si jej Voldemort nevšiml. Harry byl od Voldemorta nerozeznatelný.

Bylo to skoro k smíchu, jak jednoduše dokázal nalézt místo ve Voldemortově mysli, které ochrany udržovalo. Harry by nikdy nikomu nedokázal popsat, jaké to bylo cítit vlastní a Voldemortovu magii, když se na ni díval. Všechno mu to připadalo, jako by tam fyzicky byl. Jako by ochrany byly takovou velkou mašlí a všechno, co Harry musel udělat, bylo nechat tu černou mlhu, aby ho pohltila, a natáhnout se, aby mohl trhnout za provázek. Na jeden mučivý okamžik všechno, čím Voldemort byl, problesklo do popředí jeho mysli, a pak cítil až bytostnou potřebu někoho umučit až do zešílení. Namísto toho škubnul více a ochrany se zbouraly jako nestabilní domeček z karet. Odtáhl se, trochu se posbíral, aby temnota neprolínala každou jeho částičku. Zhluboka se nadechl. *Tohle bylo docela snadné*. Stáhl se zpět.

„ÁÁÁÁÁÁÁRGH!“ Výkřik čirého hněvu zaplnil Harryho okolí. Hněv prosákl skrz spojení a hrozil, že ho zahltí. Strach, který do této chvíle necítil přes všechno zaneprázdnění, ho ochromil. Pokusil se v té temnotě otočit, věděl, že ho někdo zezadu pozoruje. A pak se v té černé hmotě před ním otevřely dvě obrovské rudé štěrby a Voldemort na něj hleděl svýma očima. Už věděl, že tam je...

ooOoo

Severus na zlomek vteřiny přestal dýchat, když ochrany padly, jako by nikdy neexistovaly. Nastalo strašlivé ticho a všichni tázavě pokukovali po osobě vedle sebe. A pak byl ten okamžik pryč, protože někdo překročil zmizelou bariéru. Ze země zazněl podivný zvuk podobný zaskučení a Severus se připravil. Krev mu ztuhla v žilách.

„Nemrtví!“ zvolal a mnoho bystrozorů vypadalo, že podlehnou šoku a panice. Takové stvůry mohli možná spatřit zkušeni bystrozoři či cestovatelé, kteří se dostali do hlubokých zapomenutých krajů, ale dali by jistě přednost tomu se jim vyhnout. Nebyli moc běžní, ale Voldemort je využíval i v minulé válce. Avšak mladší bystrozoři se s nimi nikdy nesetkali.

„Užijte oheň,“ vyštěkl Severus, když vykročil a střílel po rukách, které se začaly vyhrabávat ze země. Všude kolem se objevovaly ruce a hlavy. Výkřiky hrůzy zněly prostorem, když bylo kouzelníci a čarodějky chyceni za nohy. Velmi brzy byla všechny tráva sežehnutá a oživlí mrtví neustále přicházeli.

Severus se stále otáčel, aby ho nemohli chytit zezadu. Přestal počítat, kolik jich usmažil. Zvažoval užití silnější ohnivé kletby, i kdyby to znamenalo riskovat, ale pak se zdálo, že nemrtvých konečně začalo ubývat. Strana světla se přiblížila k domu a většina kouzelníků se pokusila znovu seskupit. Všechno, na co Severus dokázal myslet, bylo: *Kde jsou Smrtijedi?*

Ani ne za vteřinu, kdy se mu ta myšlenka vynořila v hlavě, zazněly zvuky přemístování. Zahalené postavy s maskami se zjevily všude kolem domu. Každý jednotlivý Smrtijed, který odpověděl na pánovo volání, tam stál s hůlkou připravenou. Severusovou jedinou útěchou, pokud by se to tak dalo nazvat, bylo, že většina ze Smrtijedů pravděpodobně nebyla pod *Imperiem*. Tihle všichni vypadali dospěle a plně při smyslech. Na druhou stranu to znamenalo krvavou bitvu.

Severus neztrácel čas. Namířil hůlkou na nejbližšího Smrtijeda a zakřičel bodavou kletbu. Zasáhla ho přímo do břicha a on se předklonil. Rudá krev mu prýštila z úst bílé masky. Ve chvíli, kdy muž upadl na zem, začalo peklo.

ooOoo

Jestli byl Harry ve svém životě někdy více vystrašený, pak si na to nevzpomínal. Ty oči se na něj *dívaly* a on se cítil maličký jako hmyz čekající na plácačku.

„*Pottere,*“ řekl hlas zlověstně, a pak se temnota rozpustila a Harry stál na hřbitově, kde Voldemorta viděl naposledy. Tmavá mlha byla stále všude kolem. Voldemort stál před ním, byl nějak vyšší, se širokými rameny a všechno bylo imponantnější, než si Harry pamatoval. Hadovitá tvář se zkroutila do triumfálního výrazu. „*Jak milé od tebe, že jsi mě navštívil,*“ zasyčel a Harry pochopil, že mluví hadím jazykem. „*Možná bych se měl ptát, jak ses dostal do mé mysli?*“ Harry neměl rád falešnou zdvořilost, vůbec to nevyhovovalo jeho nebelvírskosti, ale nějak mu došlo, že mu musí odpovědět. Už jen proto, že ho nemohl nechat dozvědět se, jak *hluboko* v jeho mysli se nachází.

„Nemám tušení,“ odvětil a dodal svému hlasu špetku vzdoru, jako by předstíral odvalu, což nebylo daleko od pravdy. *„Očividně jsi mě sem nějak přivedl. Co se mnou uděláš?“*

Voldemort se ušklíbl ústy beze rtů a zvažoval Harryho výraz. Úšklebek se náhle vypařil. „Lžeš,“ řekl Voldemort. Jeho hlas byl prázdný, bez emocí a mluvil v angličtině. Harry by dal přednost té ďábelskosti v rudých očích před počátečním uvědoměním. „Cítím...“ Něco se zabodlo do Harryho jizvy a jeho ruka se k ní okamžitě přitiskla. Vykřikl a padl na kolena. V jednom okamžiku se Voldemort začal smát. Ne krutě, ale šíleně, jako by se všechny jeho sny proti vší pravděpodobnosti naplnily. Harryho jizva stále pálila, ale on se pokusil horečně přemýšlet a Voldemort se stále smál. Ale jakmile se snažil vzpomenout si na kouzlo, kterým by se odtamtud dostal a říct ho, či na něj jen pomyslet, Voldemort ho přerušil. Jeho hlas se rozléhal v Harryho nyní naprosto prázdné mysli. *Copak, copak, Harry, neodcházíš nějak brzy? Právě jsi přišel...*

Temnota ho obklopila a on se v ní propadl. Trvalo to jen okamžik, a pak se nacházel na Ministerstvu či lépe řečeno v místnosti se závojem. Smrtijedi a členové Řádu bojovali. Harry se rozhlédl a uviděl sám sebe. Trvalo mu vteřinu, než si uvědomil, že to byla ta chvíle, kdy stočil svůj pohled na Bellatrix. Zakřičela svou kletbu a Ron znovu propadl za závoj. Harry sledoval, jak se opětovně pokusil jít za ní a byl zasažen silnou výbušnou kletbou.

„Ale ne? Žádný nářek pro svého mrtvého drahého přítele? Copak je to? ...Máš docela zajímavé vzpomínky na svého kamaráda.“

Harry se pokusil otočit, protože hlas vycházel odněkud zezadu, ale všechno co viděl, byla společenská místnost Nebelvíru a jeho tři kamarády, kteří z něj vytloukali duši. „Ne,“ řekl a odvrátil se. Nějak to bylo ještě horší. Tak hrozně se pokoušel na to nevzpomínat a myslet jen na to dobré, co s Ronem prožili. Ron byl jeho nejlepší přítel, jeho první přítel. Ale z ryšavcových úst vycházelo hrubá slova, když kopal Harryho do břicha, a tvář se mu zkřivila zhnusením. Dokonce, i když Harry zavřel oči, mohl to vidět. Přitiskl si prsty na oči, skoro jako by se je pokoušel vymáčknot z hlavy. Voldemortův tichý smích se rozléhal místností jako chorá černá mlha a nutila Harryho ke zvracení. Ron neudělal takové věci. Ne, ne, to neudělal. Ron ho miloval jako bratra...

„Milovat tě? Harryho Pottera, toho sklíčeného, osamocené hošíka, kterému se líbí jiní chlápci? Dokonce ani nejlepší kamarád, krvežrádce, tě nemohl milovat, ty zrůdo.“ Voldemort se znovu rozesmál, jeho hlas byl plný veselí a potěšení z Harryho bolesti. Temnota se rozvířila a objevila se kuchyň Dursleyových. Petunie vrískala na čtyřletého Harryho, aby vyndal kuře z trouby. Harry se ve spěchu a z neustávající hrůzy pokusil dosáhnout na večeři holýma rukama. Petunie zaječela, večeře spadla na podlahu. Popadla křičícího Harryho za límec jeho příliš velkého trička.

„Ty odporný kluku!“ Harry, ten skutečný, zaskuhral, když Petunie zakřičela na Vernona, aby přišel a ukáznil kluka nahoře.

„Přestaň,“ zalapal po dechu. *Nahoru ne,* a scéna se rozplynula.

„CO JE TOHLE?“ Starší Harry ležel na zádech na posteli. Jeho nahá kůže byla zčervenala potěšením, jak si ho Severus zvolna ale jistě bral. Dívali se na sebe, jako by oba byli ohromení z toho, že tam jsou spolu. Harry měl otevřená ústa, lapal po dechu a sténal při každém pozvolném příjemném přírazu. „Že bys po tom všem nebyl sám...? Hmm, koukneme se...“ Černá mlha zhoustla, když Harry sledoval, jak se scéna zvolna měnila, ale jen nepatrně, na první pohled nerozeznatelně. Jen Severus se pohyboval o něco drsněji a rychleji. Harryho tvář ve vzpomínce byla trochu napjatá. A brzy poté začal fňukat a žádat Severuse, aby přestal. Ale muž pokračoval ve svém konání. Přišpendlil Harryho k posteli, zatímco se k němu nahnul a zašeptal mu do ucha: „Tohle jsi chtěl, ty zrůdo?“

„PŘESTAŇ!“ Takhle to nemůže pokračovat. Harry byl zkroucený do klubíčka, pokoušel se vyhnat ty obrazy pryč. Voldemort nezničí jeho šťastné vzpomínky! Severus byl jeho, jen jeho. Pokusil se stáhnout jako předtím, ale nemohl. Spojení bylo příliš silné a Harry ho dokonce ani nedokázal najít. A pak otevřel oči a něco si uvědomil: On a Voldemort byli spojeni jednotně. Voldemort kontroloval Harryho mysl. Přesně jako když Harry odstranil ochrany. Proč tam tedy jen tak sedí a nechává Voldemorta, aby znásilňoval jeho myšlenky? Posbíral všechnu svou sílu a odvalu a zatlačil vpřed místo, aby se stáhl. Zanořil se do Voldemortových vzpomínek, letmo si některou prohlédl, a pak ji odložil, zatímco u jiné se zastavil a uvažoval. Našel jednu, která vypadala dokonale, a vskočil do ní.

Mladý Tom Raddle promlouval k první skupině Smrtijedů. Vypadal sebejistě a pohledně. Harry se rozhlédl a uviděl Voldemorta ve své současné podobě. Zdá se být nazlobený a zmatený, z jakého důvodu se tam nachází. Harry cítil, jak se pokouší převzít kontrolu, ale Harry povolal svou magii a zaváhal. *Co by fungovalo?* Nakonec jednoduše zamumlal to nejsilnější upevňovací kouzlo, které znal, a seslal ho na Voldemortovy nohy a doufal, že bude stačit. Soustředil se na vzpomínku. Zašeptal *Imperius* na Smrtijedy a všichni se začali smát. Voldemort stojící v rohu znervózněl. Harry nechal jednoho ze Smrtijedů předstoupit, vzít Toma Raddlea za ucho a hodit ho do bahna.

„Jsi jen ubohý nečistokrevný sirotek!“ zaburácel muž a všichni se ještě více rozchechtali. Harry zanechal Voldemorta, kde byl. Nadával, kroutil se, snažil se osvobodit, ale nerozuměl tomu, co ho tam drží. Harry rychle vyklouzl a doufal, že mu tahle malá scéna poskytne několik vteřin. *Znamení, znamení, znamení,* pomyslel si zoufale. Smrtijedská setkání se náhodně blýskala v jeho mysli, Voldemortově mysli! Procházel je jako obrázky v knize. Tady! Všichni Smrtijedi, ti první, dostávali znamení. Voldemort tam stál a hrdě jim sděloval, co ta lebka a had znamenají. Ale stále to nebyla ta správná vzpomínka, i když Harry mohl vidět to magické spojení.

„Ty malý parchante!“ zasyčel mu hlas za uchem a znovu byl uvržen do temnoty.
„Ted' tě hodlám zabít.“

ooOoo

Severus obdržel do své levé paže hlubokou sečnou ránu, fialová a červená modřina se vyjímalala na jeho čele a několik menších říznutí měl skoro všude. Také byl zasažen množstvím kleteb, z nichž jedna se mu ještě nepodařila zvrátit, a proto sípal a jen sotva používal jednu plíci.

„Krucí!“ Bylo to skoro zavrčení a Severus věděl, že Black není daleko za ním. Maskovací kouzlo spadlo už dávno a muž byl půvabně ztřískaný stejně jako on. Seslal údernou kletbu vpravo na Smrtijeda, se kterým bojoval Severus, a zasáhl ho do hrudi. Muž se chytil za srdce, jak ho to překvapilo, a oči se mu obrátily v sloup. Severus lapal po dechu a sesunul se na kolena.

„Jsi v pohodě? Neumřeš mi tu, že ne?“ vyptával se stupidně Black.

„Jen je zadrž... na chvíli,“ funěl Severus. Zašmátral rukou, aby namířil hůlku na svůj hrudník a ulevil tak tlaku na svou druhou plíci. Black, nepochybně v momentu jasnozřivosti, pochopil, která kletba to Severuse zasáhla, zamumlal kouzlo a do Severuse se vrátil vzduch, až ho to skoro zadusilo.

„Nemohl´s mě varovat!“ vyštěkl.

Black pokrčil rameny, a pak se vrhnul přímo zpátky do bitvy.

Když se Severus náhle otočil, odzbrojil a zneškodnil Smrtijeda přicházejícího zezadu, a zjistil, že právě získal dobrý přehled o bitevním poli. Vypadalo to, že jejich strana vítězí, ale ne o moc. Severuse byl v tuto chvíli velmi blízko domu, a jelikož ještě nevstal, nikdo si ho nepovšiml. Přemýšlel o tom, proč se Voldemort dosud neukázal. Po chvílce váhání se zvedl a vběhl do dveří.

ooOoo

„Tonksová!“ zakřičela Hermiona, když dotyčná bystrozorka seslala výbušné kouzlo na Smrtijeda. Byla ale o sekundu pomalejší, protože jeho střela zasáhla Tonksovou do boku, odmrštila ji do vzduchu a odhodila několik metrů dozadu, přímo k nohám několika nemrtvých, kteří ještě zůstali a přesouvali se od jedné mrtvoly k druhé a požírali je. Vrhli se na její živé tělo a ona zavřískala, když se do ní jeden zakousl. Hermiona se přikrčila, vyhýbala se kletbám a přeskakovala těla, a pak zamířila hůlkou na ta stvoření. Nemohla je sežehnout, protože pak by spálila i Tonksovou.

„Dost!“ Ruka ji zadržela kolem pasu a stáhla ji zpět. Vzpírala se. „Je příliš pozdě,“ pronesl hlas a měl pravdu, protože jeden z nemrtvých právě rozpáral Tonksové hrdlo. Hermiona zalapala po dechu a odvrátila se, aby se zadívala přímo do Dracových očí. „Říkal jsem ti, abys zůstala u mě,“ řekl. „Tak pojď, pomoz mi.“ Namířil hůlkou na ty čtyři nemrtvé, kteří stále hodovali na bystrozorčině těle. Hermiona rozechvěle zvedla svou hůlku a společně je z odstupu sežehli ohněm.

ooOoo

Harry křičel, když mu bolest projela tělem jako láva. Bylo vůbec možná, aby uvnitř své mysli cítil bolest? Znělo to dost nespravedlivě. Zápasil v temnotě. To také nebylo spravedlivé. Tohle byla jeho mysl stejně jako Voldemortova. Mohl by prostě změnit pravidla.

„*Confringo*,“ pronesl zřetelně. A Voldemort byl nějak odhozen pryč, protože nevěděl, že se pravidla změnila. Harry povolal svou magii a pomyslel si: *Magie*

nad myslí. Pozvedl ruce a znovu napadl Voldemorta, i když ho vlastně nemohl vidět. Pak zavřel oči a nechal se pohltit temnotou, propadl do Voldemortova podvědomí, a uzamkl Voldemorta venku.

Znamení. Hned. Harry se zhluboka nadechl. Cítil, jak se k němu navrácí sebedůvěra, když se před ním okamžitě objevila scéna, tentokrát ne tak zamížená. *Ne, později, po jeho návratu.* Obraz se posunul, Voldemort se přeměnil do své hadovité podoby a několik Smrtijedů se trochu zmenšilo či zvýšilo, protože se objevili noví a staří už dávno zemřeli. Dokázal vidět spojení mezi nimi či spíše mezi nimi a Voldemortem. Vypadalo to, jako by byli na nějakém vodičku a ta myšlenka Harryho znechutila. Pak se podíval blíž a zamračil se. Bylo tam i spojení mezi nimi. Jedno znamení bylo navrženo tak, aby svolávalo ostatní, ale co to bude pro Smrtijedy znamenat, když se spojení přeruší? Nemohl si dovolit o tom přemýšlet.

Měl pocit, že uslyšel bouchnutí a bylo to skoro, jako kdyby někdo bušil do dveří, aby si vydobyl vstup. Ucítil tlak na ušních bubínkách a uvědomil si, že se Voldemort pokouší dostat dovnitř. Harry zatlačil proti němu, přivolal si všechnu zbylou magii, ale nebyl schopen zadržet toho muže moc dlouho. Zbývala jediná věc, která by ho mohla zastavit.

Harry přešel k Voldemortovi, který právě promlouval ke svým Smrtijedům. Znovu se tam objevila ta velká stuha, která poutala všechny živé kolem něj. Harry se natáhl, a ač jistá část jeho vědomí křičela: *Ne!*, uchopil ji oběma rukama. Připravil se a zatáhl. Bolelo to jako čert.

ooOoo

Severus rozrazil dveře a pospíchal do patra. Byl překvapený, že na samotných dveřích nebyla žádná ochranná kouzla. Voldemortovou chybou byla zřejmě jeho arogance. Vlastně to bylo skoro klišé. Avšak nahoře na schodech na něj jedna překážka čekala. Petr Pettigrew na něj mířil hůlkou. Celé tělo se mu ustrašeně chvělo a Severus se málem rozesmál. Neudělal to jen proto, že ten muž byl plně vyspělý kouzelník, navzdory tomu, že byl zbabělec.

„K mému pánovi se nepřiblížíš!“ zapištěl Červíček. „Zrádče!“ dodal.

Poté se Severus rozchechtal. Nejen kvůli ironii celého prohlášení, ale hlavně kvůli tomu, že si to Červíček ani sám neuvědomoval. „*Stupefy!*“ Přestal se smát tak rychle, že krysa měla čas jen na to vykulit překvapeně oči, než se skácela a spadla ze schodů. Severus se tomu odpornému muži vyhnul a nechal ho sesunout se z celého schodiště. Přivolal si jeho hůlku a pevně ho svázal. Nevěnoval mu pak už ani jednu myšlenku.

Jak Severus vcházel do místnosti na konci chodby, vzrůstalo v něm napětí z toho ticha. Oheň v krbu neklidně hořel a vysoké vyztužené křeslo vypadalo opomenuté. Zvolna pozvedl hůlku a obešel ho, aby se mohl podívat, kdo v něm sedí. Slyšel, jak ta osoba ztěžka dýchá, ale i tak měl málem infarkt, když uviděl samotného Temného pána, jehož oči byly zavřené. V podstatě vypadal, jako by spal a měl přítom noční můru. Severusovi chvílku trvalo, než se dostal přes svůj

šok, a pak znovu pozvedl hůlku. Ta dvě osudná slova už měl na jazyku, když se ty štěrbiny otevřely a rudé oči se mu zavrtaly až do duše.

Nastal okamžik, snad ani ne půl vteřiny, absolutního ticha. A pak Severusovo srdce jednou hlasitě odbylo. Ten zvuk jako by se rozezvučel v celém domě a dokonce se donesl i ven k bojujícím kouzelníkům a čarodějkám. Když to vypadalo, že se ozvěnou vrací zpět, přinesl s sebou tak strašlivou bodavou bolest, kterou Severus ještě nikdy nepocítil. Přiložil si ruku na srdce a hůlka mu vypadla na podlahu. Srdce mu zběsile tlouklo a jako by se kolem něj sevřela železná pěst. Severus dokonce ani neslyšel, jak Temný pán kvílí v agónii.

V nějaký okamžik musel klesnout na kolena a nahnout se na jednu ruku. A pak si všiml, i přes tu bolest, že tam bylo neviditelné vlákno pnoucí se z jeho srdce ke znamení na jeho paži. Měl pocit, jako by ho to táhlo směrem k Voldemortovi. Chtěl ho podržet a vytrhnout, ale někdo to udělal za něj z druhé strany a provaz se přetrhl. Voldemortův křik dosáhl vyššího stupně a Severus viděl, dokonce i když byl na boku, postupně odpadávat části Voldemortova těla. Jako kdyby byl tvořen z vlhkého písku a příliv právě stoupal. Stále křičel, i když už měl jen polovinu tváře a Severusův svět pohltila temnota.

Kapitola 34

„*Protego!*“ zakřičela Hermiona a kolem ní se rozzářil stříbřitý štít. Automaticky se připravila, ale očekávaná kletba ji nikdy nezasáhla. Byla zmatená, ale nebyla schopná se ani podívat, co se stalo tomu Smrtijedovi, se kterým bojovala. Mávla hůlkou a kouzlo se ukončilo. Zem byla poseta těly a zůstávalo jen znepokojivé málo bystrozorů a členů Řádu. Ale nejpodivnější bylo chování zbývajících Smrtijedů. Sténali, někteří vřeštěli, a drželi se za hrudník. Většina z nich byla na kolenou. Hermiona se rozhlédla kolem a spatřila Draca. Také klečel a zoufale držel svého otce, jehož tvář se bolestivě zkrivila.

„Co se jim stalo?“ zeptal se někdo. Strana světla se zastavila a všichni vypadali vyvedení z míry. Výkřiky bolesti Smrtijedů se stupňovaly a mnoho z nich se skácelo, křečovitě zkroutilo, jako by byli pod *Cruciatem*. Hermiona vůbec netušila co dělat. Jejich agónie zřejmě posléze dosáhla vrcholu, a pak to vypadalo, jako by z okna prvního patra domu vyšlehl pulz světla. Když je světlo zasáhlo, i posledních několik Smrtijedů ochablo. Lucius se zřítíl Dracovi do náruče, ale Hermiona s úlevou viděla, že dýchá. Smrtijed, se kterým bojovala, byl ovšem zcela nehybný. Dřepla si k němu a zkontrolovala jeho tep. Nic. Když jí došlo, co se s největší pravděpodobností stalo, pevněji sevřela svou hůlku a vyběhla k hlavnímu vchodu domu.

U úpatí schodiště minula Petra Pettigrewa. Byl mrtvý, ale stejně si v mysli poznamenala, aby jeho tělo vzali na ministerstvo. Uháněla nahoru, ale vůbec se jí nelíbila atmosféra tohoto starého domu, až nakonec pohledem zachytila světlo z krbu. Zalapala po dechu, když spatřila Severuse nehybně ležet na podlaze. Dokonce se ani nepodívala do křesla, když si k němu klekla a překontrolovala jeho pulz. Oddechla si. Byl stabilní a silný. Pomalu ho přetočila, aby ležel na

zádech. Zamumlala kouzlo a ihned se jí ulevilo, když zafungovalo. Severus se ztěžka nadechl. Přicházel k sobě.

„Jen klid,“ řekla, protože se automaticky snažil chopit své hůlku. „To jsem já, Hermiona Grangerová.“ Zamrkal na ni, a pak se rozhlédl po místnosti. Pohledem se zaměřil na křeslo za Hermionou a ona se otočila. Nebylo tam nic víc než rozprostřený černý plášť.

„Je to...? Je...“

„Je pryč,“ zachraptěl Severus. „Cítil jsem to.“ Bývalý Smrtijed se náhle posadil a vyhrnul si rukáv. Hermiona pozvedla obočí, když spatřila hladkou, nepoznamenanou a velmi bledou pokožku. Oba pak naráz vzhlédli, protože uslyšeli na schodech spěšné kroky a ve dveřích se zjevil Draco.

„Je pryč,“ řekl. „Otcovo znamení. A skoro všichni Smrtijedi jsou mrtví.“

ooOoo

Brumbál cítil, jak se Harryho magie měnila. Mladý čaroděj se snažil a snažil už docela dlouhou dobu, ale ještě se nestáhl zpět. Brumbál v duchu zcela necharakteristicky zaklel. Neuposlechl Harry Brumbálovy pokyny, nebo byl uvězněný uvnitř Voldemortovy mysli?

A pak bylo všechno jen horší a horší. Harry se potil tak, že na něj Brumbál vložil chladící kouzlo. Pomfreyová tvrdila, že se jeho srdeční tep zrychluje, ale nebylo nic, co by mohli dělat. Když sebou Harry začal mlátit, Brumbál ho držel, místo aby ho spoutal kouzly. Náhle se zklidnil a Brumbálovo srdce jako by utichlo spolu s ním. Ta chvíle trvala snad věčnost, než Pomfreyová náhle zalapala po dechu a řekla, že se Harryho srdce zcela zastavilo, ale starý čaroděj ji jen sotva slyšel.

A pak se do místnosti vřítla všechna magie zpět. Byla to moc tak silná, že Brumbála málem fyzicky odtlačila dozadu. Podařilo se mu ovšem zůstat vedle Harryho, a pak mladý muž hlasitě zalapal po dechu a jeho zelené oči se prudce otevřely.

„Harry?“ řekl Brumbál. Držel Harryho za ramena. „Zhluboka se nadechni. Uklidni se. Jsi na Malfoy Manor. Mohl bys mi říct, komu jsem měl dát tvou hůlku, jak jsi mě požádal?“ Musel se zeptat, jen pro případ. Kdo mohl vědět, co se stalo, když se ti dva spojili? A otázka z nejbližší minulosti byla bez pochyby nejbezpečnější, protože Voldemort by jistě ani nezvažoval vstupovat do těchto vzpomínek.

„Cože?“ zeptal se Harry. Zuřivě mrkal, jak se jeho dýchání zpomalovalo. „Severusovi. Kde je? Je naživu?“ Jeho dýchání se opět začalo zrychlovat.

„Musíš se uklidnit, Harry,“ řekl Brumbál. Pomfreyová netrpělivě zamlaskala a Brumbál ustoupil, aby jí dovolil Harryho zkontrolovat.

„Bezesný spánek. Musíme vás přenést na ošetřovnu, Pottere. Vaše srdce se na chvíli zastavilo a já vám chci mít pod dohledem. Tohle vypijte, uspí vás to. Musíte se uklidnit.“ Ale Harry se neuklidňoval. Oči mu horečně pobíhaly po

místnosti, jako by čekal, že na něj tam odtud vyskočí nějaký démon. Pomfreyová si povzdechla a položila Harrymu ruku na rameno. Prudce sebou trhnul a pokusil se posadit a dostat se od ní pryč.

„Harry,“ řekl Brumbál.

„Není tu žádná mlha,“ mumlal Harry a pohledem prohledával podlahu a zdi. „Je to trik... Ukažte mi Severuse! Nechte mě se podívat ven.“ Zvedl ruce a zatnul je do vzduchu před sebou. Nevypadalo to, že by je vůbec viděl. Pomfreyová se prudce postavila a namířila na něj hůlkou. Harry klesl na pohovku.

„Doufám, že to omráčení pro něj nebylo příliš,“ řekla ustaraně. „Pomozte mi ho odlevitovat ke krbu.“ Přenesli ho tam společně a Brumbál nabral čarodějce trochu letaxového prášku.

„Pokud uspěl, budou brzy přicházet zranění,“ varoval ji. Přikývla a zmizela i se svým pacientem v zelených plamenech. Brumbál na kratinkou chvíli zavřel oči, a pak si pospíšil ke dveřím, aby se mohl přemístit k Malému Visánku.

ooOoo

Harry plaval ve vzpomínkách. Někdy se přiblížily tak, že se vyděsil či vykřikl, protože všechny byly pošpiněné či pozměněné téměř k nepoznání. Příjemné vzpomínky se Severusem: společné vaření lektvaru, souboje a pohledy do těch uhrančivých očí Harryho milence zaměřené výhradně na něj, či dokonce jejich milování. Všechny byly pokřivené a zaplavené černou mlhou.

„Ne, ne,“ mumlal Harry. *Dokážu je kontrolovat*, pomyslel si. Ale pokaždé, když se pokusil vzpomínky řídit, temnota ho pohltila a objevilo se něco jiného. Nedokázal se od toho odtrhnout, nemohl cítit Voldemorta. Přivádělo ho to k šílenství! Proč nemohl nic dělat!

„Harry,“ zašeptal hlas. Severus s ním stál pod neviditelným pláštěm. Vysoké police s věštbami je obklopovaly. Luciusovy kroky se rozléhaly celým prostorem. „Kde jsi, Severusi?“ zeptal se zvesela. „Přímo tady,“ zavolal Severus. „Přivedl jsem ti toho spratka!“

„Harry.“ Severus se mu vysmíval. Krutý smích naplněný pohrdáním.

„Harry!“

Nakonec byl Harry nepříjemně vytržen ze snu. Zalapal po dechu a posadil se. Ruce ho popadly za rameny a uklidňovaly ho. Zuřivě mrkal a pokoušel se soustředit na ošetřovnu. Projela jím zimnice, jak se snažil zcela oprostít od svého snu.

„Tady, vypij to,“ řekl někdo a strkal mu do ruky lahvičku s lektvarem. Uklidňující lektvar, jak si Harry všiml, když ho polykal. Zavřel oči a nechal jej působit. Když je znovu otevřel, Draco na něj shlížel s obavami.

„Jsem v pořádku,“ řekl Harry. Draco si odfrkl a převzal zpátky lahvičku.

„Samozřejmě, že jsi. Jen jsi prostě měl sen hned po tom, co jsi bojoval svou *myslí* v hlavě Temného pána. Jsem si jist, že si za to všechno zasloužíš Merlinův řád.“

„Kde je Severus?“ Harry přecházel pohledem po nemocničním křídle. Nemnoho postelí bylo zaplněno. Harry viděl, že v jedné spí i profesorka McGonagallová. Nedohlédl jí do tváře, ale z toho, co viděl, mohl usoudit, že byla příliš bledá. Harrymu se vůbec nezamlouvala ta zdejší atmosféra.

„Lehni si,“ nařídil mu Draco a zatlačil ho zpět. „Severus je v pořádku. Je přímo tady, vidíš?“ Draco jasně ukázal na vedlejší postel. Severus pokojně spal. „Schytl několik kleteb, ale až zpřetrhání spojení se znamením ho zcela vyčerpalo. Otce i matku stejně tak.“

„Budou...“ Harry nedokázal ani dokončit tu větu. Jen zíral na tvář svého milého. Vypadal pokojně. Ani nebyl bledší než obvykle.

„Budou v pořádku, ačkoliv měli štěstí.“ Harry vykulil oči a zadíval se na Draca, který začal urychleně vysvětlovat. „Sirius, Remus a Hermiona jsou v pohodě... Ale bylo hodně zraněných a mnoho Smrtijedů zemřelo po... Voldemortovi.“ Harry se zhluboka nadechl a přikývl. Draco vypadal strašně utahaně, jak si náhle všiml.

„Proč taky nespíš?“

Draco se pousmál. „Mám za úkol dávat pozor. Poslal jsem Hermionu spát. Všichni ostatní jsou tady, u svatého Munga, mrtví nebo zaneprázdnění poklizením. Pomfreyová je tady také, ale taky si šla zdřímnout. Jen jsem... Chtěl být tady, kdyby se někdo probral... Remus a Sirius se skrývají na Malfoy Manor.“

„Proč?“

„Našlo se tělo Petra Pettigrewa. Brumbál je právě teď na ministerstvu. Je tam trochu chaos, ale chce očistit Siriovo jméno a zařídit to tak, aby to byla první věc, kterou Starostolec schválí.“ Harrymu se kvůli jeho kmotrovi ohromně ulevilo. Povzdechl si a cítil, jako by se silné napětí, které v mysli pociťoval, uvolnilo. Draco se chápavě usmál. Pochvíli se Harryho myšlenky vrátily zpátky ke zraněným a mrtvým.

„Takže... kdo zemřel?“

Dracova tvář se zachmuřila. Pohledem se přesunul na řadu postelí. Povzdechl si. „Mnoho mladých bystrozorů a členů Řádu. Tonksová a Moody. Pastorek byl vážně zraněn. Je u svatého Munga, ale nevím, jestli přežije. Několik Weasleyových bylo zraněno, ale myslím, že jsou všichni v pořádku a nemají žádná trvalá poškození... McGonagallová sotva dýchá, ale Pomfreyová stále doufá. Kratiknot a Vectorová zemřeli a také Mayhew, letošní učitel Obrany. Nemyslím, že jsi ho vůbec kdy potkal. Hagrid přišel o ruku, ale je v pořádku... A to jsou všichni, o kterých vím.“ Harry se na konci toho seznamu cítil úplně prázdný. Tonksová byla pryč, McGonagallová sotva dýchala. Přišlo mu nepochopitelná, že by tato silná čarodějka neměla být v pořádku.

„A co Smrtijedi?“ zeptal se Harry. Přemýšlel nad tím, jak je to přerušení spojení zasáhlo.

„Skoro všichni jsou mrtví. Severus, matka a otec přežili, spolu s Belatrix a jejím manželem. Zbytek zahynulo buď v boji, nebo po něm.“

„Merline,“ vydechl Harry. „Tolik lidí.“ A všichni mohli být zachráněni, kdyby jen... Ale to bylo bezpředmětné, dokonce i Harry to věděl. Žádná *kdyby* nikomu nepomůžou, ale Harry byl takto zvyklý uvažovat, a tak se toho jen těžko zbavoval.

„Všechno to je ministrova chyba,“ pronesl Draco přesvědčeně. „To on požadoval plný úderný zátah. Voldemort je mrtvý, ale všichni vědí, že jsi to byl ty. A všichni také považují bitvu jen za masakr a také volají po Popletalově odvolání.“ Harry na to neřekl nic. Chtěl jít za Severusem a toužebně se na něj díval. „Myslím, že by sis měl vzít Bezesný spánek,“ řekl Draco.

„Pomoz mi,“ pronesl Harry. Zcela ignoroval jeho návrh a začal vstávat.

„Co to děláš?“ Draco zněl poplašeně. Harry se natáhl k druhé posteli a blondák pochopil. Povzdechl si, ale pomohl mu. Nadzvedl přikrývku, aby se Harry mohl přivinout k Severusově boku. Muž se ani nepohnul, ale byl pravděpodobně pod vlivem lektvaru. Harry úlevně vydechl, když ucítil teplo milencova těla. „Vypij to.“ Harry ochotně vyprázdnil lektvar, který mu Draco přitiskl na rty, a o chvíli později znovu usnul. Díky Merlinovi, nesnil o ničem.

ooOoo

Severus se probouzel pomalu, necítil se jistý sám sebou. Bolela ho hlava a něco velkého a poddajného se mu tisklo k boku. Slunce se opíralo do oken v nemocničním křídle a nutilo Severuse zavřít víčka. Toužil se otočit, aby mohl zanořit tvář do polštáře, ale nemohl to udělat kvůli čemukoliv, co bylo v posteli s ním.

Otevřel oči a shlédl. *Oh*, pomyslel si. Nakonec ho jeho mozek dohonil. Harry těsně kopíroval Severusovu postavu, tvář měl položenou na Severusově rameni. Vypadal klidně a Severus pocítil nával vděčnosti a úlevy, že jsou oba naživu a v pořádku. Voldemort byl pryč... úplně pryč. Bylo to všechno až příliš krásné, aby se tomu povážil věřit.

„Jsi vzhůru, jak vidím,“ řekl madam Pomfreyová. Pobíhala sem a tam a kontrolovala své pacienty. Zamlaskala nevolí polohou spícího Harryho, ale nijak se ho nepokusila přemístit.

„Jak jsou na tom Lucius a Narcisa? A Minerva?“ zeptal se a naklonil hlavu, aby mohl pohlédnout přes léčitelku. Vyschlo mu v krku, když zjistil, že je postel McGonagallové prázdná.

„Minervu jsme přesunuli ke svatému Mungovi,“ pronesl Pomfreyová vážně. „Lucius a Narcisa odešli odpočívat domů.“ Severus se zamračil. Pomfreyová skončila svou prohlídku. „Vy oba jste po fyzické stránce zcela v pořádku.“

„Co tím myslíš, po fyzické stránce?“ zeptal se Severus. Pomfreyová se zachmuřila a podívala se na Harryho.

„Mám o něj starost,“ řekla. „Doufejme, že to bylo jen tím šokem. Bezesný spánek mu pravděpodobně ulevil, ale...“ zarazila si. Severus se na Harryho zadíval s obavami. Mladší muž se zdál být zcela v pořádku. Jeho tvář byla vyhlazená, jak ho nesušovaly žádné sny. Náhle sebou začal házet a mumlat něco do Severusova ramene. Pomfreyová provedla spěšný ústup.

„Harry,“ zašeptal Severus. Nahnul se k němu a políbil ho na čelo. „Vzbud' se.“ Zelené oči se pomalu otevřely a zamrkaly na něj. Přešla vteřina či dvě. Harry se posadil a odrazil Severusovy paže. Rozhlédl se po nemocničním křídle. „Harry?“ zeptal se Severus. Báł se ho dotknout, ale chtěl to tak zoufale, že mu položil ruku na rameno.

„Žádná mlha,“ vydechl Harry. Pohlédl na Severuse, a pak na jeho ruku. „Jsi skutečný?“ řekl a položil to jako otázku.

„Ano, samozřejmě,“ pronesl Severus měkce, dumaje nad tím, čím vším pro Merlina Harry prošel. Harry se zhluboka nadechl. „Dokázal jsi to, Harry. Voldemort je pryč. Už ti nemůže ublížit.“ Drobný úlevný úsměv se zvolna rozprostřel na Harryho tváři. Znovu vypadal unaveně.

„Jsme v pořádku,“ řekl. Očima klouzal po povětšinou prázdných postelích. Pak se zamračil. „Kde je McGonagallová?“

„Pomfreyová měla pocit, že by se o ni lépe postarali u svatého Munga.“ Harryho tvář se napjala a dlouhou dobu jen tak zíral na prázdné postele. Jeho výraz se nezměnil. „Zvládne to,“ zamumlal Severus, i když si nebyl jistý, zda ho jeho milenec vůbec slyšel. „Harry?“ Mladý muž se nakonec otočil a zamrkal.

„Jsem po řádku...“ Nad Severusovým pochybovačným výrazem si povzdechl. „Jednou budu v pořádku, já jen... tolik mrtvých.“

„Položili své životy za to, v co věřili.“ Harry si hlasitě odfrkl a Severus začínal být zmatený. Tohle se Harrymu vůbec nepodobalo.

„Máš tím na mysli, že zemřeli kvůli ministrově vyšinutosti. Mohl jsem... Nemuseli se té bitvy vůbec účastnit. Všechno se to odehrálo v hlavě toho parchanta. Neměli...“

„Takhle nesmíme přemýšlet,“ naléhal na něj Severus mírně. „Kdo ví, jak by proti tobě Voldemort bojoval, kdyby se žádná bitva neodehrála?“

„Zdál se být navzdory bitvě zaměřený jen na mě,“ oponoval Harry. Na Severuse se nedíval a ten si jen povzdechl.

„Pokud to nenecháš být, pak tě ty pochyby jednou pohlítí. Už jsem o tom s tebou mluvil předtím.“

„Já vím... Omlouvám se.“

„Omluvy nejsou třeba...“ Severus se zhluboka nadechl. Znal Harryho, znal ho možná lépe než sebe sama. A možná že by dokázal i odhadnout, co mladší muž právě teď potřebuje. „Miluji tě,“ řekl. Nebylo to něco, co si říkali často, vlastně jen velmi zřídka, protože to o sobě oba věděli. Harryho oči se překvapeně upřely do Severusových. A tentokrát se na Harryho tváři rozsvítil opravdový, upřímný úsměv. Severus byl na sebe hrdý kvůli tomu, jak se s tím vypořádal.

„Taky tě miluju,“ řekl Harry a sklonil se. Severus objal jeho tvář svými dlaněmi. Vnímal, jak se i jeho koutků úst dotkl úsměv, když ucítil na Harryho tváři strniště. Přejel po něm jemně palcem a ten pocit se mu zalíbil. Doufal, že se od teď bude moci probouzet po Harryho boku a cítit to znovu a znovu.

Vypadalo to, že Harrymu došlo, co Severuse pobavilo, a účinně mu setřel úsměv ze rtů, když se jazykem protlačil do jeho úst. Políbili se, ačkoliv jejich poloha bylo značně těžkopádná, a tak se Harry začal posouvat, aby to zlepšil. Položil ruku na Severusův hrudník pro získání stability, polibek ovšem nepřerušil.

„Vidím, že jste oba vzhůru,“ řekl až příliš potěšený hlas. Neočekávaně se od sebe odtrhli a oba zrudli, když viděli, jak to v ředitelových očích jiskří. Právě přicházel do nemocničního křídla. „Mám dobré zprávy, které jsou ještě lepší po nocích, jako byla ta včerejší.“ Pár jiskřiček při té myšlence povadlo. Vyčaroval si židli a usadil se u Severusovy postele. Harry se zadíval na Brumbála, a pak na Severuse, než došel k jistému rozhodnutí. Leh si a hlavou zůstal opřený o Severusovo břicho. Stáhl tak muže s sebou, takže se Severus musel napůl opřít do polštářů. Severus něco zamručel, ale nakonec se s rezignovaným pohledem směrem k řediteli usadil.

„Dobré zprávy by přišly vhod,“ řekl Harry.

„Minerva se zřejmě zcela uzdraví, ačkoliv tvrdí, že půjde do předčasného důchodu, a myslím si, že to pro ni bude nejlepší. Pomůže mi za sebe najít do konce roku náhradu. A také, zatímco mluvíme, je Sirius zproštěn všech obvinění.“

„Opravdu?“ zeptal se Harry, jeho radost byla zcela zřejmá.

„Ano, opravdu,“ usmál se Brumbál. „Dostane také značnou finanční kompenzaci... ale ještě mám více dobrých zpráv.“ Harry zvedl hlavu a zadíval se zvědavě. Brumbál přímo zářil. „Harry, Ministerstvo ti chce udělit Merlinův řád, i když si vlastně nejsou vůbec jistí, jak jsi to všechno dokázal. Ovšem věc se má tak, že Merlinův řád může být udělen jen čarodějovi nebo čarodějce. Takže ti také chtějí dovolit složit OVCE a dokonce ti zaplatí soukromého učitele, který by tě na ně připravil, ačkoliv jsem jim vysvětlil, že to nebude potřeba.“ Harryho ústa se otevřela do tichého *och*. Vlastně už si možná skoro rok ani neuvědomil, že nemá statut kouzelníka. Hůlku používal a stále jen trénoval, takže úplně zapomněl, jak ho to vyloučení ze školy rozrušilo. Avšak kdyby složil OVCE, byl by kouzelníkem oficiálně... A to bylo dosti skvělé, ne?

„Měl by být alespoň první třídy,“ zabručel Severus. Harry se na něj podíval a nemohl si pomoci, aby nevyprskl smíchy.

„Znovu ze mě bude náležitý kouzelník,“ pronesl a zněl užasle.

„Vždy jsi byl náležitým kouzelníkem, Harry,“ řekl Severus. „Oni to jen neviděli.“ Harryho úsměv se změnil v láskyplný, než se k němu naklonil, zcela zapomínaje na Brumbálovu přítomnosti.

Severus mu dovolil kratinký polibek, a pak otočil hlavu směrem k řediteli. „A co Popletal?“

„Věřím, že odstoupí,“ pronesl Brumbál.

„To je jistě více než jen dobrá zpráva,“ podotkl Severus. „Nějaké zmínky o někom, kdo by ho mohl nahradit?“

„Madam Bonesová má plnou podporu zbylých bystrozorů, prakticky všech vedoucích oddělení a většiny Starostolce.“

„A jak na to všechno nahlíží tisk a veřejnost?“

„Věštec nedokázal informace publikovat dostatečně rychle, a tak vydal ještě další dvě čísla, aby podrobně vylíčil bitvu a Harryho roli. Zbytek kouzelnické Británie si teprve začíná uvědomovat, že má důvod k oslavám. Učiním prohlášení ke studentům, že mohou odjet na Vánoční prázdniny dříve.“

„Skvěle,“ zamumlal na to Severus sarkasticky. „Přesně to potřebovali.“

„Dostanou domácí úlohy navíc, Severusi,“ prohlásil Brumbál.

„A přesně tohle jsem potřeboval já – více esejí k opravám.“ Harry jen seděl a usmíval se na oba profesory. Poprvé od bitvy se mu trochu ulevilo. Stále se trápil kvůli všem těm lidem, které ztratili, a někdy se prudce otočil, protože měl pocit, že zahlédl koutkem oka něco temného, jako mlhu, ale celkově měl pocit, že se uzdravuje už jen tím, že byl v Severusově přítomnosti.

„No, už vás dva nechám,“ prohlásil Brumbál. „Stále je toho třeba hodně udělat, ale vy dva si odpočiňte a najezte se. Brzy za vámi pošlu Siriuse a Remuse.“ Ignoroval Severusovy protesty, že ještě neskončili rozhovor, a poklepal Harryho po rameni. Jakmile byl pryč, Severus si povzdechl. Harry si všiml, že vypadá unaveně.

„Je ti dobře?“ zeptal se.

„Jsem v pořádku.“ Ale Harry věděl své, znal ho.

„Měli jsme velké štěstí,“ řekl Harry a poprvé si to zcela uvědomil. Mohli ztratit až příliš. Smrtijedi mohli zvítězit. Voldemort mohl... Ale lepší bylo na takové *co by se stalo kdyby* nemyslet. „Mám hlad,“ řekl místo toho.

„Ano,“ souhlasil Severus. „Já také.“

Harry se Severusem se společně najedli v posteli, ale když dorazil Sirius, v lidské podobě, společně s Remusem v závěsu, Harry se vzdálil do své vlastní postele. Sirius byl očividně šťastný ohledně té oficiální omluvy, které se mu dostane, společně s celou stranou v *Denním věštci*, ale snažil se mírnit. Mluvili hodně o Tonksově a Moodym. Harry se vlastně cítil lépe, že si o nich může povídat. Bylo správné vzpomínat si na mrtvé, i když se o nich mluvilo jen v tichosti bez jakékoliv obřadnosti. Jak předpokládal, to přijde na řadu dosti brzy.

Později bylo Harrymu se Severusem dovoleno odejít. Přesunuli se společně do sklepení. Harry došel k závěru, že se mu ty dlouhé prázdné chodby hradu vůbec nezamlouvají. Všude ho překvapovaly stíny. V jednu chvíli se musel otočit, protože si byl jistý, že zahlédl kousek mlhoviny.

„Harry?“ zeptal se Severus, jeho hlas byl plný obav. Harry zatřepal hlavou. Stával se z něj paranoik. Voldemort byl mrtvý. Bylo jen hloupé být tak vystrašený. Dolů došli v tichosti. Ačkoliv však už byli v ložnici, Harry měl pocit, jako by se stěny hýbaly. Byla ta místnost vždycky tak malá? A proč byla tak tmavá? Severusovy komnaty byly vždy dobře osvětlené. Harry sebou trhnul, když mu cizí ruka vklouzla kolem pasu.

„Co se děje?“ zašeptal mu hlas do ucha.

„Nic. Jen jsem unavený,“ odpověděl Harry.

„Pak půjdeme spát,“ pronesl Severus. Harry odstoupil a začal se svlékat. Vlezl si do postele pod peřinu a ulehl. Poslouchal, jak se Severus myje v koupelně. Když se pak vrátil, Harry ho upřeně sledoval očima. Zachvěl se, když muž nadzvedl příkrývku, aby se dostal pod ní. Severus si přitáhl Harryho do náruče a vtiskl mu polibek na spánek. „Chceš lektvar?“ zeptal se.

„Ne, jsem v pořádku.“ Harry zavřel oči, nechtěl myslet na to, co mu ta temnota připomíná. Nutil se dýchat klidně, ale i když cítil, jak se Severus zcela uvolnil ve spánku, nedokázal udržet své oči zavřené. Ale mít je otevřené bylo ještě horší. Stíny ho znepokojovaly, vysmívaly se mu ze vzpomínek. Nechtěl ztratit kontrolu ve spánku. Nechtěl znovu snít, takže tam jen tak ležel, neschopen si vybrat mezi stíny místnosti a temnotou za víčky.

Kapitola 35

Příštího rána byla výuka zrušena a všichni oslavovali, ačkoliv někteří museli ve skutečnosti pracovat. Jako třeba léčitelé u svatého Munga, kteří se starali o zraněné, nebo bystrozoři a zaměstnanci na Ministerstvu. Bellatrix a Rodolfus byli velmi rychle posláni zpět do Azkabanu a následovalo mnoho oznámení, včetně těch uvádějících Amélii Bonesovou jako kandidátku na ministryni.

Lucius Malfoy kupodivu sezval všechny na Malfoy Manor na soukromou oslavu. Tahle prazvláštní skupinka se sešla naposledy ve složení: Malfoyovi, Weasleyovi, Sirius, Remus, Severus, Harry, Brumbál a dokonce i Hermiona. Po všech těch bojích a přežití největší bitvy, jakou zažili, jednali Lucius a Narcissa se svými

podivnými hosty daleko přirozeněji. Když přijeli lidem, kteří za ně položili své životy, Harry se cítil klidný. Seděl vedle Severuse a většinou si povídal se Siriusem, který byl usazený na druhé straně, o všech těch věcech, které muž provede, když je teď volný.

Kouzelnický svět byl na pokraji šílenství potřebou vidět svého zachránce. Vypadalo to, jako by na Harryho od jeho vyloučení úplně zapomněli a nyní se zoufale snažili zjistit, kde se skrýval, jako kdyby snad utekl nebo něco takového. Brumbál byl neoblomný v tom, že Harry nebude vystupovat na veřejnosti, dokud nesloží své OVCE a nebude mít registrovanou hůlku. A protože Harry nebude skládat zkoušky minimálně do jara, byl Harry Brumbálovi vděčný, že od něj ty supy odehnal.

Když nastal večer, Sirius a Remus se chystali odejít, aby se mohli přestěhovat zpět na Grimmauldovo náměstí. Harry tam měl samozřejmě také svou ložnici, ale raději se plaše chytil Severusovy ruky pro případ, že by Sirius zmínil, aby s nimi odešel. Sirius se nezmohl na víc než na zamumlání si pod fousy a Harry si pomyslel, že si Sirius možná konečně zvykl na jejich vztah. Nebo to bylo tím, že koutkem oka zachytil Remusův pohled? Harry si nebyl jistý. Tak či tak zůstal se Severusem. Weasleyovi je opustili jako jedna skupinka o chvíli později.

Když slunce zapadlo a objevily se stíny, Harry začal být nepokojný. Cukal sebou a obracel se na židli, aby zkontroloval něco, co zahlédl koutkem oka. Sotva si všiml, že to vůbec dělá, ale Severus to registroval celé odpoledne. Naklonil se k němu a tiše mu špitl do ucha. „Půjdeme?“

Harry se otočil a zadíval se Severusovi do očí o několik vteřin déle, než to bylo nutné.

„Jo,“ řekl Harry a přikývl si pro sebe, jako kdyby došel k nějakému daleko důležitějšímu rozhodnutí. „Jsem unavený.“

Severus ho jemně chytil za ruku a poděkoval Luciusovi za báječnou večeri. Byl to nezvyklý, ale velmi zábavný večer, dokonce i Severus by to přiznal. Nechali tam Brumbála, který slíbil, že za chvíli odvede i zbývající dva studenty. Ovšem jiskření v očích mu už neochvějně ustávalo, tak to možná budou spíše ti dva studenti, kteří odvedou domů jeho.

Poté, co se vrátili do ředitelny, Severus Harryho stále držel za ruku během chůze do sklepení. Harryho cukání se jen zhoršovalo, jak byly chodby tmavší a tmavší.

„Viděl jsi to?“ zeptal se Harry náhle. Otočil se a násilím ze Severusova sevření osvobodil svou ruku. Zíral do prázdné chodby.

„Nic jsem neviděl,“ pronesl Severus a pokoušel se udržet svůj hlas pod kontrolou, jak jeho obavy vzrůstaly. V mihotavém světle pochodní se Harryho stíny pod očima zdály tmavší.

Harry se vylekaně otočil zpátky, když Severuse promluvil. „Co jsi to říkal?“ dožadoval se.

Všechn ten zmatek a strach v jeho očích donutil Severuse k zamračení. „Nic tu není, Harry,“ řekl tak klidně, jak dokázal.

Harry zamrkal a zatřepal hlavou, jako by si ji chtěl pročistit. „Omlouvám se...“ zamumlal a pozvedl ruku k hlavě. „Jsem unavený.“

Když ho Severus znovu jemně vzal za ruku, ulevilo se mu, že si Harry jen povzdechl a nechal se vést. Na cestě do Severusových pokojů už nepromluvili.

Když byli uvnitř, Harry odešel do koupelny. Využil ten den, aby si přinesl své věci z Malfoy Manoru do Bradavic. Severus doufal, že tady zůstane, až se bude připravovat na zkoušky, ačkoliv poté možná bude chtít žít na Grimmauldově náměstí, protože to bylo blíže k Ministerstvu. Severus přes Scios Totalus, které se vytratilo spolu s Voldemortem, věděl, že se Harry chtěl stát bystrozorem, ačkoliv neměl tušení, jestli je tomu tak i nadále. Možná by mohl rezignovat na svůj učitelský post, ale ještě by mohl tak rok počkat. Nechtěl, aby Brumbál tak náhle přišel o dalšího zaměstnance.

Jeho hloubání nad budoucností bylo přerušeno, když se Harry vrátil do ložnice. Měl na sobě jen pyžamové kalhoty, sesunuté až k bokům, a Severusovi se začaly sbíhat sliny v ústech. Harry byl v současné době dobře osvalený. Byl z něj plně vyvinutý, nádherný muž a patřil Severusovi. Někdo by řekl, že to možná nebylo fér, že si ho Severus ani nezasloužil, ale pokud byl Severus stále prokletý za své minulé chyby, pak si bude ten čas před rozsudkem opravdu užívat. Protože už si svlékl hábit, rozepnul si pomalu košili a přesunul se směrem k Harrymu, který se na něj díval. Jeho výraz byl pečlivě neutrální, ale Severus viděl, jak jeho pohled potemněl žádostivostí, když se k němu blížil, a těšil se z toho.

V okamžiku, kdy stáli téměř na dotek, se Harry náhle rozpustile usmál a uprchl z dosahu. Vylezl na postel a přikryl se peřinou. Severus ho sledoval napůl výsměšně a napůl uraženě, když Harry uléhal. Ten se rozvalil na posteli a mrknul na Severuse provokativním pohledem. Severus si stáhl košili z ramen a sundal si boty a kalhoty, než provedl, co ten pohled naznačoval.

„Jsi si jistý, že už jsi na to dostatečně v pořádku?“ zeptal se s pozdviženým obočím, když přistoupil k posteli. „Myslel jsem, že jsi unavený.“

Harry se líně natáhl a zatahal za Severusovi boxerky. „Je mi zima,“ řekl a lehce našpulil rty. „Pojď mě zahřát.“

Severus potlačil odfrknutí a místo toho vklouznul pod pokrývku. Překryl Harryho pevné tělo svým vlastním. Líbal Harryho na ústa a rychle se přesouval na milencův hrudník, až začal stahovat ty otravné pyžamové kalhoty dolů. K jeho uším dolehlo skuhrání, ale něco na něm bylo divného, i když ten fakt Severus nezaregistroval. Když se jeho ruka sevřela okolo Harryho polotvrdé erekce, zadíval se do milencovy tváře a zarazil se. Celý Harryho obličej byl zkřivený jako by bolestí a tu a tam zavíral a otevíral oči, jako by se nemohl rozhodnout, co dělat.

„Harry?“

Při zvuku svého jména sebou mladší čaroděj trhnul a rozhlédl se. Upřel svůj pohled na Severuse. „Jak jsi mi to řekl?“

Severus nechal být Harryho přirození, natáhl mu kalhoty a pospíšil si, aby byl blíže k Harryho tváři. „Harry,“ vyslovil pečlivě.

Harry urychleně vydechl, ale nevypadal, že by se mu ulevilo. Vlastně vypadal, jako by se začal něčeho obávat. Když mu Severus položil ruku na hrudník, jeho prsty se okamžitě proplely se těmi milencovými.

„Něco je špatně,“ řekl Harry. Jeho zelené oči byly doširoka otevřené. „To nemůže... Stále je tu mlha. Vidím ji. Víím, že ano, ale pak zmizí. On je stále... Ale já víím, že není! Víím to, nejsem blázen.“

Harry blábolil nesmysly a Severus mu jen těžko rozuměl jednotlivá slova, ale jádro pochytil. „Ššš,“ řekl jemně. „To je v pořádku. Samozřejmě, že nejsi blázen.“

Ale Harryho oči se zalily slzami a dech se mu zadrhl v hrdle, než se pokusil promluvit. „Ach, Bože, Severusi, myslím, že jsem. Voldemort znásilnil moji mysl.“

A s tím Harryho slzy začaly padat a on se rozvzlykal. Otočil hlavu a přitiskl ji na Severusovo rameno, aby skryl svou tvář. Severus předpokládal, že ty vzlyky vznikaly z vícero důvodů než jen z jeho psychického rozpoložení. Harry byl citlivý člověk, vždy se cítil provinile a měl výčitky svědomí. Severus si pomyslel, že se Harry potřebuje vyplakat daleko více, než předtím, a tak se mu vlastně ulevilo, že to Harry učinil alespoň nyní. Držel svého milence, když vzlyky pokračovaly, a pokoušel se zůstat klidný a rozvážit nastalou situaci. Psychické zdraví nebylo tak jednoduché spravit magií, ale pokud byl problém způsobený kouzlem, pak to věci rozhodně usnadní. Brzy poté Harryho vzlyky odumřely a Severus si pomyslel, že už bude bezpečné promluvit.

„Dám ti bezesný spánek. A zítra navštívíme madam Pomfreyovou. Jsem si jistý, že nám doporučí někoho u svatého Munga, kdo ti pomůže.“

„Je mi to líto, Severusi. Nemyslím si, že by mi někdo mohl pomoci. Nechci jít ke svatému Mungovi... Dokonce i vzpomínky na nás dva jsou zničené. Nech mě...“ Harry se pohnul, ale Severus dokázal odhadnout jeho záměry.

„Nebud' hlupák,“ huboval ho mírně. „A neomlouvej se. Vždycky tu pro tebe budu. A i kdyby se nedalo dělat nic jiného, než nechat působit čas, aby tě vyléčil, pak si vytvoříme nové vzpomínky.“

Harry se uklidnil a začal dýchat trochu klidněji. Rukama Severuse pevně objal. „Děkuji ti, Severusi.“

„To nic nebylo.“

„Ne,“ oponoval Harry jemně a Severus si byl jistý, že cítil jeho úsměv opřený o svůj krk. „To jsi byl jen sám sebou.“

ooOoo

Harry se chtěl přidržet Severusova hábitu, ale nakonec si pomyslel, že by to bylo až příliš dětinské. Místo toho si k sobě pevně tisknul neviditelný plášť, když následoval svého milence po chodbě u svatého Munga. Pomfreyová a Brumbál, když jim stručně osvětlili situaci, Harrymu doporučili toho nejlepšího léčitele na duševní zdraví v Británii (a potažmo i na světě) a diskrétně domluvili schůzku. A protože byla nemocnice stále pod drobnohledem novinářů zoufale toužících po jakémkoliv příběhu od přeživších, Harry se rozhodl, že se tam bude pohybovat pod svým pláštěm. Severus mu řekl, že stejně v tomto směru nemá na výběr. A Harry měl pocit, že se mu tato ochranná stránka jeho milence moc zamlouvá. Zejména ve chvíli, kdy se této ochrannosti mohl podrobit a jednoduše ho nechal, aby se o něj staral.

Harry o této schůzce svým přátelům neřekl. Nechtěl, aby to kdokoliv věděl. Toužil jediné po tom, aby ta mlha zmizela a nechala ho žít jeho život se Severusem. Chtěl složit OVCE, sehnat si pořádnou legální hůlku a možná mít i nějaké to malé místo nedaleko Godrikova Dolu, zatímco by pracoval na čemkoliv, pro co se rozhodne, že bude dělat. Nechtěl se stát bystrozorem, protože nehodlal sesílat útočné kletby, dokud by to nebylo naprosto nezbytné.

Nakonec se zastavili přede dveřmi, na kterých byl štítek: *Gunhilda von Paracelsus – lékouzelnice pro choroby mysli*. Severus otevřel dveře a nechal je otevřené o něco déle, aby Harry mohl vstoupit. Oba se nacházeli v čekárně vymalované uklidňujícími barvami. Harry byl velmi rád, že to byla dobře osvětlená místnost a nikde se nenacházely žádné stíny. Za malým stolkem vedle jediných dalších dveří v místnosti byla usazená sestra. Vzhledla a trochu nuceně se usmála. Severus ji ani nenechal otevřít ústa, než jí oznámil, že má domluvenou schůzku a jakékoliv čekání by se mu nezamlouvalo. Ohradila se, ale vstala a ověřila si to v ordinaci.

„Přijme vás,“ pronesla čarodějka a sedla si. Vytáhla hůlku, aby si upravila nehty.

Harry znovu proklouzl kolem Severuse a úlevně si povzdechl, když se dveře zavřely. Ordinace nebyla taková, jakou Harry očekával. Byla... zvláštní. Na jedné straně byla knihovna pokrývající stěnu od podlahy až po strop, což se vlastně čekat dalo. Starobylý mahagonový stůl byl umístěn naproti dveřím a byly na něm narovnané haldy papírů a knih spolu s několika zarámovanými obrázky lidí, kteří mu vesele mávali.

Mezi dveřmi a stolem začínalo být ovšem všechno podivné. Na podlaze byl položený velký kruhový koberec, spletený do vzoru, který připomínal bludiště, a na něm byla umístěna dvě křesla čelem k sobě, obě světle žlutá. Vypadala pohodlně a jako by člověk netoužil po ničem jiném, než se v nich opřít a uvolnit se. Co ale bylo zvláštní, to byl kus zelené trávy umístěný na podlaze přímo před jedním křeslem. Na každé straně křesla byl také malý stolek s nástroji, podle kterých by všechny ty věci v Brumbálově ředitelně vypadaly úplně prachobyčejně. Strop se trochu podobal stropu ve Velké síni v Bradavicích, až na to, že to vypadalo, že neustále ukazoval jen modrou oblohu s několika mráčky. Harry si byl celkem jistý, že je dnes venku pošmurno. A také odněkud zpívalo hejno různých druhů ptáků, ačkoliv nebyla vidět žádná klec.

Za stolem seděla štíhlá žena, něco čmárala a sem tam nakoukla do otevřené knihy. Měla na sobě světle modrý hábit se žlutými sluníčky. Velmi dlouhé rozevláté vlasy jí spadaly po zádech až na desku stolu v tlustém copu. Vzhledla, když za sebou Severus zavřel dveře a laskavě se usmála. Její tvář ztratila ten soustředěný výraz.

„Dobré ráno,“ řekla, když vstala a obešla stůl. Natáhla k němu ruku. „Vy jste objednaný na jedenáctou, že? Obávám se, že neznám vaše jméno.“

Severus její ruku nepřijal, ale alespoň jí odpověděl. Harry si byl dost jistý, že jeho milenec nemá rád cizí lidi. „Ta schůzka není pro mě,“ poznamenal a Harry byl rád, že nad její domněnkou nezněl rozhořčeně. Nechtěl, aby ho Severus považoval za slabocha, kterému je nutné pomoci. „Harry?“ zadíval se vlevo, ačkoliv Harry se o chvíli později objevil po jeho pravé straně.

„Dobrotivý Merline!“ vyjekla léčitelka polekaně. „To je tedy skutečně účinný plášť, mladý muži,“ řekla a usmála se. Zcela jasně to na ní udělalo dojem, když se přenesla přes prvotní šok.

Harry pokrčil rameny a dovolil Severusovi, aby od něj převzal plášť a odložil ho na stranu. „Eh, díky,“ pronesl rozpačitě. „Jsem Harry.“ Potřásl jí rukou.

„Výborně, Harry,“ řekla. Na příjmení se nezeptala. „Mohl byste se posadit?“ Pak se otočila na Severuse. „Kdybyste mohl zatím počkat...“

„Ne, prosím,“ přerušil ji Harry. „Mohl by zůstat?“

Pohledem přešla od jednoho k druhému a zřejmě to rozvažovala. „Jste příbuzní?“ zeptala se.

„Ne, jsme... spolu,“ řekl Harry a letmo kouknul po Severusovi, aby se ujistil, že bylo v pořádku, když jí to prozradil. Mužův výraz byl neutrální, takže Harry věděl, že to znamenalo, že mu to nevadí.

„Hmm, no dobře. Vyčarujte si židli a posadte se mimo kruh. Harry, proč si nezujete boty a ponožky, abyste se cítil pohodlně.“

Harry učinil, jak mu bylo řečeno, a zjistil, že ho ten kus trávy mezi prsty příjemně hřeje. Bylo to uklidňující a Harry pocítil magické vlny, které k němu klidně, skoro líně mířily. Snažil se vnímat více magie v místnosti. Nepokusil se cítit svou vlastní magii od Voldemortova pádu a automaticky v sobě zablokoval tento konkrétní dar, který objevil teprve před nedávnem, nebo to tak Harry alespoň vnímal. Nyní rozprostřel svou magii a jako obvykle si všiml Severusovy síly. Čarodějku registroval také a všechny nástroje magií vibrovaly, ačkoliv by to nikdo, kdo by se na ně díval, nezachytil.

Usmála se, jakoby věděla, co dělá, když zvolna pozvedla svou hůlku a mávla s ní. Obklopilo je podivné ticho v kontrastu ke zpěvu ptáků. Bylo to zvláštní, protože v místnosti už předtím ticho panovalo, ale nyní bylo nějak větší, jako by se tam vyzdvihla nějaká bariéra, která zastavila i ty nejtišší zvuky z chodby.

„Váš partner nás stále může slyšet. Bude to tak v pořádku?“ zeptala se. Harry přikývl. „Dobře...“ zarazila se, jako by si nebyla jistá, jak začít, a protože Harry neměl žádný nápad, tak na ni jen tak zíral. „Uvědomuji si, kdo jste, Harry. Přemyslím nad tím, jestli má tato návštěva něco společného s vašim nedávným vítězstvím nad Tím-jehož-jméno-se-neříká?“ Harry polkl a zhluboka se nadechl. Pak přikývl. „Mohu se jen dohadovat, jak traumatická celá ta zkušenost musela být. Možná bychom tím tedy mohli začít? Natáhněte se, pokud chcete.“

Harry se zvolna zaklonil, jak mu léčitelka doporučila. Modrá obloha mu také pomáhala, svým způsobem, a tak začal váhavě vyprávět svůj příběh. Trochu jí osvětlil Scios Totalus a také jak bylo zařízení zničeno, a pak začal popisovat celou tu záležitost se spojením mysli. Velmi, *velmi* těžko se to vysvětlovalo, ale pomyslel si, že to zvládl docela dobře. Když došel k tomu, jak Voldemort překroutil jeho vzpomínky, cítil, jak se stíny příplížily, a začal se v křesle vrtět a kroutit se.

„Uvolněte se, Harry,“ řekla Gunhilda tiše, poprvé za celou tu dobu promluvila. „Zapnu teď jedno ze svých zařízení. Funguje jako uklidňující lektvar, ale až budete odcházet, nepocítíte po něm žádné vedlejší příznaky.“

A o moment později Harry vnímal, jak ho omývá uklidňující magie a zatlačuje stíny do pozadí. Soustředil se na překrásný strop a ptáky. Připomínal si, že je Severus nablízku.

„Teď bych chtěla, abyste se zaměřil na vzpomínky, které vás zneklidňují. Mám několik přístrojů, které mohu použít. Pokuste se mi vysvětlit, jak se cítíte.“

Harry nechtěl, ale magie, která ho obklopovala, zesílila a brzy měl pocit, jako by v ní plaval. Uvědomoval si jen tu modrou oblohu nad sebou. Mluvení bylo nyní nějak lehčí. Nezaujatě vysvětloval způsob, jakým zabil Voldemorta.

Ochranná ulita z magie se lehce otevřela a dovnitř pronikl léčitelčin hlas. „Můžete mi říct, jak jste se po tom cítil? Co vás přivedlo k tomu, že si myslíte, že je něco špatně?“

„Všude vidím stíny, podobají se mlze uvnitř jeho mysli. A někdy, když mi něco připomene vzpomínky, které zneužil, mívám záblesky minulých událostí. Většinou mám strach, že sním nebo jsem stále uvnitř jeho mysli a on něco v určitou chvíli změní. Dokonce, i když vím, že je mrtvý.“ Harry si nemohl pomoci, ale cítil se hloupě, že se bojí něčeho, co už prostě není. Voldemort byl mrtvý, a přesto to bylo, jako by před ním Harry ještě neutekl.

„Hmm... Harry, vy dokážete cítit magii, která nás nyní obklopuje, že?“

„Ano,“ Harry děkovně vydechl a nechal to zaznít ve svém hlase. Byl si jistý, že slyší v jejím hlase úsměv, když odpovídala.

„Ne mnoho lidí má tuto schopnost na takové úrovni. Většina z mých návštěvníků cítí na sobě účinky mých nástrojů, ale ne magii samotnou. Z tohoto důvodu jsem se vás chtěla zeptat... je tu něco, co vás přivádí k domněnce, že je důvod vašeho stavu magický?“

„Já...“ Harry přemýšlel. Neměl tušení. Ta mlha mu přišla zcela reálná, nic jiného o ní nevěděl. „Já...“

„To je v pořádku, Harry, musela jsem se zeptat,“ řekla léčitelka cítíc Harryho zmatek. „Kdybyste se mohl posadit.“

Harry vnímal, jak se magie trochu zeslabila, když se posadil, a zadíval se na léčitelku. Nemohl dohlédnout na Severuse, protože muž byl za ním, ale byl si jistý, že cítí jeho magii, a tak to bylo v pořádku. Gunhilda upravila několik přístrojů a magie lehce zabublala, a pak se znovu usadila okolo Harryho.

„Prováděl na vás někdy někdo Nitrozpyt?“ Harry nad tou otázkou překvapeně vykulil oči. Nikdo to neudělal od... A to bylo už dávno. A bylo to příšerné a několik dnů nato byl vyloučen. A přesto z toho všeho vzešlo něco nádherného a nebyl by tu dnes nebyť Severusových lekcí v pátém ročníku.

„Ano, několikrát,“ řekl a doufal, že je jeho hlas klidný.

Léčitelka se na něj podívala, jakoby se chtěla na něco zeptat, ale pak se rozhodla, že tak neučiní. „První fáze v procesu léčení mysli se podobá Nitrozpytu. Není to exaktní věda, použijeme-li mudlovský termín, ani exaktní magie. Musím nejprve nahlédnout do vaší mysli. Pokud najdu to, co vás tíží, pak máme několik způsobů léčby. Lektvary, kouzla nebo určitý druh spojení mysli trochu podobný tomu, které jste prožil s Vy-víte-kým, ačkoliv to bych na vás s ohledem na to, co jste si prožil, nepoužívala, i když jsou si tyto dvě techniky podobné jen trochu.“

Harry se po tom trochu uvolnil v ramenou. Nechtěl nikoho znovu ve své mysli, alespoň ne takto. Předpokládal, že Nitrozpyt byl odlišný.

„Pak tu jsou také samozřejmě mudlovské způsoby, které kombinují s magickými léky. A někdy prostě léčba není.“

Harry po těch slovech přikývl. Věděl, že to může být jeho případ, zejména když vzal v úvahu, jak k tomuto stavu vůbec přišel.

„Pamatujte, když budu nahlížet do vaší mysli, *nesmíte* mi vzdorovat. Možná vás někdo učil Nitrobranu, ale proti mně ji nepoužívejte, protože to by mi všechno jen ztížilo. Můžeme začít?“

Harry se obrnil a přikývl. Věděl, že nebylo pravděpodobné, aby Nitrobranu zvládl. Čokoládově hnědé oči léčitelky se upřely do jeho a ona pak zašeptala několik slov. Všechno zbledlo.

ooOoo

O hodinu později léčitelka zřejmě zjistila, co potřebovala. Nebylo to tak intenzivní jako Nitrozpyt, takže Harry byl jen unavený a nelapal po dechu, jako v průběhu lekcí Nitrobrany se Severusem. Pomalu otevřel oči a uvědomil si, že křeslo bylo nakloněné dozadu a obloha zůstávala modrá.

„Jak se cítíte?“ zeptala se Gunhilda od něj z pravé strany. Stála teď vedle něj.

„Unavený, ale jinak v pořádku,“ odpověděl.

„Dobře. Pokusila jsem se vás zaštitit před mým zkoumáním, jak to jen šlo. Víím, že jakékoliv slídění ve vaší mysli by vás v tomto případě jen znepokojilo. Tady, tohle vypijte.“ Přidržela ho za zátylek, když pil. Byl to povzbuzující lektvar, ačkoliv jen slabý. Znovu se posadil a ona se usadila proti němu.

„Víte, co je se mnou špatně?“ zeptal se Harry.

„Ano, věřím, že ano. Ale nejprve bych vám měla říct, že si myslím, že budete nakonec v pořádku.“

„Nakonec?“ *Jak dlouho to bude trvat?*

Konejšivě se na něj usmála. „Kromě posttraumatického stresového syndromu, což je mudlovský termín, který nejraději užívám, to vypadá, že trpíte pozůstatkem něčeho, čím byl Vy-víte-kdo, třebaže v posledním okamžiku. Rozhodně je to cizí přítomnost ve vaší mysli. Avšak je od vás tak odlišná a docela snadno rozeznatelná, že to dokážu odstranit bez poškození vaší mysli.“

Harry přikývl a pokoušel se zachovat klid. Všechno bude dobré. Jen má ve svém mozku kus šrapnelu z doby, kdy se Voldemort rozpadl na prach. Trhnul sebou. Léčitelka upravila přístroj a Harryho znovu zalila uklidňující vlna. Povzdechl si.

„Jak to odstraníte?“

„Dám vám několik lektvarů na váš posttraumatický stres. A co se týče té *mlhy*, kterou vidíte, když se to projeví, zvažuji několik možností. Existuje komplikovaný lektvar, který by to, jak doufám, oklamal...“

„Severus je mistr lektvarů. Jsem si jistý, že může pomoci,“ řekl Harry a doufal, že by jeho milenec uvařil jakýkoliv komplikovaný lektvar, který by musel vypít.

Gunhilda se usmála a letmo pohlédla přes Harryho rameno. „Ano, myslela jsem si, že je to on. Chodila jsem do Kruvalu, ale kolegové mi jej popisovali. Možná bych si s ním mohla pohovořit. Mohu vypnout přístroje nebo si tu možná přejete posedět o něco déle?“

„Prosím,“ řekl Harry. Toužil po tom, aby ho jednoduše znovu obklopila ta uklidňující magie. S porozuměním se usmála a znovu nastavila přístroje. Harry se zaklonil a povzdechl si. Oči se mu od bitvy poprvé bez problému zavřely.

ooOoo

Severus sledoval a vyslechl všechno, co s Harrym léčitelka dělala, a nakonec musel připustit, že byla ta čarodějka kompetentní. Slyšel příběhy o bláznivých lidech, kteří neměli titul LChM, *lékouzelníka pro choroby mysli*, a obcházeli kolem a nabízeli různé druhy směšných léků pro všechny typy deprese a duševních chorob. Díky tomu se té profesi dostalo špatné reputace, ale Paracelsová ji pravděpodobně vylepšila. Když zmínila ten lektvar, okamžitě začal vzpomínat, na který asi myslela. Možná, že by dokázal modifikovat léčbu schizofrenie?

Když léčitelka dovolila Harrymu odpočívat, jeho pozornost se k ní navrátila. Stačilo jen několik vybraných mávnutí hůlky, aby na dveřích zrušila protihlukovou bariéru. Elegantně k němu přišla, aniž by Harryho vyrušila, a zavřela za sebou. Usmála se a nabídla mu svou ruku. Tentokrát ji přijal a dovolil si tak ukázat svůj respekt k ní. Dělal to jen zřídka.

„Profesore Severusi Snape, jsem velmi poctěna, že vás poznávám,“ pronesla formálně. „Vlastně jsem vám chtěla napsat a probrat s vámi psychologické přínosy vlkodlačího lektvaru. Ráda bych na toto téma napsala článek.“

„Možná bychom si někdy jindy mohli sednout a promluvit si o tom,“ vyslovil Severus pečlivě.

„Samozřejmě, samozřejmě. A teď k Harryho lektvaru...“

Vypadalo to, že léčitelčina myšlenka nebylo vzdálená Severusovým úvahám a sám byl překvapen jejími znalostmi lektvarů. S jejím přínosem si byl Severus jistý, že dokáže připravit lektvar, který Harrymu pomůže už při první dávce. Gunhilda mu také předepsala další léčebné lektvary, samozřejmě všechny, které Severus již měl možnost vařit, a sepsala rozvrh pro užívání.

„Chápu to tak, že bude pan Potter brzy skládat OVCE?“ zeptala se poté.

„Vskutku, bude. Myslíte si, že to představuje problém?“ otázal se Severus.

„Záleží na tom, jak moc bude muset studovat. Nedoporučovala bych mu teď stres žádného druhu.“

„Zná všechnu látku. Neplákal se po těch osmnáct měsíců,“ řekl Severus možná trochu hruběji, než bylo nezbytné. Věděl, jak tvrdě Harry trénoval a četl. Sám toho mladého muže zkoušel.

„To je dobře. Pokud by to bylo možné, myslím, že byste si měl vzít volno.“

„Volno?“

„Ano, a jet s ním někam, kde by mu nic nepřipomínalo minulost. Aby mohl pracovat s novými vzpomínkami, které Vy-víte-kdo neponičil. Myslím, že na výletě někde v cizích krajích by se uzdravil daleko rychleji. Cestoval někdy?“

„Cizích krajích?“ byla jediná slova, která Severus slyšel. Představil si sám sebe na pláži a skoro se vyděsil. Chtěl pro Harryho to nejlepší a díky Brumbálovi budou mít teď dlouhé prázdniny, ale... bude to muset probrat s Harrym. Gunhilda se na něj napůl usmívala, napůl ušklíbala, jako by věděla, nad čím přemýšlí. Předpokládal, že tento výraz používá často. „Uvážím to,“ řekl a tím to téma uzavřel.

„Dobře.“ Otočila se zpátky k Harrymu. „Usnul. Dokážu si přestavit, že toho od bitvy či... masakru moc nenaspal,“ dodala tiše. „Pokud máte čas, mohla bych ho nechat odpočívat.“

Severus okamžitě souhlasil a usadil se na druhou stranu Gunhildina stolu. Probírali lektvary a léčení. Na konci se s ní Severus naobědval v její ordinaci a po očku sledoval Harryho, aby se ujistil, že klidně spí. Vždy, když se otočil, měla Gunhilda na tváři trochu samolibý, trochu láskyplný úsměv.

„Za chvíli bude v pořádku,“ řekla. „Když dokázal porazit Toho-jenž-nesmí-být-jmenován sám jen za použití své mysli a magie, jistě se dokáže zbavit i té poslední částěčky z něj.“

A Severus se zavázal, že přesně k tomuhle Harrymu dopomůže.

Kapitola 36

Harry se pomalu probouzel. Cítil na sobě takový druh ospalosti, který znamenal, že spal celou noc jako zařezaný, ale i tak se toužil jen zavrtat pod přikrývku. Slunce na něj zíralo skrz velká okna, a tak si přes hlavu přehodil přikrývku a v té tmě si povzdechl.

Trvalo jim přesně dva týdny, než ustálili Harryho lektvarový režim. Severus byl přísnější než madam Pomfreyová ve svých nejhorsších dnech. Harry musel následovat pokyny ve všem – kdy pít, kdy spát, kdy jít ven a kdy se měl setkat s přáteli. Také čtyřikrát krátce navštívil léčitelku Paracelsovou. Vyhříval se pak v příjemné uklidňující magii a mluvil o pokrocích, které vskutku nastaly.

Několikrát prodělal záblesky minulosti či *epizody*, jak je nazýval, ale všechno se lepšilo. Bylo to o mnoho lepší zejména poté, co mu Severus sdělil, že na více než měsíc opustí Bradavice a temné podzemí nechají daleko za sebou. Brumbál trval na tom, aby odjeli, co nejdříve to bude možné. Harry mohl říct, že Sirius z toho byl docela smutný, protože čaroděj bez pochyby doufal, že s ním bude Harry chtít bydlet, když byl teď volný. Naštěstí měl ale Remuse a Harry svého Snapea.

Plánovali navštívit mnoho míst na světě, či spíše - Severus plánoval, a Harry bude zpět dostatečně včas, aby mohl studovat na své OVCE. Také se vrátí včas na jistou další událost, o které se dozvěděli těsně před odjezdem. Harry nemohl být za své přátele více šťastný, ale to bude vysvětleno až později...

Teď byli už týden na cestě a právě se nacházeli v Tokiu. Možná to nebyla nejpředvídatelnější volba pro čarodějnický pár, alespoň tedy ne pro kouzelníky narozené u mudlů s malou znalostí kouzelnického světa mimo Británii, ale Japonsko mělo bohaté kulturní a magické zázemí. Kouzelníci v Tokiu byli moderní a rádi experimentovali s novými věcmi, a přesto se je snažili udržovat zřetelně japonské. A proto mohl Harry spát ve dvacátém podlaží kouzelnického hotelu *uvnitř* mudlovského, který měl uprostřed dutinu, a tak mohly být balkóny i uvnitř, a druhý hotel mohl být ukryt v prvním. Harryho výhled byl stejný, jako kdyby bydlel ve vnější části hotelu. Právě teď ovšem nepotřeboval výhled, chtěl spíše více spánku.

„Harry, probud' se,“ dolehl k němu Severusův hlas. Harry se na to zahrabal ještě hlouběji, což vyvolalo u jeho milence přidušený smích. „I když mě opravdu těší, jak spokojeně spíš, obávám se, že musíš vstávat. Máme něco na práci.“

Harry zasténal. Severus chtěl mít zřejmě naplánované i všechny své činnosti. No, minimálně Harryho udržoval zaměstnaného a také společně vytvořili zatraceně hodně nových vzpomínek. Harry ho už chtěl požádat o pět minut klidu, když ucítil, jak se postel zhoupla a jak se hřejivá ruka plíživě dotkla jeho ještě teplejších zad. Vyklenul se proti ní a spokojeně zamručel. Ano, nové vzpomínky, jako milování v hotelu na jejich první společné dovolené.

„Hmm, pojd' sem,“ zamumlal Harry. Otočil se a natáhl se k němu.

„Právě jsem se oblékl, Harry,“ zdůraznil Severus, ačkoliv jeho tón byl lehký a škádlivý.

„Tak se zase svlékni,“ oponoval Harry a jeho ruka proklouzla kolem Severusova pasu. Zabral a díky své lehčí postavě se přitáhl k Severusovi místo toho, aby ho stáhl k sobě. Naklonil hlavu a odhalil bledé hrdlo, jemně ho okusoval a nadšeně ochutnával.

„Co ty jsi? Nějaký druh postelového démona?“ zeptal se Severus, protože Harry byl stále ještě zcela pod pokrývkami. Severus je odsunul. Odtáhl Harryho ze svého krku a namísto toho jeho ústa naváděl na ta svá. Oba zasténali do úst toho druhého a Harryho ruce začaly namáhavě pracovat na knoflících, zatímco dlouhé prsty jeho milence cestovaly vzhůru a dolů po jeho obnažených bocích a zádech a vytvářely na jeho pokožce husí kůži.

„Dej to dolů,“ dožadoval se Harry a cukal za opětovně rozepnuté šaty.

„Přijdeme pozdě,“ zašeptal Severus proti jeho rtům. Pravděpodobně odkazoval na jakoukoliv pamětihodnost či událost, kterou chtěl dnešního dne navštívit.

„No a? Tohle je naše dobrodružství. Buď trochu spontánní.“ Ne že by Harry neoceňoval Severusovy pozornosti, ale vážně! Byl tvrdý a *nahý*, při všemocném Merlinovi! Co by měl udělat víc, aby přesvědčil tohoto zdrženlivého čaroděje?

„Máš na mysli být více jako nebelvír, že?“

„Cokoliv, jen aby to znamenalo, že budeš mít na sobě méně oblečení. *Hned.*“

ooOoo

(Asi o týden dřív)

Hermiona se zamračila a dumala nad tím, co měl její přítel v plánu. Po pádu Voldemorta se všechno začalo zklidňovat, ale nyní se Draco choval divně. Byla sobota a měla na sobě své obvyklé oblečení, ale Draco si oblékl formálnější oděv. Byli na Malfoy Manor, což bylo samo o sobě dost zvláštní, ale od války se ještě všichni studenti nevrátili zpět a mnoho z nich odjelo domů navštívit rodiny či šlo na pohřeb. Díky Luciusovi chodíval Draco celý ten čas domů a Hermiona ho

obvykle doprovázela. Jen zřídka viděli pána či paní domu, takže to nebývalo tak nepříjemné, jak se Hermiona zprvu obávala.

„Nechtěla by ses jít projít?“ zeptal se Draco náhle. Počasí bylo pěkné, i když trochu chladné, takže Hermiona ochotně souhlasila. Draco jí vzal kabát a brzy se procházeli zahradami. Vypadalo to, že v tom Draco viděl víc než jen obyčejnou procházku. Došli až k vrbě, pod kterou byla umístěná překrásná kamenná lavička. Draco k ní Hermionu zavedl a ona se posadila. Pak k němu vzhlédla a znovu se zamračila.

„Děje se něco?“ zeptala se.

„Ne... ne, nic se neděje,“ odpověděl Draco. Rozhlédl se kolem, jako by se chtěl ujistit, že jsou sami. Pak zastrčil hůlku do kapsy, ale nechal ruku v ní. Hermiona znovu otevřela ústa. On klesl na koleno. Hermiona vykulila oči. Ani si nevšimla, jak tajně mávl hůlkou v kapse, aby si byl jistý, že bude zem suchá, než si na ni klekne.

„Dra...“

„Ještě nic neříkej,“ upozornil ji. Oči mu teď jiskřily, když se usmíval. Hermiona okamžitě stiskla rty k sobě, aby ani nemukla, neboť by jistě vydala nějaký trapný holčičí zvuk. „Ve skutečnosti jsem si připravil celou řeč a tak, ale když tě tu teď vidím... Myslím, že bude lepší, když se tě prostě zeptám.“ Zhluboka se nadechl a natáhl k ní ruku. Měl na dlani překrásný stříbrný prsten s malým zeleným kamínkem. „Hermiono Grangerová, vezmeš si mě?“

Jako by se z Hermioniných plic vypařil všechn vzduch. I kdyby všechno odhadla z toho okamžiku, kdy si klekl, stejně nemohla uvěřit tomu, že jí požádal. Zírala na ten prsten celou věčnost. Pak očima pomalu přešla na jeho vážnou tvář. V její přítomnosti byla tak otevřená.

„Co je to?“ zeptal se najednou a zvláště nadzvedl obočí. „Hermiona Grangerová nezná odpověď?“

Překvapeně se zakuckala a usmála se na něj. „Odpověď zní *ano*, samozřejmě.“

I když se jeho úsměv nezměnil, stejně dokázala odhalit, jak úlevně vydechl, že se rozhodl správně. Skočila mu do náruče a políbila ho. Polibek se stával vášnivějším, až skočili na zemi, Draco byl navrchu.

„Budu muset o tvou ruku žádat i tvého otce?“ zeptal se najednou Draco a odtáhl se.

„Co?“ vyjekla Hermiona.

„Někde jsem četl, že to mudlovští muži dělávají.“

Usmála se, protože jen ona věděla, jak naprostý havraspár dokáže Draco být. Vždy si kontroloval fakta, přesně jako ona. „Ne, nebudeš muset. Někteří to stále dělají, ale můj otec to nebude očekávat.“

„Dobře... Udělal bych to, to přece víš.“

„Já vím.“ Znovu ho políbila.

Když se vraceli zpátky na Manor, Hermione si povšimla Dracovi opětovné nervozity. Úskokem na něj pohlédla. Viděl to a povzdechl si.

„Myslím, že budu muset požádat svého otce,“ řekl. „Nebo mu to alespoň sdělit.“

„Ještě jsi to neudělal?“ zeptala se překvapeně. Prošli kolem dveří do pracovny a zastavili se současně.

„Počkáš tady?“ zeptal se Draco.

Hermiona přikývla a pustila ruku svého přítele, přesněji teď už snoubence. Sledovala ho, když zaklepal a vstoupil, a následně tam zůstala sama v chodbě. Pozvedla ruku a podívala se, jak se světlo odráží v zeleném smaragdu prstenu. Pak její pozornost upoutaly něčí kroky, a když pohlédla na stranu, viděla, jak Narcissa procházela na konci chodby. Hermione upřela pohled do jejích očí a ona trochu zpomalila v chůzi. Hermione by si nikdy nebyla stoprocentně jistá, ale měla pocit, jako by viděla, že žena drobně kývla hlavou. Pak byla pryč.

I když Hermione zachránila Luciusův život, panovala mezi nimi pouze zdvořilost. Možná by to mohlo fungovat... Všechno záviselo na Luciusově konečné reakci. A pak se dveře otevřely a Hermione zadržela dech.

Draco vyšel ven, jeho tvář byl zcela prázdná. Dveře se za ním magicky uzavřely a ozvalo se tupé zadunění. Neslyšela odtamtud žádný křik, tak jistě...

A pak se usmál.

„Pojď sem,“ řekl a Hermione se znovu vrhla do náruče svého milence a brzy i svého manžela.

ooOoo

„Harry!“ vydechl Severus chraplavě. Harry miloval Severusovy hlasové projevy v posteli. A ten zvuk, který právě teď vydal, ho donutil prudce vyvrcholit a vystříknout na lůžko. Severus se k němu nahnul, jeho kůže těsně přilehla k té Harryho promočené potmě a zakousl se Harrymu do ramene. Harry sehnul hlavu a zachvěl se, když se Severus vyprázdnil do jeho dobrovolně poskytnutého těla.

„Merline,“ vydechl Severus, když se vytáhl ven a klesl po Harryho boku. Harry nechal vyklouznout jeho nohy. Tvář mu klesla na polštář.

„Lepší než chození po památkách?“ zamumlal, když se pokusil pohnout hlavou.

„...Připouštím, že ano,“ přiznal Severus po zamyšlené pauze. Harry se zasmál a Severusovy oči při tom zvuku nabraly hřejivý lesk. Natáhl se a pohládl Harryho po tváři.

„Pozor,“ pronesl Harry. „Někdo by si tě mohl splést s mrzimorem.“ Severus se jen přisunul blíž, objal Harryho a něžně ho líbal.

„Nikdo tu není,“ řekl.

„O důvod víc zůstat v posteli,“ upozornil ho Harry.

„Mám za to, že tady pro nás bude Tokio i zítra,“ přiznal Severus.

Harry se usmál. *Zítří*. To byla úžasná myšlenka. Zítří a zítří a zítří. Každý den strávený s tímto mužem. Každý den plný nového, bezpečného, hřejivého – i když někdy i stresujícího a rozčilujícího – dokonalého dobrodružství bez riskování s mužem, kterého miloval. Takové zkušenosti měl Harry nejraději a věděl, že těch druhých už zažil dost.

„Ale i tak bych chtěl dnes provést nějaké průzkumy,“ informoval Harry svého milence. Severus tázavě pozvedl obočí. „Ale na dobře známém území.“ A s tím se mladík znovu ponořil pod přikrývku, aby probádal poddajnou a bledou krajinu, které nebude mít nikdy dost.

KONEC